

FEDERICO MOCCIA

BESTSELLER

12 MILIOANE
de exemplare
vândute

TREI METRI

deasupra
cerului

// bestseller

Federico Moccia

Trei metri deasupra cerului

Traducere
Viorica Ungureanu

Editura Bestseller
2017

Federico Moccia, Tre metri sopra il cielo

© 1992 Agreement with Pontas Literary & Film Agency
© 2017 Editura Bestseller, pentru traducerea în limba română

Editor: Ion Bargan
Redactor: Rodica Roșca
Foto copertă: Ivan Troyanovsky
Design: Georgeta Vrabie
Tehnoredactare: Georgeta Vrabie

Descriere CIP a Camerei Naționale a Cărții
Moccia, Federico.

Trei metri deasupra cerului / Federico Moccia
cop.: Ivan Troyanovsky, Georgeta Vrabie
Chișinău

Editura Bestseller, 2017. (Tipografia Centrală). - 378 p.

ISBN 978-9975-3154-4-9

821.131.1-31

M 84

Website: www.bestseller.md

Facebook: Bestseller

Instagram: @bestseller_books

Tumblr: bestseller-books

Printed in Moldova

Această carte în format digital (e-book) este protejată prin copyright și este destinată exclusiv utilizării ei în scop privat pe dispozitivul de citire pe care a fost descărcată. Orice altă utilizare, incluzând împrumutul sau schimbul, reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea, închirierea, punerea la dispoziția publică, inclusiv prin internet sau prin rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informației, altele decât cele pe care a fost descărcată, revânzarea sau comercializarea sub orice formă, precum și alte fapte similare săvârșite fără permisiunea scrisă a deținătorului copyrightului reprezintă o încălcare a legislației cu

privire la protecția proprietății intelectuale și se pedepsește penal și/sau civil în
conformitate cu legile în vigoare.

Dedicație

*Bunului meu prieten, tata, care m-a învățat multe.
Frumoasei mele mame, care m-a învățat să râd.*

1

Cathia are cel mai frumos fund din Europa. Pe o coloană a podului de pe Corso Francia o inscripție în graffiti roșu strălucește cu toată nerușinarea. Alături, un vultur regal, sculptat cu mult timp în urmă, l-a văzut cu siguranță pe făptaș, dar nu o va spune niciodată. Puțin mai jos, ca un pui de vultur apărât de ghearele de marmură, stă el.

Părul tuns foarte scurt, grumazul înalt ca al unui pușcaș marin, geaca Levi's întunecată.

Gulerul ridicat, țigara din gură, ochelarii Ray-Ban pe ochi. Are un aspect de dur, doar că lui nu-i prea pasă. Un zâmbet foarte frumos, doar că puțini sunt cei care au avut norocul să-l aprecieze.

Câteva mașini la capătul podului s-au oprit amenințător la semafor. Stau acolo, în rând ca la o cursă, dacă n-ar fi atât de diferite. Un Fiat 500, un New Beattle, o Micra, o mașină americană greu de identificat, un Fiat Punto vechi. Într-un Mercedes 200, un deget plăpând cu unghia roasă lovește ușor un disc. Din difuzoarele laterale vocea unei trupe rock prinde viață pe neașteptate. Mașina înaintează urmând fluxul. Ea ar vrea să știe Where is the love... Dar oare există cu-adevărat? De un lucru e sigură, voia ca sora ei de pe bancheta din spate să nu mai repete insistent:

— Pune-l pe Eros, hai, vreau să-l ascult pe Eros.

Mercedesul tocmai a trecut când țigara, de-abia terminată, căzu jos, aruncată cu o mișcare precisă, mânăta și ajutată de o adiere de vânt. El coborî treptele de marmură, își aranjă blugii și sări pe Honda blue VF 750 Custom ușor zgâriată pe lateral. Ca printr-o minune se regăsi printre mașini. Piciorul drept în Adidas oprește sau accelerează motorul care îl împinge puternic ca un val în

traficul aglomerat.

Răsare soarele, e o dimineață frumoasă. Ea merge spre școală, el încă nu s-a dus la culcare după noaptea precedentă. O zi ca multe altele. Dar până la urmă nu va fi ca celelalte.

Roșu.

El o privește. Geamul este coborât. O șuviță de păr blond decolorat îi descoperă gâtul firav. Un profil lejer, dar hotărât, ochii albaștri, gingași și liniștiți, ascultă visători și aproape închiși acel cântec. Această calmitate îl surprinde.

— Hei!

Ea se întoarce spre el, mirată. El zâmbeste, oprit lângă ea, pe motocicletă, cu umerii lați, mâinile bronzate prea devreme pentru acea jumătate a lui aprilie.

— Vrei să te plimbi cu mine?

— Nu, merg spre școală.

— Păi, ai putea să nu te duci, nu? Vin să te iau din fața școlii.

— Scuze, îi zâmbi forțat și fals. Nu m-am exprimat clar, nu vreau să mă plimb cu tine.

— Uite, cu mine poți să te distrezi...

— Mă-ndoiesc...

— Îți voi rezolva toate problemele.

— Eu n-am probleme.

— De data asta eu mă-ndoiesc. Verde.

Mercedesul 200 se repede înainte lăsându-i în urmă zâmbetul încrezut. Tatăl se întoarce spre ea:

— Cine era acela? Un prieten de-al tău?

— Nu, tată, un cretin.

Peste câteva secunde Honda este iarăși lângă ea. El sprijină cu mâna geamul, cu dreapta atinge acceleratorul, pentru a nu se încorda prea tare, dar cu acei patruzeci la oră n-ar fi avut probleme oricum.

Unicul care chiar pare să aibă probleme este tatăl.

— Dar ce face inconștientul ăsta? De ce se apropie așa tare?

— Stai liniștit, tată, mă ocup eu... Se întoarce hotărât spre el.

— Ascultă, tu chiar nu ai altceva de făcut?

— Nu.

— Atunci, găsește-ți.

— Am găsit deja ce-mi place.

— Adică?

— Să mă plimb cu tine. Hai, te duc până la Olimpica, mergem repede cu motocicletă, luăm dejunul și apoi te aduc la ieșirea din școală. Îți jur.

— Cred că jurămintele tale nu valorează nimic.

— Într-adevăr, îi spune zâmbind. Vezi, deja știi multe lucruri despre mine. Spune-mi adevărul, îți plac, așa-i?

Ea râde și clatină din cap.

— Hai, ajunge, îi zice și deschide o carte pe care o scoate din geanta Nike de piele. Trebuie să mă gândesc la unica și adevărata mea problemă.

— Care?

— Examenul de latină.

— Credeam că sexul.

Ea se întoarce iritată. De data asta nu mai zâmbește, nici măcar fals.

— Ia mâna de pe geam.

— Și unde vrei s-o pun? Ea apasă butonul.

— Nu pot să-ți zic. E tata aici.

Geamul electric începe să se ridice. El așteaptă până-n ultima clipă, apoi trage mâna.

— Ne mai vedem.

Nu mai are timp să audă acel sec „Nu“. Înclină ușor spre dreapta. O ia spre curbă, escaladează și accelerând, dispare repede printre mașini. Mercedesul își continuă drumul, acum mai liniștit, spre școală.

— Știi cine-i acela? capul surorii apare brusc dintre banchete. I se spune 10 cu plus.

— Pentru mine e un idiot.

Apoi deschide cartea de latină și începe să repete ablativul

absolut. Dintr- odată încetează și se uită afară. Este aceea într- adevăr unica ei problemă? Desigur că nu ceea ce zice tipul. Și oricum nu l-ar mai vedea vreodată. Se apucă iar să citească hotărâtă.

Mașina cotește la stânga spre Falconieri.

„Da, eu nu am probleme și n-o să-l mai revăd.“

Nu știe, de fapt, cât de mult greșește. În ambele cazuri.

2

Luna se înalță palidă printre vârfurile unui copac singuratic. Zgomote îndepărtate. De la o fereastră se aude o muzică lentă și plăcută. Puțin mai jos, liniile albe ale unui teren de tenis răspândesc raze sub paloarea lunii, iar piscina goală așteaptă să vină vara. La primul etaj al casei o fată blondă, nu prea înaltă, cu ochi albaștri și piele catifelată, se privește nehotărâtă în oglindă.

— Ai nevoie de tricoul negru de la Onyx?

— Nu știu.

— Dar de pantalonii albaștri? strigă Daniela din odaia sa.

— Nu știu.

— Colanții îi vei îmbrăca?

Daniela stă în ușă și se uită la Babi, la sertarele deschise și la lucrurile aruncate peste tot.

— Atunci am să iau asta...

Daniela se apropie călcând peste niște Superga de toate culorile aruncate pe podea, toate mărimea treizeci și șapte.

— Nu, pe acela nu-l lua! Îmi place mie.

— Oricum mi-l iau.

Babi se ridică în grabă cu mâinile în șolduri:

— Scuze, dar eu nu l-am îmbrăcat niciodată...

— Dar puteai să-l îmbraci pân-acuma.

— Și încă mi-l lărgești cu totul.

Daniela se întoarce lent spre Babi și o privește ironic.

— Ce-i asta? O glumă? Păi, chiar tu mi-ai luat fusta albastră și mi-ai lărgit-o, iar eu acum plutesc în ea ca o barcă pe mare.

— Ei și ce? Pe aceea ți-a lărgit-o Chicco Brandelli.

— Cum? Te-a pipăit Chicco și tu nici nu mi-ai spus? Cred că

avem ceva de vorbit!

— Nu cred, judecând după fustă.

— Sunt doar aparențe. Ce zici, cum ar sta geaca albastră peste bluzița roșie?

— Nu schimba subiectul. Spune-mi cum a fost.

— Păi, știi cum se întâmplă lucrurile astea?

— Nu.

Babi se uită la sora mai mică. E adevărat, nu știe. Încă nu poate să știe. Este prea rotunjoară și nu într-atât de atrăgătoare încât să convingă pe cineva s-o pipăie.

— Nimic deosebit. Ți amintești cum alaltăieri i-am spus mamei că mă duc la

Pallina să învățăm împreună?

— Da. Și?

— Păi atunci m-am dus la cinema cu Chicco Brandelli.

— Și?

— Filmul nu era cine știe ce și nici el, să-ți spun drept.

— Bine, dar hai să ajungem la cel mai interesant moment. Cum s-a întâmplat că te-a pipăit?

— Păi, ne uitam la film de vreo zece minute și el a început să se agite. M-am gândit: „Da, scaunele în această sală nu sunt prea comode, dar mai degrabă cred că Chicco vrea să mă pipăie.“ Și, de fapt, peste puțin timp, iată-l că se lasă ușor pe-o parte și își trece brațul drept pe după speteaza mea. Auzi, ce zici, să-mi pun compleul acela verde cu nasturi în față?

— Continuă.

— Pe urmă, de pe spetează, mâna lui a ajuns încet pe umărul meu.

— Și tu?

— Eu... nimic. Mă prefăceam că nu înțeleg. Priveam filmul foarte concentrată. Apoi m-a tras spre el și m-a sărutat.

— Te-a sărutat Chicco Brandelli? Uau!

— Ce țipi așa?

— Păi, e un tip cool.

— Da, dar se crede prea... Mereu se învârte în fața oglinzii, se aranjează... Ei, până la urmă a hotărât să mă cucerească definitiv. Mi-a cumpărat un cornet Algida. Și filmul îmi păru mai interesant, mai ales că înghețata avea alune deasupra. Era foarte gustoasă. Asta mi-a distras atenția și m-am pomenit cu mâinile lui pipăindu-mă prea jos pentru gusturile mele. Am încercat să-l împing, dar el nimic, s-a scufundat în fusta ta albastră. Și așa a lărgit-o.

— Ce porc!

— Da, și nici nu avea de gând să înceteze. Știi ce-a mai făcut?

— Nu, ce-a făcut?

— Și-a deschis pantalonii, mi-a luat mâna dreaptă și mi-a împins-o până jos. Da, acolo, la chestia lui.

— Ei, nu! E chiar un porc și jumătate. Și apoi?

— Eu, ca să-l calmez, a trebuit să-mi sacrific cornetul Algida. I l-am băgat drept în pantalonii descheiați. Să-l fi văzut cum a sărit!

— Bravo! L-ai dres!

Râd cu poftă. Apoi Daniela, profitând de veselia creată, se îndepărtează cu costumul verde al surorii sale în mână.

Puțin mai sus, în cabinet, pe o canapea moale de cașmir cu imprimeu, Claudio își pregătește pipa. Îl amuză toată vânzoleala asta cu tutunul, dar în realitate e doar un compromis, deoarece acasă nu-i mai permit să fumeze Marlboro. Soția, o pasionată jucătoare de tenis și fiicele obsedate de stilul sănătos de viață, îi iau din mână țigara aprinsă, așa că el a trecut la pipă. „Îți dă mai mult statut, te face să arăți mai solid!“ i-a zis Raffaella. Și, de fapt, el s-a gândit mult. Mai bine să țină bucățica asta de lemn între buze și un pachet

Marlboro ascuns în buzunarul de la geacă decât să se certe cu ea. Aprinde pipa, apoi butonează canalele cu telecomanda. Știe la care să se oprească. Câteva fete coboară o scară laterală intonând un cântecel și arătându-și sâni voluptuoși.

— Claudio, ești gata? Schimbă repede canalul.

— Desigur, scumpo.

Raffaella îl privește. Claudio rămâne așezat pe canapea

pierzându-și un pic din siguranță.

— Ține, schimbă-ți cravata. Îmbrac-o pe asta bordo.

Raffaella pleacă din odaie fără să îi dea posibilitatea de a discuta. Claudio își dezleagă nodul de la cravata preferată și tastează pe telecomandă numărul cinci. Dar în loc de fetele acelea frumoase, trebuie să se mulțumească cu o sărmană gospodină care, înrămată într-un alfabet, încearcă să se îmbogățească. Claudio își pune la gât cravata bordo, acordându-i nodului ei toată atenția.

În baia mică care desparte odăile celor două surori, Daniela își conturează exagerat ochii cu un eye-liner. Babi apare lângă ea.

— Cum îți pare?

Poartă o rochie cu flori, roșie, lejeră. O strânge delicat în talie, lăsând restul să cadă liber în jos, cum crede ea că e mai bine, peste șoldurile moi.

— Spune, cum îmi stă?

— Bine.

— Nu foarte bine?

— Destul de bine.

— Da, dar de ce nu zici foarte bine?

Daniela continuă să încerce să traseze o linie dreaptă care i-ar alungi un pic ochii.

— Ei, nu-mi place culoarea.

— Da, dar în afară de culoare...

— Nu-mi prea plac umerășele atât de mari.

— Da, dar în afară de umerășe.

— Ei, știi doar, mie nu-mi plac florile.

— Nu le lua în considerație.

— Atunci, da, arăți foarte bine.

Babi, nu prea mulțumită de apreciere și fără să știe măcar ce și-ar fi dorit să audă, ia sticluta de Caronne, cumpărată cu ai săi de la un duty-free la întoarcerea din Maldive. Ieșind, o lovește pe Daniela.

— Hei, fii atentă!

— Tu fii atentă! Ți-aș înnegri chiar eu un ochi. Uită-te cum te machiezi!

— O fac pentru Andrea.

— Care Andrea?

— Palombi. Am făcut cunoștință lângă școală. Vorbea cu Mara și Francesca, acelea dintr-a patra. Când ele au plecat, i-am spus că eram colega lor. Machiată așa, câți ani îmi dai?

— Păi, da, arăți mai mare. Cel puțin cincisprezece.

— Dar eu am cincisprezece.

— Șterge un pic aici...

Babi își duce arătătorul la gură umezindu-l, apoi îl poartă peste pleoapa surorii masând-o.

— Terminat!

— Cum e?

Babi se uită la ea ridicându-și sprânceana.

— Arăți de aproape șaisprezece.

— E totuși prea puțin.

— Fetelor, sunteți gata?

Raffaella, stând la ușă, declanșează alarma. Claudio și Daniela trec repede înaintea ei, iar ultima iese Babi.

Intră cu toții în ascensor. Seara e pe cale să înceapă. Claudio își aranjează mai bine nodul de la cravată. Raffaella își trece repede de câteva ori mâna dreaptă prin păr. Babi își aranjează geaca întunecată cu umere late. Daniela se privește pur și simplu în oglindă, știind deja că va întâlni privirea mamei.

— Tu nu ești prea machiată? Daniela încearcă să răspundă.

— Ei, lasă, că și așa iar întârziem.

De data asta Raffaella întâlnește în oglindă privirea lui Claudio.

— Dar eu v-am așteptat pe voi, eram gata de la opt!

Traversează în liniște ultimele etaje. În ascensor pătrunde miros de mâncare pregătită de soția portarului. Acea aromă de Sicilia se amestecă pentru o clipă cu mireasma de Caronne, Drakkar și Opium. Claudio zâmbeste.

— Doamne, Terranova face o tocană fantastică.

— Pune prea multă ceapă, apreciază sigur Raffaella, care de ceva timp preferă bucătăria franceză, spre neliniștea sinceră a

tuturor și spre disperarea cameristei lor care era din Sardinia.

Mercedesul se oprește în fața porții de la intrare. Raffaella urcă în față. Fetele se așază în spate.

— Pot să știu de ce nu parcați Vespa mai aproape de perete?

— Încă mai aproape? Tată, ești imposibil...

— Daniela, nu vorbi așa cu tata.

— Mamă, mâine putem merge cu Vespa la școală?

— Nu, Babi, e prea frig.

— Dar are parbriz.

— Daniela...

— Dar, mamă, toate prietenele noastre...

— Aș vrea să le văd pe toate prietenele voastre cu Vespa.

— Dacă asta te îngrijorează, atunci să știi că Peugeot-ul Danielei are viteză și mai mare.

Fiore, portarul, ridică bara. Mercedesul așteaptă ca în fiecare seară să se ridice bara de metal cu dungi roșii. Claudio face un semn de salut cu capul. Raffaella are grijă să încheie discuția.

— Dacă săptămâna viitoare va fi și mai cald, mai vedem.

Mercedesul pornește cu o scânteie de speranță în plus în inima fetelor și cu o zgârietură pe oglinda laterală.

Portarul se întoarce să privească televizorul.

— Nu mi-ai spus cum îmi stă îmbrăcată așa.

Daniela își privește sora. Are umerășele prea mari pentru gusturile ei și un look prea serios.

— Foarte bine.

A înțeles perfect cum să-i facă pe plac.

— Nu-i adevărat, am umerășele prea mari și nu arăt cine știe ce. Ești o mincinoasă și știi ceva? Pentru asta vei fi pedepsită. Andrea nici nu se va uita la tine. De fapt, se va uita, dar nu te va recunoaște cu atâta rimel pe ochi și va pleca cu Giulia.

Daniela încearcă să răspundă, mai ales că Giulia e prietena ei cea mai rea. Dar Raffaella pune capăt discuției:

— Fetelor, dacă nu încetați, vă întoarceți acasă.

— Serios?

Claudio îi zâmbește soției, prefăcându-se că întoarce volanul. Dar îi este de- ajuns o privire ca să-nțeleagă că nu e momentul potrivit pentru glume.

3

Rapid și sprinten, întunecat ca noaptea. Raze și reflecții ba apar, ba dispar în oglinzile motocicletei. Ajunge în piață, încetinește un pic, destul cât să vadă că din dreapta nu vine nimeni și o apucă spre Vigna Stelluti cu toată viteza.

— Vreau mult să-l văd, sunt două zile de când nu ne-am vorbit.

O fată frumoasă, brunetă cu ochi verzi și cu un posterior atrăgător îi zâmbește prietenei, o blondă înaltă ca și ea dar mai plinuță.

— Madda, știi cum e, chiar dacă și a fost ceva asta nu înseamnă că aveți o relație.

Așezate pe motocicletele lor fumează țigări prea tari, încercând să pară mai mature.

— Și ce dacă, prietenii săi mi-au zis că el de-obicei nu sună niciodată.

— Dar pe tine te-a sunat!

— Da!

— Păi, poate a greșit numărul.

— De două ori?

Zâmbește fericită că și-a redus amica la tăcere, dar nici cealaltă nu se dă bătută.

— Totuși în prieteni nu prea poți avea încredere. Le-ai văzut fețele?

Nu departe de ele, pe motociclete puternice ca și mușchii lor stau Pollo, Lucone, Hook, Sicilianul, Bunny, Schello și alți câțiva. Cu nume neclare și istorii dificile. Nu au un serviciu stabil. Unii cu puțini bani în portmoneu, dar se distrează și sunt prieteni. E destul. Și încă le place să se certe și de multe ori nu se mulțumesc doar cu

atât. Opriți acolo, în piazza Jacini, așezați pe motocicletele lor Harley sau pe modele vechi clasice. Visate, dorite și, în sfârșit, obținute de unii după multe rugăminți de la părinții lor. Alții le-au căpătat cu sacrificiul propriilor buzunare, dar cei mai mulți au profitat de neatenția fraierilor care și-au lăsat portmoneele fie în portbagajul motocicletei, fie, mai rău, în buzunarul de la geacă și pe care lor nu le-a fost deloc greu să le șterpelească.

Nemișcați și surâzători, gata oricând să dea replica, cu zgârieturi și semne pe mâini, amintiri ale unor încăierări recente. John Milius ar fi fost înnebunit după ei.

Fetele, mai liniștite, aproape toate fugite de acasă cu pretextul că merg să doarmă la o prietenă, care șede de fapt și ea acolo. Zâmbesc împreună unite de o minciună comună.

Gloria, o fată în colanți albaștri și cu tricou de aceeași culoare, cu inimioare azurii, afișează un zâmbet splendid.

— Ieri m-am distrat de minune cu Darius. Am sărbătorit șase luni de relație. Șase luni, se gândește Maddalena. Mie mi-ar ajunge și o lună...

Madda suspină și continuă să viseze, ascultându-și prietena.

— Ne-am oprit să mâncăm o pizza la Baffetto.

— Nu mai spune, am fost și eu pe-acolo.

— La ce oră?

— Păi... pe la unsprezece.

Urăște prietena care întrerupe povestirea. Întotdeauna se găsește ceva sau cineva care să-ți întrerupă visul.

— A, noi deja plecasem.

— Voi vreți să ascultați mai departe sau nu?

Un unic „Da“ iese din gurițele celea cu arome stranii de luciu de buze fructat sau de rujuri furate de la vânzătoare distrase, sau din trusele mamelor pline de parfumuri scumpe.

— Într-un anumit moment vine chelnerul cu un enorm buchet de trandafiri roșii. Dario zâmbeste, în timp ce toate fetele de-acolo din pizzerie mă privesc invidioase.

Apropie regretă acea ultimă frază, dându-și seama că vedea în

jurul ei exact aceleași priviri.

— Nicidecum pentru Dario... Pentru trandafiri! Un râs neghiob le unește din nou pe toate.

— Apoi m-a sărutat pe buze, m-a luat de mână și mi-a pus asta.

Le arată prietenelor un inel subțirel cu pietricică azurie în care se reflectă jucăuș ochii ei îndrăgostiți. Țipete de uimire și un „Foarte frumos“ întâmpină acel inel simplu.

— Apoi ne-am dus la mine acasă și am fost împreună. Ai mei nu erau, a fost fantastic. A pus un disc de-al lui Cremonini, îmi place la nebunie. Apoi am stat pe terasă și am privit stelele.

— Erau multe?

Maddalena era fără-ndoială cea mai romantică din grup.

— Foarte multe!

Ceva mai într-o parte, altă versiune.

— Hei, ieri ai avut toată seara telefonul închis...

Hook. Părul lung buclat, puțin blond la capete, îi dă un aspect de îngerăș, dacă nu ar avea reputație de diavol.

— Hai, îmi spui ce-ai făcut ieri?

— Mai nimic. M-am dus să mănânc la Baffetto cu Gloria apoi, pentru că la ea nu era nimeni acasă, ne-am dus și ne-am tras-o. Ca de-obicei, nimic deosebit... Voi ați văzut cum au renovat cafeneaua Panda? Dario caută să schimbe subiectul, însă Hook nu se lasă.

— La fiecare trei, patru ani se renovează localurile... Dar de ce n-ați sunat?

— Am ieșit așa, fără să ne gândim.

— Ciudat, tu niciodată nu faci ceva fără să te gândești.

Tonul lui nu promite nimic bun. Ceilalți își dau seama. Pollo și Lucone încetează să mai lovească cu picioarele o cutie turtită de bere. Se apropie zâmbitori. Schello trage mai lung din țigară și face un rotocol de fum.

— Știți, băieți, ieri Gloria și Dario au împlinit șase luni, iar el a vrut să sărbătorească de unul singur.

— Nu-i adevărat.

— Cum adică? Ai fost văzut cum mâncai la pizzerie. E adevărat

că între voi e așa de serios?

— Da, se vorbește că vrei să te faci florar.

— Uau!

Toți încep să-i dea ghionturi în spate, în timp ce Hook îl apucă de după gât și cu pumnul strâns îi dă una în față.

— Ce fraged...

— Auu, lăsați-mă.

Și toți ceilalți râd ca nebunii pe la spate, aproape sufocându-l cu mușchii lor anabolizați. Apoi Bunny, arătându-și cei doi dinți lați din față pentru care a și primit porecla, urlă fără încetare:

— S-o luăm pe Gloria.

Fetele coboară de pe motociclete și o iau la fugă. Gloria face doar doi pași și este înșfăcată brusc de Sicilianul. Părul ei blond contrastează ciudat cu ochii întunecați ai Sicilianului, cu sprânceana lui cusută nereușit și cu nasul acela turtit și moale, lipsit de osul fragil, fracturat câteva luni în urmă, în cantina Fiermonti.

— Lasă-mă, încetează.

Și celelalte fete se apropie de grup.

— Lăsați-o în pace.

— S-au ascuns ca niște cârțițe în loc să sărbătorească cu noi. Ei bun, hai să sărbătorim aici, cum vrem noi.

O aruncă în sus pe Gloria, râzând și glumind.

Dario, chiar dacă e un pic mai mărunțel decât ceilalți și îi place să dăruiască flori, își face loc printre ei, îmbrâncindu-i. O prinde de mână pe Gloria tocmai în momentul când o coboară și-o trage după sine.

— Acum, destul, opriți-vă.

— Și dacă nu?

Sicilianul zâmbește și se postează în fața lui îndepărtându-și picioarele. Are blugii ușor mai deschiși sub cuadrocipșii care se încordează. Gloria, apărată de spatele lui Dario, se vede pe jumătate. Până în acel moment și-a reținut lacrimile, acum își reține râsuflarea.

— Dacă nu, ce-ai să faci?

Dario îl privește pe Sicilianul în ochi.

— Potolește-te, ce dracu vrei, te porți mereu ca un nemernic. De pe buzele Sicilianului dispare zâmbetul.

— Ce-ai zis?

Furios își mișcă pectoralii. Dario strânge pumnii. Un deget ascuns printre celelalte trosnește cu un zgomot surd. Gloria închide ochii, Schello rămâne cu țigara suspendată în gura deschisă. Motocicleta lui Step se apropie zgomotoasă. Cotește la capătul curbei, se ridică rapid în sus, frânând puțin după mijlocul grupului.

— Hei, ce se-ntâmplă?

Gloria în sfârșit respiră. Sicilianul îl privește pe Dario. Un surâs lejer amână pe altă dată răspunsul la întrebare.

— Nimic, Step, se pălăvrăgește prea mult și nu se face măcar un pic de mișcare.

— Vrei să te dezmorțești puțin? Step saltă și își scoate geaca.

— Se acceptă concurenți.

Trece pe lângă Schello și îmbrățișându-l, îi ia din mână cutia de Heineken pe care tocmai a deschis-o.

— Salut, Sche.

— Salut.

Schello zâmbește, fericit că-i este prieten, dar mai puțin bucuros că a rămas fără bere.

Când Step termină de sorbit, ochii lui se îndreaptă spre Maddalena.

— Salut!

Buzele ei moi, palide, ușor rujate de-abia se mișcă, pronunțând acel salut cu voce joasă. Zâmbetul ei alb strălucitor și ochii verzi, frumoși caută să transmită toată dragostea pe care o simte, dar în zadar. E prea mult. Step se apropie, privind-o în ochi. Maddalena îl fixează, incapabilă să coboare privirea, să se miște sau să facă ceva ca să oprească inima ce-i bate ca nebuna.

— Ține-mi asta.

Își scoate ceasul Dayton și-l lasă în mâinile ei. Maddalena îl privește cum se îndepărtează, apoi strânge ceasul lipindu-l de

ureche. Aude ticăitul ușor, același pe care l-a auzit cu câteva zile în urmă sub perna lui, în timp ce el dormea, iar ea l-a privit minute în șir în tăcere. Acum, însă, timpul părea că s-a oprit.

Step se cațără cu ușurință pe acoperișul de pe Lazareschi, trecând peste grilajul sălii Odeon.

— Hei, cine vine? Sau așteptați invitații în scris?

Sicilianul, Lucone și Pollo nu se lasă mult rugați. Unul după altul, ca niște maimuțoi cu gecii Avirex în loc de blană, urcă zidul într-o clipită. Ajung pe acoperiș, ultimul vine Schello, încovoindu-se pentru a-și recăpăta respirația.

— Vai, eu sunt deja distrus, am s-o fac pe arbitrul, spune și soarbe din cutia de Heineken pe care ca prin minune a reușit să n-verse în timpul cățăraturii, pentru alții ca un joc de copii, pentru el ca o adevărată provocare.

Siluețele se detașează în penumbra nopții.

— Sunteți pregătiți? urlă Schello ridicând mâna în sus.

O picătură de bere se scurge și o stropește pe Valentina, o brunetă frumoasă care s-a cuplat nu demult cu Gianlu, un tip scund, fiul unui fabricant bogat.

— La naiba! îi iese creând un contrasens caraghios cu aspectul ei elegant. Fii mai atent!

Celelalte râd, ștergându-și picăturile care le-au udat.

Aproape toți grămadă, o duzină de corpuri mușchioase și antrenate se pregătesc pe acoperiș. Brațele încordate, fețele greoaie, piepturile umflate.

— Start! Unu! urlă Schello și toate brațele se îndoaie fără oboseală. Tăcuți și încă proaspeți, ating marmura rece și imediat se ridică.

— Doi!

Din nou jos, mai rapizi și mai hotărâți.

— Trei!

Și iar de la-nceput și mai în forță.

— Patru!

Fețele lor cu grimase aproape ireale, nasurile cu mici încrețituri

se lasă în jos concomitent. Coboară repede, cu ușurință, aproape că ating pământul și iarăși se ridică.

— Cinci! urlă Schello, sorbind totul din cutie și lansând-o în aer.

— Șase!

Îi dă o lovitură precisă.

— Șapte!

Cutia zboară în sus. Apoi planând lent, nimereste drept în Vespa Valentinei.

— La naiba! Chiar ești un prost, eu plec. Prietenele izbucnesc în râs.

Gianluca, iubitul ei, încetează să mai facă flotări și coboară de pe acoperiș.

— Nu, Valentina, hai nu face asta!

O prinde de braț și încearcă s-o oprească, reușind cu un sărut moale care-i întrerupe cuvintele.

— Bine, dar zi-i ceva ăluia.

— Opt!

Schello dansează pe acoperiș mișcând vesel din mâini.

— Băieți, unul deja a cedat. Cică i-am enervat iubita. Dar competiția continuă.

— Nouă!

Toți râd și ușor mai încălziți, se lasă în jos. Gianluca o privește pe Valentina.

— Ce poți să-i zici unuia ca el, îi cuprinde fața cu mâinile. Scumpo, iartă-l, nu știe ce face.

Demonstrând discrete cunoștințe de religie, dar cu puțină practică, se sprijină de Vespa Valentinei și începe să facă pace cu ea, în fața celorlalte fete.

Vocea gravă a Sicilianului, cu un accent specific regiunii sale, care i-a dat pe lângă pielea măslinie și acea poreclă, răsună în toată piața.

— Hei, Sche, mai ridică vocea un pic, că eu am s-adorm.

— Zece!

Step coboară ușor. Tricoul scurt azuriu îi dezvelește brațele.

Mușchii îi sunt umflați. În vene inima îi pulsează cu putere, dar încă lent și liniștit. Nu ca și atunci. În acea zi inima lui tânără a început să bată repede ca înnebunită.

Doi ani în urmă. Vecinătatea cafenelei Fleming.

Într-o după-amiază oarecare, Step probând Vespa nou-nouță, în rodaj, trece prin fața cafenelei când aude cum cineva îl strigă:

— Stefano, salut!

Annalisa, o blondă frumoasă pe care a cunoscut-o la Piper, îi vine în întâmpinare. Stefano se oprește.

— Ce faci prin părțile astea?

— Nimic, am fost să studiez la un prieten și acum mă duc acasă. Trece o clipă. Cineva de la spate îi smulge pălăria.

— Îți dau zece secunde ca să dispari.

Un anume Poppy, un tip zdravăn, mai mare decât el, îi stă în față. Are pălărioara în mână. E la modă pălărioara ceea. La Villa Flaminia au toți așa pălării colorate, croșetate de vreo fată. Pe aceea i-a dăruit-o mama, luând locul iubitei pe care încă n-o avea.

— Ai auzit? Cară-te.

Annalisa se întoarce și înțelegând totul, se îndepărtează. Stefano coboară de pe Vespa. Grupul de prieteni se apropie. Își transmit unul altuia pălărioara, râzând, până când aceasta ajunge iar în mâna lui Poppy.

— Dă-mi-o înapoi!

— Ați auzit? E un dur. Dă-mi-o înapoi! îl imită făcându-i pe toți să râdă.

— Dacă nu, ce-ai să faci? Îmi dai un pumn? Hai, lovește-mă. Poppy se apropie. Cu mâna fără pălărie îi arată bărbia.

— Hai, lovește-mă.

Stefano îl privește. Din cauza furiei, nu vede nimic. Vrea să-l lovească, dar brațul de-abia ridicat îi este blocat de la spate. Poppy îi

dă pălăria unuia de-alături și îi aplică un pumn fix în ochiul drept, desfăcându-i sprânceana. Apoi nemernicul care l-a blocat de la spate îl împinge înainte spre vitrina lui Anzuini care, văzând ce se întâmplă, a închis mai devreme. Stefano se izbește puternic de obloane. Îi vin în spate o grămadă de pumni, apoi cineva îl întoarce cu fața. Se pomenește strâns la perete. Încearcă să se acopere, dar nu reușește. Poppy îl apucă cu mâinile de gât și, sprijinindu-se de barele metalice, îl ține strâns. Începe să-l lovească cu capul. Stefano caută să se ferească cum poate, dar mâinile acelea îl blochează și nu reușește să-și desprindă spatele. Simte cum sângele îi curge din nas și aude o voce de femeie care strigă:

— Ajunge, ajunge, încetați, așa o să-l omorâți!

Trebuie să fie Annalisa, se gândește. Stefano încearcă să lovească cu picioarele, dar nici nu reușește să se miște. Aude doar zgomotul loviturilor. Nu le mai simte. Apoi vin niște adulți, câțiva trecători, proprietara barului.

— Haideți, plecați de-aici!

Îi îndepărtează pe băieți îmbrâncindu-i, trăgându-i de tricouri, de veste, împingându-i de la spate.

Stefano cade lent, își sprijină spatele de obloane până ajunge să se așeze pe trepte. Motocicleta lui e acolo în față, la pământ ca și el. Probabil că are partea laterală zdrobită. Păcat! El era întotdeauna atent când ieșea pe poartă.

— Te simți rău, băiete? întrebă o doamnă frumoasă care se apropie de el. Stefano îi face semn cu capul că nu. Pălăria făcută de mama lui e acolo pe jos. Annalisa a plecat cu ceilalți. „Mamă, măcar pălărioara ta, totuși, o mai am.“

— Ține, bea!

Cineva vine cu un pahar de apă.

— Înghite încet. Ce tâmpiți, niște vagabonzi, eu știu cine-s, sunt mereu aceiași. Niște pierde-vară care stau toată ziua la bar.

Stefano termină ultima sorbitură, îi mulțumește zâmbind unui domn de alături care îi ia paharul gol.

Necunoscuți. Încearcă să se ridice, dar picioarele lui pentru o

clipă par să cedeze. Cineva își dă seama și se repede înainte să-l ajute.

— Băiete, ești sigur că te simți bine?

— Sunt bine, mulțumesc. Într-adevăr.

Stefano se bate peste pantaloni. Praful zboară de pe picioare. Își șterge nasul cu tricoul oricum sfâșiat și pornește Vespa.

Un fum alb și dens iese cu zgomot din țeava de eșapament. E înfundată. Partea laterală vibrează mai tare ca de obicei. E zdrobită. Apoi pornește, în timp ce ultimii domni se îndepărtează, fără să se întoarcă, coboară pe pantă. Amintiri.

Puțin mai târziu, acasă. Stefano deschide încet ușa și încearcă să ajungă în odaia sa fără să fie auzit. Dar parchetul îl trădează: scârțâie.

— Ești tu, Stefano?

Silueta mamei apare în ușa cabinetului.

— Da, mamă, mă duc la culcare. Mama se apropie un pic.

— Ești sigur că te simți bine?

— Da, mamă, foarte bine.

Stefano se grăbește să străbată coridorul, dar mama e mai rapidă decât el. Întrerupătorul din salon se ridică, iluminându-l. Stefano se oprește ca imortalizat într-o fotografie.

— Doamne-Dumnezeule! Giorgio, vino repede aici!

Tata vine alergând, în timp ce mâna mamei atinge înfricoșată ochiul lui

Stefano.

— Ce-ai pățit?

— Nimic, am căzut de pe Vespa. Stefano se dă înapoi.

— Vai, mamă, mă doare.

Tata se uită la rănilor de pe brațe, la hainele sfâșiate, la pălăria murdară.

— Spune drept, te-au bătut?

Tatăl său era întotdeauna atent la detalii. Stefano povestește mai mult sau mai puțin cum s-au petrecut toate și firește că mama lui nu înțelege că la șaisprezece ani trebuie să respecti deja niște

reguli.

— Dar de ce nu le-ai dat pălăria? Ți-aș fi făcut alta... Tata abandonează detaliile și trece la ceva mai grav.

— Stefano, spune drept, nu are nimic de-a face cu politica?

A fost chemat medicul de familie, acela i-a dat o aspirină și l-a trimis la culcare. Înainte de a adormi, Stefano hotărăște: nimeni niciodată nu va mai pune mâna pe el. Nimeni, niciodată, fără să fie rupt în bătaie.

La birou stă o doamnă cu părul roșu-aprins, cu nasul cam lung și ochi proeminenți. Nici pe departe frumoasă.

— Salut, vrei să te înscrii?

— Da.

— Păi, s-ar putea să te ajute, zice făcând aluzie la ochiul lui încă vânăt și ia un formular de sub masă.

Nu este nici măcar simpatică.

— Numele?

— Stefano Mancini.

— Vârsta?

— Șaptesprezece, în iulie pe 21.

— Adresa?

— Francesco Benziacci, 39. Apoi adaugă:

— 3, 2, 9, 27, 14, anticipând următoarea întrebare. Doamna ridică privirea.

— Telefonul, da? E doar pentru formular.

— Sigur nu pentru a juca la video poker.

Ochii proeminenți îl fixează o clipă, apoi continuă să completeze formularul.

— O sută patruzeci și cinci în fiecare lună. Stefano pune banii pe birou.

Doamna îi strecoară într-un săculeț cu fermoar pe care îl închide într-un sertar și după ce umezește ștampila într-un burete, o apasă hotărât pe legitimație. Budokan.

— Se plătește la începutul lunii. Vestiarul e la etajul de jos. Închidem seara la nouă.

Stefano își pune portmoneul în buzunar, cu legitimația în compartimentul lateral și cu o sută patruzeci și cinci de euro mai puțin.

— Atinge, atinge aici, e de fier. Ce să zic, de oțel!

Lucone, un tip zdravăn și scund cu fața simpatică, arată un biceps mare, dar puțin conturat.

— Încă mai vorbești? Pun pariu că dacă te înțep cu un ac, dispari momentan. Pollo se bate pe umăr, făcând zgomot.

— Uite, ăsta-i lucru: transpirație, oboseală, biftecure, ce ai tu acolo e doar apă.

— Ești ca un copil, ești minuscul.

— Eu tocmai am ridicat o sută douăzeci. Tu de cât ești în stare?

— Ai să vezi imediat. O ridic de două ori cât ai clipi, te uiți?

Lucone se strecoară sub bară, își îndepărtează brațele, apucă bara și o ridică sus, hotărât. O coboară lent și văzând-o la câțiva centimetri de bărbie, o împinge cu putere, încordându-și pectoralii.

— Unu!

Apoi controlând-o, lasă în jos bara, o reazemă de piept și împinge din nou:

— Doi! Și dacă vrei, pot să mai adaug greutate.

Pollo nu așteaptă să-i spună de două ori:

— Într-adevăr? Atunci încearcă cu asta...

Înainte ca Lucone să așeze bara pe suport, Pollo îi adăugă o roată laterală de două kilograme jumătate. Bara începe să se încline spre dreapta.

— Hei, ce faci? Ești tâmpit?

Lucone încearcă s-o rețină, dar încet-încet bara începe să coboare. Mușchii îl abandonează. Bara îi cade pe piept, cu greutate.

— La naiba, ridic-o, mă sufoc. Pollo râde ca un nebun.

— Ce vrei? Pot s-o ridic cu două roți mai mult. Acuma? Ți-am pus numai una și deja stai așa? Ești rupt în bucăți, hei? Împinge, hai, împinge, îi strigă aproape în față...

— Vrei să mă lași lat, aici?

Lucone s-a făcut vânăt de furie, dar și pentru că se sufocă într-

adevăr. Doi băieți mai mici, la aparatele de alături, se privesc neștiind ce să facă. Văzând că Lucone începe să tușească și că făcând eforturi bestiale nu reușește să ridice bara, hotărâsc să-l ajute.

Pollo e întins la pământ, cu burta în jos. Râde ca un nebun, bătând cu mâinile de podea. Dintr-odată se întoarce iar spre Lucone, cu lacrimi în ochi, dar îl vede în picioare, în fața lui. Cei doi băieți l-au eliberat.

— Oho! Ce naiba ai făcut?

Pollo vrea să fugă și încă râzând se împiedică de o bară. Lucone, tușind, se ia după el.

— Oprește-te! Te distrug! Te omor! Îți dau o roată în cap și te fac și mai pitic decât ești!

Se fugăresc prin toată sala. Înconjurând aparatele, oprindu-se după coloane, luând-o la goană pe neașteptate. Pollo, în încercarea de a-și opri prietenul, îi aruncă în spate câteva haltere. Roțile de cauciuc saltă cu greutate de la pământ. Pollo o apucă pe scara care duce spre vestiarul fetelor. Trecând în fugă, o lovește pe o fată care căzând peste ușa vestiarului, o deschide. Toate celelalte, goale, se schimbau pentru ora de aerobică, încep să țipe ca nebunele. Lucone se oprește pe ultimele trepte, extaziat de acea panoramă de forme moi, rotunde și roz. Brusc Pollo se întoarce înapoi.

— La naiba, nu pot să cred, ăsta-i paradisul.

— Duceți-vă dracului!

O fată mai acoperită decât celelalte aleargă spre ușă închizându-le-o în față. Cei doi prieteni rămân o clipă în tăcere.

— Ai văzut-o pe cea din dreapta, ce țâțe avea?

— Dar pe cea din stânga... Ce mai fund!

Pollo își ia prietenul de subraț, clătinând din cap.

— Nici nu-ți vine să crezi, hei? Sunt la fel de șocat ca și tine! Așa, după acea scurtă pauză erotică, încep iar a se fugări.

Stefano deschide prima foaie din fișa sa, i-a dat-o Franco, instructorul sălii de sport.

„Începe cu patru serii inițiale pe bancă. La greutateți de cinci

kilograme trebuie să te întinzi și să te deschizi, băiete. Apoi pune bazele mari și pe urmă vei putea să construiești deasupra.“ Stefano repetă asta în gând.

Se destinde pe banca arcuită și începe. Îl dor umerii, greutatea cea par enorme, face exerciții laterale, coboară până atinge podeaua și din nou se ridică. Apoi după cap. Din nou. Patru serii a câte zece, în fiecare zi, în fiecare săptămână. După primele săptămâni, deja se simte mai bine, umerii nu-l mai dor, brațele s-au îngroșat ușor. Începe să-și crească pieptul, chiar și picioarele i s-au făcut mai puternice. Schimbă alimentația. Dimineața o învârtită cu praf de proteine, un ou, lapte, ficat de merluciu. La prânz puține paste, un biftec în sânge, drojdie de bere și germeni de grâu. Seara la sală. Mereu. Alternând exercițiile, lucrând o zi la partea de sus, apoi, în altă zi la cea de jos. Mușchii par înnebuniți. Se odihnesc, ca buni creștini, numai duminica. Lunea totul reîncepe. Niște kilograme în plus, săptămână după săptămână, pas după pas, pentru asta a fost supranumit Step. S-a împrietenit cu Pollo, Lucone și cu ceilalți de la sală.

Într-o zi, trecuseră două luni, intră Sicilianul.

— Hei, cine vrea să facă flotări cu mine?

Sicilianul e unul dintre primii la Budokan. E mare și puternic, nimeni nu vrea să se întreacă cu el.

— Ce naiba, că doar nu v-am chemat să jefuim, am propus să facem niște flotări.

Pollo și Lucone au continuat să se antreneze în tăcere. Cu Sicilianul de fiecare dată se ajunge la ceartă. Dacă pierde, te batjocorește la infinit, dacă câștigă, nici nu se știe ce se poate întâmpla. Nimeni încă nu l-a putut bate pe Sicilianul.

— Chiar nu-i nimeni în sala asta păcătoasă care să vrea să facă niște flotări cu mine?

Sicilianul se uită în jur.

— Eu vreau.

Se întoarce. Step e înaintea lui. Sicilianul îl măsoară din cap până-n picioare.

— Ok. Haidem acolo.

Intră într-o odăiță. Sicilianul își scoate haina, demonstrându-și pectoralii enormi și brațele bine proporționate.

— Ești gata?

— La dispoziția ta.

Sicilianul se pune jos. Step face la fel. Încep să facă flotări. Step rezistă cât poate. La sfârșit, distrus, se târăște pe podea. Sicilianul mai face cinci flotări, se ridică și-i dă o palmă lui Step.

— Bravo, băiete, te descurci. Pe ultimele le-ai făcut cu asta, zice și îl lovește prietenește în frunte.

Step zâmbește, nu l-a batjocorit. Toți se întorc la exercițiile lor. Step își masează mușchii dureroși ai brațelor. Nu a făcut istorie: Sicilianul e mai puternic decât el, e încă prea devreme

Acea zi. Opt luni mai târziu.

Poppy și prietenii săi stau în fața cafenelei Fleming, râd și glumesc, bând bere. Unul mănâncă pizza încă aburindă, lingând marginile pentru a bloca roșiile care curg. Altul fumează o țigară. Câteva fete ascultă amuzate povestirea unui tip care gesticulează întruna, vorbind despre cearta pe care a avut-o cu șeful său: a fost concediat, dar până la urmă a rămas mulțumit. I-a stricat toate sticlele din local, pe prima într-un mod particular.

— Știți ce-am făcut? M-a scos din sărite și i-am dat cu sticla-n cap.

Și Annalisa era acolo. În seara încăierării nu l-a sunat pe Stefano și nici nu l-a căutat. Dar nu contează. Stefano nu e genul care să sufere de singurătate. De atunci n-a știut nimic despre ei. Așadar, un pic îngrijorat, în acea zi, s-a dus chiar el să-i caute.

— Poppy, prietene, ce mai faci?

Poppy se uită la tipul necunoscut care îi vine în întâmpinare. Parcă-l cunoaște de undeva, ochii aceia, culoarea părului, trăsăturile feței, dar nu-și amintește exact de unde-l știe. E bine plasat, are brațele groase și un torace de invidiat. Step, văzând privirea lui întrebătoare, îi zâmbește.

— Nu ne-am văzut demult, așa-i? Ce mai faci?

Step își trece prietenește brațul peste umerii lui Poppy.

Sicilianul, Pollo și Lucone, fericiți că-l însoțesc, se postează în mijlocul grupului. Annalisa încă zâmbește când îi întâlnește privirea lui Step. Este singura care-l recunoaște. Zâmbetul încet-încet îi dispare de pe buze. Step își ia privirea de la ea și i-o dedică în totalitate prietenului său Poppy, care continua să-l fixeze perplex.

— Scuze, dar în acest moment chiar nu-mi amintesc.

— Cum adică?

Step îi zâmbește ținându-l în îmbrățișarea sa, așa cum fac doi prieteni care nu s-au văzut de mult timp.

— Mă amărăști. Așteaptă. Poate îți amintești asta.

Scoate din buzunarul blugilor pălăria. Poppy se uită la bucata cea de lână, apoi la fața zâmbitoare a tipului zdravăn care-l ține îmbrățișat. Ochii lui, părul. Da, sigur. E băiețușul acela pe care l-a bătut ceva timp în urmă.

— La naiba!

Poppy încearcă să se smulgă de sub brațul lui Step, dar mâna lui îl apucă fulgerător de păr, blocându-l.

— Ai memorie cam scurtă, eh? Salut, Poppy.

Și trăgându-l spre sine, îl lovește bestial cu capul încât îi sparge nasul. Poppy se înclină înainte punându-și mâinile pe față. Step îi aplică o lovitură în plină figură cu toată puterea. Poppy aproape că sare înapoi, ajunge până la oblon cu un zgomot de fier.

Imediat Step este deasupra lui, înainte de a cădea peste el îl blochează cu o mână la gât. Cu dreapta îi toarnă pumni, lovindu-l de sus în jos, în frunte, despicându-i sprânceana, spărgându-i buza.

Face un pas înapoi și îi dă cu picioarele în burtă, tăindu-i răsuflarea. Unul dintre prietenii lui Poppy încearcă să intervină, dar Sicilianul îl blochează imediat.

— Calmează-te, stai la locul tău, bine?

Poppy e la pământ, Step îl umple de pumni în piept, în burtă. Poppy încearcă să se ferească, acoperindu-și fața, dar Step este de neoprit. Lovește oriunde găsește un spațiu, apoi începe să-l strivească cu picioarele. Ridică piciorul și-l lovește cu călcâiul. Sec, cu forță, peste urechea care se taie imediat, peste mușchii picioarelor, peste șolduri, săltând deasupra lui cu toată greutatea. Poppy, scrâșnind la fiecare lovitură, mișcându-se sacadat, pronunță jalnic:

— Ajunge, ajunge, te rog! aproape tușind cu sânge, pentru că sângele din nas i se duce direct în gât și scuipă saliva care-i curge pe

buza sângerândă, despătată cu totul.

Step se oprește. Își trage răsuflarea sărind în sus, privindu-și adversarul întins la pământ, nemișcat, terminat. Apoi se întoarce brusc și se năpustește asupra blondului de la spatele lui. E tipul care cu opt luni în urmă l-a blocat din spate. Îl lovește cu cotul în gură, aruncându-se asupra lui cu tot corpul. Tipului îi sar trei dinți. Doi ajung pe jos. Blocându-l, începe să-i umple fața cu pumni. După care îl apucă de păr, bătându-l violent cu capul de pământ. Deodată două brațe puternice îl blochează. E Pollo. Îl ridică de subsuori.

— Hai, Step, ajunge, ai să-l omori.

Sicilianul și Lucone se apropie și ei. Sicilianul a avut deja probleme mai mult decât alții.

— Da, mai bine să mergem, până nu a chemat careva poliția.

Step își revine, face un semicerc în fața prietenilor lui Poppy care-l privesc în tăcere:

— Căcăcioșilor!

Și îl scuipă pe unul care stă mai aproape cu paharul de Cola în mână, nimerindu-l drept în față. Trece pe lângă Annalisa și-i zâmbește. Ea încearcă să-i răspundă, cam speriată, neînțelegând ce să facă. Mișcă cu greu buza superioară, dar nu-i iese decât o grimasă ciudată. Step și ceilalți se urcă pe motociclete și pleacă. Lucone conduce ca un descreierat, Sicilianul îl urmează, urlă amândoi, simțindu-se ca niște regi ai străzii. După ei vine Pollo și în urma lui, Step.

— La naiba, blonda ceea ar putea să te toarne. Ar fi în stare.

— Exagerezi, Lucone. Totul trebuie făcut cu calm. Trebuie să știi să aștepti. Vine timpul pentru toate.

În acea seară Step se duce acasă la Annalisa și urmează sfatul lui Lucone. De mai multe ori. Ea regretă că nu l-a sunat atunci, jură că-i pare rău, că ar fi putut s-o facă, dar a avut o groază de treburi. În zilele următoare Annalisa îl sună des. Step e într-atât de ocupat, încât nu găsește timp nici măcar să răspundă la telefon.

O fată care locuiește în vecinătate deschide un radio portabil, clasicul Bambino.

— O sută nouă!

Schello, aproape beat, saltă pe acoperiș și dansând în ghetele Clark de piele, transpirate și fără șireturi, face o tentativă de break. Nu-i iese.

— Iu-huuu!

Bate din palme cu forță.

— O sută zece.

— Atenție, facem clasamentul celor mai transpirați. Pe locul întâi se situează

Sicilianul. Este ud tare la subsuori și pe spate, seamănă cu un havuz.

— O sută unsprezece.

Step, Hook și Sicilianul fac niște eforturi de necrezut. Se ridică toți trei gâfâind, roșii și epuizați.

— În clasamentul nostru pe poziția a doua se plasează Hook, splendida lui maletă Ralph Lauren și-a schimbat culoarea. Aș spune acum că e verde decolorat sau mai degrabă verde sluiț.

Schello, dansând ușor cu pumnii lângă piept, mișcă din cap în ritmul piesei anunțate de un DJ la radio: *Sere nere*. Face o piruetă și continuă:

— O sută doisprezece! Și după cum era de așteptat pe ultimul loc e Step... Aproape perfect, cu părul puțin ciufulit, dar nu-i nevoie că oricum e foarte scurt.

Schello se înclină ca să-l vadă mai bine, apoi se ridică în sus imediat, legănând din mâini.

— Incredibil, am văzut o picătură de sudoare, dar vă asigur, era unica! O sută treisprezece!

Step se lasă în jos, simte cum îl frig ochii. Câteva picături de sudoare alunecă de-a lungul tâmpelor și se opresc în sprâncene. Închide ochii, simte durere în umeri, în brațele umflate, în venele care pulsează, dar împinge și lent se saltă din nou.

— Daaa!

Step se uită în lături. Și Sicilianul face la fel. Destinde complet brațele până-l ajunge. Lipsește doar Hook.

Step și Sicilianul își privesc prietenul adversar cum se ridică tremurând și gâfâind, centimetru după centimetru, secundă după secundă, în timp ce urletele de jos răsună tot mai tare.

— Hook, Hook, Hook...!

Hook, ca și paralizat, se oprește brusc, apoi tremurând, clatină din cap.

— Nu, nu mai pot.

Rămâne o clipă nemișcat și aceea e hotărârea lui definitivă. Se izbește cu toată greutatea de marmura rece, reușind de-abia să-și ridice la timp capul.

— O sută paisprezece!

Step și Sicilianul se lasă repede în jos încetinind doar la sfârșitul flexiunii, apoi se întorc rapizi, ca și cum au regăsit forțe noi, energii noi. Sau primul, sau nimic.

— O sută cincisprezece! Coboară iar.

Ritmul se întetește. De parcă a înțeles, Schello se astâmpără.

— O sută șaisprezece!

Unul după altul pronunță numai numerele. Repede. Așteptând să se ridice ca să-l rostească pe următorul.

— O sută șaptesprezece! Și iarăși în jos.

— O sută optsprezece!

Step accelerează un pic, gâfâind.

— O sută nouăsprezece!

Se lasă în jos și din nou e sus, imediat. Sicilianul îl urmează, sforțându-se, gemând, devenind mai roșu la față.

— O sută douăzeci, o sută douăzeci și unu. Incredibil, băieți! Nimeni nu vorbește. Domnește liniștea marilor momente.

— O sută douăzeci și doi! Numai muzica de fundal.

— O sută douăzeci și trei...

Apoi Sicilianul se oprește la jumătate, începe a urla, ca și cum ceva înăuntrul lui s-a frânt.

Step, de la înălțimea flexiunii sale, îl privește. Sicilianul e ca și cum blocat.

Tremură și respiră cu greu urlând, dar brațele lui nu mai vor să-l asculte, nu-l ascultă deloc. Face un ultim efort, zbiară ca o fiară rănită. Și inexorabil, încet- încet, începe să coboare. A pierdut. De jos se aude un strigăt. Cineva deschide o bere:

— Da, iată, noul învingător este Step.

Schello se apropie festiv, dar Step clatină din cap.

Ca la un ordin, în piață se face liniște. De jos, la radio, ca un semn al destinului: o piesă de Sprinsteen, *I`m going down*. Step zâmbește în sinea lui, își duce mâna stângă după gât și se lasă în jos pe o singură mână, țipând. Atinge ușor marmura, o privește cu ochii larg deschiși, apoi din nou se ridică, tremurând și sprijinindu-se doar pe dreapta, cu toată puterea, cu toată furia. Un strigăt eliberator îi iese din gât:

— Daaaa!

Unde nu-i ajunge forță, îi ajunge voință. Rămâne nemișcat așa, întors pe spate, cu fruntea spre cer, ca o statuie urlând în întunericul nopții, sub frumusețea stelelor.

— Iu-huuu! urlă Schello ca un nebun.

În piață toți explodează după acel strigăt, pornesc motocicletele, claxonează, zbiară. Pollo începe a da cu picioarele într-un oblon.

Lucone sparge o sticlă de bere de o vitrină. Geamurile unor case se deschid. O alarmă îndepărtată începe să sune. Bătrânele, în cămăși de noapte, ies la balcoane strigând îngrijorate:

— Ce se-ntâmplă?

Cineva strigă ca să facă liniște. O doamnă amenință că va chema poliția. Ca printr-o minune toate motocicletele se mișcă din loc.

Pollo, Lucone și ceilalți o iau la goană, săltând, în timp ce din țevile de eșapament iese un fum gros alb. Fetele se duc toate acasă. Maddalena e și mai îndrăgostită.

Hook i se alătură lui Step.

— La naiba, bună întrecere, așa-i?

— Nu rea.

Și celelalte motociclete se alătură. Ocupă toată strada încurcându-le mașinilor care trec pe alături, claxonând, Schello se ridică în picioare pe Vespa lui uzată.

— Am aflat că se dă petrecere la Cassia, la 1130. E un bloc rezidențial.

— Dar cum vom intra? Schello îl asigură:

— O știu pe una care stă acolo.

— Cine-i?

— Francesca.

— Ai ceva cu ea?

— Da.

— Atunci vom intra liber.

Râzând, merg mai departe. Urlet de motoare. Scrâșnet de roți, cotesc toți la stânga. Înaintează, se opresc la semafor, apoi cu toată viteza o iau spre Cassia.

Un apartament cald, cu geamuri mari prin care se vede Olimpica. Tablouri frumoase pe pereți; unul cu siguranță de Fantuzzi. Patru boxe așezate în colțurile salonului difuzează o piesă remixată. Muzica îi învăluie pe oaspeți, care vorbind, se mișcă în ritm.

— Dani, hei, aproape că nu te-am recunoscut.

— Nu te lua de mine, ok?

— Aveam în vedere haina, îți stă bine, serios... Daniela se uită la fustă.

— Hei, Giuli!

— Ce te-nfurii? Semeni cu Bonopane, proasta cea dintr-a treia B care dimineața vine fardată.

— Vai ce amabilă ești!

— Doar suntem prietene.

— Prima dată aud. Giulia se înclină înainte.

— Un sărut și facem pace.

Daniela surâde. Când se întinde spre Giulia, îl vede la spatele ei pe Palombi.

— Andrea!

Uită de obrazul Giuliei, sperând că poate, mai devreme sau mai târziu, îl va săruta pe el.

— Ce mai faci?

Andrea rămâne o clipă nedumerit.

— Bine. Tu?

— Excelent.

Se sărută în grabă. Apoi el trece mai departe salutând un prieten. Giulia se apropie și-i zâmbește alături.

— Nu-ți face griji, vrea să iasă în evidență.

Rămân să-l privească ceva timp. Andrea vorbește cu niște băieți, apoi se întoarce spre ea, o privește din nou și în sfârșit zâmbește. A înțeles până la urmă.

— Drăcie! Chiar te-ai mai machiat... Nu te-am recunoscut, pe bune. Babi merge spre salon. Câteva fete dansează. Într-un colț un DJ amator încearcă să-l imite pe DJ Francesco, căutând una după alta piese rap. O fată dansează dezlănțuită cu brațele în sus.

Babi clatină din cap, zâmbind.

— Pallina!

O față rotundă, înrămată de un păr lung castaniu, cu un breton ciudat într-o parte, se întoarce spre ea.

— Babi, uauuuu!

Aleargă, o îmbrățișează, sărutând-o, aproape o ridică în brațe.

— Ce mai faci?

— Foarte bine. Mi-ai spus că n-ai să vii.

— Da, știi, am fost la o petrecere, dar era așa o plictiseală. Eram cu Dema, am șters-o de-acolo imediat. Iată cum. Tu nu cumva ești tristă?

— Glumești, sunt fericită. Te-ai pregătit de latină? Vezi că mâine poate să te-ntrebe. Numai tu n-ai răspuns.

— Da, știu, am învățat toată după-amiaza, apoi a trebuit să ies cu mama, am mers în centru. Uite, mi-am luat asta, îți place?

Și face o piruetă mai mult ca o balerină decât ca un manechin, ca să-și demonstreze salopeta de atlas albastru.

— Super tare.

— Dema mi-a spus că-mi stă foarte bine.

— Ca să vezi. Tu știi ipoteza mea, nu?

— Iar începi. Suntem doar prieteni.

— Eu tot nu renunț.

— Salut, Babi.

Un băiat simpatic cu cărlionți întunecați și tenul deschis, se apropie.

— Salut, Dema. Ce mai faci?

— Minunat. Ai văzut ce salopetă drăguță are Pallina?

— Da, și conform teoriei mele îi stă foarte bine, îi zâmbește Babi.

— Mă duc s-o salut pe Roberta, încă n-am felicitat-o. Se îndepărtează. Dema continuă s-o privească.

— Ce-i povestea asta cu teoria?

— Vai, fleacuri. Știi cum e... Are multe teorii și puțină practică.

Pallina râde și se uită mai atent la Dema. Privirile lor se întâlnesc pentr-o secundă.

Să sperăm ca de data asta să nu aibă dreptate.

— Hai, mergem să dansăm.

Pallina îl ia de mână și îl trage în cerc.

— Salut, Roby, felicitări!

— Vai, Babi, salut!

Se sărută sincer pe obraz.

— Ți-a plăcut cadoul?

— Foarte frumos, serios. E tocmai ce-mi doream demult.

— Știam... A fost ideea mea. Vedeam că mereu săreai peste prima oră, cu toate că nu locuiești departe.

La spatele lor apare Chicco Brandelli.

— Ce faceți aici?

Babi se întoarce zâmbitoare, dar văzându-l, se-ntristează.

— Salut, Chicco.

— Am primit în dar un radio-deșteptător minunat.

— Ah, e chiar drăguț, pe bune.

— Păi, și tu mi-ai făcut un cadou frumos.

— Da? Ce anume?

— O pernuță cu dantele. Am pus-o deja pe pat.

— Fii atentă să nu te roage s-o probeze.

Zâbindu-i forțat lui Brandelli, se duce spre terasă. Roberta o privește.

— Mie mi-a plăcut mult pernuța, serios îți spun... În realitate i-ar fi plăcut s-o probeze cu el.

Chicco surâde.

— Te cred, dar scuză-mă.

— Dar... peste puțin timp se vor servi pastele..., îi strigă Roberta, încercând să-l oprească cumva.

Pe terasă, fotolii moi cu pernuțe brodate cu flori, o pergolă lungă din plante, o lumină difuză se strecoară printre lăstari. Babi se plimbă pe podeaua de teracotă. Vântul nocturn îi agită părul, îi mângâie pielea, luându-i din aroma parfumului, o face puțin să tremure.

— Ce trebuie să fac ca să mă ierți?

Babi zâmbește discret și-și încheie geaca. Chicco se apropie.

— E o noapte așa de frumoasă... Păcat s-o stricăm certându-ne.

— Mie-mi place să mă cert.

— Mi-am dat seama.

— Și pe urmă îmi place să mă-mpac... Da, asta îmi place mai mult. Dar cu tine nu știu cum se-ntâmplă, nu reușesc să te iert.

— Vezi, te contrazici. Ba vrei să fii cu mine, ba nu vrei. Clasic! Tipic pentru toate femeile.

— Știi ceva? Ce am eu cu toate?

— Mă predau...

— Ți-a plăcut filmul de alaltăseară?

— Dacă mi-ai fi dat voie să mă uit!

— Ți-am zis că mă predau. Hai, am să-ți trimit discul acasă. Ai să-l poți vedea liniștită, singură, fără să fii deranjată. Apropo, știi ce-am aflat?

— Ce?

— Că e normal să pipăi fetele.

Babi, râzând, încearcă să-l lovească.

— Porcule!

Chicco îi oprește brațul în aer.

— Lasă. Glumeam. Facem pace?

Fetele lor sunt atât de aproape, Babi se uită în ochii lui: sunt foarte frumoși, la fel ca și zâmbetul lui.

— Pace. Se predă.

Chicco o trage spre sine și o sărută gingaș pe buze. Sărutul pare

să se transforme în ceva profund când Babi se dezlipește și se întoarce să se uite afară.

— Ce noapte splendidă, privește luna! Chicco, suspinând, își înalță ochii spre cer.

Câțiva nori ușori plutesc lent în albastrul cerului. Mângâie luna, se acoperă cu raze, pe alocuri devin străvezii.

— E frumoasă, adevărat.

Chicco răspunde simplu „Da“, fără să aprecieze frumusețea acelei nopți. Babi privește în depărtare. Casele, acoperișurile, câmpiile din marginea orașului, ramurile pinilor înalți, un drum lung, luminile unei mașini, zgomote îndepărtate. Dacă ar putea vedea mai bine, ar putea observa băieții care se depășesc, râzând și claxonând. Poate l-ar recunoaște pe tipul de pe motocicletă. E același care i s-a alăturat într-o dimineață când se ducea spre școală. Acum se apropia.

Chicco o îmbrățișează și îi atinge părul.

— Ești foarte frumoasă în seara asta.

— În seara asta?

— Întotdeauna.

— Așa-i mai bine.

Babi se lasă sărutată.

Departe de acolo. În același oraș.

Într-o uniformă perfect albă, cu puține fire de păr pe cap, asudat, un chelner grăsuț își face drum printre invitați cu un talger de argint. Din când în când câte-o mână se ițește din mijlocul unui grup de persoane și își însusește vreun cocktail lejer cu bucăți de fructe aromate. O alta, mai rapidă pune pe talger un pahar golit. Pe margini, cu urme de ruj. Se poate vedea clar pe unde doamna respectivă a băut și ce fel de buze are. Chelnerul se gândește că ar putea fi nostim să poată recunoaște doamnele după paharul din care au băut. Ca după niște amprente erotice. Cu acest gând incitant intră în bucătărie, unde eforturile sale à la Sherlock Holmes dispar fără urmă. Bucătăreasa îl ceartă că nu vine să ia mai repede talgerele cu legume prăjite.

— Dragă, arăți superb.

În salon, o doamnă cu părul prea colorat se întoarce spre o prietenă și-i zâmbește, continuând jocul.

— Cum reușești?

— Mi-am găsit un amant.

— Ah, da? Și ce face?

— E chirurg plastic.

Râd amândouă. Apoi, luând o anghinare prăjită de pe talgerul care tocmai trece pe lângă ea, începe să-și mărturisească secretul.

— M-am înscris la sala Barbarei Bouchet.

— Da, și? Cum e?

— Fantastic! Trebuie să vii și tu.

— Am să vin sigur.

Și vrând să întrebe cât costă abonamentul, se gândește că astfel

va descoperi ce cheltuieli are, în sensul bun al cuvântului. Apoi își ia niște mozzarella și o înghite liniștită.

Claudio scoate din buzunar pachetul de Marlboro și aprinde o țigară.

Fumează satisfăcut, savurând fumul până la capăt.

— Vai, ce cravată frumoasă ai.

— Mersi.

— Îți stă bine, serios.

Claudio își demonstrează orgolios cravata bordo și instinctiv ascunde țigara căutând-o cu ochii pe Raffaella. Privește în jur, zărește niște chipuri care de-abia au venit, îi salută pe aceștia și pentru că nu-și observă soția, fumează calm mai departe.

— Foarte frumoasă, într-adevăr? E un cadou de la Raffaella.

O măsuță joasă de fildeș, cu măslina și fisticuri în farfurioare de argint. O mână subțire cu unghii îngrijite lasă să cadă bucățele simetrice din coaja unui fistic.

— Mă îngrijorează fiica mea.

— De ce?

Raffaella reușește să se prefacă destul de interesată pentru ca Maria să continue confesiunea.

— Se întâlnește de ceva timp cu un pierde-vară, unul care umblă fără noimă.

— Și de când se cunosc?

— Ieri au sărbătorit șase luni. Am aflat de la fiul meu. Știi ce-a făcut tipul? Raffaella renunță la un fistic prea tare. Acum chiar este interesată.

— Nu, spune-mi.

— A dus-o la pizzerie. Îți dai seama? La o pizzerie de pe Vittorio!

— Păi, băieții ăștia nu prea câștigă, poate părinții...

— Cine știe cine-s ei. I-a dat doisprezece trandafiri mărunței, urâți, din acei cărora le cad petalele când îi aduci în casă. Precis că i-a cumpărat cât aștepta la semafor. Azi-dimineață în bucătărie o întreb: „Gloria, ce-i cu grozăvia asta?“. „Mamă, să nu-ndrăznești să-i arunci!“ Imaginează-ți! Dar când s-a întors de la școală nu i-a mai

găsit. I-am spus că i-a aruncat Ziua, menajera noastră, ea a început să țipe și a ieșit trântind ușa.

— Poate în chestii de astea n-ar trebui să fii prea băgăcioasă, să nu fie mai rău. Las-o să facă ce vrea, până la urmă va înțelege și singură... Și apoi s-a întors?

— Nu, m-a sunat să-mi spună că se duce să doarmă la Piristi, fata cea blondă, un pic plinuță, fiica Giovannei. El e administrator la Serfim, ea s-a operat toată. Sigur, își pot permite.

— Serios? Dar nu se observă deloc...

— Acum folosesc această nouă tehnologie, te trag de după urechi. E absolut invizibil. Poate ar fi bine ca Gloria să iasă cu Babi? Mi-ar face plăcere.

— Desigur, glumești? Am să-i zic s-o sune.

În sfârșit Raffaella a decojit fisticul. A fost mai ușor de curățat.

— Filippo, Raffaella a zis c-o va convinge pe Babi s-o atragă pe Gloria în grupul ei.

— Ah, foarte bine, mulțumesc.

Filippo, un bărbat tânăr, cu fața relaxată, pare a fi și el mai interesat de fisticuri decât de fiica sa. Se apleacă să-și însușească ceva pe ce pusese ochiul și Raffaella. Ea îl privi bănuitoare după urechi să vadă acolo semnele nebănuitei lui tinereți.

— Salut, Claudio.

— Arăți minunat.

Un zâmbet perfect spune „Mulțumesc“ și atingându-l nițel, se îndepărtează legănându-și părul vopsit cu henna de cel puțin cincizeci de euro. A făcut-o intenționat? În gând vede cum rochia ei lungă alunecă lent de pe ea, își imaginează ce lenjerie poartă, dar apoi îi vine o îndoială, oare poate nici n-o are deloc? Tocmai în acel moment o vede venind pe Raffaella. Claudio trage ultima dată din țigară și o stinge rapid în scrumieră.

— Acuși începem să jucăm. Te rog frumos să nu faci ca debicei. Când nu ți se potrivește cartea sau nu poți aduna un gin, să-mi dai de știre.

— Și dacă trebuie să fac under?

— Să-mi faci semn când ai puține puncte. Claudio zâmbește reținut.

— Da, dragă, cum vrei tu. Țigara a trecut neobservată.

— Apropo, ți-am spus să nu mai fumezi. Greșit.

— Numai una, cât rău îmi poate face?

— Una sau zece... Mirosul mă enervează.

Raffaella se duce spre masa verde și ceilalți invitați își ocupă locurile. Nu-i scapă nimic. Așezându-se, Raffaella face echipă cu doamna cu părul vopsit. Pentru o clipă Claudio se teme că ea îi ghicește până și gândurile.

Roberta e în culmea fericirii: are optsprezece ani împliniți și dă o petrecere extraordinară. Se grăbește să răspundă la interfon.

— Ridic eu.

Roberta aleargă, întrecându-l pe un tip cu o farfurie de prăjituri în mână.

— Salut. Francesca e aici?

— Care Francesca?

— Giacomini, cu părul blond.

— Ah, da, ce să-i transmit?

— Nimic dacă deschizi. Sunt fratele ei, trebuie să-i las cheile.

Roberta apasă butonul interfonului și ca să se convingă că a deschis, mai apasă o dată. Intră în bucătărie, ia două sticle mari de Cola din frigider și le duce în salon. Se întâlnește cu o blondă care vorbește cu un băiat cu mult gel pe păr.

— Francesca, fratele tău vine încoace.

— Ah..., e tot ce-i reușește Francescăi să zică. Mulțumesc.

Și după ce spune asta rămâne cu gura deschisă. Băiatul pomădat își pierde un pic echilibrul și murmură:

— Ceva nu-i în ordine, France?

— Nu, nu-i nimic, doar că eu nu am niciun frate.

— Uite, e aici.

Sicilianul și Hook citesc tăblița de sub soneria apartamentului.

— Ce prostălani!

Schello sună la ușă. Ușa se deschide aproape imediat. Roberta rămâne în ușă, se uită la grupul de băieți mușchioși și ciufuliți. Sunt îmbrăcați un pic cam casual, ca să zicem așa.

— V-ajut cu ceva?

Schello își face drum înainte:

— O caut pe Francesca, sunt fratele ei.

Ca la un ordin, Francesca apare în ușă însoțită de tipul pomădat.

— Ah, uite, e fratele tău.

Roberta se îndepărtează. Francesca privește grupul îngrijorată.

— Și cine din voi e fratele meu?

— Eu!

Ridică mâna Lucone. Și Pollo ridică mâna.

— Eu tot, suntem gemeni, ca în filmul cu Schwarzenegger. În rolul tâmpitului este el.

Toți râd.

— Și noi suntem frați.

Unul după altul, toți ridică mâinile.

— Și ținem mult unul la altul.

Tipul pomădat nu prea înțelege și face o grimasă potrivită exact cu frezura pe care o are.

Francesco îl ia pe Schello într-o parte.

— Cum de ți-a trecut prin cap să vii cu toți ăștia?

Pollo zâmbește, aranjându-și geaca, fără prea mult succes.

— Petrecerea asta seamănă cu o înmormântare. Hai, France, s-o înviorăm un pic, nu fi rea.

— Cine-i rea? Mai bine, plecați.

— Hei, Sche, eu m-am plictisit, dă-mi voie.

Și Sicilianul intră, fără să aștepte ca Francesca să-i permită.

Pomădatul înțelege brusc totul: niște intruși. Și cu o scânteie de inteligență pe chip se îndreaptă spre salon la ceilalți invitați. Francesca se străduie să-i oprească.

— Nu, Schello, nu puteți intra.

— Scuze, îmi permiteți, scuze...

Într-o clipită, intră toți: Hook, Lucone, Pollo, Bunny, Step și alți câțiva.

— Hai, France, nu face probleme, ai să vezi că nu se va întâmpla nimic. Schello o ia de subraț.

— La urma urmei, tu ce ai cu asta? E vina fratelui tău care i-a

adus aici pe toți ăștia...

Apoi, ca și cum îngrijorat că ar mai putea intra cineva, închide ușa. Sicilianul și Hook se avântă spre masa întinsă și devorează tartine cu salam, moi, unse cu unt pe deasupra, dar nu le gustă, le înghit fără să le mestece. Ca la o competiție. Bagă în gură checuri și prăjituri cu cremă de ciocolată.

Sicilianul se-neacă. Hook îl bate tare pe spate încât Sicilianul începe a tuși, scuipând bucăți de mâncare peste masă. Majoritatea invitaților imediat se declară puși pe dietă. Schello prinde a râde nebunește, iar Francesca se sperie cu adevărat.

Bunny se plimbă prin salon. Ca un anticar atent, culege obiecte mici, le duce la ochi, verifică probele de pe argint și le pune în buzunar. În curând fumătorii se văd nevoiți să scuture mucul de țigară în ghivecele cu flori.

Pollo, bun profesionist, caută iute dormitorul mamei. Îl găsește. A fost încuiat înțelept cu cheia. De două ori, doar că iată cheia a rămas în broască. Naivii. Pollo deschide ușa. Gențile fetelor au fost așezate în ordine pe pat. Începe să le deschidă pe rând fără prea multă grabă.

Portmoneele sunt aproape toate pline, o sărbătoare pe cinste: oameni bogați, n-ai ce zice. În coridor Hook o obosește pe o prietenă de-a Pallinei cu o droaie de complimente. Un băiat, mai puțin dat cu gel decât alții, încearcă să afișeze un vag concept de bună-creștere. Se lansează într-o discuție. Primește peste față cu o bancnotă de cincizeci, mai grea pentru el decât complimentele adresate iubitei sale. Hook nu suportă predicile. Tatăl lui e avocat, iubește discuțiile, tot așa cum fiul lui urăște legile.

Pallina, poate de emoție, își dă seama că are și ea o mică problemă și minte scuzându-se:

— Mi s-a împrăștiat rimelul, mă duc la baie să mă machiez.

Lucrul acesta i-ar fi servit mai mult tipului care se îndepărta tăcut, cu acele cincidegete ale lui Hook întipărite pe față.

Pollo scutură ultima poșetă de pe pat.

— Drăcie, ce zgârciobi... Să ai așa o poșetă și să te duci la așa o

petrecere cu numai zece euro. Chiar ești o săracă!

E pe punctul de a pleca, când își dă seama că pe scaunul de alături, ascunsă de o geacă colonială, mai stă o geantă. O ia. E o geantă elegantă și grea, cu mâner solid și două curelușe de piele în loc de încuietoare. Trebuie să conțină ceva prețios dacă proprietara a dorit s-o ascundă. Pollo dezleagă cu greu curelușa, înjurându-și prostul obicei de a-și roade unghiile. Oamenii pot suferi sau de lipsă de dragoste, sau de lipsă de bani. Dar nu de amândouă concomitent. În sfârșit dezleagă nodul. Chiar în acel moment se deschide ușa. Pollo ascunde geanta la spate. O brunetă surâzătoare intră liniștită. Când îl vede, se oprește.

— Închide ușa.

Pallina se supune. Pollo scoate geanta de la spate și începe să scotocească.

Pallina îl privește șocată. Pollo vede că îl fixează.

— Hai, zi, ce-ți trebuie?

— Geanta mea.

— Păi, ce aștepti? Ia-ți-o!

Pollo îi arată patul plin cu genți deja golite.

— Nu pot!

— De ce, mă rog?

— Un idiot o ține în mână.

— Ah.

Pollo zâmbește.

Se uită mai bine la fată. E foarte drăguță cu părul ei negru și breton asimetric și cu o grimasă iritată. Da, sigur are o fustă în stil colonial. Pollo găsește portmoneul, îl ia în mână.

— Ține..., îi aruncă geanta. Puteai s-o ceri cum se cuvine. Pallina prinde geanta din zbor. Și începe a căuta ceva înăuntru.

— Ție mama nu ți-a spus că nu-i frumos să scotocești în gențile domnișoarelor?

— Eu cu mama nu vorbesc. Mai degrabă tu ar trebui să vorbești cu a ta.

— De ce?

— Păi, nu se poate să-ți trimiți fiica la petrecere cu numai cincizeci de euro în portmoneu.

— Sunt banii pentr-o săptămână. Pollo pune banii în buzunar.

— Erau.

— Vrei să spui că voi fi la dietă.

— Atunci, ți-am făcut o favoare.

— Cretinule!

Pallina găsește ce căuta și lasă geanta la loc.

— Când termini, să-mi pui portmoneul înapoi. Mersi.

— Ascultă, dacă tot trebuie să stai la dietă, poate să te invit mâine să mâncăm o pizza.

— Nu, mulțumesc, dacă tot plătesc eu măcar să hotărâsc singură cu cine să ies.

Se întoarce spre ușă.

— Hei, așteaptă un pic. Pollo o ajunge din urmă.

— Ce-ai luat?

Pallina duce mâna la spate.

— Nimic ce te-ar putea interesa. Pollo îi blochează brațele.

— Eu hotărâsc aici, dă-mi să văd.

— Nu, lasă-mă să plec. Ai luat banii, nu? Ce mai vrei?

— Ceea ce ai în mână.

Pollo încearcă s-o înhațe, dar Pallina întinde mâna cât mai departe.

— Lasă-mă, că de nu, am să țip.

— Iar eu îți dau vreo două palme.

Pollo o prinde de încheietură și o trage spre sine. În fața lui e pumnul ei mic, închis strâns.

— Uite, dacă nu-l deschizi, să știi că nu mai vorbesc cu tine.

— Mare treabă, nici pân-azi n-am vorbit defel.

Pollo ține mâna plăpândă a fetei și începe să-i desprindă degetele. Pallina rezistă. Inutil. Cu lacrimi în ochi, lăsându-se cu toată greutatea înapoi, ca să dea mai multă putere degetelor.

— Te rog, lasă-mă.

Pollo continuă fără s-o audă. Până la urmă degetele se desfac

unul după altul, dezvăluindu-i secretul.

În mâna Pallinei este explicația petelor de pe față și a stării de nervozitate. Motivul este acela care o dată pe lună vine în viața fiecărei fete și atunci când nu vine, le irită și mai tare sau le face să devină mame. Pallina rămâne în fața lui înmărmurită. Și foarte umilită. Pollo, așezându-se pe pat, râde în hohote:

— Bine, mâine nu te invit la cină. Cu ce-o să ne ocupăm după, vom spune bancuri?

— Vai, nu cunosc de-acelea fără perdea cu care să te amuz pe tine, iar pe altele mă tem că tu nici nu le-nțelegi.

— Măi, ce înțepată ești!

— Oricum, cred că te-am distrat destul.

— De ce?

Pallina își netezește degetele. Pollo își dă seama.

— Mă doare, asta ai vrut?

— Lasă, mă rog, s-au înroșit puțin, o să-ți treacă, nu exagera.

— N-am avut în vedere mâna. Și iese cu ochii înlăcrimați.

Pollo rămâne acolo, fără a ști ce să facă. Tot ce-i vine în minte e să-i pună la loc portmoneul și să-i răsfoiască agenda. Desigur, nu s-a gândit să-i întoarcă banii.

Un DJ, un tip muzical, cu plete mai lungi ca la alții, pentru a-și sublinia aspectul artistic, se agită încontinuu. Mâinile lui se mișcă înainte și înapoi pe cele două discuri, în timp ce în niște căști cu burete aude începutul piesei și asta îl face să evite jena unei intrări greșite.

Step hoinărește prin casă, se uită peste tot, ascultă amuzat discuțiile stupide dintre fetele de optsprezece ani: haine scumpe văzute în vitrină, scutere pe care părinții nu vor să le cumpere, logodne imposibile, aspirații frustrate. Prin fereastra din fundul salonului, cea care dă spre terasă, intră o boare de vânt. Draperiile se umflă ușor, când cad înapoi, sub ele prind contur două siluete. Se văd mâinile care încearcă să le dea în părți ca să intre în odaie. Unui tânăr elegant îi reușește în sfârșit. Alături de el apare o fată. Râde pe seama acelei mici încurcături. Razele lunii, din spate, îi

luminează rochia și așa transparentă.

Step rămâne s-o fixeze cu privirea. Fata își mișcă părul, îi zâmbește tipului. Își arată dinții albi, frumoși. De la distanță se poate simți intensitatea privirii ei. Ochii albaștri, profunzi și curați. Step își amintește de ea, întâlnirea lor, s-au văzut deja. Sau mai bine zis, s-au ciocnit. Cei doi își spun ceva. Fata încuviințează din cap și îl urmează pe băiat spre masa cu băuturi. Deodată și lui Step i se face poftă de-o bere.

Chicco Brandelli o conduce pe Babi printre invitați. Îi atinge spatele gingaș cu palma, savurând mireasma parfumului ei. Babi salută câțiva prieteni care au venit cât ea a stat pe terasă. Ajung la masa cu băuturi. Brusc în fața lui Babi se postează un tip. E Step.

— Văd că m-ai ascultat, te eliberezi de probleme cu acesta, îi zice, arătând cu capul spre Brandelli. Să-nțeleg că e doar o încercare. Dar merge și acesta. Pe de altă parte, dacă n-ai găsit altceva mai bun...

Babi îl privește nesigură. Îl cunoaște, dar nu-i prea place? Sau poate da? Ce-a fost cu el?

Step îi împrăștează memoria.

— Te-am însoțit la școală într-o dimineață, cu câteva zile în urmă.

— Imposibil, eu la școală mă duc cu tata.

— Ai dreptate, de fapt eu te-am escortat. Am mers alături de mașina ta. Babi își amintește și-l privește plictisită.

— Văd că-n sfârșit ți-ai adus aminte.

— Sigur, ești tipul care mi-a spus tot felul de prostii. Nu te-ai schimbat, se pare.

— De ce-ar trebui, sunt perfect.

Step își îndepărtează brațele, arătându-și corpul.

Babi se gândește că măcar din punctul acesta de vedere are dreptate. Restul n-o impresionează. Începând cu îmbrăcămintea și terminând cu purtarea.

— Vezi, n-ai zis nu.

— Nici nu vreau să-ți răspund.

— Babi, te plictisești?

Brandelli are ideea neinspirată de a se amesteca. Step nici nu-l privește.

— Nu, Chicco, mulțumesc.

— Înseamnă că dacă nu te plictisesc, totuși mă placi?

— Îmi ești total indiferent, dar mă enervezi un pic, ca să fiu mai clară. Chicco încearcă să pună capăt discuției, adresându-se către Babi:

— Vrei ceva de băut? Step răspunde în locul ei.

— Da, te rog, toarnă-mi niște Cola, bine? Chicco nu reacționează.

— Babi, vrei ceva?

Step îl privește pentru prima dată.

— Da, o Cola, ți-am spus deja, grăbește-te.

Chicco rămâne să-l privească cu un pahar în mână.

— Grăbește-te. Sau n-auzi bine, limbricule?

— Lasă-l în pace.

Babi intervine, luând paharul din mâna lui Chicco.

— Mă duc eu.

— Vezi, când ești amabilă, ești mai simpatică. Babi ia sticla.

— Ține și vezi să n-o verși.

Îi aruncă paharul plin de Cola în față lui Step udându-l tot.

— Ți-am zis să fii atent, ești ca un copil mic. Nici nu știi să bei.

Chicco izbucnește în râs. Step îl îmbrânțește așa de tare încât acela zboară peste o măsuță, răsturnând-o cu tot ce avea pe ea. Pe urmă, apucă marginile feței de masă pe care erau băuturile. O trage cu putere, ca și cum ar vrea să arate o scamatorie, dar nu-i iese. O duzină de sticle zboară peste canapele și niște invitați. Câteva pahare se sparg. Step își șterge fața.

Babi se uită la el disprețuitor.

— Ești un dobitoc.

— Da, am nevoie de un duș, sunt foarte lipicios. E vina ta, așa că ai să mergi cu mine.

Step se apleacă repede, o apucă de picioare și o încarcă pe umăr. Babi se smucește disperată.

— Lasă-mă, pune-mă jos! Ajutați-mă!

Niciunul dintre invitați nu intervine. Brandelli se ridică și încearcă să-l oprească. Step îi dă un picior în burtă și-l trimite în mijlocul unui grup de invitați. Schello râde ca un tâmpit, sare în sus împreună cu Lucone și împarte palme în stânga și în dreapta. Câte cineva le dă înapoi. Lângă DJ începe o încăierare. Roberta, speriată, se oprește în ușa și privește stupefiată salonul devastat.

— Scuze, unde-i baia?

Roberta, nici măcar nu se miră că tipul o duce în spate pe-o fată, și-i arată direcția.

— Pe-acolo.

Step îi mulțumește și merge într-acolo. Vin Sicilianul și Hook încărcăți cu ouă și roșii. Încep să arunce în pereți, în tablouri și-n invitați, fără deosebire, trăgând cu violență, cât mai dureros. Brandelli o ajunge din urmă pe Roberta.

— Unde-i telefonul?

— Acolo.

Roberta arată în direcția opusă camerei de baie. I se pare că ea este un polițist care stă în intersecție și dirijează traficul sau, mai exact, haosul teribil din propriul salon. Din păcate, nu poate să le dea amendă ori să-i închidă pe toți. Cineva mai isteț sau poate mai fricos decât alții, se apropie sărutând-o.

— Ciao, Roberta, la mulți ani înc-o dată, dar noi trebuie să plecăm, bine?

— Pe-acolo.

Ca în vis, le arată ușa apartamentului din care ar vrea și ea să fugă, dacă n-ar fi al ei.

— Încetează, ți-am spus să mă lași jos. Ai să mi-o plătești.

— Cine-o să mă pedepsească? Mârlanul cela elegant care aduce a chelner? Step intră în baie și deschide ușile glisante ale cabinei de duș. Babi se agață cu mâinile de margini încercând să-l oprească.

— Nu! Ajutor! Ajutați-mă!

Step se întoarce și o trage de mâini.

Babi hotărăște să schimbe tactica. Încearcă s-o facă pe drăguța.

— Bine, hai, scuză-mă. Pune-mă jos, te rog.

— Cum adică, te rog? Mi-ai turnat o sticlă de Cola în față și acum îmi spui te rog?

— Ok, am greșit când te-am udat.

— Știi bine că ai greșit.

Step intră în cabină și se postează sub duș.

— Dar oricum, au fost pricinuite daune. În acest moment trebuie să fac un duș, ca să nu zici că-s lipicios.

— Nu, ce are una cu alta.

Un jet de apă o stropește peste față făcând-o să amuțească.

— Cretinule!

Babi se agită, încercând să evite șuvoiul de apă, dar Step o ține locului apoi o rotește ca s-o ude peste tot.

— Încetează, nemernicule, lasă-mă să ies.

— E prea caldă?

Step, fără să aștepte răspunsul, învârtește robinetul din față lui. Îl dă la albastru. Apa devine brusc rece. Babi țipă.

— Iată ce-ți trebuie, un duș rece ca să te calmezi. Știi că-i bine să faci un duș rece, apoi unul fierbinte?

Și întoarce robinetul la roșu. Din apă ies aburi. Babi țipă și mai tare.

— Aoleu, frige! Închide-l, închide-l!

— Să știi că face bine cu adevărat, deschide porii, ușurează circulația, la creier ajunge mai mult sânge și așa poți gândi mai bine, și începi să înțelegi că trebuie să te porți frumos, să fii drăguță și să știi, Cola se bea, nu se varsă peste cineva.

În acel moment intră Schello.

— Hei, Step, o ștergem. Cineva a chemat poliția.

— De unde știi?

— Am auzit. Lucone mi-a nimerit cu un ou în frunte, m-am dus să mă curăț și l-am prins pe unul la telefon. L-am auzit cu urechile mele.

Step închide dușul și o pune jos pe Babi. Schello în acest timp deschide sertarele de la oglindă. Găsește câteva inele și lăntișoare,

toate de nu prea mare valoare, dar totuna le bagă în buzunare. Babi cu părul în ochi, complet udă, se sprijină de perete încercând să-și revină. Step își scoate maleta. Ia un șervet și se șterge. Abdominalii perfecți se zăresc printre cutele țesăturii. Pielea lui netedă și lucioasă se întinde pe mușchii vâjnoși.

Step o privește zâmbind.

— Ar fi bine să te ștergi, să nu răcești.

Babi își dă într-o parte firele ude de păr care îi acoperă fața. Acum i se văd ochii. Ei sunt furioși și hotărâți. Step se preface că-l apucă groaza.

— Vai, vai, mai bine tac.

Continuă să-și șteargă părul. Babi rămâne jos. Rochia udă a devenit total transparentă. Sub stofa cu flori liliachii se întrezărește dantela sutienului, posibil asortat cu chiloții. Step observă asta.

— Hai, vrei sau nu șervetul?

— Du-te dracului.

— Vai, ce înjurătură! Cum așa, o fată de treabă ca tine știe așa cuvinte? Să- mi amintești data viitoare când vom face duș împreună, să-ți spăl gura cu săpun. Ai auzit? Să-mi amintești, ok?

Scurge maleta, și-o leagă la brâu și iese din baie. Babi îl vede cum se îndepărtează. Pe spatele lui câteva picături de apă se scurg pe mușchii bine definiți. Babi apucă un șampon de pe podea și i-l aruncă în urmă. Auzind zgomotul, Step se apleacă instinctiv.

— Aha, am înțeles de ce ești așa furioasă, am uitat să te dau cu șampon. Bine, mă întorc, n-am încotro.

— Pleacă! Nici să nu te gândești!

Babi închide repede ușa cabinei. Step îi vede mâinile care s-au lipit de sticlă.

— Ține!

Îi aruncă șamponul pe deasupra cabinei.

— Am priceput că îți place să faci asta singură... Ca și celelalte lucruri, de altfel...

Apoi, râzând cu poftă, iese din baie.

Când au auzit de poliție, cei din salon au intrat în panică. Bătaia

încetează imediat. Lucone, Sicilianul și Hook, care au un trecut furtunos, ajung primii la ușă. Câțiva invitați se tăvălesc pe jos însângerați. Roberta, într-un colț, plânge. Alți băieți observă că mușchiosii au ieșit cu tot cu gecile lor scumpe de piele. Bunny, cu un zornăit ciudat de argintărie, se îndepărtează mai greoi ca de-obicei. Aleargă pe scări, făcând să tremure balustrada de care se țin. Sparg vasele elegante de pe palier. Lovesc cu picioarele cutiile poștale și urlând după ce înșfacă câteva șei de pe scutere, dispar în noapte.

— Big.

Raffaella așază apăsător cărțile pe pânza verde, privindu-și satisfăcută adversarii.

O doamnă cu ochelari mari ca și încetineala ei.

— Arată-ți cărțile, dragă...

Aproape că le scapă din mână. Raffaella și le însușește rapid.

— Pe asta – aici, pe asta – așa, și iată și ultima. Le plătești pe toate. Calculează repede în minte, apoi înscrie rezultatul parțial pe o foaie. Se ridică și se postează la spatele lui Claudio, însușindu-și repede și jocul lui și după câteva cărți norocoase, îl convinge să bată. Până și partenerul lor face gin. Raffaella notează fericită punctele. Dacă n-ar fi fost underul lui Claudio, ei ar fi câștigat și al doilea joc. Ia cărțile și începe să le amestece cu viteză.

Doamna cu ochelari ia prima carte. La mesele vecine, eșecurile în lanț sunt puse de cocotele acelea pe seama ghinionului. Câte ceva schimbă locul scrumierei de-abia golită de stăpâna casei, în dreapta sa. Un avocat își toarnă un whisky, exact până unde se termină desenul de pe sticlă. Tocmai măsura potrivită care l-ar ajuta să câștige, rămânând mai mult sau mai puțin treaz. Câteva cupluri, în aparență mai îndrăgostite decât celelalte, fac schimb de saluturi afectuoase înainte de a lua cărțile în mână. În realitate, e mai degrabă un ritual magic decât un gest dezinteresat. Unele perechi pleacă, motivând că trebuie să se trezească devreme a doua zi și că încă nu li s-au întors copiii acasă. De fapt, sau el a băut prea mult, sau ea s-a plictisit de moarte. Printre aceștia erau și Marina cu Filippo. Își iau rămas-bun de la toți, îi mulțumesc stăpânei casei mințind că le-a plăcut seara. Marina o sărută pe Raffaella și, cu un

zâmbet cam prelungit, îi amintește de promisiunea în privința fiicelor lor.

Din scara blocului 1130 de pe via Cassia iese un grup de invitați. Comentează întâmplarea. Un băiat se pare că vrea să spună mai multe lucruri decât toți.

Desigur are dreptate, judecând după buza lui spartă. După mai multe întrebări stupide și inutile, poliția pleacă din apartamentul Robertei. Singura care putea să știe ceva, o anume Francesca, când a văzut că sărbătoarea se transformă într-un dezastru, a părăsit locul în fugă cu geanta golită și cu numele celor vinovați.

În haosul general, Palombi și Daniela, împreună cu alți invitați, au șters-o de-acolo. Babi, udă toată, și-a pierdut sora. În schimb Roberta i-a dat o pereche de pantaloni care-i veneau perfect și tricoul fratelui său mai mare pe care acela l-a îmbrăcat numai de două ori.

— Ar trebui să te îmbraci așa mai des, îți stă excelent.

— Chicco, mai ai poftă de glume? Cei doi ies afară.

— Mi-am pierdut sora și am stricat rochia de la Valentino.

Îi arată o pungă elegantă de plastic a unui alt brand decât cel pe care l-a numit, dar oricum prestigios.

— Și plus la toate, ce-o să mă ciufulească mama când o să mă vadă în așa hal.

Mânele hainei îi acoperă mâinile plăpânde. Babi le răsuțește, ridicându-le până la cot. Dar face numai un pas și îi cad înapoi în jos.

— Uite-l, el e.

De după niște containere de gunoi Schello arată spre Brandelli.

— Ești sigur?

— O sută de procente. L-am auzit cu urechile mele.

Step recunoaște fata care merge alături de ticălosul acela, chiar dacă și schimbase hainele. Nu uiți ușor fata care insistă să ajungă în duș cu tine.

— Hai să-i prevenim pe ceilalți. Babi și Chicco cotesc pe o stradă.

— Și tu de ce n-ai intervenit când tâmpitul acela m-a pus sub duș?

— Eu de unde să știu, mă dusesem să sun la poliție!

— A, tu ai fost acela?

— Da, situația se agrava. Toți se băteau. L-ai văzut pe Andrea Martinelli ce buză i-au făcut?

— Da, sărmănelul.

— Sărmănelul? Pân-la nuntă, i-a trece. Dar ai să vezi ce-o să povestească. El singur împotriva tuturor, eroul serii. Îl cunosc ca pe cele zece degete. Uite, am ajuns.

Se opresc înaintea unei mașini. Se aprind farurile, se ridică siguranțele. E un gen de alarmă obișnuită, dar BMW-ul, ultimul model, este nou-nouț. Chicco îi deschide portiera. Babi se uită la interiorul perfect: lemn închis, banchete de piele.

— Ți place?

— Foarte.

— L-am luat pentru tine. Știam c-o să te însoțesc pân-acasă.

— Serios?

— Desigur. Am calculat totul. Pe tâmpiții ăia eu i-am chemat. Și tot dezastrul acela a fost pentru ca noi să rămânem singuri.

— Bine, dar de partea cu dușul puteai să mă lipsești, mai ales că mi-aș fi putut păstra rochia.

Chicco râde și închide portiera lui Babi, apoi înconjoară automobilul, urcă și pornește.

— În general, totul a fost fain. M-am distrat, dacă nu erau ăia, ar fi fost ca la mort.

— Nu cred că Roberta e de-acord cu tine.

Babi așază frumos pe genunchi punga de plastic.

— I-au distrus casa.

— Da, vor avea ceva daune. Vor trebui să curețe canapelele și să dea draperiile la curățătorie.

Un zgomot puternic și surd ca o lovitură de metal strică atmosfera elegantă și armonia din interiorul mașinii.

— Ce s-a întâmplat?

Brandelli se uită în oglinda laterală. În ea apare fața lui Lucone.

Tipul se prăpădește de râs. După el Hook, ridicându-se pe bancheta motocicletei, lovește violent cu piciorul în mașină.

— Sunt nebunii ceia! Accelerează mai repede!

Chicco schimbă viteza și o ia la goană. Motocicletele ușoare accelerează și îl ajung din urmă. Babi îngrijorată se uită în spate. Sunt toți acolo, Bunny, Hook, Sicilianul, Pollo cu motocicletele lor puternice și în mijloc e Step. Geaca de piele se umflă și deschizându-se, îi dezvelește pieptul gol. Step îi zâmbește. Babi își întoarce privirea.

— Chicco, mergi cât de repede poți, mi-i frică!

Chicco nu răspunde și continuă să conducă apăsând acceleratorul, coboară pe pantă în frigul nopții. Dar motocicletele sunt iar lângă el, nu rămân în urmă. Bunny accelerează, Pollo întinde piciorul și dintr-o lovitură crapă farul din spate. Sicilianul lovește portiera laterală stângă și o turtește. Motocicletele în plină viteză ba se îndepărtează, ba se apropie lovind mașina cu toată forța. Zgomote surde și nemiloase ajung la urechile lui Chicco.

— La naiba, mi-o distrug!

— Chicco, nu cumva să oprești, ăștia te distrug și pe tine!

— Nu, dar le pot spune ceva.

El apasă butonul geamului electric și-l deschide pe jumătate.

— Auziți, băieți, urlă încercând să-și păstreze calmul și să nu sară de pe autostradă. Mașina asta e-a tatălui meu și dacă...

Un scuipat îi aterizează drept pe față.

— Iu-huuu! L-am nimerit, nota zece!

Pollo se înalță pe motocicletă cu brațele în sus ca semn de victorie.

Chicco, disperat, se șterge. Babi se uită la saliva grețoasă care i s-a împrăștiat pe față și apasă repede pe buton ca să-nchidă geamul până când Pollo nu și-a găsit vreo nouă țintă.

— Hai să mergem spre centru, poate ne întâlnim cu poliția.

Chicco conduce mai departe. Se aud zgomote de caroserie boțită și faruri sparte. Toate aceste pagube, se gândește, vor costa sute de euro plus mii de urlete de-ale tatălui său. Copleșit de o furie

neșteptată, Chicco începe a râde, ca un nebun, aproape căzând într-o criză de isterie.

— Vor război? Bine, îl vor avea! Îi omor pe toți, îi strivesc ca pe niște șobolani!

Întoarce volanul, mașina derapează la dreapta, apoi brusc la stânga. Babi se agață de mânerul portierei, îngrozită. Step și ceilalți, văzând mașina care le vine în întâmpinare, încetinesc din viteză și frânează simultan.

Chicco se uită în oglinda retrovizoare. Grupul e acolo, în urma lui, nu se lasă.

— Aha, vă temeți? Bine! Încasați-o și pe asta!

Apasă pe frână până la capăt. Mașina aproape că se oprește. Cei de pe motocicletele laterale se dau în părți. Schello, care stă drept în mijloc, încearcă să frâneze, dar Vespa lui cu roți netede începe să derapeze și zboară într-o parte. Schello e la pământ. Chicco o rupe din loc așa încât îi iese fum din cauciucuri. Motocicletele, care-i stau în cale, se dau într-o parte ca să evite o ciocnire. Câțiva sar ca să-și ajute prietenul.

— Pui de cățea!

Schello se ridică, are pantalonii sfâșiați deasupra genunchiului drept.

— Ia uitați-vă la mine.

— Lasă c-ai scăpat ușor dintr-așa căzătură. Doar te-ai julit la genunchi.

— Nu-mi pasă de genunchi, neghiobul acela mi-a distrus blugii, i-am cumpărat alaltăieri.

Toți râd, amuzați și fericiți pentru că prietenul lor nu doar că a rămas în viață, dar mai are și chef de glume.

— Iu-huu! Am să-i sucesc gâtul!

Chicco bucuros bate volanul cu mâinile. Își aruncă o privire în oglinda retrovizoare. Se vede o mașină în depărtare. Se mai asigură o dată. Nu-i mai mult nimeni.

— Prostănacii, prostănacii, strigă sărind pe bancheta din spate. I-am dres! Apoi își amintește de Babi.

— Cum te simți?

Se întoarce serios și o privește îngrijorat.

— Mai bine, mulțumesc.

Babi se desprinde de portieră și se așază normal.

— Acum vreau acasă.

— Te duc imediat.

Se oprește o clipă la semafor, apoi merge mai departe pe Ponte Milvio. Chicco iar o privește: părul ud căzut pe spate, ochii albaștri se uită înainte încă speriați.

— Îmi pare rău pentru ce s-a-ntâmplat. Ți-a fost teamă?

— Destul de tare.

— Vrei să bei ceva?

— Nu, mersi.

— Eu trebuie să opresc un pic.

— Cum vrei.

Chicco o ia puțin înapoi. Se oprește lângă havuzul din fața bisericii, se stropește cu apă, spălând ultimele posibile resturi din saliva lui Pollo. Apoi stă cu fața udă în bătaia vântului proaspăt, relaxându-se. Când deschide iar ochii, vede clar realitatea crudă. Mașina lui sau, mai bine zis, mașina tatei.

— Mama dracului! șoptește în gând și înconjoară mașina cu o pretinsă indiferență.

Calculează daunele, înlătură cioburile de faruri care se mai țin agățate. Portierele sunt boțite și zgâriate. În câteva locuri a sărit vopseaua metalizată. Face niște totaluri în minte. Sub o mie de euro. Dacă s-ar fi dus la o emisiune unde trebuie să ghicești prețurile, nu ar fi rostit asta cu voce tare nicidecum. Schițează un zâmbet forțat și-i spune lui Babi:

— Câte ceva va trebui de reparat.

Dar nu termină fraza. O motocicletă albastră-închis, cu farurile stinse l-a urmărit pân-aici și acum se oprește frânând la un pas de el. Chicco nici nu reușește bine să se-ntoarcă când este aruncat violent pe capota mașinii. Asta înseamnă încă vreo cinci sute de euro. Step se lasă peste el cu toată greutatea, îi dă o groază de

pumni în față, dar mai ales în dinți.

Buzele încep să-i sângereze.

— Ajutor, ajutor!

— Data viitoare să ai pliscul mic, limbricule!

Loviturile vin una după alta, capul i se bate de capotă, provocându-i și mai multe pagube. Acum, în afară de caroserie, tata va trebui să-i plătească și dentistului.

Babi coboară din mașină și plină de furie începe să-l lovească pe Step cu pumnii și picioarele, îi dă în cap cu punga de plastic cu rochia înăuntru.

— Lasă-l, nemernicule. Încetează!

Step se întoarce și o îndepărtează cu o îmbrâncitură puternică. Babi se dă înapoi, se împiedică de bordură și cade la pământ. Step rămâne s-o privească o clipă. Chicco profită de asta și vrea să intre în mașină. Dar Step e mai rapid. Se aruncă spre portieră, blocându-i pieptul. Chicco urlă de durere. Step îi toarnă niște palme. Babi se ridică oftând. Începe să țipe și ea cerând ajutor. Tocmai în acel moment trece o mașină. Sunt soții Accado.

— Filippo, privește! Ce se-ntâmplă? Păi, aceea e Babi, fiica Raffaellei. Filippo frânează și coboară din mașină, lăsând portiera deschisă. Babi îi aleargă în întâmpinare, strigând:

— Despărțiți-i, mai repede, se omoară!

Filippo se aruncă peste Step și-l blochează din spate.

— Oprește-te! Lasă-l în pace!

Îi cuprinde brațele și-l trage de la portieră.

Chicco, în sfârșit eliberat din prinsoare, își netezește pieptul dureros apoi, îngrozit, sare în mașină și fuge cu viteză maximă.

Step, încercând să se elibereze din strânsoarea domnului Accado, se apleacă înainte și izbește violent cu capul în spate. Îl lovește în plină figură. Ochelarii domnul Accado zboară spărgându-se la fel ca și septurile sale nazale din care curge sânge. Filippo se clatină, se ține cu mâinile de nas, pierzând mult sânge, neștiind încotro s-o ia. Devenind brusc iar miop, aproape că plânge, înnebunit de durere. Marina aleargă să-și ajute soțul.

— Imbecilule, ticălosule! Nu te apropia, nu îndrăzni să-l atingi!
Dar cine vrea să-l atingă! De unde avea să știe că nebunul care l-a atacat de la spate era un bătrânel. Step se uită în tăcere la doamna care strigă.

— Ai înțeles, nemernicule? N-o să scapi ușor!

Marina își ajută soțul să urce în mașină, trece la volan și pornește oarecum cu dificultate. Doamna Accado conduce numai în cazuri excepționale. Cum e acesta. Nu se întâmplă des ca soțul ei s-o ia la moacă în stradă.

Babi se plasează înaintea lui Step.

— Ești o fiară, un animal, mi-i greață de tine! Nu ai respect pentru nimeni și nimic!

El o privește zâmbind. Babi clatină din cap.

— Nu te uita ca un idiot!

— Pot să știu ce vrei de la mine?

— Nimic, ce poți să vrei de la un așa dobitoc? Ai lovit un domn mai în vârstă ca tine!

— În primul rând, el m-a atacat, în al doilea, de unde să știu că-i bătrân? În al treilea, nu era treaba lui, nu trebuia să se bage!

— Da? De asta l-ai lovit în față, i-ai dat cu capul? Închide-te! Era cu ochelari, uite!

Și ridică ce-a mai rămas din ei.

— I-ai spart, ești fericit? Știi că-i o crimă să ataci pe cineva care poartă ochelari?

— Da? Prima dată aud! De unde ai mai scos-o și pe asta? Step se duce spre motocicletă, sare pe ea.

— Precis că a născocit-o vreun ochelarist care se teme să nu fie bătut, și-i pune pe nas și îndrugă prostii din astea!

Step pornește motorul.

— Hai, salutare.

Babi se uită în urmă. Nu trece nimeni. Strada e pustie.

— Cum adică, salutare?

— Dacă nu vrei, nu te salut. Babi pufăie iritată.

— Și eu cum să mă întorc acasă?

- Eu de unde să știu. Întreabă-l pe amicul tău!
- Imposibil, doar l-ai bătut și el a fugit.
- Iar e vina mea?
- Dar a cui? Hai, lasă-mă să urc.

Babi vine spre motocicletă și-și aruncă piciorul peste ea în urma lui Step. Motocicleta se mișcă puțin. Babi îl privește pe Step de la spate. Step se întoarce și se uită la ea. Babi încearcă să urce, dar Step e mai rapid și iar se mișcă înainte.

— Hai, oprește-te! Ori ești nebun cu totul?

— Ba nu, dragă. Sunt o fiară, un animal, îți fac greață și încă vrei să mergi cu mine? Cu unul care n-are respect pentru nimeni și nimic? Nu. Și încă ce-ai mai vrut? Fii mai coerentă, dragă, mai coerentă!

Step o privește grav, cu impertinență.

— Accepti să mergi cu un imbecil ca mine?

Babi închide ochii, de data asta cu ură. Și se pornește pe jos pe via Farnesina.

— N-am dreptate?

Babi nu răspunde. Step râde în sinea lui, apoi accelerează și-o ajunge. O însoțește, așezat pe motocicletă.

— Scuze, dar fac asta pentru tine. Să nu regreti că ai acceptat un compromis. E mai bine să rămâi cu părerea ta. Eu sunt un dobitoc și tu te duci acasă pe jos. Ești de-acord?

Babi nu răspunde, traversează strada, uitându-se drept înainte. Pășește pe trotuar. Step face la fel. Se ridică pe pedale pentru a atenua lovitura. Și continuă s-o însoțească pe motocicletă.

— Dacă îți ceri scuze, îți retragi cuvintele și recunoști că ai greșit... Atunci nu-i nicio problemă... Te duc acasă pentru că în acest caz ești coerentă.

Babi traversează strada din nou. Step o urmează. Accelează, o acostează și cu o mână o trage de tricou.

— Hai, e foarte ușor, repetă după mine: îmi cer scuze... Babi îi dă un cot, se eliberează și începe a fugi.

— Vai, ce maniere!

Step accelerează și o ajunge din urmă.

— Chiar vrei să ajungi pe jos pân-acasă? Apropo, unde locuiești? Departe? Ah, da, am înțeles, vrei să slăbești. Nu mi-a fost prea ușor să te car pe sus până la duș.

O depășește zâmbitor.

— Și dacă am vrea să mai facem ceva împreună e mai bine să dai jos câteva kilograme, îmi ajunge că ridic greutate în toată ziua. Aha, am priceput. Ție îți place deasupra, adevărat? În așa caz, trebuie să slăbești urgent, că de nu, mă strivești.

Babi nu mai suportă. Ia o sticlă de pe drum și o aruncă vrând să-l nimerească. Step frânează momentan și se apleacă. Sticla zboară puțin deasupra lui, iar motocicleta se blochează și cade pe-o parte. Step întoarce ghidonul cu putere, reușind s-o oprească înainte să cadă la pământ. Babi o ia la fugă. Step pierde un pic de timp până pornește motocicleta.

De după colț apare, în acel moment, un individ într-un Golf model vechi. O vede pe Babi alergând și o agață.

— Hei, frumoaso, mergi la o plimbare?

— Hei, urâtule, vrei un picior în gură?

Individul se uită la Step care apare brusc lângă el. Înțelege c-ar putea mânca bătaie și pleacă supărat.

Ridică mâna dreaptă ca și cum vrând să arate că este mai presus de așa fleacuri, dar, de fapt, îi tremură chiloții. Step îl aude cum se îndepărtează, apoi o depășește pe Babi și-i taie drumul.

— Hai, urcă, să punem punct.

Ea încearcă să treacă înainte. Step o strânge la perete. Babi vrea să treacă înapoi. Step o trage de tricou.

— Ți-am zis să urci.

O trage înfuriat spre el. Babi îi evită privirea, speriată. El se uită în ochii ei adânci și clari care îl fixează înspăimântați. Lent îi dă drumul, apoi surâde.

— Hai să te duc acasă, că de nu, în seara asta mă cert cu toți.

În tăcere, fără să-i spună măcar adresa, ea sare la spatele lui. Motocicleta o ia din loc rapid, cu furie. Babi fără să-și dea seama îl

cuprinde cu mâinile. Ajunge fără să vrea sub geacă. Pielea lui e proaspătă, iar corpul cald în răcoarea nopții. Babi simte cum îi alunecă sub degete mușchii lui bine definiți. Ei se ridică la fiecare mișcare a lui. Vântul îi mângâie obrazii, părul ud se unduiește în aer. Motocicleta se înclină, ea îl cuprinde mai strâns și închide ochii. Inima începe să-i bată cu putere. Se întreabă dacă asta e doar teamă. Aude zgomot de mașină. Acum sunt pe o stradă mai mare, nu-i așa de frig, își atinge obrazul de spatele lui fără să privească, lăsându-se dusă departe de acele urcușuri și coborâri și de zgomotul de sub ea. Apoi nimic. Tăcere.

— Oh, eu aș sta așa toată noaptea, dar aș putea să continuu, să mă aprofundez și, cine știe, să încerc și alte poziții.

Babi deschide ochii și recunoaște magazinele închise, pe care le vede în fiecare zi deja de șase ani, de când au venit să locuiască aici. Coboară de pe motocicletă. Step respiră ușurat.

— Încă puțin și mă sufocai!

— Scuze, îmi era frică, n-am mai mers la spate până-acum.

— Toate se întâmplă cândva pentru prima dată.

Dar în acel moment un Mercedes frânează lângă ei. Raffaella coboară în grabă. Nu-și crede ochilor.

— Babi, ți-am zis de o mie de ori să nu mergi în spatele vreunei motociclete. Și ce-i cu părul acesta ud?

— Păi... asta...

— Doamnă, permiteți-mi să vă explic. Eu n-am vrut s-o însoțesc, adevărat? Spune-i mamei tale că eu nu voiam. Dar ea a insistat... Deoarece cavalerul ei, unul într-un BMW nou-nouț, a lăsat-o în mijlocul drumului și a fugit.

— Cum a fugit?

— Da, a lăsat-o în drum. Vă imaginați?

— Prostii.

— Pe cuvânt! Dar eu l-am certat pentru asta, doamnă, nu vă faceți griji. Step se uită la Babi.

— Așa-i, Babi?

Și ca să audă numai ea:

— Știi ceva... Babi. Îmi place numele tău.

— Ascultă, mamă, vorbim mai târziu. Claudio coboară geamul.

— Salut, Babi.

— Salut, tată.

Step îl salută și el.

— Bună seara!

Îl amuză această ciudată reuniune de familie. Raffaella, în schimb, nu se amuză defel.

— Cu ce ești îmbrăcată? Unde-i rochia mea Valentino? Babi ridică mâna arătându-i punga.

— Aici, înăuntru.

— Da' sora ta? Unde-ai lăsat-o?

Chiar în acel moment sosește Daniela. Coboară din mașină cu Palombi care o însoțește.

— Salut, mamă.

Nu are timp să mai zică ceva. Raffaella îi dă o palmă peste față.

— Să știi să nu te mai întorci fără sora ta!

— Mamă, dar nu știi ce s-a întâmplat. Au venit niște tâmpiți și...

— Ține-ți gura.

Daniela se șterge pe obraz în tăcere. Palombi, urmând indicațiile Raffaellei, urcă și el în mașină și pleacă.

Step pornește motocicletă. Se apropie de Babi.

— Acum înțeleg de ce ai așa un caracter. Nu-i vina ta, e ceva genetic. Apasă pe accelerație și cu un „La revedere“ nepăsător se îndepărtează în noapte.

Babi și Daniela sar în mașină. Mercedesul intră în curte și trece prin fața portarului. Mai târziu, în timp ce se dezbracă, Daniela își cere scuze pentru că i-a rupt lui Babi fusta pe care a luat-o cu împrumut.

— Palombi m-a sărutat!

Dar orgoliul ei este blocat de-o palmă răsunătoare. Când se fac confidențe unei surori, trebuie să fii sigură că părinții s-au dus deja la culcare. Raffaella, nervoasă, nu poate adormi. În acea seară mulți nu pot să doarmă, unii își petrec noaptea la spital, alții au

coșmaruri. Printre aceștia e Chicco Brandelli. Se gândește la toate soluțiile posibile, să lase mașina pe stradă, s-o ducă mâine la reparație sau s-o abandoneze undeva și să declare la poliție că i-a fost furată. Într-un final ajunge la unica soluție posibilă. Nu există soluții. Va trebui să-l înfrunte pe tata, la fel cum a făcut și Roberta în această seară. Babi stă în pat, încă tulburată după petrecere. Se gândește că de toate e vinovat imbecilul acela, nemernicul, animalul, dobitocul, needucatul, nepăsătorul, idiotul. Dar gândindu-se mai bine, își dă seama că nici măcar nu știe cum îl cheamă.

Două raze de soare străbat odaia. Trec peste marginile patului, peste cearșaf, peste părul auriu, peste brațele dezvelite. La atingerea caldă Babi deschide ochii. Deșteptătorul încă n-a sunat. Trage plapuma și se acoperă până la bărbie. Rămâne cu ochii închiși, cu mâinile pe burtă fără să mute picioarele, nemișcată. Deodată sună deșteptătorul, neobosit și insistent. Babi se zvârcolește în pat, întinde mâna căutând butonul deșteptătorului de pe comodă. Dibuie „Siddharta“ de Hesse, o carte de la Yourcenar lăsată la jumătate și „Ballo di famiglia“. Găsește deșteptătorul, îl stinge. Pe urmă deschide radioul. E ca întotdeauna pe 103.10 și aude cum Branko citește horoscopul.

„Gemeni. Situația rămâne neschimbată. Luna trece în semnul vostru. Influența sa vă poate face deosebit de nervoși.“

Și așa cu tata nu mă prea înțeleg, plus la asta și aceste influențe negative ale lunii.

„Rac. Pentru cei născuți sub acest semn...“ Lasă să continue fără să dea prea mare atenție cuvintelor. Cine e Rac? Pallina? Nu, ea s-a născut în mai. Mai trebuie să fie Taur sau Pești. Nu. Peștii sunt în martie.

Închide lent ochii și dormitează. Se lasă așa, în acea stare de veghe ușoară și plăcută, caldă și leneșă, revenită de parcă de pe cine știe ce tărâm. Dar apoi, fără să înțeleagă bine de ce, se trezește brusc. Poate din cauza unui zgomot îndepărtat, a unui parfum diferit, a unei senzații de responsabilitate. Deschide larg ochii și se întoarce repede spre deșteptător. E 7:20. Încă-i devreme. Au trecut de-abia câteva minute, dar ei i s-au părut foarte lungi.

„Fecioară. Pentru cei născuți în această perioadă...“

Babi se întoarce interesată spre aparatul de radio. E semnul ei. Șase septembrie. „...tranzitul lui Venus le va aduce celor îndrăgostiți momente deosebit de fericite.“

Îndrăgostiți! Dar mai întâi trebuie găsit unul de care să te îndrăgostești. Nu dintr-aceia care dau bir cu fugiții și te lasă-n drum. Coboară din pat. Aude zgomote în odaia vecină, aleargă spre baie, dar Daniela i-a luat-o înainte și aproape că-i închide ușa în nas.

— Hai, Dani, lasă-mă să intru, e șapte și jumătate de-acum.

— Da, și-ai să ocupi lavoarul, ca de-obicei. Ai mai vrea. Mai așteaptă.

— Hai, n-o face pe cretina, îți las loc și ție. Dani deschide ușa. Babi intră.

— Nu-ți ajunge scandalul de-aseară.

Daniela îi răspunde cu o grimasă, apoi se spală pe rând câte-o bucațică, fără jenă și fără a-și vorbi. Dimineața Babi până nu-și bea cafeaua este absolut inabordabilă, la fel ca și mama sa. Dar Daniela oricum face-o încercare.

— Cum îți pare acel care te-a însoțit aseară? Îți place?

Babi scoate un sunet bizar. Nu poate răspunde, se spală pe dinți. Se uită în oglindă la sora ei cu ochii holbați și își clătește repede gura.

— Să-mi placă, glumești? Ești nebună? Cum poate să-mi placă unul ca el. O fiară. Știi ce-au făcut aseară? Împreună cu prietenii lui i-au distrus mașina lui Brandelli, apoi s-a luat de Chicco și a terminat cu domnul Accado care trecea pe acolo și a vrut să-i despartă, l-a bătut și pe el. Cum poate să-mi placă unul care-și folosește capul pentru a-i lovi pe alții, nu pentru a gândi?

— O fi cum zici, dar nouă ne place!

— Vouă? Cui vouă?

— Mie, lui Giuli, Giovannei, Stefaniei...

— Da, patru imbecile care mor după tipi ca acesta... Niște bătauși, niște idiști. Nu pot să-nțeleg cum poți să distrugi totul, sa faci atâtea prostii și să sari la bătaie...

— Au multe iubite frumoase, le schimbă cum și când vor, el și

prietenii lui.

— Îmi închipui ce fel de fete sunt alea!

— Nu, sunt și de treabă. Cum ar fi Gloria, fiica lui Accado, e iubita lui Dario, unul din prietenii lui Step.

— Step?

— Da, Stefano Mancini, acel care te-a însoțit. Eu și Giulia îi spunem 10 cu plus, dar toți îi zic Step.

— Step? Adică pas? Ar trebui să facă mulți, unul după altul, până să se- arunce într-un heleşteu și să nu mai iasă. Hai, grăbește-te, nu vreau să-l aud pe tata strigând că întârziem ca de-obicei.

Babi se întoarce în odaie și începe să se îmbrace repede. Uniforma e acolo, pe scaun. Și-a pregătit-o de cu seară. Așa face totdeauna. Își îmbracă cămașa albăstrie, apoi fusta.

Step. Ce nume prostesc. Dar i se potrivește. Babi intră în bucătărie.

— Salut, mamă.

Babi o sărută pe Raffaella pe obraz. Ca în fiecare dimineată o învăluie mirosul cremei sale Revlon.

— Salut, Babi.

Raffaella își bea cafeaua neagră fără zahăr. Ochii machiați, dar somnoroși încă nu s-au obișnuit cu lumina. Bucătăria e afundată în semiîntuneric. Babi se așază în fața ei. Vine Daniela și ia loc alături. Babi își toarnă cafea, adaugă lapte și niște Diator.

Și Daniela își toarnă cafea, adaugă lapte, dar și zahăr. Fiecare cu obiceiurile sale, locul său, ceașca sa.

— Mamă, ai putea să cumperi budincă cu aromă de ciocolată de la Danone? E foarte gustoasă!

Daniela se uită la Babi și așteaptă o confirmare pe care n-o vede.

— Mie să-mi cumperi, mamă, niște biscuiți integrali, sunt pe sfârșite.

— Dacă nu scrieți asta undeva, nu vă cumpăr nimic.

Daniela se ridică și notează pe o listă de cumpărături budinca ei și biscuiții surorii sale.

— Daniela, te previn, dacă și de data asta o ții până expiră, ai s-o

plătești tu!

— Da, mamă, de ce spui așa?

— Pentru că iaurtul cu fructe care-ți place atât de mult, a trebuit să-l arunc.

— Bună dimineața la toată lumea! Ce fac frumoasele mele doamne și domnișoare?

Claudio le sărută pe fiice. Se așază la locul lui obișnuit în capul mesei lângă

Raffaella.

— Foarte rău, nu înțeleg de ce dimineața toți trebuie să pălăvrăgească mult și degeaba. Stabilim o regulă: dimineața nu vorbim.

Raffaella își mai toarnă cafea și se ridică.

— Mă-ntorc în pat. Cu voi două ne vedem după lecții. Apropo, spuneți-i Giovannei că azi nu vreau s-o aștept. Mama a zis că dacă nu vine repede, ea pleacă.

Îl sărută pe obraz pe Claudio și cu un „Ciao, scumpule“ iese din bucătărie. Claudio ia cafetiera. O deschide și se uită înăuntru.

— Cum se poate, chiar nu mi-ați lăsat nimic? Claudio trânteste cafetiera pe suportul de lemn.

— În fiecare dimineață, aceeași poveste. Sunteți imposibile!

Babi ia cafetiera.

— Tată, îți pregătesc eu una.

— Nu mai avem timp, am să beau în oraș, ca-ntotdeauna. De ce nu avem o cafetieră mai mare?

Daniela pune ceștile în chiuvetă.

— Pentru că nu cumpărăm.

Daniela îi pune dinainte lista de cumpărături.

— Ce-i asta?

— Ia și notează. Mama nu vrea să țină minte nimic. Dacă ne trebuie ceva, trebuie să notăm aici.

Claudio ia foaia din mâinile Danielei. O citește, apoi scrie sub „biscuiți dietetici“ în paranteză „Babi“, „cafetieră de doi litri“ și în paranteză „Claudio nu reușește să bea cafea niciodată“.

— Gata!

Închide stiloul și-l trânteste pe masă. Se ridică răsturnând taburetul de care în fiecare dimineață se lovește cu piciorul.

— Afurisitele de taburete!

Iese pe ușă lăsând-o deschisă. Babi și Daniela se uită una la alta.

— Să sperăm că se descurcă la volan. Mi se pare azi din caleafară de nervos.

— Sunt influențele negative ale lunii. Azi a intrat în semnul lui. Grăbește-te să cobori mai repede.

— Da, grăbește-te, grăbește-te. Și de fiecare dată numai eu strâng masa.

— Cum adică? Dar ieri-seara cine a strâns-o, a?

Babi își ia geanta și iese. Branko a nimerit cu prezicerea. Dar în timp ce coboară pe scări, încearcă să-și amintească horoscopul ei. Ce spunea despre Lună? Ah, da. Atenție la posibile întâlniri.

În curtea școlii, sub ramurile unei sălcii, lângă un perete de marmură albă, câteva fete copiază de zor tema pentru acasă.

— Ce scrie aici? Egal cu...?

— Nici să copiezi nu ești în stare?

— Uite ce scris ai!

— D-apoi cum! Nu-ți faci niciodată temele și te iei de scrisul meu? Ce tare mai ești!

— Vai, vine Catinelli.

Pallina închide caietul de matematică și aleargă spre Catinelli împreună cu alte câteva fete, care și ele se tem că vor fi întrebate la lecția de latină.

— Hai, Ale, mai repede, acuși sună, hai dă-ne să copiem la latină. Fetele așteaptă în fața Alessandrei Catinelli.

— Nu, nici nu vă gândiți.

— Cum adică? Ce vrei să spui?

— Ce, n-auziți bine? Nu vă mai dau de copiat. Ați înțeles? Nu-nțeleg cum nu puteți traduce singure, ca toți ceilalți.

Pallina se apropie.

— Hai, Ale, nu te purta așa. Scuze, dar pe mine azi precis mă întreabă. Și pe Festa.

O fată din grup, dar cu o uniformă mai dezordonată, la fel ca și temele ei pentru acasă, dă din cap.

— Hai dă-mi, te rog.

— Pallina, nu insista.

— Ce-i cu Pallina? De ce insistă?

— Ah, salut, Babi. Ale nu vrea să dea de copiat. Tu ți-ai făcut? Pentru o clipă Catinelli nu mai este în centrul atenției.

— Nu, doar jumătate. Și nici nu cred că-i corect. Dar pe mine m-a întrebat deja. Am verificat, azi e rândul tău și al Silviei Festa și apoi o va lua de la început. Dar de regulă îi întreabă pe cei care n-au note. Catinelli încearcă să se îndepărteze. Pallina o trage de geacă.

— Ai auzit? Hai, nu ne lăsa așa.

— Nu-nțeleg de ce nu faceți ca Giannetti. Ea scrie, apoi mă sună și verificăm împreună. Și a doua zi totul e ok. Voi de ce copiați, la ce v-ajută?

— Ție ce-ți pasă? Latina asta nu-i bună la nimic. Hai, ne dai sau nu?

— Ți-am spus că nu. Cereți de la Giannetti. Pallina pufnește.

— Da, aceea vine mereu ultima... Peste cinci minute se sună de intrare. Hai, măcar azi. Ultima dată, îți promit!

— Așa spuneți de fiecare dată. Dar azi nu vă dau! Nu, și gata! Catinelli se-ndepărtează.

— Uite-o ce proastă! Un monstru, nu alta. De-asta e așa înăcrită. Și nu are prietene. Noi cel puțin ne distrăm și ne placem tare-tare.

Silvia Festa se apropie.

— Da, numai că mamei mele n-o să-i placă treiul pe care-o să mi-l dea Giacci pentru că n-am scris traducerea.

— Ține, ia-o pe-a mea.

Babi scoate din geantă caietul de latină și-l deschide la ultima pagină.

— Măcar o să vadă că v-ați străduit. E numai pe jumătate, dar e mai bine decât nimic. Să spuneți că v-ați oprit la *esperavisse*. E un verb pe care nu-l pricep deloc. L-am căutat jumătate de oră în dicționar, dar nu l-am găsit. Apoi m-am plictisit și m-am dus să mănânc. Un iaurt degresat, fără zahăr, deloc gustos. Mai acru decât Catinelli.

Toate râd.

Pallina ia caietul și-l sprijină de perete. Îl pune la mijloc.

— E bine știut că învățătura îngrașă. Eu demult v-am spus și încă dacă-mi făceam și la lingvistică, precis aveam cu patru kilograme mai mult.

Pallina începe să copieze urmată de Silvia și alte fete, toate posibile victime ale teribilei Giacci.

Prin geamurile mari ale clasei se văd pajiștile nu prea îndepărtate. Câțiva copii, îmbrăcați la fel, se joacă alergând prin iarbă. O învățătoare îl ajută să se ridice pe un elev care și-a murdărit de verde cămășuța albă. Soarele bate pe bănci. Babi se uită prin clasă. Benucci a rezistat mai puțin ca de-obicei. Stă acolo, cu mâinile sub bancă, se chinuie cu o bucată de pizza. Rupe o bucățică cu degetele murdărite de roșii și o duce repede la gură. Apoi începe a mesteca, prefăcându-se indiferentă, cu gura închisă ascultă mai departe lecția ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Babi ascultă atentă explicația doamnei Giacci. O tânără din secolul al XIX-lea care nu putea să meargă pe cal a hotărât s-o facă totuși. Și a căzut. Babi n-a fost prea atentă și n-a înțeles dacă s-a rănit sau nu. Unicul lucru clar era că cineva care nu avea ce face a scris despre asta un roman.

— Bine. Această odă „Luigiei Pallavicini, căzută de pe cal“ o aveți pentru luni.

Un alt lucru sigur era că ele trebuiau să învețe asta. Sună clopoțelul. Doamna Giacci închide registrul.

— Mă duc în cancelarie să aduc registrul pentru latină. Vă las singure. Să fiți cuminți.

Fetele ies toate din bănci. Trei dintre ele reușesc să-și ceară voie, înainte ca profesoara să plece, să meargă la baie. De fapt numai una merge acolo pentru necesități fizice logice. Celelalte împărtășesc împreună același viciu. Savurează Merit în ciuda tuturor celor care zic că acestea sunt cele mai rele țigări.

Giacci se-ntoarce. Toate fetele se așază la locul lor. Ascultă atente explicația despre metrica latină. Câteva notează accentele și copiază în caiet fraza de pe tablă.

Benucci iar nu se poate stăpâni. Mai ciupește din pizza. Două fete puțin mai în spate mestecă Vigorsol. Vor să înlăture mirosul de țigară. Alta, în spatele clasei, urmărește liniștită lecția. Durerea de burtă i-a dispărut.

— Pentru miercurea viitoare pregătiți de la pagina 242 la pagina 247: traducerea și lectura în metrică cu perfecta cunoaștere a regulilor și a accentelor.

Babi deschide agenda și notează tema pentru miercuri. Pe urmă fără să vrea răsfoiește înapoi. Pagini scrise și colorate trec sub ochii ei. Sărbători, zile de naștere, fraze simpatice, aprecieri ale filmelor privite, iubiri posibile, imposibile, trecute. Marco t.i.m. Se oprește, privește literele scrise cu roz în josul paginii. O inimioară alături. Noiembrie. Da, era noiembrie. Și ea era foarte îndrăgostită.

Noiembrie. Un an în urmă.

— Mamă, pentru mine nu-i nimic?

— Da, ai o scrisoare. E în bucătărie. Am pus-o pe masă.

Babi aleargă în bucătărie și găsește scrisoarea. Recunoaște scrisul și o deschide fericită. Sunt patru luni de când se cunosc. Relația ei cea mai lungă.

Practic unica ei relație. Citește scrisoarea.

Dragă Babi,

în această zi importantă (Descoperirea Americii? Mai ceva! Primul om pe lună? Și mai ceva! Deschiderea sezonului la „Gilda“? Pe-aproape!) ...Hei, micuța mea, glumesc. Azi se împlinesc patru luni de când ne cunoaștem și am hotărât că pentru tine trebuie să fie o zi specială, fericită, foarte frumoasă, romantică. Ești gata? Scoate Vespa din garaj și pornește. Pentru că a început „vânătoarea de comori“. „Comoară“ cu sens de iubire. Exact sentimentul pe care-l am pentru tine. Marco.

P.S. Primul indiciu este:

*E o vilă unde mergi/ Uneori ca să alergi/ On the left tu ai să vezi/
Un copac ca la englezi./ Sapă lângă el nu sta/ Și-un cadou vei căpata.*

Babi închide scrisoarea și se gândește. E vorba de Villa Glori unde se duce mereu să alerge. În engleză? Drept cine mă ia? Desigur, e ușor, al treilea copac din stânga.

— Mamă, eu ies.

— Unde pleci?

- Trebuie să-i duc ceva Pallinei. Babi își îmbracă geaca.
- Când te întorci?
- La cină. Voi învăța la ea. Raffaella apare în ușă.
- Dar, te rog, să nu întârzii!
- Dacă se schimbă ceva, te sun.

Babi iese repede, se oprește la ușă și se întoarce. O sărută pe mama pe obraz și o zbughește. Iese în curte, deschide fără zgomot ruloarele garajului. Scoate afară Vespa și, fără s-o pornească, coboară pe pantă. Dar tocmai când vrea să cotească, se uită în sus. Raffaella a ieșit la balcon, privirile lor se întâlnesc.

- Mamă, cu autobuzul ajung greu.
- Ia-ți măcar o eșarfă.
- Îmi ridic gulerul de la geacă. Nu-i frig deloc. Ciao!

Vespa frânează un pic, apoi pornește brusc și o rupe din loc cu motorul aprins. Babi apleacă ușor capul și trece pe sub bara pe care Fiore a ridicat-o iute. Merge pe Corso Francia și ajunge la Villa Glori. Pune motocicleta pe suport și intră în fugă. Câteva femei își plimbă copiii. Niște băieți fac jogging. Babi se apropie de al treilea copac din stânga. Lângă rădăcina lui crește un tufiș. Îl dă în lături și găsește o pungă de plastic. O ia. Fericită se întoarce la motocicletă. O deschide. Înăuntru este o frumoasă eșarfă azurie și un bilet: *O eșarfă-ți dăruiesc/ Eu la tine mă gândesc/ La iarnă să nu răcești/ Să strănuți sau să tușești./ Pe aici mult să nu stai/ Du-te repejor la RAI!/ Lâng-un cal să te oprești/ Un cadou ai să găsești.*

Babi se urcă pe motocicletă amuzată de acel joc romantic. Își pune eșarfa la gât. E caldă și moale. Frumos cadou. Și încă util, doar vine frigul. Mama are dreptate, Marco e într-adevăr minunat. Desigur, a fost cam imprudent. Dacă o găsea altcineva? Dar trebuie să plece. Pornește Vespa și cu toată viteza se îndreaptă spre piazza Mazzini. Se oprește în fața curții împrejmuite cu un gard electric. Babi coboară de pe motocicletă și intră. Paznicul o examinează curios. Apoi își îndreaptă atenția spre un domn care are nevoie de o informație. Babi profită. Se apropie de cal. Pe burta lui este desenată cu cretă o săgeată în jos. Se gândește că Marco e de-a

dreptul nebun. Se uită mai bine. Este o altă pungă. O ia. Paznicul nu vede nimic. De data asta găsește o pereche de ochelari Ray-Ban ultimul model, din acei mici de formă dreptunghiulară. Evident că sunt însoțiți de un alt bilet. Următoarea etapă este o adresă. Via Cola di Rienzo 48. Vespa pornește cu viteză mare. Probabil pentru că i-a schimbat colectorul nu demult, dar și pentru că devenea din în ce mai curioasă.

Babi ajunge la noua adresă. E un magazin. Privește uimită. Este un magazin de lenjerie. Seturile ei simple, albe, de bumbac au fost toate cumpărate de mama. Babi intră hotărâtă. Se uită în jur. O tânără vânzătoare, stând la teighea, aranjează niște seturi de atlas gri tocmai sosite. Babi recitește finalul biletului: *Dacă spui cum te numești/ Haine noi ai să primești.*

Vânzătoarea o vede și se apropie:

— Să vă ajut cu ceva?

— Da, vă rog. Mă numesc Babi Gervasi.

— Ah, desigur.

Vânzătoarea zâmbeste plăcut.

— Vă așteptam. Dispare după teighea.

— Acestea sunt pentru dumneavoastră. Alegeți-l pe cel care vă place.

Pune trei seturi de lenjerie pe teighea. Toate trei sunt din atlas. Primul este un compleu negru, cu desene transparente pe piept și bretele subțiri. Al doilea e din două piese roz cu desene transparente mai deschise. Ultimul este de culoare violetă cu bretele subțiri și niște chiloți minusculi. Babi le privește. Se oprește la unul, dar nu are curajul să ridice ochii. Se jenează. Observând asta, vânzătoarea încearcă s-o ajute.

— Cred că acesta vi se potrivește cel mai bine. Ia setul roz și i-l arată.

— Aveți pielea deschisă, o să vă prindă foarte bine. Babi ridică timid ochii.

— Da, și eu cred așa. Îl iau pe ăsta, mulțumesc.

Babi face un pas înapoi de la teighea, așteptând ca vânzătoarea

drăguță să-l împacheteze, se uită prin magazin. Un manechin rece este îmbrăcat într-un set foarte sexy. Babi și-l închipuie pe ea. I se pare firesc, după acea alegere dificilă.

— Domnișoară!

Babi se întoarce la vânzătoare.

— Băiatul care a fost aici, îmi imaginez că este iubitul dumneavoastră?

— Da, într-un anumit sens.

— Mi-a spus că după ce veți alege setul, să-l îmbrăcați.

— Dar... într-adevăr...

— Dacă nu faceți asta, mi-a interzis să vă dau următorul bilet.

Așa a spus...

— Am înțeles, mulțumesc.

Babi ia setul roz și se duce la cabine. Vânzătoarea îi întinde o pungă.

— Țineți, puteți pune în ea setul pe care-l aveți.

Babi se schimbă. Se privește în oglindă. Tânăra vânzătoare a avut perfectă dreptate. Acest deux-pieces o prinde de minune. Un gând îi trece prin minte. Ce va spune mama când îl va vedea printre lucrurile date la spălat. Va trebui să-i spun că Pallina mi-a făcut acest cadou, așa, ca să mă ia în râs. Poate împreună cu Cristina și încă vreo două. Babi se îmbracă și iese din cabină. Vânzătoarea se apropie și fără să privească punga îi întinde noul bilet. Apoi, visătoare, o privește cum pleacă. Este și ea impresionată de acel joc romantic. Și-ar dori ca iubitul ei să fie la fel de imaginativ. Dar ar trebui să se grăbească. Gesturile nebunatice sunt frumoase la o anumită vârstă.

Babi se gândește la următoarea etapă. Se îndreaptă spre Due Pini. În grădina de lângă școală era banca unde deseori a stat cu Marco și s-au sărutat. Sub ea găsește o nouă pungă cu un bilet de loterie și un mesaj. Vânzătoarea continuă. Se duce la un mic magazin de bijuterii din centru și acolo e obligată să cânte ceva în fața câtorva clienți. O vânzătoare îi înmânează niște cercei cu pietricele turcoaz și un alt bilet. La Benetton o așteaptă o jachetă și o fustă

bordo. Următorul mesaj o trimite la un magazin de pe via Veneto unde, rezolvând o integramă, primește o pereche de pantofi de piele într-o nuanță cu hainele. De aici vânătoarea o duce pe via di Vigna Stelluti. O florăreasă bătrână îi întinde o frumoasă orhidee și un alt mesaj. La cafeneaua Euclide o așteaptă desertul ei preferat. În timp ce Babi mănâncă prăjiturile cu cremă și bucățele de fructe, casierita îi dă ultimul bilet: *Desertul tu l-ai mâncat/ Ți-a plăcut, te-ai săturat./ Ceva însă îți lipsește/ Sau ai obosit? Vorbește!/ Dacă ești iubita mea/ La-nceput te-oi aștepta.*

Babi înghite ultima bucățică de prăjitură cu o bobită de poamă în mijloc. Își șterge gura și iese. Pornește Vespa și merge în jos pe via di Vigna Stelluti. Dacă mama ei ar vedea-o acum, n-ar recunoaște-o. Poartă un frumos taior bordo, pantofi eleganți de piele, ochelari Ray-Ban, cercei cu turcoaz, o floare de orhidee în păr și în buzunar un bilet de loterie cu un potențial câștig.

Totuși Raffaella ar fi fericită văzând-o. Acum Babi are și o eșarfă caldă de cașmir în jurul gâtului. Babi cotește pe piazza Euclide și se oprește în față la Villa Glori. Exact în locul unde a început vânătoarea. Recunoaște GT-ul albastru. Intră în fugă. Marco e acolo, stă sprijinit de un arbore. Babi îi aleargă în întâmpinare și-l îmbrățișează. Marco scoate de la spate un trandafir pe care l-a ținut ascuns până-n acel moment.

— Ține, scumpo. Aniversare frumoasă!

Babi privește fericită trandafirul. Se aruncă din nou în brațele lui Marco și-l sărută cu pasiune. E foarte îndrăgostită. Cum să nu fie după toate astea? Marco o îndepărtează ușor, ținând-o de umeri.

— Dă să te văd... Îți stă foarte bine. Ești foarte elegantă. Dar cine ți-a ales toate aceste lucruri frumoase?

Marco îi aranjează eșarfa azurie. Babi îl privește surâzând cu ochii ei mari albaștri.

— Tu, scumpule.

Marco o îmbrățișează. Merg spre ieșire.

— Poți să lași Vespa aici?

— De ce, unde mergem?

— Să luăm un aperitiv, apoi să mâncăm ceva.

— Trebuie s-o anunț pe mama.

Babi urcă în GT. Marco are grijă să frâneze roata din spate a Vespei. Apoi urcă în mașină și se îndepărtează repede în traficul serii. Babi îi telefonează mamei. Joacă în cărți la Bonelli. Raffaella e foarte prinsă în joc, așa că ascultă distrată ce-i spune Babi. Vrea să meargă la o pizza. Cu Marco, dar și cu niște prieteni. Vespa o lasă la Pallina, o va lua a doua zi. Marco i-a dăruit o eșarfă. Poate această ultimă noutate o face fericită pe Raffaella. Îi permite lui Babi să meargă.

Mănâncă la Matriciano, un restaurant-pizzeria pe via Gracchi in Prati, vestit pentru că este frecventat de actori și personaje cunoscute.

Vorbesc despre vânătoarea de comori. Babi îi spune cât de mult i-a plăcut și cât de mult își închipuie c-o vor invidia prietenele. Marco comentează reținut, dar se arată încântat de idee.

Glumește că s-a dus la Villa Glori cu un fel de frică. Se temea că ea ar putea să nu înțeleagă descifrarea mesajelor. Babi se arată ofensată. Marco îi zâmbește. Babi își atinge părul. El îi mângâie mâna. Intră un actor vestit cu o față frumoasă deocamdată necunoscută. Dar va deveni celebră în curând, cel puțin pe Novella 2000, judecând după felul cum se comportă. Chelnerul îl salută pe actor și-i găsește repede un loc. Babi îl observă. Se întoarce de câteva ori să-l privească și-i zice lui Marco. El îi toarnă niște bere oarecum dezinteresat și nepăsător la auzul noutății. Majoritatea clienților din local adoptă același comportament ca și Marco. Câte unul care nu rezistă se întoarce să-l vadă pe actor. Un altul îl salută, mândru că poate să arate că se cunosc. Actorul răspunde la saluturi, apoi îi destăinuie fetei că nu știe cine sunt oamenii aceia. Ea râde mai mult sau mai puțin sincer. Poate va deveni într-adevăr o mare actriță. Mulți continuă să mănânce pretinzând că-l văd pe actor aproape în fiecare zi. În realitate nu-i clar de ce localul este așa de prestigios. Lumea vine aici ca să întâlnească personaje celebre, iar când acestea vin, toți se prefac că nu le văd.

Mai târziu se plimbă prin centrul orașului. Intră la Giolitti și iau o înghețată. Babi aproape se ceartă cu chelnerul ca să-i aducă mai multă frișcă. Marco plătește suplimentar pentru a-i face pe plac. Apoi, discutând despre înghețată, despre chelner, cafenea și frișcă dublă, nici nu-și dau seama că ajung la casa lui Marco. Deschid ușa încet ca să nu-i trezească pe părinți. Merg în vârful degetelor până la odaia lui Marco. Închid ușa și deschid liniștit radioul. Un sărut tandru îi duce pe pat. La Tele Radio Stereo o voce feminină anunță un alt disc romantic. Razele lunii pătrund prin geam. În acel magic semiîntuneric Babi se lasă mângâiată. Marco îi scoate lent hainele pe care i le-a dăruit. Ea rămâne în sutien și chiloți. El îi sărută gâtul, îi mângâie părul, îi atinge sânii, burta. Apoi revine sus și o privește.

Babi e acolo, sub el. Timidă și ușor speriată, îl fixează. Marco zâmbește. Dinții lui albi apar în semiîntuneric.

— Eram sigur că vei alege acest set. Ești irezistibilă.

Babi întredeschide buzele. Marco se apleacă și o sărută. Ea, aproape nemișcată, delicată și moale îi primește sărutul. În acea noapte Tele Radio Stereo difuzează cele mai frumoase melodii compuse vreodată. Sau cel puțin așa li se pare lor. Marco e dulce și tandru și insistă prelung să aibă ceva mai mult. Dar nu-i servește la nimic. Are doar plăcerea și norocul de a vedea cum ea stă culcată acolo fără piesa de sus, nimic mai mult. Mai târziu o duce acasă. O însoțește până la ușă și o sărută gingaș, ascunzându-și acea furie ciudată. Pe urmă se întoarce conducând în noapte. Își amintește de o piesă a lui Battisti în care se vorbește despre o fată care e la fel ca o prăjitură cu frișcă. O fată fericită că n-a fost mâncată.

— E fix ca și ea, iar eu am gustat doar o linguriță.

Se gândește la vânătoarea de comori, la cât a cheltuit. Timpul pe care l-a pierdut ca să compună poeziile. Locurile pe care le-a ales și restul. Întoarce și hotărăște să intre la Gilda. Un alt gând îi străfulgeră mintea. În afară de toate celelalte, Babi măcar a mâncat înghețată cu frișcă dublă.

Amintiri...

Brusc se face liniște. Clasa înmărmurește ca și suspendată în aer. Babi se uită la fetele din jurul ei, prietenele sale. Simpatice, antipatice, slabe, grase, frumoase, urâte, drăguțe. Pallina. Câte una răsfoiește repede cartea, altele recitesc îngrijorate lecția. Una, deosebit de stresată, își freacă ochii și fruntea. Altele se apleacă, încercând să se ascundă la spatele cuiva. A venit momentul chemării la răspuns. Doamna Giacci trece cu degetul arătător prin registru. E doar teatru, ea știe deja la cine să se oprească.

— Gianetti!

O fată se ridică lăsând pe bancă toate speranțele sale și un pic din culoare.

— Festa.

Silvia își ia caietul. A reușit să copieze o parte din traducere. Merge printre rânduri, ajunge la catedră și prezintă caietul. Își face loc lângă ușă, alături de Gianetti. Cele două se privesc descurajate, încercând să găsească puteri ca să înfrunte soarta dramatică care le-a unit. Doamna Giacci ridică ochii din registru și se uită în jur. Câteva fete îi suportă privirea ca să-i demonstreze că sunt calme și sigure. Una prea intră în rol și aproape că se oferă să răspundă. Toate inimile apasă pe accelerație.

— Lombardi.

Pallina se ridică. Se uită la Babi ca și cum i-ar da un ultim salut. Apoi pornește spre catedră, condamnată deja la o notă negativă.

Pallina se postează între Gianetti și Silvia Festa care îi zâmbesc. Le șoptește:

„Ne vom descurca“, după care cade în depresie. Prima răspunde

Gianetti. Traduce un fragment poticnindu-se și la accente. Încearcă disperată să găsească în italiană cuvintele potrivite. Nu știe de la care infinitiv vine un verb la perfectul simplu. Ghicește ca prin minune o formă de participiu, dar nu-i vine deloc gerunziul. Festa se chinuie cu prima parte a traducerii, cea mai ușoară. Nu ghicește un verb, nici pe-aproape. Recunoaște că a copiat.

Inventează apoi o poveste despre mama sa care nu se simte prea bine, ca și ea în acel moment. Nu se știe cum, declină corect un substantiv la declinarea a treia. Pallina rămâne mută. Ei îi revine ultima parte a traducerii, cea mai dificilă. Citește repede, fără să greșească accentele. Dar se oprește. Încearcă să traducă la nimereală prima frază. Dar un acuzativ folosit greșit îi dă o interpretare absolut neverosimilă. Babi își privește neliniștită prietena. Pallina nu știe ce să facă. De la locul său Babi deschide cartea. Citește fragmentul. Compară cu fraza tradusă din caietul unei točilare. Cu o șoptă abia auzită îi atrage atenția Pallinei. Doamna Giacci se uită indiferentă pe geam, așteptând răspunsul care nu mai vine. Babi se întinde pe bancă și ascunsă după spatele colegei din față, îi șoptește celei mai bune prietene traducerea corectă a fragmentului. Pallina îi trimite un sărut imaginar și repetă cu voce tare, în aceeași ordine, tot ce i-a șoptit Babi. Doamna Giacci, auzind cuvintele corecte în locurile corecte, se întoarce spre clasă. Este prea perfect totul ca să fie o pură întâmplare. În clasă totul a revenit la normal. Fetele stau toate la locurile lor, nemișcate. Babi, așezată pe scaun, o privește pe profesoară cu ochi inocenți și naivi. Pallina, aproape sfidând soarta, surâde.

— Mă scuzați, doamnă profesoară, am fost puțin confuză, m-am încurcat, dar am înțeles bine, nu-i așa?

După traducere, de regulă, încep întrebările asupra verbelor, pe care Pallina nu le prea cunoaște. Cel mai rău știe perfectul. Doamna Giacci zâmbeste.

— Foarte bine, Lombardi. Mai tradu o bucată până la *ad habendam*. Pallina cade în cea mai mare depresie. Răul cel mare e încă înainte. Spre norocul ei, Giacci iar se întoarce spre geam. Babi

citește traducerea următoarei fraze și așteaptă câteva secunde. Totul e în ordine. Se întinde pe bancă pentru a-i șopti prietenei. Pallina o verifică cu privirea pe Giacci. Apoi se uită la Babi pregătită să reia jocul. Dar tocmai în acel moment profesoara se întoarce lent. Se înclină înainte peste catedră și o prinde pe Babi în flagrant. Cu mâna dusă la gură, Babi aproape amenințată de senzația de a fi descoperită, se dă înapoi. O vede. Privirile lor se întâlnesc. Doamna Giacci zâmbește satisfăcută.

— Vai, excelent. Avem în clasă o elevă într-adevăr pregătită de lecție, dacă știi așa de bine, vino să traduci restul fragmentului.

Pallina, simțindu-se vinovată, o întrerupe.

— Doamnă profesoară, mă iertați, e vina mea, eu am rugat-o să mă ajute.

— Foarte bine, Lombardi, apreciez. Nobil din partea ta. Dar nimeni n-a spus că ea n-a învățat lecția. Chiar aș vrea s-o aud pe Gervasi. Vino, vino, te rog.

Babi se ridică, dar rămâne la locul său.

— Nu sunt pregătită, doamnă profesoară.

— Bine, dar oricum, vino.

— Nu văd de ce să vin pân-acolo ca să vă repet același lucru. Nu sunt pregătită. Mă iertați, n-am putut învăța. Chiar aș vrea să încasez un doi.

— Cu cea mai mare plăcere, ești fericită?

— La fel ca și Catinelli când nu dă de copiat.

În clasă numai râsete. Giacci bate cu palma pe registru.

— Liniște! Gervasi, adu-mi agenda: vreau să văd dacă vei fi fericită când va trebui să aduci semnătura. Și mai ales, să-mi spui dacă va fi fericită mama ta. Babi îi duce agenda profesoarei. Aceasta scrie ceva repede și înfuriată. Apoi închide agenda și i-o restituie.

— Mâine să-mi aduci semnătura.

Babi se gândește că se întâmplă lucruri mai rele în viață, dar poate e mai bine să nu se prea complacă în această idee. Se întoarce în tăcere la banca sa. Silvia Festa a luat un cinci. Prea mult pentru răspunsul ei. Dar poate i-au fost premiate scuzele. Dar și pe-acelea

ar mai trebui să le îmbunătățească. Cu toate acele maladii, mama ei, mai devreme sau mai târziu, ar putea și să moară.

Pallina se duce la loc cu un patru, dar și ăsta nemeritat. Gianetti reușește să obțină o notă pozitivă. Giacci îi dedică până și un proverb latin. Gianetti face o grimasă ciudată scuzându-se pentru că nu știe ce să spună. De fapt n-a înțeles nicio iotă. Mai târziu, colega ei de bancă, Catinelli, i-l traduce și pe acela. E o poveste macabră a unui chior fericit că trăiește într-o țară de orbi. Babi deschide agenda. Răsfoiește până la ultima pagină. Acolo, în lista alfabetică a clasei, bifează în dreptul colegelor trecute la răspuns. La ora de latină le notează pe Giannetti, Lombardi și Festa. Cu Silvia lista se încheie. Apoi Babi face o bifă în dreptul numelui său. Următoarea a trecut ea la răspuns. Nu-i chiar rău c-a încasat un doi. Din fericire, celelalte note sunt mari. În medie ar putea avea un șase. Închide agenda. O colegă din rândul de- alături îi aruncă un bilet sub bancă. Babi îl ascunde imediat. Giacci alege următorul fragment pentru săptămâna viitoare. Babi citește biletul.

Bravo! Sunt mândră că am așa o prietenă. Ești foarte tare! P.

Babi zâmbește, înțelege dintr-odată cine e P. Se întoarce la Pallina și o privește. E foarte simpatică. Pune biletul în agendă. Își amintește brusc de observația profesoarei. O citește iute.

Stimată doamnă Gervasi, fiica dumneavoastră a venit la lecția de latină absolut nepregătită. Mai mult decât atât, când a fost întrebată, a răspuns grosolan. Vă rog să atrageți atenție comportamentului său.

Cu respect, prof. A. Giacci

Babi închide agenda. Se uită la profesoară. E o toantă. Apoi se gândește la mama ei. Mă rog, o notă rea! O va pedepsi probabil. Se va transforma într-un scandal. Sau cine știe. De una este sigură. Mama nu-i va zice niciodată:

„Bravo, Babi, ești foarte tare“.

Un câine-lup aleargă pe plajă cu un baston în gură. Își adună picioarele la un loc apoi brusc le zvârle, aproape atingând nisipul, ridicând stropi. Îl ajunge pe Step. Îl lasă să-i ia bastonul din gură. Apoi se ghemuiește cu capul plecat între labele din față, unite, întinse alături pe jos. Step se preface că aruncă bastonul în dreapta. Câinele se repede, dar degeaba. Step se preface din nou. Până la urmă aruncă bastonul departe, în apă. Câinele se pornește. Se aruncă în mare fără-ntârziere. Cu capul ridicat înaintea printre undele de apă și curentul ușor. O bucată de lemn plutește mai într-o parte. Step se așază să privească. Ziua este frumoasă. Deocamdată nu-i nimeni. Dintr-odată un zgomot puternic. O lumină. Câinele dispare. La fel și apa, marea, munții îndepărtați, colinele din dreapta, nisipul.

— Ce naiba se întâmplă?

Step se zvârcolește în pat, acoperindu-și fața cu perna.

— Ce-i cu invazia asta?

Pollo, după ce-a tras jaluzelele, deschide fereastra.

— Doamne ferește, ce mai pute! Trebuie de aerisit aici. Ține, ți-am adus sendvișuri.

Pollo îi aruncă punga verde de la Euclide pe pat. Step se ridică și se dezmoștește un pic.

— Cine ți-a deschis, Maria?

— Da, îți pregătește cafeaua.

— Cât e ora?

— Zece.

Step se ridică din pat.

— Mama dracului, nu puteai să mă mai lași să dorm?

Step se duce la baie. În cealaltă cameră Pollo deschide *Corriere dello Sport* și ridică puțin vocea.

— Trebuie să mergem să-mi iau motocicleta de la Sergio. M-a sunat și mi-a spus c-a reparat-o. Ai văzut că Lazio a semnat cu Stam, apărătorul de la Manchester? Foarte tare Jaap.

Pollo începe să citească un articol, apoi auzind că Step încă se ușurează, îi zice:

— Oho, păi, ai băut un poloboc.

Step se întoarce în dormitor și ia pachetul de la Euclide.

— Te iert, pentru că ai venit cu astea.

Apoi se duce la bucătărie urmat de Pollo. Cafetiera încă aburindă stă pe un suport de lemn. Alături este o cană cu lapte încălzit și un pachet de lapte proaspăt în obișnuitul ambalaj albastru.

Maria, menajera, e o doamnă mărunțică de vreo cincizeci de ani. Iese din cămeruța de-alături unde tocmai a terminat de călcat.

— Maria, îl vezi pe ăsta? Step arată spre Pollo.

— Orice-ar spune sau ar face să nu-i permiți să intre mai devreme de ora unsprezece.

Maria îl privește îngrijorată.

— I-am spus că vreți să dormiți. Dar știți ce mi-a răspuns? Că dacă nu deschid eu, el sparge ușa.

Step se uită la Pollo.

— I-ai spus asta Mariei?

— Păi, da...

Pollo zâmbește. Step se preface enervat.

— Ai vorbit așa cu ea? Ai speriat-o pe Maria?

Step cuprinde din mers gâtul gros al lui Pollo cu brațul și-i imobilizează capul.

— Așa i-ai spus? O faci pe nazistul în casa mea și crezi c-o să scapi? Ia cana cu lapte fierbinte și i-o apropie de față.

Pollo simte căldura și urlă exagerat.

— Vai, Step, frige... La naiba, mă doare. Step îl strânge mai tare.

— Ah, știi numai înjurături, ești un smintit. Cere-ți imediat scuze

de la Maria. Hai, cere-ți scuze.

Maria privește toată scena cu îngrijorare. Step apropie și mai tare cana fierbinte de fața lui Pollo.

— Ah, m-ai fript. Scuze, Maria, scuze.

Maria se simte vinovată de toate cele întâmplate.

— Step, lasă-l. Mi s-a părut. N-a spus că va sparge ușa. A zis că va trece mai târziu pe aici. Da, așa a zis. Acum îmi amintesc.

Step îl lasă pe Pollo. Cei doi prieteni se privesc. Apoi izbucnesc în râs. Maria se uită la ei și nu-nțelege. Într-un anumit moment Step își revine.

— Bine, Maria. Mulțumesc. Tipul acesta chiar avea nevoie de o lecție. Puteți pleca. Veți vedea că de azi se va comporta mai frumos.

Maria se uită la Pollo cu părere de rău. Din privire încearcă să-l facă să înțeleagă că poate veni oricum. Apoi ia rufele pe care tocmai le-a călcat și le duce dincolo. Amuzat, Step o privește cum se îndepărtează și se întoarce spre Pollo.

— Ce, ești tâmpit? Hai, nu-mi speria menajera!

— Păi, nu voia să deschidă.

— Bine, dar puteai să-i ceri frumos, nu? Ce faci, îi spui c-ai să spargi ușa? Data viitoare am să te opăresc pe bune.

— Atunci să-mi lași cheile.

— Da, și când n-am să fiu, ai să-mi aerisești casa.

— Glumești? Chiar crezi c-am să fac așa ceva?

— Nu, poate că nu. Dar mai bine nici să nu-ți dau șansa asta.

— Ești insuportabil, știi ce, dă-mi înapoi sendvișurile.

Step zâmbește și-l face pe unul să dispară, devorându-l. Pollo deschide ziarul și se preface ofensat. Step își toarnă cafea, adaugă lapte cald și puțin de cel rece. Apoi se uită la Pollo.

— Vrei și tu cafea?

— Da, mulțumesc, răspunde indiferent.

Încă nu e dispus să cedeze. Step îi toarnă un pic într-o ceașcă.

— Hai, îmi fac un duș și pe urmă te duc cu motocicleta. Pollo soarbe cafeaua.

— Dar am o mică problemă. Nu-mi ajung două sute de euro.

— Cum adică, după tot ce-ai șterpelit aseară?

— Aveam o tonă de datorii. A trebuit să cumpăr de mâncare, să plătesc vopseaua și să-i dau înapoi lui Furio, acela de la Toto.

— Ce naiba joci la Toto dacă n-ai bani?

— De asta și joc. Dar oricum mi-au rămas o sută cincizeci pentru motocicletă. Numai că Sergio m-a sunat și mi-a spus că a trebuit să schimb și celălalt piston și încă ceva. Mai e și uleiul și alte chestii de care nu-mi amintesc. În total: patru sute de euro. Dar motocicleta îmi trebuie, la naiba. Diseară e cursa, trebuie să scot măcar un sutar. Tu ce faci, vii?

— Nu știi. Trebuie să găsim două sute de euro.

— Păi, n-avem de unde.

— Tu n-ai de unde.

Step îi zâmbește, apoi intră în odaia lui Paolo, fratele său. Începe să scotocească prin buzunare. Deschide sertarele. Trece la noptieră. Pollo stă în ușa și se uită. Privește în jur. Step își dă seama.

— Ce naiba stai înțepenit? Hai, ajută-mă.

Pollo nu se lasă mult rugat. Se duce la cealaltă parte a patului. Deschide noptiera.

— Ce prudent e fratele tău! Pollo se uită la Step.

— Atât de prudent că nu lasă niciun euro nicăieri.

— Ai dreptate. După câte ori l-am curățat...

Pollo își pune în buzunar trei prezervative înainte de a închide o cutie. În pofida la toate e încă optimist. Step se mai uită în câteva posibile ascunzișuri.

— Nu putem face nimic, nu găsesc nicăieri. Pot să-ți împrumut un euro.

Pe ușă trece Maria cu niște tricouri și malete de-ale lui Step în mâna dreaptă și cu niște cămăși de-ale lui Paolo perfect călcate în stânga.

Pollo îi arată cu capul.

— De la ea putem cere?

— Ce-i cu tine? Îi sunt dator pentru ziarele de săptămâna trecută.

— Atunci cum facem?

— Să mă gândesc. Sicilianul și ceilalți sunt mai sărmani decât noi, nici nu-i deranjăm. Maică-mea e plecată.

— Unde?

— Pe insulele Canare sau Seychelles. Dar chiar de-ar fi aici, n-ar fi cazul. Pollo încuviințează. Știe foarte bine în ce relații este Step cu mama sa.

— Dar tatăl tău? Nu ți-ar putea împrumuta?

Step ia o maletă de-abia călcată și o pune pe pat alături de boxerii și blugii deja pregătiți.

— Da, azi iau masa cu el. M-a sunat ieri, a zis că trebuie să vorbim. Știu de- acum ce-o să-mi spună. O să mă-ntrebe ce am de gând să fac cu universitatea și restul. Și eu ce-am să fac? În loc să-i răspund, am să-i zic: tată, dă-mi două sute de euro să-i împrumut lui Pollo, așa-i? Nici vorbă nu poate fi. Maria! Femeia apare la ușă.

— Scuze, unde-i geaca albastră?

— Care, Stefano?

— E ca și cea verde military, doar că-i albastră, am cumpărat-o alaltăieri. E ca gecile polițiștilor.

— Ah, da, am înțeles care, am pus-o la intrare, în dulapul lui Paolo. Credeam că-i a lui.

Step zâmbeste. Paolo în așa geacă. Ar fi ceva interesant. El cu costumele lui. Step iese în coridor. Deschide dulapul. Iată geaca. Ușor de găsit. Unica geacă printre sacourile cenușii.

Step profită și cotrobăiește și printre ele, dar nimic. Se întoarce în odaie.

Pollo e pe pat. Are portmoneul deschis. Își verifică finanțele sperând că poate se întâmplă un miracol. Îl închide îmbufnat.

— Ce facem?

— Sai în sus. Am găsit o soluție.

Pollo își privește prietenul plin de speranță.

— Adică?

— Vom lua de la fratele meu.

— Și de ce ar trebui să-ți dea?

— Pentru c-am să-l șantajez. Pollo e mai liniștit.

— Da, desigur.

Să-ți șantajezi fratele pentru el e un lucru cât se poate de firesc.
Pentru o clipă regretă că este unicul copil la părinți.

Paolo, fratele lui Step, e în biroul său. Îmbrăcat elegant, stă așezat la o masă de scris nu mai puțin elegantă și se ocupă de afacerile domnului Forte, unul dintre cei mai importanți clienți ai societății financiare. Paolo a studiat la Bocconi. Licențiat cu diplomă s-a întors de la Milano și a găsit repede un post bun de jurist. Pentru că a absolvit o universitate de prestigiu. Dar, în realitate, tatăl său, care are multe relații, l-a recomandat. El a reușit să-și păstreze postul și să-și capete meritat respectul. E adevărat, totuși, că la acea societate financiară încă n-au concediat pe nimeni.

O secretară tânără într-o bluziță crem de mătase, poate un pic prea transparentă pentru lumea ceea de taxe și scutiri fiscale unde transparența nu prea e la ordinea zilei, intră în biroul lui Paolo.

— Domnule?

— Da, spuneți.

Paolo se distrage puțin pentru a se dedica sutienului secretarei și apoi ascultă ce are ea să spună.

— A venit fratele dumneavoastră cu un prieten. Să le permit?

Paolo n-are timp să inventeze o scuză. Step și Pollo dau buzna în oficiu.

— Desigur, permite-mi să intru. Sunt fratele lui, ce dracu! Avem același sânge, domnișoară. Împărțim totul, ați înțeles? Totul.

Step îi atinge brațul secretarei făcând aluzie la o eventuală, dar slabă posibilitate ca între ea și Paolo să mai fie ceva în afară de acte și apeluri telefonice.

— Deci, eu pot intra oricând, așa-i Pa'? Paolo confirmă.

— Desigur.

Secretara se uită la Step, fiind obișnuită să aibă de-a face cu

domni mai în vârstă, perfizi și cu cravată, pe el îl tratează cu respect.

— Mă scuzați. Nu știam.

— Bine, de-acum vei ști.

Step îi zâmbește. Secretara se uită la brațul pe care i-l strânge Step.

— Pot pleca?

Paolo, cu toate că are ochelari noi, n-a observat nimic și-i permite să plece.

— Desigur că puteți pleca, domnișoară.

Rămași singuri, Pollo și Step se așază în fotoliile de piele vizavi de Paolo. Step chiar se destinde impertinent. Apoi se împinge cu picioarele.

— Ca să vezi, te pricepi la secretare.

Step se rotește cu tot cu fotoliu și se oprește în fața fratelui său.

— Spune drept, ți-ai tras-o cu ea? Sau ai făcut-o sau ai vrut, dar ea nu ți-a dat. În așa caz, poți s-o concediezi, ce-ți pasă?

Paolo îl privește șocat.

— Step, trebuie să-ți repet de fiecare dată același lucru? Când vii aici, chiar trebuie să înjuri, să faci scandal? Eu lucrez aici. Toată lumea mă cunoaște.

— Dar ce? Ce-am făcut? Sau Pollo a făcut ceva? Spune-i și tu că n-am făcut nimic.

Paolo suspină.

— În zadar vorbesc cu voi, numai îmi pierd timpul. Ca și aseară. Te-am rugat de mii de ori când vii târziu să nu faci gălăgie, ce folos? Mereu ridici un tãmbãlãu.

— Nu, Pa', scuză-mă. Ieri m-am întors pentru că mi-era foame. Ce făceam? Mâncam. Mi-am pregătit un biftec.

Paolo schițează un zâmbet ironic.

— Nu că n-aș vrea ca tu să mănânci. Problema e cum o faci, cum faci totul... Mereu cu zgomot trãntești ușa de la dulap, de la frigider, te doare în cot că eu dorm și că trebuie să mă scol devreme! Ție ce-ți pasă? Te scoli când vrei... Apropo, azi iei masa cu tata.

Step se așază mai comod.

— Da, de unde știi? Ați vorbit despre mine?

— Nu, mi-a spus el. M-a sunat. De ce-ți închipui că vorbim despre tine, eu nu știu nimic despre viața ta.

Paolo își privește fratele mai atent.

— Știu doar că te îmbraci prost, porți aceste gecă întunecate cu blugi și ghete de pânză. Semeni cu un gangster.

— Dar eu sunt un gangster.

— Step, încetează cu prostiile. De fapt, de ce-ai venit? Serios... Ai vreo problemă?

Step se uită la Pollo, apoi din nou la fratele său.

— Nicio problemă, trebuie să-mi dai trei sute de euro.

— Trei sute de euro? Ce, ești nebun? Crezi că eu am bani aici?

— Bine, dă-mi dar măcar două sute.

— Nici nu mă ruga, nu-ți dau nimic.

— Așa vasăzică?

Step se întinde spre Paolo peste birou. Paolo, speriat, se dă înapoi. Step îi zâmbește.

— Hai, frățioare, calmează-te, nu-ți fac nimic, știi doar.

Apoi apasă butonul telefonului care face legătura cu biroul secretarei.

— Domnișoară, puteți intra pe-o clipă? Secretara nu-și dă seama a cui e vocea.

— Vin imediat.

Step se așază comod în fotoliu și-i zâmbește lui Paolo.

— Dragă frățioare, dacă nu-mi dai acum două sute de euro, când intră secretara, eu îi trag chiloții în jos.

— Ce?

Paolo nu mai are timp să continue. Ușa se deschide. Intră secretara.

— Da, domnule?

Paolo încearcă să salveze situația.

— Nimic, domnișoară. Puteți pleca. Step se ridică.

— Nu, domnișoară, așteptați puțin.

Step se apropie de ea. Fata se uită la toți trei neînțelegând ce să facă. Această situație e diferită de sarcinile pe care le are de făcut de-obicei. Secretara îl privește întrebătoare pe Step.

— Ce este?

Step o privește zâmbind.

— Voiam să știu cât costă chiloții pe care îi purtați. Secretara îl privește jenată.

— Cum așa? Paolo se ridică.

— Step, încetează! Domnișoară, puteți pleca... Step o prinde de braț.

— Așteptați o clipă, scuze. Paolo? Dă-i lui Pollo ce trebuie să-i dai și după asta domnișoara poate pleca!

Paolo ia portmoneul din buzunarul sacoului, scoate câteva bancnote de cincizeci și le pune furios în mâna lui Pollo. Pollo le numără și-i face semn lui Step că totul e în ordine. Step o lasă pe secretară să plece, zâmbindu-i...

— Mulțumesc, domnișoară, sunteți foarte eficientă. Fără dumneavoastră nu știu ce ne-am fi făcut.

Secretara pleacă insultată. Nu-i complet proastă și nici n-o amuză întrebările despre prețul lenjeriei intime. Paolo se ridică din fotoliu și înconjoară biroul.

— Ei, bine. Ați obținut banii. Acum plecați, că m-ați plictisit.

Vrea să-i îmbrâncească, dar se răzgândește. E mai bine să-i alunge verbal.

— Step, dacă ai să mai continui așa, vei avea necazuri, ca de obicei. Step își privește fratele.

— Glumești? Ce fel de necazuri? Eu n-am niciodată necazuri. Eu și necazurile suntem două noțiuni incompatibile. Banii trebuie să-i împrumut unui prieten, unuia care are o mică problemă, atâta tot.

Pollo, auzindu-se menționat, îi zâmbește recunoscător prietenului său.

— Și apoi, Paolo, cum te comporti în fața lui Pollo. E vorba de două sute de euro. Dar parcă ți-aș fi cerut cine știe ce. Faci scandal din nimic.

Paolo se așază pe marginea biroului.

— Nu știi cum se întâmplă, dar de fiecare dată eu sunt cel vinovat.

— N-am zis asta. Poate pentru că stai în acest oficiu și ai de-a face cu atâția bani, te-ai îmbolnăvit de-o maladie care nu-ți permite să dai bani cuiva, măcar cu împrumut?

— Deci, e vorba de un împrumut?

— Desigur, eu întotdeauna ți-am întors totul, nu?

Paolo se uită nu prea convins. Lucrurile nu se întâmplă chiar așa. Step se preface că nu-și dă seama.

— Atunci, de ce-ți faci griji? Am să ți-i întorc și pe ăștia. Iar tu ar trebui să te mai relaxezi un pic. Ești cam palid... De ce nu mergi să ne plimbăm cu motocicletă?

Paolo, într-un exces de simpatie, își scoate ochelarii.

— Ce? Glumești? Niciodată. Nici măcar mort. Apropo de moarte... ea e undeva pe-alături. Ieri-seara am fost la Tartarughino și știi pe cine l-am văzut?

Step ascultă distrat. La Tartarughino nu se duce nimeni cine l-ar putea interesa. Oricum, hotărăște să-și bucure fratele. În fond, i-a dat două sute de euro.

— Nu, pe cine?

— Pe Giovanni Ambrosini.

Step tresare. I-a stat inima în loc. Imediat îl cuprinde furia, dar se abține.

— Da, și?

— Era cu o femeie frumoasă, mai în vârstă decât el. Când m-a văzut, s-a uitat îngrijorat în jur. Părea înspăimântat. După mine, se temea să nu fii și tu pe- acolo. Când a văzut că nu ești, s-a liniștit. Mi-a zâmbit chiar. Dacă așa se poate numi grimasa ceea. Maxilarul încă nu-i la locul lui. Dar tu știi mai bine ca mine. De ce totuși l-ai desfigurat așa, nu mi-ai spus-o niciodată...

E adevărat, se gândește Step. El nu știe. N-a știut nimic niciodată.

Step îl apucă pe Pollo de subraț și se îndreaptă spre ieșire. În

dreptul uşii se- ntoarce. Se uită la Paolo. Stă aşezat la birou. Cu ochelarii aceia rotunzi, părul tuns perfect pieptănat, îmbrăcat într-o cămaşă călcată impecabil așa cum a instruit-o el pe Maria. Nu, el n- ar trebui niciodată să ştie. Step îi zâmbeşte.

— Vrei să ştii de ce l-am bătut pe Ambrosini? Paolo dă din cap.

— Pentru că îmi spunea mereu să mă îmbrac mai bine.

Pleacă la fel cum au venit. Indiferenţi şi distraţi. Cu mersul legănat, dar ca nişte duri. Trec pe lângă secretară. Step îi spune ceva. Ea rămâne să-l privească. Apoi iau ascensorul. Ajung la parter. Step îl salută pe portar.

— Salut, Martinelli. Oferă-ne două fumuri.

Martinelli scoate din buzunarul gecii un pachet de ţigări nu prea scumpe. Pollo şi Step înşfacă pachetul. Iau din el mai mult decât au cerut. Şi fără să aştepte ca portarul să le dea un foc, se îndepărtează. Martinelli se uită în urma lui Step. Cât de diferit este el de fratele său, care întotdeauna spune mulţumesc, pentru te miri ce.

În acel moment telefonul de alături sună. Sunetul vine din biroul fratelui lui

Step. Martinelli răspunde.

— V-ascult, domnule Mancini.

— Puteţi urca la mine, vă rog?

— Desigur, vin imediat.

— Mulţumesc.

Martinelli ia ascensorul şi urcă la etajul patru. Paolo îl aşteaptă la uşa oficiului.

— Veniţi, Martinelli, intraţi.

Paolo îl invită să se așeze şi închide uşa. Portarul rămâne acolo, în faţa lui, în picioare, ușor jenat. Paolo se aşază.

— Vă rog, Martinelli, luaţi loc.

Martinelli se aşază respectuos în fotoliul din faţa lui Paolo, aproape îngrijorat că ocupă prea mult loc. Paolo îşi încrucişează braţele. Îi zâmbeşte. Martinelli face la fel, dar stă ca pe ace. Vrea să ştie de ce a fost chemat. A făcut ceva rău? A greşit? Paolo suspină.

Pare hotărât să dezvăluie misterul.

— Ascultați, Martinelli, vreau să-mi faceți o favoare.

Martinelli zâmbește relaxat. Se liniștește și ocupă mai mult loc în fotoliu.

— Spuneți, domnule. Fac tot ce doriți, dacă pot. Paolo se sprijină de spetează.

— Să nu-i mai permiteți fratelui meu să intre. Martinelli mijește ochii.

— Ce spuneți, domnule? Să nu-i mai dau voie să intre? Și ce să-i zic? Dacă unul ca el se înfurie, ar trebui să stea Tyson aici la ușă.

Paolo se uită mai atent la omul acela liniștit, la hainele lui gri într-o nuanță cu părul și cu toată existența sa. Își imaginează cum Martinelli îl blochează pe Step la ușă.

— Mă scuzați, am primit ordin. Dumneavoastră nu puteți intra. Discuții. Step care ripostează. Martinelli care ridică vocea. Step care se revoltă. Martinelli care-l împinge. Step care-l apucă de geacă, îl bate de perete și apoi toate celelalte, după scenariu...

— Ai dreptate, Martinelli. Este o idee greșită. Las-o baltă, mă voi ocupa eu. Vom vorbi acasă.

Martinelli se ridică.

— Orice altceva aș face cu cea mai mare plăcere. Sincer, numai nu asta...

— Nu, nu, ai dreptate. Eu am greșit că v-am rugat, mulțumesc oricum. Martinelli iese din oficiu. Ia ascensorul și coboară la parter. E încruntat. Cum să-l oprească pe dementul acela? Își scoate pachetul. Vrea să sărbătorească cu o țigară pericolul evitat. Bine că domnul jurist e un tip înțelegător. Nu ca fratele său. Step i-a luat aproape jumătate din pachet și nici n-a binevoit să-i mulțumească.

Și încă se mai spune că munca unui portar e liniștită. Martinelli se oprește și-și aprinde o MS.

La etajul patru Paolo se uită pe geam. Are un sentiment ciudat de satisfacție. În fond, a făcut o faptă bună. I-a salvat viața lui Martinelli. Se așază în fotoliu. Păi, fără exagerare. L-a salvat de la o mulțime de necazuri. Intră secretara cu niște hârtii.

— Țineți, sunt actele pe care le-ați cerut.

— Mulțumesc, domnișoară. Secretara îl privește o clipă.

— Straniu tip e fratele dumneavoastră. Nu semănați deloc cu el. Paolo își scoate ochelarii, încercând în zadar să pară mai fermecător.

— E un compliment? Secretara minte.

— Într-un sens, da. Sper că dumneavoastră nu întrebați fetele cât costă chiloții lor...

Paolo zâmbește rușinat.

— Vai, asta nu. Desigur că nu.

Cu toate că fără ochelari nu vede prea bine, ochii săi se opresc inevitabil pe bluza transparentă. Secretara își dă seama, dar nu face absolut nimic.

— Fratele dumneavoastră mi-a zis să vă spun că sunteți prea bun cu mine, că nu trebuia să-l plătiți ca să nu facă așa ceva... Ce a avut în vedere, domnule? Paolo se uită la secretară. La corpul ei frumos. La fusta perfectă și impecabilă care îi acoperă picioarele. Poate că fratele lui are dreptate. Și-o închipuie pe secretară pe jumătate goală după ce Step îi trage chiloții în jos. Se excită.

— Nimic, domnișoară. Era doar o glumă.

Secretara iese un pic dezamăgită. Paolo își pune în grabă ochelarii și vede cum acel fund provocator se îndepărtează mai mult sau mai puțin profesionist.

Ce fricos! Trebuia să-l lase să i-o facă. Dacă Step nu-i va întoarce banii, va fi cea mai proastă afacere din ultimii ani. Nu, nu cea mai proastă. Pe aceea a făcut-o domnul Forte. Și-a încredințat gravele sale probleme fiscale unui jurist care trebuie încă să-și rezolve problemele familiale. Nu trece nicio dimineață fără ca el să-i țină morală fratelui, ca până la urmă tot el să-l plătească ca să n-o dezbrace pe secretară.

Cu un sentiment de vinovăție, Paolo revine la afacerile domnului Forte.

Pe o stradă îngustă, într-un simplu garaj lucrează Sergio, mecanicul. Poartă o salopetă albastră cu un dreptunghi alb, verde și roșu de la Castrol pe spate.

Nu este clar dacă a fost sponsorizat pentru toate cursele câștigate ceva timp în urmă sau pentru tot uleiul pe care-l schimbă în fiecare zi. Când cineva îi aduce o motocicletă la reparat, indiferent cu ce problemă, el obișnuiește să spună:

— Este un pic de lucru și la urmă vom schimba uleiul.

Mariolino, asistentul său, e un băiat cu o înfățișare nu prea trează. Pentru el Sergio este un geniu, un idol. Un zeu al motoarelor. Atunci când lucrează Mariolino întotdeauna ascultă discul lui Battisti *Io tu noi tutti*. Când în piesa *Si, viaggiare* se ajunge la fragmentul în care se zice „amicul meu cel genial, el ar ști ce-i de făcut, ca să ajusteze sau să reguleze“ Mariolino, cu un zâmbet până la urechi, zice:

— La naiba, aici e vorba tocmai despre tine.

Sergio continuă să lucreze, dar își trece cu mâna prin păr, murdărindu-l de și mai multă unsoare.

— Desigur că nu se referă la tine. Tu cu șurubelnița în mână faci mai multe daune decât miracole.

O veche Free albastră condusă de un mârlan cu ochelari se oprește în fața garajului. Au venit amândoi. Free-ul are roata din spate blocată. Mârlanul își scoate ochelarii și își șterge fața transpirată. Sergio începe să examineze motoreta. Hotărât și sigur îi scoate rama. Seamănă cu un chirurg dacă n-ar avea mânușile murdare de ulei. Și-n afară de asta un chirurg bun nu l-ar fi ales pe Mariolino drept asistent. Mârlanul stă în fața lui. Privește cum

mecanicul acela îi secționează lent motoreta. Ca ruda unui pacient care se teme nu atât de gravitatea maladiei, cât de prețul operației.

— Trebuie de schimbat variatorul, cu ăsta nu-i de glumă.

Motocicleta lui Step frânează în fața garajului. După sunetul motorului e clar că motocicleta lui nu are nevoie de reparație.

— Salut, Step, ai vreo problemă?

Step zâmbește. Bate afectuos cu palma peste rezervorul Hondei sale.

— Motocicleta asta nu știe ce-s alea probleme. Am venit să luăm căruța lui Pollo.

Pollo se apropie de motocicleta sa. Vechea Kawa 550. Un adevărat sicriu pe două roți.

— Totul e în ordine. A trebuit să schimb pistoanele, inelele și încă o listă întreagă de piese scumpe. I-am schimbat și uleiul.

Pollo îl privește.

— Dar nu l-am inclus în preț. E un cadou.

Un an în urmă Sergio a avut o discuție aprinsă cu aceștia doi și de atunci știe cum să se poarte cu ei.

Era primăvară. Step și-a adus motocicleta proaspăt cumpărată.

— Aruncă-i o privire părții laterale, vibrează...

Peste câteva zile Step se întoarce la Sergio după motocicletă. Plătește totul, fără discuții, până și uleiul inclus în preț. Dar când pornește motorul, vede că pe lateral încă vibrează. Step se întoarce acolo împreună cu Pollo și i-o arată. Sergio îl asigură că i-a făcut ajustarea.

— Dacă vrei ți-o pun iar la loc, dar trebuie să te programezi și să plătești pentru lucru.

Și de parcă asta nu era de-ajuns, Sergio comite o greșeală enormă. Se apropie de Step, îl bate cu palma pe umăr și adaugă ceva absolut inacceptabil.

— Cine știe cum mergi tu pe ea. Poate ai dezechilibrat-o iarăși.

Lui Step i se întunecă în fața ochilor. Motocicleta și Pollo sunt tot la ce ține el cel mai mult. Și în afară de asta nu suportă să fie atins.

— Te înșeli. Dar să știi că e foarte ușor să strici partea laterală a

unei motocicletă. Stai să vezi...

Step merge până la capătul șirului de motociclete din fața garajului. O lovește violent pe prima. O Honda 1000, roșie și grea, se răstoarnă peste cea de-alături, o 500 Custom în stare excelentă. Și aceasta cade peste o Suzuki 750 și mai departe peste un SH 50 alb și ușor. Motociclete scumpe și la modă, motorete noi și modele mai vechi se răstoarnă una peste alta cu un zgomot metalic teribil, ajung la pământ împinse de acea undă distrugătoare, ca într-un fel de domino jucat la miză înaltă. Sergio încearcă să le oprească. Dar în zadar. Ultimul Peugeot cade la pământ pe-o parte distrugându-și flancul. Sergio rămâne îngrozit. Step îi zâmbește.

— Ai văzut cât de ușor e?

Și înainte ca Sergio să mai zică ceva, continuă:

— Dacă nu-mi ajustezi motocicletă imediat, eu dau foc garajului.

În mai puțin de treizeci de minute lucrul e terminat. Și nimic nu vibrează. Și firește că Step nu plătește pentru asta.

Mârlanul așteaptă tăcut într-un colț uitându-se îngrijorat la motoreta sa cu motorul deschis. Sergio intră pentru a lua cheile de la Kawa lui Pollo.

— Bine, băiete. Las-o aici. Vom vedea ce putem face.

Această ultimă propoziție îl îngrijorează și mai tare pe mârlan. Se gândește că motoreta e ca și cum în faza terminală.

— Când pot s-o iau?

— Măcar și mâine.

Această noutate îl înviorează un pic pe tânărul ochelarist. Zâmbește și se îndepărtează fericit ca un prost. Sergio îi înmânează cheile lui Pollo. Motocicleta începe a urla pe neașteptate. Fumul iese puternic prin țevile de eșapament. Pollo apasă pe accelerator de două sau trei ori și zâmbește fericit. Step îl privește. E ca un copil. Dar lui Pollo îi cam dispare zâmbetul când Sergio îl anunță cât costă. Se aștepta la asta. A ajustat-o, a schimbat cilindrele și restul, într-un cuvânt a muncit serios. Pollo achită costurile. Sergio pune banii în buzunar. Și firește nu-i dă factura.

— Te sfătuiesc, Pollo, să mergi cât mai lin. Motocicleta e ca și

cum în rodaj. Pollo lasă ghidonul.

— La naiba, ai dreptate, nu m-am gândit. Diseară e cursa, iar eu totuna n-am motocicletă. Toate astea n-au servit la nimic.

Pollo se uită la Step.

— Dar, tu ai putea...

Step, înțelegând unde vrea să ajungă, îl oprește imediat.

— Stop. Frânează. Motocicleta mea să n-o atingi. Îți împrumut orice, numai nu motocicleta. De data asta ai să fii spectator.

— Da, și ce am să fac?

— Vei fi supporterul meu. Eu azi particip. Sergio îl privește invidios.

— Serios, vă duceți diseară?

— Vii, nu? Ne întâlnim și mergem împreună.

— Nu pot. Apropo, este și Siga?

— Numaidecât. Stă mereu acolo.

— Transmiteți-i salutări. L-am ajutat să facă un sac de bani.

— Păi, cum zici. Dacă te răzgândești, știi unde ne găsești.

Pollo și Step își iau rămas-bun și o iau din loc. Dar mai întâi Pollo încălzește bine motorul. Auzind acel plăcut zgomot profund, apasă pe accelerație și scoate fum. Step îl urmează, înalță roata din față și accelerând, se îndreaptă cu prietenul său spre strada principală. Sergio se întoarce în garaj. Privește fotografiile vechi lipite pe un perete. Motocicleta lui, cursele. Era de neînvinc. Acum sunt alte vremuri, au trecut mulți ani, e târziu. Își amintește ce i-a spus odată un prieten: „Să crești înseamnă să nu mai mergi cu două sute“.

Poate e adevărat. El a crescut. Acum are responsabilități. O familie și un fiu. Sergio se apropie de radioul vechi de pe măsuta plină de ulei. Pune o casetă. Are numai una. Sunt ani de când ascultă aceleași cântece.

Probabil că tata sau mama și-ar fi dorit alt copil în locul meu, cine știe, se gândește Sergio.

Apoi se uită la Mariolino. E acolo. Aplecat asupra motorului rămas deschis în mijlocul garajului. Nu e vorba doar de celule, se

gândește Sergio. Mariolino se întoarce spre el.

— Auzi, Se', ce are această Free?

— Ah, Marioli', n-ai văzut că băiatul acela e un tontălău? Are doar roata blocată. Această Free n-are nici pe naiba. Schimbă-i uleiul și vezi din ce parte agață.

Mariolino se apleacă peste Free. Are nevoie de ceva timp până găsește ce-i trebuie. Sergio clatină din cap. E absolut adevărat, când ai un fiu nu mai mergi cu două sute la oră. Când fiul acela e Mariolino, nu mergi nicăieri. Sergio își ia geaca și o îmbracă peste salopetă. Hotărăște să riște și să iasă oricum.

— Mă-ntorc repede.

Mariolino îl privește îngrijorat.

— Unde mergi, tată?

— Să cumpăr discul nou al lui Battisti. A apărut azi. E timpul să schimbăm caseta.

În piața Euclide, în fața ieșirii școlii, stau oprite în două rânduri diferite mașini. În spatele lor alți șoferi cu multe griji și fără fiice care să meargă la acea școală, apasă insistent pe claxon: obișnuitul concert postmodernist de după-amiază.

Câțiva băieți cu Peugeot și SH 50 se opresc chiar în fața scărilor. Vine și Raffaella în acel moment. Găsește un locușor de altă parte a străzii în fața benzinăriei, nu departe de biserică, unde se infiltrează cu Peugeot-ul ei 205 cu patru uși. Palombi o recunoaște. Și pentru că are amintiri despre seara de ieri, hotărăște să se îndepărteze. Ajunge la grupul de băieți de la capătul scărilor. Subiectul zilei: petrecerea Robertei și huliganii. Unul dintre băieți povestește versiunea lui. Trebuie să fie adevărată judecând după vânătăile pe care le are. Dacă nu ar fi fost bătut, toate celelalte puteau fi o invenție.

Brandelli se alătură grupului.

— Salut, Chicco, ce mai faci?

— Bine, minte nerușinat.

Dar prietenul său îl crede. Chicco a devenit un expert în minciuni. A născocit de tot felul în dimineața asta când tata a văzut în ce s-a transformat BMW-ul. Păcat că tatăl său nu este la fel de naiv ca și băiatul acesta. N-a crezut deloc în povestea cu furtul. Când apoi Chicco a hotărât să-i spună adevărul, tatăl său s-a enervat de-a dreptul. De fapt, dacă te gândești bine, toată povestea e o absurditate. Tipii aceia sunt absurzi, se gândi Chicco. Să-mi distrugă în așa hal mașina. Dacă tata nu mă crede, eu am să-i arăt ce pot. Am să-i găsesc pe bandiții ceia, am să le aflu numele și am să-i denunț. Iată ce-am să fac. Bine! Mai devreme sau mai târziu am să-i

întâlnesc, sunt sigur.

Chicco se blochează. Dorința lui s-a împlinit imediat. Dar el nu prea pare fericit. Step și Pollo apar în plină viteză de după cotitură, aplecați pe motociclete unul lângă celălalt. Depășesc fără probleme o mașină. Și se opresc la câțiva metri de Brandelli. Chicco, înainte ca Step să-l recunoască, face stânga-mprejur. Sare pe Vespa, unicul mijloc pe care-l mai are la dispoziție și se îndepărtează rapid. Step își aprinde una din țigările estorcate de la Martinelli și i se adresează lui Pollo:

— Ești sigur că-i aici?

— Foarte. Am citit în agenda ei. Ne-am dat ieri-seară întâlnire. Azi luăm masa împreună.

— Să mori de răs nu alta. Păi, tu n-ai niciun euro. Și te mai dai tare?

— Dar ce vrei? Ți-am adus ție dejunul. Așa că mai bine taci!

— Da, două sendvișuri nenorocite.

— Nenorocite? În fiecare zi câte două sendvișuri, la sfârșitul lunii se adună o cifră. Oricum, nu-ți face griji, m-a invitat ea, sunt oaspetele ei, nu plătesc.

— Să te ia naiba! Ai găsit una bogată? Măcar cum arată?

— E drăguță. Chiar destul de simpatică. Dar un pic ciudată.

— N-are cum să nu fie ciudată dacă te-a invitat pe tine la prânz și încă plătește ea. Ori e ciudată, ori e de rahat.

Step izbucnește în răs.

Se sună de ieșire de la ultima lecție. Câteva fete apar pe primele trepte ale scării. Sunt aproape toate în uniformă. Blonde, brunete, șatene. Coboară săltând, în fugă, lent sau în grupuri. Pălăvrăgesc. Una e bucuroasă că n-a fost întrebată. Alta e tristă pentru că a luat o notă proastă. Vreuna se uită cu speranță la băiatul pe care crede că tocmai l-a cucerit, alta speră să se-mpace cu iubitul ei după cearta din ajun. Altele, mai puțin drăguțe, vor să afle dacă frumosul acela, care place tuturor, încă n-are pe cineva. Precis că-și va găsi vreuna din clasa paralelă. Niște fete care de-obicei vin la școală cu motoreta își aprind câte-o țigară. Daniela coboară repede ultimele trepte și

aleargă spre Palombi. Raffaella își vede fiica și-i claxonează. Îi face semn să urce în mașină. Daniela încuviințează. Dar mai întâi se apropie de Palombi și îl salută cu un sărut grăbit pe obraz.

— Salut, mama e aici, trebuie să plec. Ne auzim după-amiază? Să mă suni pe fix, celularul meu nu prinde acasă.

— Bine, ce-ți face obrazul?

— E mai bine, cu mult mai bine! Mă duc, n-aș vrea să se mai repete. Ies și alte eleve din alte clase. Din ultimul și penultimul an.

Babi și Pallina apar pe scări. Pollo îl ghiontește pe Step.

— Uite-o, e aceea.

Step se uită în sus. Vede câteva fete mai mari care coboară scările. Printre ele o recunoaște pe Babi. Se întoarce la Pollo.

— Care?

— Acea cu păr negru pe spate, acea mărunțică.

Step se mai uită o dată. Trebuie să fie fata de lângă Babi.

Nu știe de ce, dar îi face plăcere că nu Babi este tipa ciudată care ia prânzul cu Pollo pe banii ei.

— Drăguță, eu o cunosc pe cea de-alături.

— Ei, hai! Da' de unde?

— Am făcut duș cu ea aseară.

— Ce naiba îndrugi...

— Îți jur. Întreab-o.

— Chiar crezi c-am s-o întreb? Cum fac, mă duc la ea și-i zic: scuze, tu ieri ai făcut duș cu Step? Hai, mai lasă-mă.

— Atunci îi zic eu.

Pallina discută cu Babi cum ar fi mai bine să-i arate Raffaellei observația profesoarei când îl vede pe Pollo.

— O, nu!

Babi se întoarce spre ea.

— Ce este?

— Uite-l pe cel care mi-a șterpelit banii pe-o săptămână.

— Care-i el?

— Acela de jos.

Pallina arată spre Pollo, Babi se uită în direcția ceea. Pollo stă în

picioare și alături de el, așezat pe motocicletă, e Step.

— O, Doamne!

Pallina o privește îngrijorată.

— Nu cumva și de la tine a furat?

— Nu, prietenul lui, cel de-alături m-a băgat sub duș!

Pallina dă din cap ca și cum ar fi normal ca tipii să fure din geți și să te bage sub duș.

— A, am înțeles. Dar nu mi-ai spus!

— Voiam să uit. Haidem.

Coboară hotărâte ultimele trepte. Pollo îi iese în întâmpinare Pallinei. Babi îi lasă să-și vorbească, iar ea se îndreaptă grăbită spre Step.

— Ce faci tu aici? De ce-ai venit?

— Hei, calmează-te. În primul rând acesta este un loc public și apoi eu am venit să-l însoțesc pe Pollo care merge să ia masa cu aia.

— Dac-așa veni vorba, uite, „aia“ este cea mai bună prietenă a mea. Iar Pollo este un hoț, el i-a furat banii. Step îi ripostează:

— Dac-așa veni vorba, uite, Pollo este cel mai bun prieten al meu și el nu este un hoț. Ea l-a invitat pe dânsul la prânz și, printre altele, tot ea plătește. Tu de ce ești așa înăcrită? Poate ești supărată că eu nu te invit pe tine? Te invit dacă vrei. Numai că plătești tu...!

— Ce-ai mai vrut...

— Atunci hai să facem așa: tu mâine îți iei niște bani cu tine, rezervi o masă și eu vin să te iau... Bine?

— Mai așteaptă, să merg eu cu tine!

— Aseară ai mers, și încă mă strângeai.

— Cretinule.

— Hai, sui, te duc eu.

— Nemernicule.

— Cât se poate să înjuri? Așa o fată de treabă ca tine în uniformă școlară, înveți la Falconieri, pari educată, dar uite cum te comporti! Nu-ți face față deloc!

— Prostule.

Pollo se apropie exact la timp ca să audă ultimul compliment.

— Văd că voi vă împrieteniți. Poate mergeți să luați prânzul cu noi? Babi se uită uluită la prietena sa.

— Pallina, nu-mi vine să cred, mergi să iei prânzul cu un hoț?

— Măcar am să recuperez ceva, plătește el! Step se uită la Pollo.

— Ce mincinos! Mi-ai spus că plătește ea. Pollo zâmbește.

— De fapt, e-adevărat. Știi doar că eu nu mint. Am să plătesc cu banii pe care i-am furat de la ea ieri. Așa că, într-un anumit sens, ea plătește. Voi ce faceți, veniți sau nu?

Step cu un aer nepăsător se uită la Babi:

— Îmi pare rău, dar azi iau masa cu tata. Dar nu-i nimic, poate mâine? Babi încearcă să se controleze:

— Niciodată!

Pallina se urcă la spatele lui Pollo, Babi o privește amărâtă, se simte trădată. Pallina caută s-o calmeze.

— Ne vedem mai târziu. Am să trec pe la tine! Babi vrea să plece. Step o oprește.

— Vai, așteaptă. Să nu rămân mincinos. Spune, te rog, e adevărat că noi ieri am făcut duș împreună?

Babi se eliberează.

— Da' mai du-te tu dracului! Step îi zâmbește lui Pollo.

— E felul ei de a spune da!

Pollo clatină din cap și pleacă cu Pallina. Step rămâne s-o privească pe Babi cum traversează strada. Pășește hotărâtă. O mașină frânează ca să n-o lovească. Șoferul apasă pe claxon. Babi, fără măcar să se întoarcă, urcă în mașină.

— Salut, mamă!

Babi o sărută pe Raffaella.

— Cum a fost la școală?

— Foarte bine, minte.

Să iei doi la latină și o observație în agendă, nu e nici pe departe foarte bine.

— Pallina nu vine?

— Nu, se întoarce singură.

Babi se gândește la Pallina care se duce să ia masa cu tipul

acela, Pollo. Ce absurd. Raffaella apasă pe claxon nerăbdătoare.

— Dar Giovanna ce are de gând? Daniela, te-am rugat să-i spui.

— Uite-o, vine.

Giovanna, o fată blondă cu aspect bolnăvicios, traversează încet strada și urcă în mașină.

— Mă scuzați, doamnă.

Raffaella nu zice nimic. Pornește și o ia din loc. Modul violent în care a pornit vorbește de la sine. Daniela se uită pe geam. Prietena ei, Giulia, e în fața școlii, vorbește cu Palombi. Daniela se înfurie.

— Cum e posibil! De fiecare dată când îmi place cineva, apare Giulia și o face pe prostuța. Uite-o cum se dă la el. Se pare că o face intenționat. Pân- acum îl ura pe Palombi și uite, poftim, vorbește cu el!

Giulia observă Peugeot-ul. O salută pe Daniela și-i face semne s-o sune după- amiază. Daniela o privește cu ură și nu-i răspunde. Apoi se întoarce către sora ei.

— Babi, Step a venit după tine?

— Nu.

— Cum adică nu? V-am văzut vorbind.

— A trecut pe aici din întâmplare.

— Dar puteai să te-ntorci cu el. Uite-l!

Chiar în acel moment Step trece în plină viteză cu motocicleta pe lângă Peugeot. Raffaella întoarce volanul speriată. În zadar. Step n-ar fi atins-o. Întotdeauna calculează distanța până la milimetru.

Honda 750 se apleacă de două-trei ori trecând printre mașini. Step, cu ochelarii Ray-Ban, întoarce ușor capul și zâmbeste. E sigur că Babi îl vede. De fapt nu se-nșală. Step înaintează și fără să oprească la semafor o ia pe via Siacci cu toată viteza. O mașină care vine din dreapta claxonează pe bună dreptate. Un polițist nu reușește să citească plăcuța de înmatriculare.

Motocicleta dispare depășind alte mașini. Raffaella se oprește la semafor și se întoarce spre Babi:

— Să nu îndrăznești să mergi cu el că nu știu ce-ți fac, m-ai înțeles? E un cretin. Ai văzut cum conduce. Să știi, Babi, eu nu

glumesc!

Poate că mama ei are dreptate. Step conduce ca un nebun. Dar cu o seară în urmă la spatele lui, noaptea, cu ochii închiși, în tăcere, ei nu i-a fost teamă. Mai mult, i-a plăcut. Babi deschide geanta de cumpărături și rupe o bucățică de pizza albă. Nu te poți controla tot timpul. Și dintr-un impuls de nesupunere, hotărăște că acela e momentul potrivit.

— Mamă, azi am primit observație.

Step își toarnă o bere și aprinde televizorul. Caută canalul zece. Pe MTV se dă un cântec vechi al celor de la Aerosmith: *Love is an elevator*. Pe Steven Tyler îl agață în lift o târfă spațială. Tyler, care este de zece ori mai frumos decât Mick Jagger, o apreciază just pe fată. Step se gândește la tatăl său care stă vizavi. Cine știe dacă el ar aprecia-o. Tata ia telecomanda de pe masă și stinge televizorul. Tatăl său e ca Paolo, nu știe să aprecieze lucrurile frumoase.

— Nu ne-am văzut de trei săptămâni, iar tu te uiți la televizor? Nu avem de vorbit?

Step bea berea.

— Bine, să vorbim. Despre ce?

— Aș vrea să știu ce-ai hotărât să faci...

— Nu știu.

— Ce înseamnă nu știu?

— Simplu... înseamnă că nu știu.

Menajera aduce felul întâi. Așază pastele în mijlocul mesei. Step se uită la ecranul negru. Cine știe dacă Steven Tyler a făcut deja saltul mortal de la sfârșitul clipului. Cincizeci și cinci de ani și încă-i în formă. Are un fizic excepțional. O forță a naturii. Se uită la tatăl său. Nu reușește nici măcar să-și pună spaghetti pe farfurie. Step și-l imaginează cu câțiva ani în urmă făcând un *salto mortale*. Imposibil. Mai degrabă Paolo și-ar trage-o cu secretara.

Tata îi transmite pasta. Are pesmeți și sardele. Așa cum îi place lui, cum i-o făcea mama. Nu are o denumire specială. Sunt spaghetti cu pesmeți și atât. Și mai sunt și sardele. Step își pune în farfurie. Își amintește de câte ori a mâncat la aceeași masă, în acea casă cu Paolo și cu mama. De-obicei, pe o farfurioară de porțelan era niște

sos picant. Paolo și tata nu-l mâncau, îi plăcea numai lui.

Mama i-l punea pe paste cu o linguriță. La sfârșit ea îi zâmbea și-i vărsa toată farfurioara deasupra. Erau pastele lui preferate. Cine știe de ce tatăl lui și-a amintit de ea. Hotărăște să nu-l întrebe. Acum farfurioara nu-i. Și încă multe alte lucruri nu mai sunt. Tatăl său își șterge gura cum se cuvine cu șervețelul.

— Ai văzut, am cerut să facă pasta care-ți place ție. Cum e?

— Gustoasă. Mulțumesc, tată. E foarte bună.

Nu-i rea, de fapt.

— Era să fie mai bună cu niște sos. Se poate înc-o bere?

Tata o cheamă pe menajeră.

— Nu vreau să par plictisitor, dar de ce nu te înscrii la universitate?

— Nu știu. Mă gândesc. Și apoi trebuie să aleg facultatea.

— Ai putea face drept sau economie, ca fratele tău. Odată licențiat aș putea să-ți găsesc ceva de lucru.

Step își imaginează cum ar arăta îmbrăcat ca și fratele său, în birou, lucrând la niște acte. Cu secretară. Această ultimă idee îi plăcu pentru o clipă. Apoi se mai gândi. În fond, putea să iasă cu secretara și să continue să nu facă nimic.

— Nu știu, nu mă simt pregătit.

— De ce spui așa? La școală te descurcai bine. N-ar trebui să ai probleme. La examen ai luat șaptezeci de puncte, n-a fost rău.

Step bău berea de-abia turnată. Ar fi fost mult mai bine dacă nu erau toate problemele acelea. N-a mai deschis o carte după povestea ceea. N-a mai învățat.

— Tată, nu asta-i problema. Nu știu, ți-am spus deja. Poate la toamnă. Acum nici nu vreau să mă gândesc.

— Dar ce vrei să faci acum? Să umbli ca o haimana și să te bați? Ești mereu plecat și te întorci târziu. Mi-a spus Paolo.

— Ce ți-a spus Paolo dacă nu știe nicio brânză?

— Nu, dar eu știu. Poate era mai bine dacă te duceai un an la armată. Măcar te disciplinai.

— Da, asta-mi mai lipsea.

— Iese că eu de atâta te-am ajutat să nu faci armata ca tu să hoinărești pe străzi și să te bați cu cine se nimerește. Mai bine dacă făceai.

— Dar cine ți-a spus că mă bat... Tată, chiar ai o fixație.

— Nu, sunt speriat. Ți amintești ce-a spus avocatul după proces? Fiul dumitale trebuie să fie prudent. Din acest moment orice denunț, orice altceva nu s-ar întâmpla va declanșa automat decizia judecătorului.

— Sigur că-mi amintesc, mi-ai repetat de vreo douăzeci de ori. Apropo, te-ai mai întâlnit cu avocatul?

— Ne-am întâlnit săptămâna trecută. Am plătit ultima parte a contului.

Și spune asta pe un ton grav ca și cum pentru a sublinia că a plătit foarte mult. În asta e la fel ca și Paolo. Mereu stau și numără banii. Step hotărăște să nu-i dea atenție.

— Mai poartă cravata aceea îngrozitoare?

— Nu, a reușit să-și pună alta și mai urâtă.

Tata zâmbește. Mai bine s-o facă pe binevoitorul. Să fii strict cu Step nu ajută la nimic.

— Ei lasă, e de-a dreptul imposibil. După câți bani i-am dat.

Step se corectează,

— Scuze, tată, i-ai dat. Putea să-și ia o cravată frumoasă.

— Mai mult, putea să-și refacă toată garderoba...

Menajera strânge farfuriile și aduce felul doi. Un biftec în sânge. Din fericire nu-i legat de nicio amintire. Se uită la tatăl său. E acolo, aplecat deasupra farfuriei, taie carnea. Liniștit. Nu ca-n ziua aceea. A trecut mult timp din acea zi.

Aceeași odaie. Tata umblă de colo-colo, repede, agitat.

— Cum adică „de aceea pentru c-am vrut“? Păi tu ești o fiară, un animal, unul lipsit de rațiune. Fiul meu e un nebun, un criminal. L-ai distrus pe băiatul acela. Ți dai seama? Puteai să-l ucizi. Nici de asta nu-ți dai seama?

Step se uită în jos fără să-i răspundă. Intervine avocatul:

— Doamne Mancini, ce s-a întâmplat, s-a întâmplat. Degeaba

strigați la băiat. Eu cred că motive, poate ascunse, au existat.

— Bine, domnule avocat. Spuneți-mi dumneavoastră: ce trebuie să facem?

— Pentru a ne organiza apărarea, pentru a putea răspunde în fața tribunalului, trebuie să aflăm aceste motive.

Step ridică capul. Ce vorbește ăsta? Ce știe? Avocatul se uită la Step cu înțelegere. Apoi se apropie.

— Stefano, trebuie să fi fost ceva. Un conflict din trecut. O ceartă. O frază pe care ți-a spus-o băiatul, ceva ce ți-a făcut... în fine, un lucru care te-a înfuriat la culme?

Step se uită la avocat. Are o cravată îngrozitoare cu romburi gri pe un fon lucitor. Apoi se întoarce la mama sa. E acolo, așezată într-un colț al salonului.

Elegantă ca întotdeauna. Fumează liniștită o țigară. Step iar coboară privirea.

Avocatul îl privește. Rămâne o clipă să reflecteze în tăcere. Pe urmă se întoarce spre mama lui Step și-i zâmbește într-o manieră diplomatică.

— Doamnă, poate știți dacă fiul dumneavoastră a avut ceva de împărțit cu băiatul acela? S-au certat de la ceva?

— Nu, domnule avocat, nu cred. Nici nu știam că se cunosc.

— Doamnă, Stefano va merge la tribunal. A fost denunțat. Va urma o sentință. Ținând cont de leziunile provocate, sentința va fi aspră. Dacă noi nu avem nimic de prezentat... o probă, ceva, un motiv, fiul dumneavoastră va avea mari necazuri.

Step stă cu capul plecat. Își privește genunchiul. Blugii. Apoi închide ochii.

Vai, Doamne, mamă, de ce nu vorbești? De ce nu m-ajuti? Doar te iubesc atât. Te rog, nu mă lăsa. La cuvintele mamei Step are o strângere de inimă.

— Îmi pare rău, domnule avocat. Nu am nimic de spus. Nu cunosc nimic.

Credeți că dacă aș fi știut ceva, dac-aș fi putut să-mi ajut fiul, n-aș fi făcut-o?

Acum, mă iertați, trebuie să plec.

Mama lui Step se ridică. Avocatul o privește cum iese din odaie. I se adresează pentru ultima oară lui Step.

— Stefano, ești sigur că nu ai nimic să ne spui?

Step nici măcar nu-i răspunde. Fără să-l privească, se ridică și se duce la fereastră. Se uită afară. La acel ultim etaj vizavi de el. Se gândește la maică-sa. În acel moment o urăște, tot atât de mult cât a iubit-o. Apoi închide ochii.

O lacrimă coboară de-a lungul obrazului. Nu reușește s-o oprească și suferă ca niciodată pentru mama lui, pentru ceea ce nu face, pentru ce-a făcut.

— Stefano, ține, vrei cafeaua?

Step nu se mai uită pe geam și se întoarce. Iarăși în aceeași odaie. Acum.

Tatăl său e liniștit, cu ceașca în mână.

— Mulțumesc, tată.

O bea repede.

— Acum trebuie să plec. Ne-auzim săptămâna viitoare.

— Bine. Te mai gândești la universitate?

Step, în antreu, își îmbracă geaca.

— Mă voi gândi.

— Mai sun-o pe mama. A spus că n-ați vorbit demult!

— Dar, tată, eu nu am timp.

— Cât îți ia un sunet de telefon?

— Bine, am s-o sun.

Step iese în grabă. Tata rămas singur în salon, se apropie de geam și se uită afară. La ultimul etaj, în mansarda de vizavi, geamurile sunt închise.

Giovanni Ambrosini și-a schimbat locuința, la fel cum de la o zi la alta s-a schimbat viața lor. Dar parcă poate să se supere pe propriul fiu?

În ascensor Step își aprinde ultima țigară de la Martinelli. Se uită în oglindă.

A scăpat. Mesele acestea îl distrug. Ajunge la parter. Când ușile

de oțel se deschid, Step, care e cufundat în gânduri, primește o lovitură drept în inimă.

Doamna Mentarini, o locatară a casei cu părul tuns urât și nasul strâmb, e acolo în fața lui.

— Salut, Stefano, ce mai faci? Demult nu ne-am văzut.

Din fericire, se gândește Step. Să vezi un monstru ca acesta prea des, ți se face rău. Își amintește de Steven Tyler și de târfa din ascensor. Iar lui i-a revenit doamna Mentarini. Câtă nedreptate pe lume. Se îndepărtează fără să-i vorbească. În curte aruncă țigara. Aleargă repede, bate din picioare și sprijinindu-se cu mâinile de pământ, plonjează înainte. Poate face un *salto mortale* mai bine decât el. Pe de altă parte, Tyler are cincizeci și cinci de ani, iar el numai nouăsprezece. Cine știe ce va fi peste treizeci de ani. De un lucru e sigur: numai nu jurist.

Pallina, într-o salopetă Adidas albastră la fel ca și elasticul care-i strânge părul în coadă, aleargă aproape săltând în ghetetele Nike.

— Nu mă-ntrebi cum a mers?

Babi, într-o salopetă întunecată cu talia joasă, cu inscripția Danza și cu o bandană roșie care-i leagă părul, se uită la prietena sa.

— Cum a mers?

— Nu, dacă mă-ntrebi așa, nu-ți povestesc.

— Atunci nu-mi povesti.

Continuă să alerge în tăcere în același ritm. Apoi Pallina nu mai rezistă.

— Bine, văd că ești curioasă. Îți spun oricum. M-am distrat foarte tare. Nu știi unde m-a dus.

— Nu, nu știu.

— Hai, nu fi rea!

— Nu sunt de-acord cu așa gen de prietenii și gata.

— Hai, lasă. Am ieșit doar o dată, ce mai?

— Fă cum vrei, dar mai bine e să fie ultima!

Pallina rămâne o clipă în tăcere. O fată în salopetă impecabilă le depășește. Le privește pe-amândouă. Și cu toate că se simte epuizată, verifică un cronometru pe care-l are-n mână și pentru a-și menține tonul mărește viteza și dispăre în lungul străzii.

— Mai pe scurt, m-a luat să mâncăm într-un local fițos. Se află lângă via Cola di Rienzo, cred că ar putea fi pe via Crescenzo, o stradă laterală. Se numește La Piramide.

Babi nu manifestă prea mult interes.

Pallina continuă să povestească mai puțin entuziasmată.

— Lucrul cel mai distractiv acolo este că pe fiecare masă stă un

telefon.

— Până aici nu mi se pare foarte interesant.

— Vai, ce plicticoasă mai ești. Telefoanele acestea au numere de la 0 la 20.

— Tu de unde știi?

— Scrie în meniu.

— Aha, acolo se și mănâncă. Credeam că te-a dus la Telecom!

— Ascultă, dacă vrei să-ți povestesc ține după dinți limba asta ascuțită!

— Ce-ai zis?

Babi o privește mirată.

— Eu am limbă ascuțită? Eu sunt cea mai populară de la Falconieri. Ai văzut cum mă privea tipa care ne-a întrecut? Cum crezi, la tine se uita așa?

— Desigur!

— Nici nu te-a observat, e clar ca bună ziua.

— E clar ca bună ziua că sunt foarte transpirată. N-am putea să ne așezăm pe- o bancă să pălăvrăgim normal?

— Nici nu poate fi vorba. Eu alerg. Trebuie să pierd cel puțin două kilograme. Dacă vrei, alergi cu mine, dacă nu eu am să ascult CD-playerul. Printre altele, am ultimul disc U2.

— CD-player Sony? De când îl ai?

— De ieri!

Babi își ridică haina ca să-i arate walkmanul MP3 Sony prins la talie. Pallina nu-și crede ochilor.

— Ei, hai! Cu CD și radio? De unde l-ai luat? În Italia nu se găsesc.

— Mi l-a adus mătușă-mea. S-a întors ieri din Bangkok.

— Fantastic.

— M-am gândit și la tine, uite. Babi îi arată Pallinei două căști.

— Dacă te gândeași mai bine, îi ziceai să aducă și pentru mine.

— Degeaba te superi. Eu am rugat-o să aducă două. Dar mătușă-mea a terminat banii și a luat numai unul. Dar ce contează. Acesta are două căști și noi întotdeauna alergăm împreună.

Pallina îi zâmbește prietenei.

— Ai dreptate.

Babi o privește seriosă.

— Știu. Da' tu nu vrei să continui povestea despre telefonul care se mănâncă?

Babi și Pallina se privesc, apoi izbucnesc în râs. Se întâlnesc cu doi băieți. Văzându-le așa vesele, le salută plini de speranță. Dar curajul nu le este apreciat. Pallina povestește mai departe.

— Fiecare telefon corespunde unui număr, dar nimeni nu-l știe. Așa că tu formezi un număr de la 0 la 20 și îți răspunde o altă masă, dar tu nu știi care e. De exemplu, tu iei 18 și-ți răspunde unul din altă sală. Poți să vorbești, să spui bancuri, să te descrii mai frumoasă decât ești sau, ca în cazul meu, invers. Ți-i clar?

Babi se uită ridicând o sprânceană. Pallina se preface că nu observă.

— Dacă ești singură sau cu niște prietene poți să-i dai întâlnire, să te prostesti. Ai înțeles? E tare, nu?

Babi zâmbește.

— Da, mi se pare foarte distractiv. E chiar drăguț. Pallina își schimbă expresia feței.

— Desigur, numai dacă nu te sună un needucat...

— De ce, ce s-a întâmplat?

— Păi, într-un anumit moment ne-au adus pastele. Amândoi am luat penne all'arrabiatta... Nu-ți închipui cât erau de gustoase, să te lingi pe degete... Și încă frigeau. Suflam deasupra ca să le răcesc și pălăvrăgeam cu Pollo. Apoi sună telefonul. Pollo vrea să răspundă, dar eu sunt mai rapidă decât el, ridic receptorul și zic: „Secretara domnului Pollo. Vă ascult cu cea mai mare atenție.“

Pallina face o grimasă. Babi zâmbește. Povestea începe să-l intereseze.

— Și? Continuă!

— Mai pe scurt, bădăranul de la celălalt capăt știi ce-mi zice?

— Ce-ți zice?

— Îmi spune: „Ești secretara domnului Pollo? Îmi vine să ți-o

bag, auzi, până-n gât.“

— Frumos, n-ai ce spune.

— Da, foarte. Eu iau și-i trântesc receptorul în nas și sigur m-am făcut toată roșie. Pollo m-a întrebat ce mi-a spus acela, dar eu nu i-am răspuns. M-a dezgustat. Îmi era rușine. Dar știi ce-a făcut el? M-a luat la braț și m-a purtat prin tot localul. Așa a crezut că bădăranul acela văzându-mă, va avea o reacție...

— Bine, dar el de unde știa că tu erai fata care a răspuns la telefon?

— Știa, știa...

— De unde, mă rog?

— Eu eram unica fată în restaurant. Babi dă din cap.

— Frumos local, trebuie să merg și eu. Unica fată printre acei maniaci care te sună să-ți spună porcării... Ei, și ce-a mai fost?

— Unul care m-a văzut a început a râde. Pollo l-a luat, l-a dat cu fața-n farfurie și i-a turnat bere pe cap!

— Bine i-a făcut! Să știe altădată!

— Doar că, nu cred c-a înțeles lecția.

— De ce?

— Pentru că atunci când Pollo s-a dus să plătească...

— Și desigur... din banii tăi...

— Of... Un tip scund se-apropie de mine și-mi zice: „Vai, ce faci, pleci? Nu cumva te-ai supărat? Eu am glumit...” Bădăranul era el. Înțelegi, sărmanul băiat nu avea nimic cu asta...

— I-ai spus lui Pollo?

— Glumești? Putea să-l bată și pe celălalt.

— Nu, că s-a înșelat cu acela. Tipii ăștia se comportă ca niște judecători. Pedepsesc, lovesc și încă din greșeală. Cel mai strașnic este că și ție ți-a fost vesel.

Babi e foarte serioasă. Pallina își dă seama. Un timp aleargă în tăcere, trăgându-și răsuflarea. Apoi Pallina iar vorbește. De data asta și ea serioasă.

— Nu știu dacă mi-a fost vesel. Știu doar că am simțit ceva nou, ce n-am mai simțit până-acum. Da, Pollo s-a dus și l-a bătut pe-acela

din greșeală, dar m-a apărat, înțelegi. Eu m-am simțit liniștită și sigură și, mai ales, protejată.

— Păi, da. Foarte frumos. Dar spune-mi un lucru... cine-o să te apere de el?

— Ce plicticoasă mai ești... ai să mă aperi tu, nu?

— Uită de asta. Eu pe ăla și pe prietenul lui nici nu vreau să-i văd.

— Atunci nici pe mine n-ai să mă vezi.

— Cum adică?

— Mi-am pierdut mințile. Babi se oprește în loc.

— Nu, să nu-mi faci asta!

Pallina continuă să alerge. Fără să se întoarcă, îi face semn prietenei s-o urmeze.

— Hai, hai, aleargă, nu te opri. Știu că te bucuri. Măcar în adâncul inimii, dar te bucuri.

Babi începe să alerge. Lungește pasul și-o ajunge.

— Pallina, spune-mi te rog că glumești.

— Ba deloc. Îmi place tare.

— Cum poate să-ți placă?

— Nu știu, îmi place și gata.

— Dar ți-a furat banii.

— Mi i-a întors, a plătit masa.

— Ce vrei să zici? E ca și cum ai plătit tu!

— Dar așa mi-a plăcut mai tare, m-am dus cu el pentru că am vrut, nu pentru că eram datoare. De obicei, când ieși cu un băiat și-ți plătește masa și restul, pe urmă îți pare că ești datoare să-l săruți. În schimb așa, a fost alegerea mea! Babi rămâne tăcută un pic, apoi își amintește de un lucru.

— I-ai spus lui Dema?

— Nu i-am spus!

— Va trebui să-i spui!

— Va trebui, va trebui. Am să-i spun când o să-mi vină...

— Nu, spune-i imediat. Dacă află de la altcineva va fi foarte rău. El e îndrăgostit de tine.

— De fapt, tu ești obsedată de povestea asta. Nu-i deloc adevărat.

— E adevărat, doar știi. Când te-ntorci acasă, să-l suni.

— Dac-am să vreau, am să-l sun, dacă nu, nu.

— Știi ce-am să-ți zic? Sunt fericită că mătușă-mea a cumpărat numai un

Sony, tu nu meriți unul.

Babi începe să alerge mai repede. Pallina strânge din dinți hotărâtă să nu renunțe.

— Dac-am să vreau, am să-i cer lui Pollo să-mi dăruiască un Sony.

— Da, desigur, o să-l fure de la mine.

Pallina începe a râde. Babi o mai face pe înfuriata. Pallina îi dă o îmbrâncitură.

— Hai să nu ne certăm. Știu că-mi ești prietenă. Azi te-ai sacrificat ca să mă salvezi la răspuns. Cum a reacționat mama ta la observație?

— Mai bine întreabă-mă cum am reacționat eu la povestea cu Pollo.

— Îți pare foarte tragică?

— Dramatică.

— Ascultă, tu nu-l cunoști bine. E plin de probleme. Nu are bani, cu taică-său nu se-mpacă. Dar e foarte simpatic, cu mine e drăguț, serios îți spun.

— Nu contează că nu se poartă așa și cu alții?

— Poate se va schimba.

Babi se gândește că totul e în zadar. Când Pallina își bagă ceva în cap, asta e.

— Bine, ajunge. Vom mai vedea.

— Uite, așa-mi place. Pallina zâmbește.

— Îți promit c-am să-l sun pe Dema când mă-ntorc acasă. Babi a obținut măcar atâta.

Babi și Pallina continuă să alerge în tăcere pentru a-și trage respirația. Ajung în spațiul pentru gimnastică. Copiii se aruncă

înainte de-a lungul pistelor țipând. Mamele îngrijorate îi privesc de-alături gata să-i scoată din scufundările celea de kamikaze. Un băiat înalt și blond și o fată mai josuță încearcă să facă niște exerciții la bară. Babi și Pallina trec pe lângă ei. Băiatul, văzându-le, se oprește din făcut exerciții.

— Babi!

Babi se oprește. E Marco. De mai mult de opt luni nu se văd. Și Pallina se oprește. Babi roșește. Îi este jenă. Dar ciudat că inima nu-i mai bate repede ca altă dată. Marco o sărută pe obraz.

— Ce mai faci?

Babi și-a recăpătat controlul.

— Bine, tu?

— Foarte bine. Fă cunoștință cu Giorgia.

Marco îi arată spre fată. Babi îi dă mâna, dar ciudat că nu-i uită numele imediat cum se întâmplă de-obicei când îți este prezentat cineva. Și Pallina o salută, dar se vede foarte bine că ar fi vrut să evite întâlnirea. Marco începe să vorbească. Fraze deja cunoscute. Te-am sunat. Nu răspunzi niciodată. M-am întâlnit cu o prietenă de-a ta sau cu un prieten. Ce mai faci? Ah, desigur ai examen de absolvire. Te rog să te strădui. O încercare de a fi drăguț. Babi aproape că nu ascultă. Își amintește toate momentele petrecute cu el, cum l-a iubit, s-a dezamăgit, lacrimile. Cât a suferit. Pentru unul ca el. Îl privește mai bine. S-a îngrășat. Are părul murdar. Și ce privire de mort. Cum putea să-i placă așa de tare? Se uită la fată. Nici nu merită s-o iei în considerație. E groaznică indiferența. Se salută. Vorbesc cinci minute fără să-și spună nimic. Ce-a fost s-a trecut. Babi începe să alege. Se întreabă unde a dispărut toată iubirea. Cum pot să n-o mai simtă? Și era așa mare. Își pune căștile de la Sony. U2 intonează ultimul lor succes. Babi mărește volumul. Se uită la Pallina. Ea îi zâmbește afectuos. Părul îi flutură în vânt. Îi dă o cască. O merită. De fapt, Babi nu știe, dar ea este cea care-a salvat-o.

Un an în urmă.

— Babi, Babi!

Daniela bate în ușa de la baie țipând. Babi nu aude. Stă sub duș și în afară de asta radioul de alături difuzează la volum maxim un cântec mai vechi de U2. Până la urmă Babi aude ceva. Ca și cum niște bătăi puternice îl scot din ritm pe baterist. Închide apa și încă udă întinde mâna și micșorează volumul.

— Cine-i?

Daniela de după ușa respiră ușurată.

— În sfârșit, de o oră bat. Pallina te cheamă la telefon.

— Spune-i că fac duș, o sun peste cinci minute.

— A zis că-i urgent. Babi pufnește.

— Bine, Dani, îmi aduci telefonul?

— Deja l-am adus.

Babi deschide ușa. Dani e acolo cu telefonul în mână.

— Nu vorbi mult. Aștept să mă sune Giulia.

Babi își șterge urechea înainte de a apropia receptorul.

— Ce-i atât de urgent?

— Nimic, voiam să te salut. Ce faci?

— Făceam duș. Nu știu cum faci, dar mereu mă suni când stau sub duș.

— Nu ieși cu Marco?

— Nu, el se duce la un prieten să repete împreună. Are examen peste două zile. La biologie.

Pallina nu zice nimic câteva clipe. Hotărăște să nu-i spună.

— Foarte bine, atunci trec să te iau peste zece minute. Babi ia un șervet și își șterge părul.

— Nu pot.

— Hai, mergem să mâncăm o pizza.

— Și dacă mă sună Marco? El și-a închis telefonul, are de învățat...

— Să-i spună Dani să te sune mai târziu. Sau să te caute pe mobil. Hai, ne întoarcem repede.

Babi ar vrea să refuze. Dar toate scuzele ei — oboseala, temele neterminate și dorința de a sta acasă în halat și cămașă de noapte — sunt inutile. Puțin după aceea se așază pe Vespa la spatele Pallinei care conduce fără frică în traficul de la ora nouă.

Babi are părul încă ud, un hanorac albastru cu inscripția *California* și un aspect plictisit.

— Să nu pățim ceva.

— Dar e cald afară!

— Vorbeam de felul cum conduci.

Pallina încetinește și cotește la stânga pe Ponte Milvio. Babi se dă mai aproape de obrazul ei ca s-o audă.

— Unde mergem?

— Dar ce?

— Nu mergem la Baffetto?

— Nu.

— Ce s-a întâmplat?

— Mai trebuie să schimbi ceva, Babi. Ai devenit previzibilă. Mereu la Baffetto, mereu iei opt la latină, mereu toate sunt la fel. Apropo, cu cine ieși acum?

— Cum cu cine? Cu Marco, nu?

Babi se uită mirată la Pallina. Nu știe de ce, dar e sigură că ei nu-i place de

Marco.

— Vezi, Babi, și aici ești plicticoasă, trebuie să te schimbi.

— Glumești? Sunt foarte îndrăgostită!

— Nu exagera...

— Nu, Pallina, vorbesc serios. Țin mult la el!

— Cum poți să ții așa mult la el dacă vă cunoașteți de-abia de

cinci luni?

— Știu, dar sunt îndrăgostită până peste urechi, poate pentru că e prima mea relație importantă.

Pallina conduce furioasă. Păi da, prima ta relație importantă cu limbricul acela, se gândește Pallina. Apoi mărește viteza și o ia spre piazza Mazzini. Încetinește un pic și se apleacă pe dreapta. Babi se ține strâns de ea în timp ce în plină viteză cotește iarăși pe o stradă laterală, spre Nuova Fiorentina.

Fabio, fiul proprietarului, stă la ușă. Când le vede, le salută ieșindu-le în întâmpinare. Îi sunt dragi amândouă. În realitate, are o slăbiciune pentru

Babi, chiar dacă o ține mereu ascunsă. Fabio le propune să se așeze pe rândul de mese din dreapta, alături de casierie. De acolo se poate vedea tot localul. Un chelner le aduce repede meniul. Dar Pallina știe deja ce să ia.

— Aici fac un calzone fantastic! Are de toate: cașcaval cu ouă, mozzarella și bucățele de prosciutto. Să amețești, nu alta.

Babi caută în meniu ceva mai puțin dăunător pentru dieta ei. Dar Pallina e convingătoare.

— Două calzoni și două beri blonde. Babi se uită îngrijorată.

— Și bere? Vrei să explodez?

— Nu ți-a fi nimic, o dată se poate. Avem de sărbătorit!

— Ce anume?

— Păi, de-o sută de ani n-am mai ieșit împreună.

Babi se gândește că are dreptate. În ultimul timp a ieșit numai cu Marco. Îi făcea plăcere să fie în acel moment, acolo, cu prietena ei. Pallina scotocește în buzunarele hainei. Într-un sfârșit scoate o agrafă cu paiete și inimioare din pietricele colorate, își adună părul și-l prinde.

Fața ei rotundă acum se vede mai clar.

— E frumoasă agrafa. Îți stă foarte bine.

— Își place? Am cumpărat-o în piazza Carli de la Bruscoli.

— Te superi dacă-mi iau și eu una? Poate un pic altfel. Am avut una, dar am pierdut-o.

— Glumești, sunt obișnuită cu plagiatul. Sunt o fată care dictează tendințele. Știi că atunci când intru în magazine, mi se oferă totul gratis? E de-ajuns să le port marfa. De mâine am hotărât să le cer comision!

Râd. În acel moment le aduc berea. Babi se uită la pahare. Sunt enorme.

— Acesta e pahar mediu? Și dacă ceream mari? Pallina își trage paharul.

— Hai, nu face scandal.

Îl ciocnește cu putere de paharul lui Babi. Puțină spumă se scurge în afară și udă fața de masă.

— Să bem pentru libertatea noastră. Babi o corectează.

— Temporară.

Pallina râde ca și cum i-ar zice: se acceptă. Apoi beau amândouă. Babi cedează prima. Ajunsă la un sfert de pahar, se oprește. Pallina continuă încă, până ajunge la jumătate.

— Ahhh.

Pallina trânteste paharul pe masă.

— E tocmai ce mi-am dorit.

Își șterge buzele trecând apăsând peste gură cu șervetelul. Uneori îi place să-și dea aere. Babi deschide un pachetel de bețișoare. Scoate atent unul mai rumenit și începe să-l ronțăie. Se uită în jur. Grupuri de băieți pălăvrăgesc veseli, înghițind feliuțe-triunghi ale unei pizza cu roșii. Fete rafinate se încapățânează să mănânce cu furculița până și măslinile ascolane. Doi tineri vorbesc distrați așteptând să fie serviți. Ea este o fată frumoasă cu păr întunecat nu prea lung. El îi toarnă gentil niște bere. Stă cu spatele. Babi nu înțelege de ce, dar pare să-l cunoască. Un chelner trece pe alături. Băiatul îl oprește. Îl întreabă pe unde s-a pierdut pizza lor. Babi îi vede fața. Bețișorul i se frânge în mână la fel cum ceva i se frânge înăuntru. Amintiri, emoții, momente frumoase, fraze dulci șoptite la ureche încep să se rotească într-un vârtej amețitor. Babi devine albă ca varul. Pallina își dă seama.

— Ce-i cu tine?

Babi nu poate vorbi. Îi arată spre fundul sălii. Pallina se întoarce. Chelnerul se îndepărtează de la o masă. Pallina îl vede. Marco e acolo, îi zâmbește unei fete așezate în fața lui. Îi mângâie mâna. Sigur că va veni pizza și mai ales în seara ceea va urma ceva. Pallina se întoarce iar spre Babi.

— Pui de cățea. Ce poți să mai zici? Bărbații sunt într-adevăr toți la fel! Avea examen la biologie, da? Și se pregătește pentru anatomie!

Babi, în tăcere, își lasă capul în jos. O lacrimă naivă îi curge pe obraz. Se oprește pentru o secundă pe bărbie nehotărâtă și, împinsă de durere, cade în gol.

Pallina o privește pe Babi cu multă părere de rău.

— Scuze, n-am vrut.

Scoate din buzunarul pantalonilor o batistă colorată și i-o dă.

— Ține, poate nu-i prea potrivită, e prea veselă, dar e mai bine decât nimic. Babi râde, dar într-un fel ciudat. Își șterge lacrimile și ridică nasul sus. Ochii ei lucizi, puțin înroșiți. Se întorc spre prietenă. Babi mai râde o dată. În realitate, pare un suspin. Pallina îi mângâie bărbia, ștergându-i o lacrimă.

— Hai, nu face asta, nu merită limbricul ăla. Unde va mai găsi alta ca tine? El ar trebui să plângă. Nu știe ce-a pierdut. Va avea numai fete ca asta.

Pallina se mai întoarce o dată spre masa lui Marco. Și Babi la fel. Mai simte o împunsătură în stomac. Vânătoarea de comori, plimbările la Villa Glori, săruturile la apusul soarelui, declarațiile de dragoste. Imagini tandre dispar mânate de vântul tristeții. Babi caută să zâmbească.

— Dar nu mi se pare urâtă.

Pallina dă din cap. Babi e incredibilă și în această situație nu reușește să nu fie sinceră. Babi ia berea și soarbe lung. Trânțește paharul pe masă și se șterge apăsător cu șervețelul ca și Pallina.

— Doamne, cât îl urăsc.

— Bravo! Așa te vreau! Trebuie să-l pedepsim!

Pallina ciocnește cu prietena și amândouă termină berea dintr-o

sorbitură lungă și plină de suferință. Babi puțin confuză, neobișnuită cu berea și toate celelalte, zâmbește hotărâtă.

— Ai dreptate, trebuie să-l fac să plătească! Am o idee. Haidem la Fabio! Marco râde vesel, turnându-i fetei niște Galestro proaspăt. Știe cum să distreze o femeie, mai puțin cum să aleagă un vin.

În acea seară cei de la Nuova Fiorentina puteau fi mândri. N-au mai avut pân- atunci o chelneriță așa frumoasă. Babi înaintează printre mese cu două pizza în mână. Nu are îndoieli. Cea cu mozzarella fără sardele este pentru Marco. De câte ori l-a auzit comandând-o. De câte ori i-a dat să muște din ea cu mâna lui.

Înc-o împunsătură. Hotărăște să nu-i de atenție. Se întoarce. Fabio și Pallina sunt lângă casierie. Îi zâmbesc incitând-o de la distanță. Babi prinde la curaj. E asurzită. Berea a fost bună și o ajută să ajungă la masa lui Marco.

— Aceasta e pentru dumneavoastră.

Așază pizza cu prosciuto și puțin ulei dinaintea fetei care o privește uimită.

— Iar aceasta e pentru tine, limbricule!

Marco nici nu are timp să se mire. Mozzarella fără sardele i se scurge pe cap cu tot cu roșii, în timp ce pizza caldă, frigându-l, se transformă într-o căciulă deloc comodă. Fabio și Pallina izbucnesc în aplauze, urmați de tot restaurantul. Babi, ușor beată, se înclină mulțumind. Apoi pleacă cu Pallina la braț urmată de comentarii amuzante și privirea uluită a fetei necunoscute.

Se întorc cu motocicletă în tăcere. Babi se ține îmbrățișată strâns-strâns de Pallina. Dar nu de frică. Pe stradă sunt mult mai puține mașini. Cu capul plecat pe umărul prietenei se uită la arborii pe lângă care trec, la luminile îndepărtate roșii și albe ale mașinilor. Un autobuz oranj trece pe-alături. Închide ochii. O cuprinde un fior, apoi o lasă. Simte răcoare și căldură și se simte singură. În tăcere ajung până acasă. Babi coboară de pe Vespa.

— Mulțumesc, Pallina.

— Pentru ce? N-am făcut nimic. Babi îi zâmbește.

— Berea a fost foarte bună. Măine am să te servesc cu ceva la

școală. Trebuie să sărbătorim.

— Ce?

— Libertatea deplină.

Pallina o îmbrățișează. Babi închide ochii. Îi scapă un sughiț, se dezlipește și fuge. Pallina o privește cum urcă treptele și dispare după ușa de la intrare. Pornește Vespa și se îndepărtează în noapte. Mai târziu Babi, în timp ce se dezbracă, scoate banii din buzunarul de la blugi. Când bagă mâna să vadă dacă mai este ceva, rămâne uluită. Printre lacrimi îi apare un zâmbet. Agrafa Pallinei cu paiete și inimioare colorate e acolo. I-a strecurat-o ea în timp ce se îmbrățișau.

Un mic cadou pentru a-i ridica moralul, pentru a o face să zâmbească. I-a reușit. Pallina e o adevărată prietenă. Marco, în schimb, sărmanul, s-a făcut de râs. Babi zâmbește îmbrăcând pijama. În această tragedie este și ceva amuzant. Dacă ne-am fi dus la Baffetto, nu l-am fi prins. Babi se spală pe dinți. Ce straniu, tocmai azi am hotărât să mergem la Nouva Fiorentina. Babi se strecoară sub plapumă. Da, Marco s-a făcut de râs, dar, sper, că nu pe toată viața.

Pallina cotește la dreapta. Hotărăște să treacă să-l salute de Dema.

O pisică îi trece pe dinainte. Nu observă dacă-i neagră sau nu. Pallina nu crede în noroc. Ei îi place de-o mie de ori mai mult pizza de la Baffetto decât calzone de la Nuova Fiorentina. N-ar schimba-o pe nimic. Dar în seara ceea când a sunat-o Fabio și i-a spus că l-a văzut pe iubitul lui Babi cu altă fată, ea n-a avut îndoieli. Era ocazia pe care o aștepta demult. Aflase multe istorii despre Marco. Nu erau decât bârfe. Dar dacă i le-ar fi povestit lui Babi, ea sigur nu ar fi crezut-o. Sau poate da. Și asta le-ar fi distrus prietenia. Mai bine să dea vina pe destin. Pallina îl sună pe Dema la interfon. Îi răspunde o voce somnoroasă.

— Alo, cine-i?

— Pallina. I-am făcut-o.

— L-ați prins?

— În flagrant. Ca pe un șobolan cu cașcavalul în gură sau mai degrabă cu pizza pe urechi.

— De ce, ce s-a întâmplat?

— Dacă vii jos, îți povestesc.

— Dar Babi cum a reacționat?

— Cam rău...

— Așteaptă, mă îmbrac și cobor.

Pallina își aranjează părul. Doar pentru o clipă îi pare rău după agrafă. Sărmana Babi, dar e mai bine acum, decât mai târziu. Când ar fi fost mai implicată. Se va înveseli mai repede. Și zâmbetul unei prietene valorează mai mult decât o agrafă și mai mult decât o pizza Margherita. Fie și de la

Baffetto.

Sub duș Babi își piaptână părul dat cu balsam. Pe frecvența 103.1 se difuzează ultimele succese americane. Anastacia a urcat pe a treia poziție. Babi își lasă capul pe spate legănat de acel motiv lent sub duș. Un șuvoi de apă înlătură balsamul, coboară de-a lungul feței, mângâindu-i proeminențele. Cineva bate la ușă.

— Babi... La telefon. E Daniela.

— Vin imediat.

Se înfășoară repede într-un prosop și se duce la ușă. Daniela îi transmite telefonul.

— Nu sta mult, aștept să mă sune Andrea.

Babi se închide în baie și se așază pe capacul moale. Vocea Pallinei e răsunătoare.

— Erai în duș?

— Firește, altfel nu mă sunai. Ce-i așa de urgent?

— M-a sunat Pollo cu zece secunde în urmă. A spus că s-a simțit foarte bine cu mine. Și-a cerut scuze pentru ce s-a întâmplat la restaurant și vrea să mă vadă. M-a întrebat dacă mă duc diseară cu el la curse.

— Ce fel de curse?

— Diseară merg toți la Olimpica cu motocicletele și se întrec. Viteză nebună pe o singură roată în doi. Ți-amintești, ne-a povestit Francesca după ce-a fost. A spus că-i super. Ea a fost până și romaniță...

— Romaniță?

— Da, fetele care stau la spate se numesc așa pentru că poartă centură dublă de la Camomilla care le ține legate de cel care conduce. Regula este că ele trebuie să se așeze cu fața în urmă.

— Cu fața în urmă? Pallina, tu chiar ești cretină? Aproape că-mi pare rău că m-am sacrificat pentru tine...

— Te-ai sacrificat? Cum?

— Păi, am primit observația și tot restul!

— Lasă, mă rog, de-acum ai de ce te lega.

— Și încă sunt pedepsită. Nu pot ieși nicăieri până luni.

— Bine, dar eu nici nu te rog să vii cu mine. Voiam să-ți cer un sfat. Ce zici, să mă duc?

— Să mergi să-i vezi pe imbecilii ăia cum se întrec e mai ceva decât să participi la curse. Dar fă cum vrei.

— Vai, poate ai dreptate. Apropo, i-am spus lui Dema că sunt cu Pollo. Ești mulțumită?

— Eu, dar ce-mi pasă mie? E prietenul tău. Ți-am spus doar că dacă va afla de la altcineva, va fi mai rău.

— Da, am înțeles. El e bine. Mi s-a părut chiar fericit. Vezi, tu te-ai înșelat. Nu-i adevărat că-i îndrăgostit de mine.

Babi se apropie de oglindă. Cu prosopul șterge aburii. Apare imaginea sa cu telefonul în mână și un aer plictisit. Uneori Pallina e prea stresantă.

— E mai bine așa, nu?

— Știi ce-am să-ți zic, Babi? M-ai convins. Nu mă duc la curse.

— Bravo! Ne mai auzim.

Babi iese din baie. Trece pe lângă Daniela și-i întoarce telefonul. Daniela nu zice nimic, dar după fața ei se vede că Babi a stat prea mult la telefon. Babi se duce în camera ei și începe să-și usuce părul. Intră Daniela cu telefonul.

— E Dema. Să-ți mai spun să nu stai mult sau nu face? Babi oprește foenul și ia telefonul.

— Salut, Dema, ce mai faci?

— Foarte rău.

Babi ascultă în tăcere. Se pare că *Un'emozione per sempre*, piesa lui Ramazzoti, a fost scrisă special pentru el. „Aș vrea să-mi amintesc de tine așa...” Dar cum anume, dacă nu-i nimic de amintit? Babi nu-i spune asta. Cu toate că Dema îi pune mii de întrebări.

— Cum poate, după atâta timp petrecut cu mine să se ducă la acela? Cine-i măcar?

— Știu doar că-l cheamă Pollo.

— Pollo? Ce nume! Ce-a găsit la el? E un turbat, unul dintre acei care-au venit alaltăseară la petrecerea Robertei! Ce oameni! Și Pallina s-a îndrăgostit de el?

— Ei, s-a îndrăgostit, Dema... Ar mai vrea!

— Da, s-a îndrăgostit. Chiar ea mi-a zis!

— Câte nu zice Pallina. O cunoști mai bine decât mine. Diseară, spre exemplu, vrea să meargă să vadă cursele de pe Olimpica... Dar peste două secunde se răzgândește. Vezi cum e? Peste un timp va înțelege că a greșit și se va întoarce la tine. Da, să vezi că așa va fi.

Dema tace. A crezut-o sau a vrut s-o creadă? Sărmănelul, se gândește Babi. Și să mai zic că nu era îndrăgostit!

— Da, poate ai dreptate. Dacă s-ar întâmpla așa.

— Ai să vezi, Dema, e doar o chestiune de timp.

— Da, să sperăm că nu va dura mult. Apoi încearcă să glumească.

— Babi, te rog, să nu-i spui Pallinei că te-am sunat!

— Ca să vezi, ți-ai mai revenit?

— Da, mulțumesc. Și pune receptorul. Intră Daniela.

— Ei, hai! Pallina s-a îndrăgostit nebunește de Pollo! Iar Dema normal că-i distrus.

— Da, sărmanul, au fost atâta împreună.

— N-are nicio șansă! E clasicul prieten al femeilor.

După acest calificativ elocvent, Daniela se îndepărtează cu telefonul, dar numai iese din odaie că telefonul sună iar.

— Alo, salut, ți-o dau. Babi, te rog, să nu stai o oră.

— Cine-i?

— Pallina.

— Am să mă strădui. Babi ia telefonul.

— Te-a lăsat Pollo?

— Nu!

— Păcat...

— Cu cine-ai vorbit că era ocupat?
— Cu Dema, e distrus.
— Nu!
— Da, se simte foarte prost! Sărmănelul. M-a rugat să nu-ți spun.
Te rog, prefă-te că nu știi nimic, bine?
— Poate nu trebuia să-i spun despre Pollo.
— Ce vorbești, Pallina, totuna ar fi aflat și era mai rău.
— Puteam spera să mai pot amâna.
— Să amâni? Puteai să nu te-ndrăgostești și era mai bine.
— Să nu atingem subiectul ăsta. Și mai ales că am decis că în viață e mai bine să fii imbecil...
— Adică?
— Adică, mă duc la curse.
Babi clatină din cap. Părul oricum se usucă singur.
— Bine, distrează-te.
— M-a sunat Pollo. Vine să mă ia. Cum zici, să mă duc să mă distrez sau să stau să mă uit plictisită?
E prea de tot. Babi explodează.
— Ascultă, Pallina! Du-te la curse, du-te cu motocicleta, îndrăgostește-te de toți bandiții de pe lumea asta, fă ce vrei!
Pallina izbucnește în râs.
— Asta-i bună. Dar ascultă, fă-mi ultima favoare. Eu nu știu când se termină cursele, așa că i-am spus mamei că vin să dorm la tine.
— Și dacă sună mama ta?
— Hei, lasă. Ea nu mă caută niciodată... Tu să lași cheile sub covorașul de la intrare. Ca de-obicei.
— Bine.
— Vai, să nu uit! Sărmanul Dema! Cu el ce să fac?
— Pallina, mi se pare că azi ai făcut destul pentru el.
Babi închide telefonul. Daniela aproape că i-l smulge din mână.
— De bine ce te-am rugat să nu stai mult.
— Dar ce puteam să fac? Ai auzit ce nebunii a mai făcut. Dar, te rog să nu spui nimănui despre Pollo și Pallina.

— Cui i-aș putea spune? Sună iar telefonul. E Giulia.

— Cine a vorbit așa mult la telefon?

— Salut, Giulia. Scuze, sora mea a vorbit.

Daniela se duce în camera ei. Închide repede ușa pentru că nu mai rezistă.

— Giulia, știi noutatea? Pallina se iubește cu Pollo!

— Ei, nu!

— Da, și Dema e distrus, dar, te rog, să nu spui nimănui!

— Desigur, stai fără grijă.

Giulia ascultă restul povestirii gândindu-se ce vor spune Giovanna și Stefania când vor afla.

Babi iese din odaia ei. Are un halat roșu brodat, sub el o pijama albastră și în picioare niște ciupici calzi. După duș s-a dus să alerge, dar asta n-a înveselit-o. În acea seară dieta nu-i permitea decât un nenorocit de măr verde. Trece prin coridor. Tocmai în acel moment aude cum se învârte cheia în broasca ușii. E tatăl ei.

— Tată!

Babi îi aleargă în întâmpinare.

— Babi.

Tata e înfuriat. Babi se oprește.

— Ce s-a întâmplat? Să nu zici că n-am pus bine Vespa, nici n-ai reușit să intri în garaj...

— Nu-mi pasă de Vespa ta! Azi au venit pe la mine soții Accado.

La aceste cuvinte Babi pălește la față. Cum de nu s-a gândit până acum. Ar fi trebuit să le povestească părinților tot ce s-a întâmplat.

Raffaella, care tocmai a terminat de spălat două mere verzi pentru cină, intră în salon.

— Ce vrea Accado de la tine? Ce s-a întâmplat? Ce are Babi cu asta? Claudio își privește fiica.

— Nu știu. Să spună Babi ce are ea cu asta.

— Eu, n-am nimic! Daniela apare la ușă.

— E adevărat! Nu are nimic! Raffaella se întoarce spre Daniela.

— Tu să taci, nu te-a întrebat nimeni. Claudio o apucă pe Babi de braț.

— Poate nu-i vina ta, dar a celuia care era cu tine. Accado s-a dus la spital. Are septul nazal fracturat în două locuri. Osul i-a intrat înăuntru și medicul a spus că era de-ajuns încă jumătate de centimetru și i-ar fi intrat în creier.

Babi tace. Claudio o privește. Fiica lui e cutremurată. Îi eliberează brațul.

— Poate n-ai înțeles, Babi, încă jumătate de centimetru și Accado ar fi murit...

Babi înghite în sec. I-a trecut foamea. Acum nu mai vrea nici măcar. Raffaella o privește îngrijorată și, văzând-o atât de tulburată, îi vorbește calm și liniștit.

— Babi, te rog, poți să-mi povestești cum a fost?

Babi ridică ochii. Sunt clari și speriați. De parcă o vede prima dată în seara ceea. Începe cu un „Nimic, mamă“ și continuă povestindu-le totul. Petrecerea, nemernicii, Chicco care a chemat poliția, aceia care s-au prefăcut că fug, dar, de fapt, i-au așteptat afară. Urmărirea, BMW-ul distrus. Chicco care s-a oprit, băiatul cu motocicletă albastră care l-a bătut. Accado, care a intervenit și băiatul acela care l-a bătut și pe el.

— Cum vine, soții Accado te-au lăsat acolo cu banditul acela? Cu turbatul acela și nu te-au luat cu ei?

Raffaella e tulburată. Babi nu știe ce să-i răspundă.

— Poate s-au gândit că-i vreun prieten de-al meu, de unde să știu. Știu doar că după încăierare au plecat toți și eu am rămas singură cu el.

Claudio clatină din cap.

— E clar de ce Accado a fugit. Risca să moară sângerând, cu nasul rupt. Cu băiatul acela s-a terminat. Filippo l-a denunțat. Azi au venit la mine în oficiu să-mi povestească toată istoria din corectitudine. Au spus că vor recurge la mijloace legale. Vor să știe numele băiatului acela. Cum îl cheamă?

— Step.

Claudio se uită perplex la Babi.

— Cum adică Step?

— Step. Așa îl cheamă. Cel puțin, eu așa am auzit că i se spune.

— Păi ce, e american? Daniela intervine.

— Care american, tată? E o poreclă. Claudio se uită la ambele fiice.

— Dar băiatul acesta are și un nume? Babi îi zâmbește.

— Sigur că are, dar eu nu-l știu. Claudio iar își pierde răbdarea.

— Cum să le spun soților Accado că fiica mea umblă cu un tip pe care măcar nu știe cum îl cheamă.

— Eu nu umblu cu el. Eram cu Chicco... ți-am spus deja. Raffaella intervine.

— Da, dar te-ai întors acasă cu el.

— Mamă, dacă Chicco și Accado au fugit, eu cum era să mă întorc? Trebuia să stau pe stradă noaptea? Să mă întorc singură? Am încercat. Dar s-a oprit unul în Golf să mă agațe și atunci s-a oferit băiatul acela să mă însoțească. Claudio nu-și crede urechilor.

— Înseamnă că noi ar trebui să-i mulțumim acestui Step! Raffaella se uită cu ciudă la fete.

— Nu putem permite așa ceva. Ați înțeles? Vreau să aflu cât mai repede cum îl cheamă pe acest băiat. E clar?

Babi își amintește că în acea dimineață a vorbit cu Daniela. Era încă devreme, ea era cam somnoroasă, dar nu are dubii.

— Dani, tu știi cum îl cheamă. Spune-le!

Daniela se uită mirată la Babi. Ce-i cu ea? E nebună? Să le spună? Să-l denunțe pe Step? Își amintește ce i-au făcut lui Brandelli și multe alte istorii pe care le-a auzit. I-ar distruge Vespa, ar bate-o, ar viola-o. Ar scrie cuvinte urâte despre ea pe toți pereții școlii și încă câte alte lucruri indecente i-ar mai face. Să-l denunțe? Într-o secundă își pierde memoria.

— Mamă, eu știu doar că îl cheamă Step. Babi se aruncă asupra surorii.

— Mincinoaso! Ești o mincinoasă! Eu nu țin minte, dar azi-dimineață tu mi-ai spus cum îl cheamă. Tu și prietenele tale îl știți foarte bine.

— Ce vorbești?

— Ești o fricoasă, nu vrei să spui pentru că ți-i teamă. Tu știi cum îl cheamă.

— Nu, nu știu.

— Da, știi.

Babi deodată se oprește. Ca și cum ceva în mintea ei s-ar fi deschis, dezlegat, lămurit. Și l-a amintit.

— Stefano Mancini. Iat-așa îl cheamă. Dar i se spune Step.

Apoi se uită la sora ei și-i citează cuvintele: „Eu și prietenele mele îi zicem

10 cu plus“.

— Bravo, Babi.

Claudio scoate din buzunar un carnet în care-și notează totul. Scrie numele înainte să-l uite. În timp ce scrie se enervează. A mai citit ce trebuia să facă, dar era prea târziu.

Daniela își privește sora.

— Te dai tare, ha? Nu înțelegi ce-o să-ți facă? Își vor distruge Vespa. Te vor bate, vor scrie despre tine pe pereții școlii.

— Păi, să știi că Vespa e deja distrusă. Mă îndoiesc că vor scrie ceva pe pereți la fel cum nu cred că vreunul din ei știe să scrie. Dacă vor vrea să-mi facă vreun rău, tata mă va proteja, adevărat?

Babi se întoarce spre el. Claudio se gândește la Accado și-și imaginează durerea pe care o simți când ți se sparge nasul.

— Desigur, Babi.

Se întreabă cât adevăr conține această afirmație. Poate un pic. Dar a servit scopului. Babi, acum liniștită, se duce la bucătărie. Ia un măr verde și-l spală din nou. Babi trece prin fața mamei sale. Îi zâmbește. Raffaella se uită în urma ei. E mândră de ea. Babi îi seamănă. Nu ca Daniela. Teama ei este în fond justificată. Daniela e leit taică-său. Claudio pune pe pat costumul gri.

— Ah, scumpo, ai cumpărat o cafetieră mai mare?

— Nu, am uitat.

Raffaella se închide în baie. Cum așa, se gândește Claudio, doar i-am scris-o în lista de cumpărături. Hotărăște să nu-i zică nimic, astfel justificând și mai mult caracterul Danielei. Claudio, după ce alege o cămașă, o aruncă pe pat. Pune deasupra cravata preferată. Cine știe, poate în seara asta va reuși s-o îmbrace.

Părinții pleacă, rugându-le ca în fiecare seară să nu deschidă nimănui. Imediat după, Babi fuge jos în halat și, fără s-o vadă

cineva, ascunde cheile de la casă sub covorașul de la intrare. Cine știe unde-i Pallina în acest moment. La cursele de motociclete de la Olimpica. Fericita de ea...

Daniela stă în coridor. Vorbește cu Andrea Palombi la telefon în timp ce cu un creion mâzgălește pe-o hârtie numele lor și niște inimioare. Andrea, auzind că Daniela nu răspunde, o întreabă curios:

— Dani, tu ce faci acum?

— Nimic.

— Cum nimic? Aud niște zgomote.

— Scriu.

— Aha, dar ce scrii?

— Nimic, minte ea. Desenez ceva.

— Aha, am înțeles. Desenezi în timp ce vorbești cu mine?

— Nu, te ascult. Am înțeles totul.

— Atunci, repetă.

Daniela pufăie.

— Luni, miercuri, vineri te duci la sală, iar marți și joi ai engleza.

— La ce oră?

Daniela se gândește un pic.

— La cinci.

— La șase. Vezi că nu asculți?

— Ascult, numai că nu-mi amintesc. Ai înțeles de ce mai devreme nu puteam vorbi?

— Da, pentru că erau ai tăi și-și luau la revedere.

— Exact: ziceam da, hm, aha. Și tu nu pricepeai.

— Cum să pricep dacă tu nu-mi zici?

— Cum să-ți zic dacă mai erau aici? Uite, ce tare mai ești! Am o idee: trebuie să găsim o parolă convențională și s-o folosim când nu putem vorbi.

— Ca de exemplu?

— De unde să știu, hai să ne gândim...

— Putem folosi denumirea cursurilor mele de engleză.

— Care-i?

— Vezi că nu m-asculți? British.

— Da, British îmi place.

Babi trece în acel moment pe coridor și se oprește în fața surorii.

— Cum poți să vorbești atâta la telefon?

Daniela nu răspunde. Hotărăște să exploateze imediat noua parolă.

— British.

Andrea rămâne o clipă blocat.

— Ce este? Nu poți vorbi?

— Desigur. Că de ce spun British? Așa, fără sens? Deci, ce-am decis să facem?

— Bine, dar de unde să știu că acum poți vorbi?

— Ei, nu. Trebuie să știi. Am zis British.

— Da, numai că m-am gândit că tu acum probezi cum sună.

Discuția lor nu tocmai metafizică este întreruptă brusc de vocea neschimbată a unei domnișoare Telecom.

— Atenție. Apel urban urgent pentru numărul...

Daniela și Andrea stau în tăcere. Ascultă atent cifra care ar fi arătat cine din ei doi este mai căutat.

— 3...2...

Daniela acoperă vocea domnișoarei.

— E pentru mine. O fi Giulia!

— Ne auzim după?

— Da, te sun când termin. British!

Andrea râde. În acest caz ar însemna „te iubesc“.

— Și eu.

Închid. Babi se uită la Daniela. Ciudat că s-a conformat așa repede.

— Avem un apel urgent.

— Mă gândeam eu! Ar fi prea ciudat ca tu să închizi doar pentru că ți-am spus eu. Ar putea fi mama sau tata, plictisiți că trebuie să ne spună ceva și telefonul e mereu ocupat.

— Hai, lasă! Precis e Giulia, ne-am înțeles să ne sunăm.

Rămân să aștepte în tăcere lângă telefon. Gata să ridice receptorul la primul sunet. Ca doi participanți la un concurs televizat unde trebuie să apeși primul pe buton și să dai răspunsul exact. Telefonul sună. Daniela e mai rapidă.

— Giulia? Răspuns greșit.

— Ah, mă scuzați, da, acum i-l transmit. E pentru tine.

— Da, alo?

Acel sentiment de satisfacție se transformă curând într-o frustrare. E mama

Pallinei. Daniela zâmbește.

— Să nu vorbești mult, bine?

Babi încearcă să-i dea un șut. Daniela se ferește. Babi se concentrează asupra discuției.

— Ah da, doamnă, bună seara.

O ascultă pe mama Pallinei. Normal că vrea să vorbească cu fiica ei.

— Într-adevăr doarme. Apoi riscând ca niciodată:

— Vreți s-o trezesc?

Babi închide ochii și strânge din dinți în așteptarea răspunsului.

— Nu, nu te deranja. Pot să-ți zic ție. A trecut.

— Pentru mâine-dimineață am reușit să-mi fac programare la analizele de sânge. Așa că trebuie să-i spui să nu mănânce după ce se trezește și c-am să vin s-o iau la șapte. Va veni la a doua lecție, dacă nu ne vom reține.

Babi e mai relaxată.

— Da, oricum prima este ora de religie...

Babi se gândește că materia aceea pentru prietena ei este de-a dreptul inutilă.

Sufletul Pallinei, printre minciuni și logodnici violenți, s-a pierdut complet.

— Te rog, Babi, să n-o lași să mănânce.

— Nu, doamnă. Nu vă faceți griji.

Babi închide. Daniela trece pe alături gata să acapareze iarăși

telefonul.

— A ieșit bine, nu?

— A ieșit bine pentru Pallina. Dacă o prinde, sunt problemele ei. Eu ce am cu asta?

Babi încearcă imediat s-o sune pe Pallina. Ce să-i faci, e închis. Desigur. Doarme la mine și la mine acasă nu prinde. Cum să dea de dânsa? Dar de ce mă îngrijorez? Ea riscă la maxim. Eu nici nu trebuie să mă enervez.

Babi își face un ceai de romaniță. Două feliuțe de lămâie, un pliculeț de Dietor și iat-o pe canapea. Picioarele strânse, tălpile băgate sub pernă, acolo unde-i mai cald. Începe să privească televizorul. Daniela normal că-l sună pe Andrea. Îi povestește istoria Pallinei, cum a sunat mama ei, cum Babi a trișat reușit și alte lucruri care pentru ei sunt foarte amuzante. Babi schimbă canalele. O emisiune despre civilizațiile antice, o poveste de dragoste actuală, un concurs prea dificil. Babi stă pe canapea și se gândește. Nu. Răspunsul la întrebarea aceasta nu-l cunoaște. Vocea Danielei se aude din coridor veselă și distrată. Cuvinte de dragoste se amestecă cu râsete discrete. Babi stinge televizorul. Pallina ar trebui să se întoarcă înainte de șapte mâine-dimineată.

— Noapte bună, Dani. Daniela îi zâmbește surorii.

— Noapte bună.

Babi nici nu încearcă să-i repete să nu țină telefonul ocupat. La ce-ar servi la urma urmei? Se spală pe dinți. Pune pe scaun uniforma pentru ziua următoare, își pregătește geanta și se strecoară în pat. Rostește o rugăciune cu ochii ațintiți în tavan. Își mai revine. Apoi stinge lumina. Se zvârcolește în pat încercând să adoarmă. Nu-i nimic de făcut. Și dacă Pallina se duce direct la școală? Acea e capabilă de așa ceva. Va umbla cine știe pe unde toată noaptea, Pollo o va duce la școală, iar mama ei va veni s-o ia de aici. S-o ia naiba pe Pallina! De ce nu se comportă ca o îndrăgostită obișnuită? Să stea două ore la telefon ca și Daniela și atât. N-ar face niciun fel de probleme, doar o factură mai mare de telefon. Păi stai puțin, asta se duce la curse! Vrea s-o facă pe femeia

fatală! Să te ia toți dracii, Pallina! Coboară din pat și se îmbracă repede. Își pune un hanorac și o pereche de blugi, pe urmă se duce în camera Danielei și se încalță cu ghetetele ei Superga. Trece prin fața surorii. Normal că încă stă la telefon.

— Mă duc s-o previn pe Pallina. Daniela o privește mirată.

— Te duci la „florărie“? Vin și eu cu tine.

— La care florărie? Mă duc la Olimpica, unde se fac cursele.

— Da, se cheamă „florărie“.

— De ce?

— Pentru că sunt flori de-a lungul străzii, în amintirea celor care-au murit acolo.

Babi își duce mâna la frunte.

— Asta mai lipsea... Florăria!

Ia geaca atârnată în coridor și vrea să iasă. Daniela o oprește.

— Te rog, Babi, ia-mă cu tine!

— Voi toate v-ați smintit? Haidem, tu, eu și Pallina la florărie! Poate participăm și la curse, ha?

— Dacă-ți pui centura de la Camomilla, te aleg ei și te așază la spate, hai, ia- o pe-a mea, să vezi cum e să fii „romaniță“.

Babi se gândește c-a băut ceai de romaniță înainte de culcare. N-a ajutat-o. Trage în sus reverul gecii. Se simte de parcă ar fi în fața prezentatorului la un concurs inventat special pentru ea. Ce ai de gând să faci acolo? De ce te duci la florărie printre buchetele de flori pentru cei morți? Pe strada ceea unde grupuri de țicniți pe motociclete riscă să aibă același sfârșit? Răspunsul e foarte simplu. Se duce s-o prevină pe Pallina să se întoarcă înainte de șapte. Pe Pallina ceea care adoră să meargă în locuri tâmpite și care nu știe nimic la latină, și căreia Babi îi șoptește la lecție chiar dacă asta o costă o observație în agendă. Da, ea merge acolo de dragul prietenei sale, Pallina. Sau măcar vrea să-și insufle singură această convingere.

— Daniela, să nu-ți mai repet. Închide telefonul.

Apoi iese în fugă, cu agrafa cu paiete în păr și inima bătând foarte tare.

Pe marginea străzii largi, la o cotitură lentă stă multă lume. Din niște Jeepuri Patrol cu ușile deschise răsună muzica. Băieți cu păr blond decolorat, cu malete și chipiuri americane, slabi și deșirați, o fac pe surferii și pozând ca niște statui își transmit sticle de bere. Puțin mai într-o parte lângă un Maggiolone descoperit un alt grup, mult mai realist, fumează iarbă.

Mai în față, câțiva domni, în căutare de senzații tari, stau într-un Jaguar. Lângă ei o altă pereche de prieteni privesc amuzați acest ciudat amalgam. Motorete pe o singură roată, motocicletele trec ca săgețile mugind, frânează și opresc, băieți care se ridică pe pedale și se uită în jur, poate văd pe cineva cunoscut, își salută prietenii.

Babi cu Vespa înfruntă povârnișul. Ajunsă sus, rămâne fără cuvinte.

Claxoane diferite, stridente și joase, sună ca înnebunite. Motoarele le răspund vuind. Faruri de toate culorile iluminează strada de parc-ar fi la o discotecă. Într-un colț stă un butic mobil care vinde băuturi și chifle calde. Face bani cu carul. Babi se oprește acolo în față și parchează Vespa. O încuie. O motoretă Free pe o singură roată trece zburând atât de aproape, încât Babi își pierde echilibrul. Un băiat de cel mult cincisprezece ani coboară roata din față și râde obraznic. Frânează rozând cauciucurile și se întoarce în sens invers. Apasă iar pe pedală ușor dezechilibrat.

Babi se uită năucită în jur. Apoi pornește și lovește neatentă un tip cu părul scurt, într-o geacă neagră de piele, cu cercei în urechea stângă. Pare foarte grăbit.

— Deschide ochii când mergi!

Babi își cere scuze. Și iarăși se întreabă ce face ea în acel loc.

Deodată o vede pe Gloria, fiica lui Accado. Stă acolo, așezată jos pe o geacă de jeans. Alături e Dario, iubitul ei. Babi se apropie.

— Salut, Gloria.

— Salut, ce mai faci?

— Bine.

— În cunoști pe Dario?

— Da, ne-am mai văzut.

Fac schimb de zâmbete încercând să-și amintească unde și când.

— Ascultă, îmi pare rău pentru ce i s-a întâmplat tatălui tău.

— Ah da, pe mine mă doare-n cot. Se simte mai bine. Mereu se amestecă, vrea să se dea cu părerea. În sfârșit s-a găsit unul care să-l pună la punct.

— Dar e tatăl tău!

— Da, și-i un mare băgăcios. Dario își aprinde o țigară.

— De-acord. Să-i spui mulțumesc lui Step din partea mea. Știi că nu-mi dă voie să intru în casă? Trebuie să aștept jos până vine Gloria. Nu că tare-aș vrea să-l văd. Dar e o chestiune de principiu, nu?

Babi se gândește la care principiu se referă. Dario îi transmite țigara Gloriei.

— Dacă-i dădeam eu una, era să fie jale. Dario izbucnește în râs.

Gloria trage un fum, apoi se uită la Babi zâmbind.

— Dar tu ce mai faci? Te-ai cuplat cu Step?

— Eu? Ești nebună? Hai, pa, mă duc s-o caut pe Pallina.

Se îndepărtează. S-a înșelat. Ambii sunt nebuni. O fiică fericită că tatăl său a luat în nas. Iubitul ei care regretă că n-a putut să-i dea el. Nici nu-ți vine să crezi. Pe o ridicătură, după o plasă ruptă, îl vede pe Pollo. Stă așezat pe o motocicletă mare și pălăvrăgește vesel cu o fată care stă între picioarele lui. Fata are un chipiu albastru cu inscripția NY. Părul negru strâns în coadă îi iese din chipiu prin deschizătura de la ceafă. Poartă o geacă cu mânecile albe ca a unei majorete americane. Centura dublă Camomilla, o pereche de colanți albaștri întunecați și ghetetele Superga de aceeași culoare o fac să arate mai mult a italiancă. Nebuna aceea, care râde și-și apleacă

amuzată capul ca să-l sărute pe Pollo, nu-i nimeni alta decât Pallina. Babi se apropie. Pallina o vede.

— Hei, salut! Ce surpriză!

Îi aleargă în întâmpinare și o îmbrățișează.

— Sunt foarte bucuroasă c-ai venit!

— Iar eu, nu. Aș vrea să plec de-aici cât mai repede.

— Apropo, ce faci aici? Ziceai că numai cretinii vin la curse!

— De fapt, tu ești o cretină. A sunat mama ta!

— Ei, nu! Și tu ce i-ai spus?

— Că dormi.

— Te-a crezut?

— Da.

Pallina tocmai fluieră.

— Să cazi jos, nu alta!

— Da, dar a zis că va trece să te ia mâine devreme ca să mergi să faci niște analize.

Pallina sare de bucurie.

— Iu-huuu!

Numai că entuziasmul nu ține mult.

— Dar mâine la prima oră avem religia, nu?

— Da.

— N-aș putea să fac analizele vineri, atunci avem italiana...

— Va veni mâine-dimineață să te ia la șapte, așa că să te întorci devreme, bine?

— Tu rămâi cu noi!

Pallina o ia de subsuoară pe Babi și o trage spre Pollo.

— La ce oră se termină aici?

Pollo îi zâmbește lui Babi care îl salută resemnată.

— Repede, în maxim două ore se termină totul. Ne ducem să mâncăm o pizza după aceea, da?

Pallina se uită încântată la Babi.

— Hai, nu sta țeapănă! îi zice în timp ce Pollo își aprinde o țigară.

— Este și Step... va fi fericit să te vadă.

— Da, dar eu nu! Pallina, eu mă întorc acasă. Vezi să vii și tu curând. Nu vreau să am probleme din cauza ta!

Babi observă o tăbliță înfiptă în pământ de marginea străzii. E de lemn, iar în mijloc are fotografia unui băiat, alături cu un cerc jumătate negru și jumătate alb. E simbolul vieții. A vieții pe care băiatul n-o mai are. Și o inscripție: „Era foarte rapid și puternic, dar cu el Domnul nu s-a purtat ca un domn. Nu a vrut să-i mai dea o șansă. De la prieteni.“

— Ce buni prieteni sunteți! Aproape poeți! Prefer să fiu singură decât să am niște prieteni ca voi care să mă ajute să mor.

— La ce dracu ai mai venit aici dacă nu-ți place? zice Pollo aruncând țigara. Și apoi îi aude vocea.

— Cum se-ntâmplă că nu te poți înțelege cu nimeni? Ce caracter mai ai! E Step. Stă în fața ei cu zâmbetul său impertinent.

— Dacă-i vorba de asta, eu cu toți mă pot înțelege. Eu nu am avut neînțelegeri cu nimeni, pentru că pân-acum am avut de-a face cu alt gen de oameni. Și dacă în ultimul timp cunoscuții mei s-au schimbat nu înspre bine, atunci e din vina cuiva...

Se uită abuziv la Pallina care-și ridică ochii la cer îmbufnată.

— Da, știu, cum n-ai da, eu sunt de vină.

— Dar eu nu pentru tine am venit aici ca să te previn?

— Cum așa, n-ai venit pentru mine? Step se postează în fața ei.

— Sunt sigur c-ai venit să mă vezi pe mine la curse...

Se apropie periculos de tare de fața ei. Babi se ferește și-l înconjoară.

— Nici măcar nu știam că ești aici. Roșește.

— Știai, știai. Ești roșie toată. Vezi, tu nu trebuie să spui minciuni, nu ești în stare.

Babi tace. Se acoperă cu roșeața cea blestemată, iar inima neascultătoare îi bate repede. Step se apropie lent de ea. Fața lui este iar prea aproape de fața ei. Îi zâmbește.

— Nu pricep de ce te ambalezi așa. Ți-i frică s-o spui?

— Frică? Mie să-mi fie frică? De cine? De tine? Nu mi-e frică de tine, mă faci să râd. Vrei să știi un lucru? Eu azi te-am denunțat.

De data asta ea se apropie de fața lui.

— Ai înțeles? Am spus că l-ai bătut pe domnul Accado. Acela pe care l-ai lovit cu capul. Le-am dat numele tău. Acum gândește-te cât mi-e de frică de tine...

Pollo coboară de pe motocicletă și se îndreaptă spre Babi.

— Ce urât... Step îl oprește.

— Calmează-te, Pollo, calmează-te.

— Cum să mă calmez, Step? Asta te-a distrus! După toate câte-au fost înc-o plângere și-ți vor aminti de restul. Te duci direct după gratii, la pușcărie. Babi rămâne înmărmurită. Despre asta nu știa. Step își liniștește prietenul.

— Nu-ți face griji, Pollo. Nu se va întâmpla. Nu voi ajunge la pușcărie. Cel mult voi ajunge la tribunal.

Apoi se întoarce spre Babi.

— Contează ce vor zice la proces, când tu vei fi chemată să depui mărturie împotriva mea. În acea zi nu-mi vei rosti numele. Sunt sigur. Ai să zici că n-am fost eu. Că eu n-am nimic cu asta. Babi îl privește sfidător.

— Da? Ești atât de sigur?

— Sunt.

— Vrei să mă sperii?

— Nici într-un caz. În acea zi, când vom merge la tribunal, tu vei fi atât de nebună după mine, încât vei face totul ca să mă salvezi.

Babi tace o clipă, apoi izbucnește într-un hohot de râs.

— Nebun ești tu pentru că crezi în asta! Eu în acea zi voi rosti numele tău! Îți jur!

Step îi zâmbește încrezut.

— Nu jura!

Un fluierat lung și hotărât. Toți se întorc. E Siga. În mijlocul străzii este un bărbat scund de vreo treizeci și cinci de ani. Are o geacă neagră de piele. E respectat de toți pentru că se zice că sub geacă poartă un pistol. Ridică brațele. Acesta-i semnalul. Prima cursă, a romanițelor. Step se întoarce spre Babi.

— Vrei să mergi la spatele meu?

- Vezi, e-adevărat. Ești nebun.
- Nu, altu-i adevărul. Ție ți-i frică.
- Nu mi-i frică.
- Atunci împrumută centura de la Pallina.
- Sunt împotriva acestor curse de imbecili.

Un SH albastru se oprește în fața lor. E Maddalena. O salută pe Pallina cu un zâmbet, apoi o vede pe Babi. Cele două se privesc rece. Maddalena ridică geaca.

— Mă iei, Step?

Îi arată centura dublă de la Camomilla.

— Desigur, micuțo. Încuie SH-ul.

Maddalena lansează o privire satisfăcută spre Babi, apoi o înconjoară ca să parcheze SH-ul puțin mai în față. Step se apropie de Babi.

— Păcat, te-ai fi distrat. Uneori frica e o treabă urâtă. Nu-ți permite să trăiești cele mai frumoase momente. E ca un fel de blestem dacă nu poți să-l depășești.

— Ți-am spus deja, nu mă tem. Du-te tu și te întrece dacă atât de mult îți place.

— Vei fi supporterul meu?

— Eu mă duc acasă.

— Nu poți, după fluierat nimeni nu se mișcă de aici. Pallina vine lângă ea.

— Da, așa e, Babi. Hai, rămâi cu mine. Ne uităm la cursa asta și pe urmă mergem acasă.

Babi încuviințează. Step se apropie de ea și cu o mișcare agilă îi scoate bandana pe care ea o poartă în loc de centură. Babi nu reușește să-l oprească.

— Dă-mi-o!

Încearcă să i-o ia. Step o ține sus în mână. Atunci Babi încearcă să-l lovească drept în față, dar Step e mai rapid. Îi blochează mâna în aer și i-o ține strâns. Ochii albaștri ai lui Babi devin strălucitori. O doare. Dar mândră cum e, nu zice nimic. Step își dă seama. Mai slăbește strânsoarea.

— Să nu mai faci așa.

O lasă și urcă pe motocicletă.

În acel moment vine Maddalena și urcă la spatele lui. Se așază invers cum spune regulamentul și se leagă cu centura Camomilla. Motocicleta pornește din loc exact în momentul când ea reușește să închidă centura la ultima gaură. Maddalena duce mâinile la spate și se apucă strâns de mijlocul lui Step. Apoi ridică ochii. Babi se uită la ea. Își fac un ultim schimb de priviri.

Step ridică motocicleta pe-o roată, Maddalena închide ochii strângându-l și mai tare. Centura ține bine. Step coboară pe două roți și accelerează pentru a ajunge în mijlocul străzii, gata de cursă. Ridică brațul drept. La încheietură, strălucitor și în bătaie de joc, îi atârnă bandana lui Babi.

Trei motociclete apar de nicăieri pe neașteptate și zboară ca vântul spre mijlocul străzii. În spatele fiecărui motociclist stă o fată așezată invers. Romanițele se uită în jur. O gloată de băieți și fete e în fața lor. Le privesc amuzându-se. Unii le cunosc și le strigă numele. Alții le fac din mână încercând să le atragă atenția. Dar romanițele nu le răspund. Stau toate cu mâinile la spate și se țin strâns de motociclist de frică să nu cadă atunci când motocicleta se va urni din loc. Siga adună pariurile. Domnii din Jaguar au pariat cea mai mare sumă. Unul din ei pe Step. Altul pe cel de lângă el cu motocicletă colorată. Siga strânge banii și-i ticsește în buzunarul din față de la geacă. Ridică brațul drept și duce fluierul la gură. Urmează o clipă de liniște. Băieții de pe motociclete sunt toți cu privirea înainte, gata de start. Romanițele stau așezate invers la spatele lor. Au ochii închiși. Toate în afară de una. Maddalena vrea să guste momentul. Adoră cursele. Motoarele vuiesc. Trei picioare stângi apasă pedala în jos și fluieră. Motocicletele pornesc înainte cu repeziciune, aproape momentan, pe o singură roată cu zgomot și viteză. Romanițele se lipesc mai tare de iubiții lor. Se uită cu fața în pământ cum drumul fuge de sub ele, dur și groaznic. Cu respirația întretăiată, inima bătând cu putere și un nod în gât. Merg cu o sută, o sută douăzeci, o sută patruzeci la oră. Primul din stânga cedează.

Coboară pe roata din față atingând pământul cu un zgomot puternic, apăsând pe amortizoare. Furca tremură, dar nu se întâmplă nimic. Acel de lângă el accelerează prea tare.

Motocicleta cabrează, fata, simțind că bancheta de sub ea stă aproape vertical, țipă de spaimă. Băiatul, speriat, poate și pentru că nu este singur, mai taie din viteză și frânează. Motocicleta se lasă jos cu prudență. O bestie Kawasaki de circa trei sute de kilograme planează delicat ca la comandă, partea din față coboară, atingând pământul, ca un mic avion fără aripi. Step continuă competiția, jucându-se cu frâna și accelerația. Motocicleta lui proiectată înainte aproape la aceeași înălțime, pare nemișcată, trasă parcă de un fir transparent în întunericul nopții. Zboară așa, spre stele. Maddalena se uită la drumul care fuge, la dungile albe aproape invizibile care se îmbină între ele și la asfaltul sur ca o mare netedă, lucioasă, fără unde, care plutește liniștit sub ea. Step ajunge primul printre strigătele de bucurie ale prietenilor prezenți și fericirea domnului care a pariat pe el, nu atât pentru banii câștigați, cât pentru că l-a bătut pe prietenul care l-a adus aici.

Dario, Schello și alți câțiva se grăbesc să-l felicite. O mână frățească, nu prea distinctă din mijlocul grupului, îi oferă o bere rece. Step o ia din zbor, soarbe lung și i-o transmite Maddalenei.

— Te-ai descurcat foarte bine, nici nu te-ai clintit. Ești o romaniță perfectă. Maddalena bea, coboară de pe motocicletă și-i zâmbește.

— Sunt momente când trebuie să stai nemișcat și altele când e nevoie să știi să te miști. Învăț câte puțin, nu?

Step zâmbește. E foarte tare fata asta.

— Da, înveți.

O privește îndepărtându-se. Mai e și binefăcută. Vine Pollo care saltă în spatele motocicletei.

— Hai, ce naiba, mergem la Siga. Să vedem cât ai câștigat.

— Nu mult, eram favorit!

— La dracu, nu se mai fac bani pe tine. Ar trebui să pierzi câteva curse și așa vor crește cotele. Poate chiar ar fi bine să te

răstorni și apoi vom paria totul pe tine, și vom câștiga o grămadă de bani. Clasic, nu? Ca boxerii americani în filme.

— Da, dar mă răstorn cu motocicletă ta!

— Asta nu! De-abia am scos-o de la reparație.

— Step! Step!

El se întoarce. E Pallina deasupra peretelui de lângă plasă, îl strigă.

— Bravo! Ești cel mai tare!

Step îi zâmbește. Pe urmă o vede pe Babi alături de ea. El ridică brațul drept ca să-i arate bandana albastră.

— Ai avut noroc! strigă Babi de departe.

Step pornește motorul și cu Pollo la spate își face loc printre oameni și se duce să-și ia câștigul meritat.

În fața lui Babi și a Pallinei se oprește Maddalena. La spatele ei pe SH stă o fată blondă, un pic plinuță. Prietena ei ține picioarele pe pedale și stă așezată pe margine, iar roata din spate e aproape de pământ. Maddalena mestecă un Vigorsol cu gura deschisă.

— Nu e numai noroc. E mai întâi de toate curaj și îndrăzneală. Dar ce faceți voi, două fricoase, într-un loc ca acesta?

Tipa plinuță din spate zâmbește.

— Și cum ați ieșit în lume fără uniformă? Nu sunteți două din idioatele de la

Falconieri? Sau Butonieri? Nici nu știu cum se cheamă. Pallina își aranjează chipiul.

— Auzi, grășano! Ce vrei de la noi? Dacă ai ceva pe suflet, spune. N-o lungi prea mult.

Maddalena stinge SH-ul.

— Ai centură de romaniță, dar nu ți-o poți permite?

— Cine-a spus asta?

— Atunci de ce n-ai participat la cursă?

— Pentru că nu a participat iubitul meu. Eu merg numai cu Pollo. Poate tu nu știai, Pallina se adresează fetei din spatele Maddalenei, dar noi cu Pollo suntem împreună.

Fata face o grimasă. Roșește. Pallina i-a zis-o intenționat. Știe că

a vrut să-l cucerească.

Maddalena arată spre Babi.

— Dar ea? Ce face aici? Nici măcar nu poartă centură. Nu știi că locul acesta e rezervat pentru romanițe? Sau participi, sau trebuie să pleci. Babi se întoarce spre Pallina suspinând.

— Lipsește doar semnalul de start.

— Ce-ai zis?

Babi îi zâmbește.

— Am spus că-mi aștept rândul.

Maddalena rămâne surprinsă. Poate n-a auzit bine. Babi îi desface geaca

Pallinei.

— Hai, dă-mi centura.

— Ce? Glumești?

— Nu, hai dă-mi-o. Dacă e așa de emoționant să fii romaniță, vreau să-ncerc și eu.

Îi smulge cordonul. Pallina o oprește.

— Uite cum e, dacă ți-o pui și pe tine te aleg, trebuie să participi. Odată a venit aici o fată care și-a pus centura de romaniță așa, din întâmplare, pentru că-i plăcea. Da, și au urcat-o pe o motocicletă și a trebuit să meargă cu de-a sila.

Babi o privește întrebătoare.

— Da, și cum s-a terminat?

— Bine, n-a pățit nimic, n-a căzut. Dar mi se pare că o cunoști. E
Giovanna

Bardini dintr-a doua E.

— A, fraiera ceea? Înseamnă că toți pot fi în stare de asta.
Pallina îi dă centura.

— Da, dar nu știu dac-ai observat... Giovanna poartă acum mereu bretele. Babi o privește. Pallina o face pe îmbufnata. Apoi amândouă izbucnesc în râs. În realitate încearcă să mai înveselească atmosfera. Maddalena și prietena ei le privesc plictisite. Babi își pune centura.

— Vai, ce curajoasă! Acum și eu sunt o romaniță.

Un tip înfricoșător frânează în fața lor. Are un gât de taur care iese de după gulerul gecii military cu rever portocaliu.

— Hei, tu, romanițo, fă-te-ncoace! Urcă! Babi se arată cu degetul neîncrezătoare.

— Cine, eu?

— Cine, dacă nu tu? Hai, mișcă-ți fundul că acuși începe.

— Salut, Madda.

Tipul pe lângă că-i înfricoșător, mai are un dezavantaj – e amic

Maddalenei.

Babi se apropie de Pallina.

— Hai, mă duc. Am să-ți povestesc cum e.

— Da, sigur.

Pallina stă în fața ei, îngrijorată.

— Ascultă, Babi... îmi pare rău.

— Nu, ce vorbești. Cred că-i o chestie îndrăzneată să fii romaniță și eu vreau să încerc. Tu n-ai nimic cu asta.

Pallina o îmbrățișează și-i șoptește la ureche:

— Ești foarte tare.

Babi îi zâmbește și se îndreaptă spre tipul cu motocicletă. Deodată își amintește fraza aceea. A mai auzit-o azi-dimineață și s-a ales cu o observație. Poartă ghinion? Ducă-se dracului Pallina, romanițele și momentul când și-a pus în gând să fie foarte tare.

Tipul pornește ușor. Babi în schimb are ceva probleme cu urcatul în spate. Tipul o ajută. Babi desface centura. Tipul o ia, și-o pune în jurul taliei și-i dă ei capetele. Babi cu greu ajunge la ultima gaură. El e chiar burduhos. Și ca și cum asta n-ar fi de-ajuns, Maddalena îl lovește cu palma peste umăr.

— Hai, scurge-o toată. Sunt sigură c-ai să câștigi! Apoi îi zâmbește lui Babi.

— Să vezi cum e să te distrezi. Danilo merge minunat pe roata din spate.

Babi nu are timp să-i răspundă. Tipul accelerează și se repede înainte. Danilo! Iată în mâinile cui e destinul ei! Motocicleta

frânează. Babi se izbește de spatele lui.

— Calm, copilo.

Vocea caldă și profundă a tipului, care ar fi trebuit s-o liniștească, are efect exact invers.

Îl urăsc, se gândește Babi: „Calm, copilo“. Trebuie să fie un pisălog. Această centură de romaniță mă strânge în talie. Eu n-am purtat Camomilla nici când era la modă. E ca o pedeapsă. Un tip cu bandaj pe ochi și cu o motocicletă galbenă frânează alături în stânga. Hook. L-a văzut de câteva ori în piazza Euclide. La spatele lui stă o fată cu păr buclat și cu un ruj prea țipător. E foarte fericită că-i romaniță. Fata o salută. Babi nu răspunde. I s-a uscat în gât. Se întoarce în cealaltă parte. Un băiat înalt, simpatic, cu părul lung și cu o pană în loc de pandativ în cercel, se oprește în dreptul ei. Are rezervorul pictat cu aerograful. Este imaginea unui asfințit cu un soare mare în centru și valuri pe o plajă. Un tip face surfing. Cu siguranță să faci surfing e mai puțin periculos decât s-o faci pe romanița. Sub desen este o inscripție: „Bal...“. Babi se apleacă înainte, și nu mai reușește să citească. Restul inscripției e acoperit de blugii tipului. Băiatul scoate din buzunarul de la geacă o bucățică de hârtie. Se ridică în picioare apropiindu-se de oglindă. O întoarce în sus. Apare luna în ea. Babi se uită la rezervor. Acum vede toată inscripția „Balerinul“. Da, a auzit vorbindu-se despre ăsta. Cică, se droghează. Balerinul varsă conținutul pliculețului pe oglindă. Paloarea lunii e acoperită de albul prafului mai puțin inocent. Balerinul se apleacă. Își apropie de nas un sul de zece euro și trage în sus. Luna apare iar în oglindă. Balerinul trece cu degetul peste oglindă, adună ultimele fărâme din acea fericire artificială și le șterge de dinți. Zâmbește fără vreun motiv real. Fericire bazată pe chimie. Își aprinde o țigară. Fata de la spatele lui are părul strâns cu o panglică și pare că nu și-a dat seama de nimic. Îi oferă și ei o țigară. Dar nu-i corect așa! Să participi la curse drogat! Nu e sportiv. După ce-i fac antidoping vor descoperi. Dar ce vorbesc? Asta nu-i o cursă de cai! Nu-i nimic legal. Poți și să te droghezi. Se merge cu o sută cincizeci la oră pe o singură roată cu o prostuță la spate.

Prostuța ceea sunt eu!

Îi vine să plângă. S-o ia naiba pe Pallina! Step tocmai și-a încasat ai săi cinci sute de euro când Pollo îi dă un cot.

— Hei, uite cine-i acolo.

Pollo arată spre motocicletă gata de pornire.

— Acea de la spatele lui Danilo nu-i prietena Pallinei? Step mijeste ochii. Nu se poate. E Babi.

— Într-adevăr.

Îi face din mână cu bandana și-o strigă:

— Babi!

Aude numele său. O strigă Step. Îl recunoaște, acolo jos, drept în fața ei. O salută. „Are bandana mea“, șoptește în gând. „Te rog, Step, coboară-mă de aici, ajută-mă. Step, Step!“ Întinde mâna ca să-i facă semn să se apropie. În acel moment Siga fluieră. Publicul urlă. E ca un tunet. Motocicletele se aruncă înainte vuind. Babi se lipește de Danilo, înspăimântată. Toate trei motociclete se ridică în aer. Babi se pomenește cu capul în jos. I se pare ca aproape atinge pământul. Vede cum asfaltul aleargă repede sub ea. Încearcă să țipe în timp ce motorul mugește, iar vântul îi încâlcește părul. Nu-i iese nimic. Centura o strânge de burtă. Îi vine să vomite. Închide ochii. E și mai rău. Amețește. Motocicleta continuă să meargă pe o singură roată. Roata din față coboară un pic. Danilo accelerează. Motocicleta se ridică din nou, Babi se pomenește iar aproape de asfalt. Crede că se răstoarnă. O atingere de frână și motocicleta e din nou jos. E mai bine așa. Babi se uită în jur. Oamenii se văd ca o imagine îndepărtată, colorată, dar spălăcită. În jur e liniște. Doar vântul și zgomotul altor motociclete. Balerinul este în dreapta lor, puțin mai în urmă. Părul său lung zboară în vânt, iar roata din față stă nemișcată în aer.

Hook e un pic mai departe.

Danilo câștigă. Ea câștigă. Maddalena are dreptate. „Merge minunat pe roata din spate.“ Babi e buimăcită. Aude un zgomot în dreapta. Se întoarce. Balerinul a accelerat prea mult la urcare. Motocicleta cabrează prea tare. O lovitură seacă în frână. Roata din

față cade jos prea repede. Motocicleta se aruncă în urmă, Balerinul încearcă s-o țină. Ghidonul îi scapă din mâini. Motocicleta o ia la stânga, apoi la dreapta. Balerinul și fata din spate, legați împreună, sunt aruncați de pe calul acela neastâmpărat făcut din cilindre și pistoane înnebunite. Ajung jos încă legați. Apoi Camomilla lor se desface și alunecă așa, încă alături, pentru un timp, săltând și jupuindu-și pielea de o margine și de cealaltă a străzii. Motocicleta eliberată își continuă rapid mersul. Pe urmă cade pe-o parte, alunecă pe asfalt, scoate scânteii și se oprește sărind de câteva ori. La sfârșit face un fel de salt, zboară pe lângă Babi înalt, în întunericul nopții. Sare vreo cinci metri spre cer, cu farul încă aprins luminează totul în jur, desenând un semicerc orbitor. Și cu un ultim efort cade la pământ desfăcându-se și împrăștiind mii de bucăți de oțel și sticle colorate. Niște scânteii subțiri de foc tot mai slabe o însoțesc până la sfârșitul cursei. Hook și Danilo se opresc. Grupul îndepărtat rămâne câteva clipe în liniște, apoi toți pleacă. Călare pe Vespe, Si, SH 50, Peugeot-uri furate, pe motociclete mari și mici, Yamaha, Suzuki, Kawasaki, Honda.

O armată de motociclete se apropie vuind. Toate ajung la locul incidentului. Balerinul se ridică. Se târăște pe un singur picior. Celălalt îi iese din blugi julit, rănit, pierzând sânge din genunchi. O umflătură vizibilă sub geacă e semn că are umărul luxat, în timp ce de pe frunte o dâră întunecată de sânge i se scurge de-a lungul gâtului. Balerinul se uită la motocicleta distrusă. Se apleacă și netezește rezervorul. O parte din plajă a fost ștearsă. Surferul a dispărut luat de valul mult prea dur al asfaltului încins.

Fata e întinsă pe jos. Brațul drept i se bălăbănește încolo și-ncoace. E rupt. Plânge de spaimă, sughițând zgomotos. Babi se eliberează de centură. Coboară de pe motocicletă. Merge cu pași nesiguri. Nu reușește să se țină pe picioare din cauza șocului. Intră în mulțime. Nu cunoaște pe nimeni. Aude cum oftează fata întinsă pe jos. O caută pe Pallina. Într-un anumit moment aude un fluierat. Mai lung. Ce-i asta? Începe o altă cursă îngrozitoare? Nu înțelege. Toți încep să fugă în toate direcțiile. O lovesc. O ating cu

motocicletele. Se aud sirenele. Nu departe apar mașinile. Pe acoperișurile lor – lumini albastre strălucitoare. Poliția. Asta mai lipsea. Trebuie să ajungă la Vespa ei. În jur sunt băieți care fug. Unii urlă, alții se îmbrâncesc. O fată pe o motoretă cade la câțiva metri de ea. Babi o ia la fugă. Alte mașini de poliție îi înconjoară de peste tot. Iat-o acolo. Își vede Vespa în fața ei, la câțiva metri distanță. E salvată. Deodată ceva o blochează în aer. Cineva o apucă de păr. E un polițist. O smucește puternic, făcând-o să cadă, trăgând-o cu violență de păr. Babi țipă de durere, târâtă pe asfalt în timp ce simte cum i se smulg smocuri de păr. Brusuc polițistul o lasă. O lovitură drept în burtă l-a făcut să se încovoie și s-o lase pe ea din prinsoare. E Step. Polițistul încearcă să reacționeze. Step îl îmbrâncește violent, încât îl trimite la pământ. O ajută pe Babi să se ridice, o urcă pe motocicletă la spatele lui și apasă din plin pe accelerație. Polițistul își revine, urcă într-o mașină din apropiere și cu un coleg de-al său la volan pornesc urmărirea. Step trece cu ușurință printre oameni și motocicletele oprite de poliție. Câțiva fotografi anunțați despre incident au venit la fața locului să facă poze. Step se ridică pe roata posterioară și accelerează. Înconjoară un polițist care îi face semn să oprească cu bastonul. În jur lumini înnebunite. Step stinge farurile și se apleacă spre ghidon. Mașina de poliție cu polițistul lovit înconjoară lateral grupul de oameni și cu sirena urlând îl ajunge imediat din urmă.

— Acoperă plăcuța cu piciorul.

— Ce?

— Acoperă ultimul număr de pe plăcuță cu piciorul.

Babi întinde în urmă piciorul drept încercând să acopere plăcuța.

— Nu reușesc.

— Las-o baltă. Chiar nimic nu poți face.

— Eu, printre altele, n-am fugit niciodată cu motocicleta. Și am vrut să evit asta și azi.

— Poate-ai fi vrut să te las în mâinile polițistului care-ți voia scalpul?

Step încetinește și cotește la dreapta. Roata din spate alunecă lejer, rozându- se de asfalt. Babi îl strânge și urlă:

— Frânează!

— Glumești? Dacă aceia ne prind, îmi vor sechestra motocicleta.

Mașina poliției se ține după ei derapând la cotitură. Step zboară în jos pe pantă. O sută treizeci, o sută cincizeci, o sută optzeci... Se aude sirena răsunând în depărtare. Se apropie. Babi se gândește la ce i-a spus mama ei:

„Să nu îndrăznești să urci pe motocicleta acelu băiat. Uite cum conduce... E periculos.“. Are dreptate. Mamele au întotdeauna dreptate. Mai ales a ei.

— Frânează. Nu vreau să mor. Parcă văd ce vor scrie mâine ziarele. O tânără moare urmărită de poliție. Frânează, te rog.

— Păi dacă mori, cum vei citi ziarele?

— Step, oprește-te! Mi-i frică! Aceia vor trage.

Step încetinește din nou și cotește brusc la stânga. O iau pe un drum de țară aproape pustiu. Se văd câteva vile cu ziduri înalte și îngrădituri. Au câteva secunde. Step frânează.

— Grăbește-te, coboară. Așteaptă-mă aici și nu te mișca. Trec să te iau după ce scap de ei...

Babi coboară din mers. Step pornește cu toată viteza. Babi se lipește de zidul de lângă poarta vilei. Tocmai la timp. Mașina poliției apare chiar în acel moment. Trece derapând prin fața vilei și continuă să urmărească motocicleta. Babi închide ochii și-și astupă urechile ca să nu audă sunetul strident al sirenei. Mașina dispăre în depărtare, după acea luminiță roșie. E motocicleta lui Step care cu farurile stinse, singur, conduce cu viteză în întunericul nopții.

Pollo se oprește cu motocicletă în fața casei lui Babi. Pallina coboară și se duce la portar.

— S-a întors Babi?

Fiore, pe jumătate somnoroș, se forțează un pic s-o recunoască.

— Ah, salut, Pallina. Nu. Am văzut cum a ieșit cu Vespa, dar încă nu s-a întors.

Pallina se întoarce spre Pollo.

— Ce o mai fi și asta?

— Nu-ți face griji, dacă e cu Step înseamnă că-i în siguranță. Va veni curând, ai se vezi. Vrei să te însoțesc?

— Nu, mă duc sus. Dacă are probleme, poate va suna acasă. Ar fi bine să fie cineva care să-i răspundă.

Pollo pornește motocicletă.

— Cum afli ceva, sună-mă.

Pallina îl sărută, apoi fuge. Trece pe sub bară și urcă treptele de la intrarea în bloc. La jumătate de drum se întoarce. Pollo îi face din mână. Pallina îi trimite un sărut cu mâna și dispare. Pollo accelerează și pleacă. Pallina ridică covorașul. Cheile sunt acolo, după cum s-au înțeles. Caută printre ele cheia de la intrare. Urcă la primul etaj și deschide încet ușa. Din coridor se aude o voce. O recunoaște. E Daniela. Vorbește la telefon.

— Dani, unde sunt ai tăi?

— Pallina, tu ce faci aici?

— Răspunde, unde sunt?

— Au ieșit în oraș.

— Bine! Închide mai repede. Nu ține telefonul ocupat.

— Dar vorbesc cu Andrea. Babi unde-i? Doar a plecat să te caute.

— De asta trebuie să închizi. Poate sună Babi. Ultima dată când am văzut-o era pe motocicletă la spatele lui Step și-i urmărea poliția.

— Nu!

— Da!

— E foarte tare sora mea.

Praful a dispărut încet. Nori cenușii plutesc pe cerul fără lună. În jur e liniște. Nicio lumină. În afară de un felinar îndepărtat de pe peretele unei case. Babi se desprinde de perete. Simte miros puternic de îngrășămintă care vine dinspre câmp. O briză ușoară mișcă vârfulurile copacilor. Se simte singură și abandonată. De data asta e adevărat. Îi este frică. Din dreapta, de departe aude nechezat de cai. Grajduri izolate într-un sat întunecat. Se îndreaptă spre felinar. Pășește încet de-a lungul peretelui ținându-se cu mâna de îngrăditură, atentă pe unde calcă printre smocuri de iarbă înaltă și sălbatică. Oare sunt vipere? Își amintește vag manualul de științe și se liniștește. Viperele nu ies noaptea. În schimb șobolanii da. Trebuie să fie mulți pe-aici. Șobolanii mușcă. Legende urbane. Își amintește de cineva, un prieten al cuiva, care a fost mușcat de un șobolan. A murit după puțin timp. De vreo boală. Groaznic. S-o ia toți dracii pe Pallina. Deodată se aude un zgomot în stânga. Babi se oprește. Tăcere. Se rupe a ramură. Ceva se mișcă repede în direcția ei, aleargă găfâind printre tufișuri. Babi e îngrozită. Din măracinișul întunecat din fața ei zbughește un câine mare negru. Babi vede umbra care înaintază lătrând în noapte. Babi se întoarce și începe a fugi. Aproape că alunecă pe niște pietre. Își revine, se grăbește prin întuneric, alergând înainte fără să vadă încotro. Câinele e pe urmele ei. Înaintază amenințător, câștigă teren. Rânjește și latră înfiorător. Babi ajunge la îngrăditură. Vede o gaură sus. Se apucă cu o mână, apoi cu cealaltă, în sfârșit găsește un sprijin pentru picioare. Dreptul, stângul sus, trece dincolo. Sare în întuneric, scăpând ca prin minune de colții albi ascuțiți. Câinele rămâne după îngrăditură. Saltă în sus cu greu. Începe să alerge înainte și înapoi lătrând, încercând în zadar să-și ajungă prada. Babi se ridică. S-a

lovit la mâini și la genunchi când a căzut cu fața înainte în întuneric. A nimerit în ceva cald și moale. E noroi. Îi curge lent pe geacă și blugi. Pe mâinile zgâriate. Încearcă să se miște. Picioarele îi sunt afundate până la genunchi. Câinele aleargă undeva departe de-a lungul îngrăditurii. Babi speră să nu găsească vreo trecere. Îl aude cum latră mai înfiorător pentru că nu poate ajunge la ea. Dar e mai bine în noroi decât mușcată de câine.

Apoi, un miros înțepător, aproape dulceag, îi pătrunde în nas. Își duce mâna murdară la față. Adulmecă. Pentru o clipă i se pare că sătucul o înfășoară de jur-împrejur ca s-o acapareze. Vai, nu! Bălegar! Schimbul nu-i chiar atât de convenabil.

Pallina iese afară, închide puțin ușa ca să nu facă zgomot. Ia cheile din buzunar, se apleacă, ridică preșul și pune cheile. Babi încă n-a sunat. Dar măcar așa nu va trebui să sune la ușă. În acel moment aude o mașină. De după colțul casei apare Mercedesul 200. Părinții lui Babi. Pallina îi dă drumul preșului să cadă și fuge spre ușă. O lasă să se trântescă după ea. Urcă treptele în fugă, intră înăuntru și încuie.

— Dani, mai repede, au venit ai tăi.

Daniela e lângă frigider ca de-obicei cuprinsă de foamea de la ora două. De data asta va trebui să rabde. Dietă strictă. Trânteste ușa frigiderului. Fuge în camera ei. Pallina intră în odaia lui Babi și se strecoară în pat îmbrăcată. Inima îi bate puternic. Stă și ascultă. Aude cum coboară rulourile garajului. Mai durează puțin. Apoi în semiîntunericul odăii vede uniformă de pe scaun. Babi a pregătit-o înainte să iasă. Credea că se va întoarce curând. Cât e de ordonată, sărmana Babi. De data asta chiar va avea necazuri. Dacă ar ști Pallina unde-i Babi acum, precis i-ar fi făcut un compliment. De data asta e chiar în rahat, fie el și de cal.

Pallina își trage plapuma până la bărbie și se întoarce spre perete, în timp ce o cheie se învârte cu zgomot în broasca ușii.

Step coboară pe Lungotevere, depășește în slalom vreo două-trei mașini și accelerează. Mașina poliției se ține din urma lui. Dacă ajunge la piazza Trilussa, scapă de ea. În oglindă vede mașina care se apropie periculos. În fața lui sunt două mașini. Step apasă pe accelerație. Motocicleta se repede înainte. Trece dintr-o răsufare printre portiere. Una dintre mașini se dă într-o parte speriată. Cealaltă continuă să meargă pe mijlocul străzii. Cretinul de șofer nu-și dă seama de nimic. Poliția trece pe dreapta. Roțile sar cu zgomot peste marginea trotuarului. Step vede piazza Trilussa în fața lui. Încetinește din nou. Taie drumul de la dreapta la stânga. Cretinul din mașină frânează brusc. Step se strecoară pe ulicioara din față spre havuzul care unește cele două Lungotevere. Trece prin mijlocul coloanelor joase de marmură. Poliția frânează blocându-se din față. Nu poate trece. Step accelerează. A reușit. Cei doi polițiști coboară din mașină. Dar văd doar o pereche de îndrăgostiți și un grup de băieți care sar repede pe trotuar lasându-l să treacă pe nebunul acela de pe motocicleta cu farurile stinse. Step continuă să mai meargă cu viteză ceva timp. Se uită în oglindă. În urma lui nu-i nimeni. Numai niște mașini în depărtare. Trafic de noapte. Nu mai este urmărit. Aprinde luminile. I-ar mai lipsi să-l oprească pentru asta.

Claudio deschide frigiderul și își toarnă un pahar cu apă.

Raffaella se îndreaptă spre dormitoare. Înainte de a merge la culcare întotdeauna le dă un sărut de noapte bună fetelor, din obișnuință, dar și pentru a fi sigură că s-au întors acasă. În seara ceea nici nu trebuiau să iasă. Dar nu se știe niciodată. Mai bine să verifice. Intră în odaia Danielei. Pășește fără să facă zgomot, atentă

să nu se împiedice de covor. Se reazemă cu o mână de noptieră, pe cealaltă o pune pe perete. Se apleacă înainte, lent și cu buzele îi atinge obrazul. Doarme. Raffaella se îndepărtează în vârful degetelor. Închide încet ușa. Daniela se întoarce. Se ridică, sprijinindu-se într-un cot. Urmează cel mai frumos moment. Raffaella apasă liniștit mânerul și deschide ușa lui Babi. Pallina e în pat. Vede cum unghiul de lumină din coridor se conturează lent pe perete, mărindu-se. Inima începe să-i bată repede. Și acum, dacă mă descoperă, ce le povestesc? Pallina rămâne întoarsă, nemișcată, încercând să nu respire. Aude zgomot de mărgele: trebuie să fie mama lui Babi. Raffaella se apropie de pat și se apleacă lent înainte. Pallina îi recunoaște parfumul. Este ea. Își reține respirația, apoi simte cum sărutul îi atinge obrazul. E un sărut plăcut și afectuos de mamă. E adevărat. Mamele sunt toate la fel. Grijiile și bune. Dar oare și pentru ele fiicele sunt identice? Speră. Raffaella aranjează plapuma și o învelește delicat cu marginea cearșafului. Și brusc se oprește. Pallina stă nemișcată în așteptare. A descoperit ceva? A recunoscut-o? Aude un scârțâit ușor. Raffaella s-a aplecat. Îi simte respirația caldă aproape, prea aproape. Apoi percepe cum se îndepărtează pașii ei ușori pe mochetă. Lumina slabă din coridor dispăre. Liniște. Pallina se întoarce încet. Ușa e închisă. În sfârșit poate să respire. A trecut. Iese din așternut. De ce mama lui Babi s-a aplecat? Ce-a făcut? În semiîntunericul odăii ochii ei obișnuiți cu întunericul găsesc repede răspunsul. La picioarele patului, perfect aliniați, stau ciupicii lui Babi. Raffaella i-a pus la loc, ordonat. Pentru ca fiica ei mâine-dimineată să-și vâre în ei picioarele calde încă după somn. Pallina se întrebă dacă mama ei ar face același lucru. Nu. Nici nu s-ar gândi. De câteva ori a stat trează așteptându-i sărutul. Așteptarea ei a fost zadarnică. Părinții ei săi s-au întors târziu. I-a auzit cum pălăvrăgind au trecut pe lângă odaia ei și s-au dus mai departe. Apoi acel zgomot. Ușa de la dormitorul lor s-a închis și cu ea toate speranțele s-au spulberat. Da, sunt două mame diferite. Simte fiori stranii de-a lungul corpului. Nu, nu și-ar dori să aibă o mamă ca Raffaella. Printre altele, nu-i place parfumul ei. E

prea dulce.

Step intră pe ulicioară. Ajuns în fața porții unde a lăsat-o, frânează ridicând un nor de praf. Se uită în jur. Babi nu-i acolo. Claxonează. Niciun răspuns. Stinge motorul. Încearcă s-o strige: „Babi“.

Nimic. A dispărut. E gata să pornească motocicleta când, brusc, din dreapta aude un foșnet. Vine de după îngrăditură.

— Sunt aici.

Step se uită printre scândurile întunecate.

— Unde?

— Aici!

O mână se ivește prin crăpătura dintre scânduri.

— Ce faci acolo?

Step îi vede ochii mari albaștri. Strălucesc solitari mai sus de mână prin altă crăpătură. La lumina slabă a lunii par foarte speriați.

— Babi, ieși de-acolo.

— Nu pot, mi-i frică!

— Frică? De cine?

— Este un câine mare acolo și n-are botniță.

— Unde? Aici nu-i niciun câine.

— Era mai devreme.

— Ascultă, acum nu-i.

— Chiar dacă nu-i câinele eu totuna nu pot ieși.

— De ce?

— Mi-i rușine.

— De ce ți-i rușine?

— De nimic, nu vreau să-ți zic.

— Ascultă, tu nu cumva te-ai țicnit? Eu m-am săturat. Pornesc și plec. Step pornește motorul. Babi bate cu palma peste scânduri.

— Nu, așteaptă.

Step iar oprește motorul.

— Ei, și?

— Acuși ies, promite-mi că n-ai să râzi.

Step se uită la scândura cea ciudată cu ochi albaștri, apoi își duce mâna stângă la inimă.

— Promit.

— Ai promis, nu?

— Da, ți-am zis doar...

— Sigur?

— Sigur.

Babi bagă mâinile printre crăpături atentă ca să n-o rănească vreo așchie. Un

„Ah!“ sufocat. Step zâmbește. N-a fost prea atentă. Babi e în vârful îngrăditurii, trece în partea cealaltă și începe să coboare. În sfârșit sare. Step întoarce ghidonul motocicletei spre ea, luminând-o cu farul.

— Dar ce-ai pățit?

— Ca să scap de câine, am sărit peste gard și am căzut.

— Te-ai murdărit de glod?

— Mai rău, de bălegar. Step pufnește în răs.

— O, Doamne, bălegar... Nu se poate. Mă prăpădesc de răs. Nu se mai oprește.

— Ai zis că n-ai să râzi. Mi-ai promis.

— Da, dar asta e prea de tot. Bălegar. Nu pot să cred. Tu în bălegar. E prea frumos. Mai frumos nu se poate.

— Știam că nu pot avea încredere în tine. Promisiunile tale nu valorează nimic.

Babi se apropie de motocicletă. Step nu mai râde.

— Stop, oprește-te. Ce vrei să faci?

— Cum, ce vreau să fac? Să urc.

— Ești nebună? Vrei să urci pe motocicleta mea mânjită așa?

— Desigur, dar ce să fac? Să mă dezbrac?

— A, nu știu. Dar murdară așa nu-ți permit să urci pe motocicleta mea. E bălegar totuși!

Step iar izbucnește în răs.

— O, Doamne, nu mai pot! Babi îl privește istovită.

— Ascultă, tu glumești acum?

— Nu, deloc. Dacă vrei îți dau geaca mea ca să te acoperi. Dar scoate-ți toate alea. De nu, îți jur că nu urci.

Babi pufnește. Se face vânătă de furie. Îl înconjoară când trece pe lângă el. Step se ține de nas.

— O, Doamne... E insuportabil...

Babi îl îmbrânțește și se duce în spatele motocicletei lângă far.

— Uite, Step. Îți jur că dacă tu te întorci în timp ce mă dezbrac, îți împrăștii pe față tot bălegarul de pe mine.

Step rămâne întors înainte.

— De acord. Să-mi spui când să-ți transmit geaca.

— Eu vorbesc serios. Eu nu sunt ca tine. Eu îmi țin promisiunile.

Babi verifică pentru ultima oară dacă Step nu se-ntoarce și își scoate încet hanoracul, foarte atentă să nu se murdărească. Dedesubt nu are mai nimic. Îi pare rău că n-a îmbrăcat un tricou când a ieșit din casă. Se uită iar spre Step.

— Nu te-ntoarce!

— Nici nu mă mișc.

Babi se apleacă în jos să-și scoată ghetetele. A fost de-ajuns. Step e foarte iute. Mișcă oglinda laterală din stânga înclinând-o ca s-o încadreze pe Babi. Nu și- a dat seama. Îl verifică din nou. Bine. Nu s-a întors. Dar în realitate Step o urmărește în oglindă. Are un sutien transparent de dantelă, iar pielea de pe mâini i s-a făcut de găină. Step zâmbește.

— Mișcă-te mai repede! Mai ai mult?

— Acuși termin, dar tu nu te-ntoarce.

— Ți-am zis că nu mă-ntorc. Hai, nu lungi atâta, mai repede.

Babi își descheie blugii și lent, străduindu-se să se murdărească cât mai puțin, se apleacă, trăgându-i în jos până la tălpile goale de pe pietrele reci și prăfuite. Step înclină mai jos oglinda urmărind-o cu privirea. Blugii coboară încet arătându-i picioarele netede și palide la acea lumină slabă nocturnă. Step fredonează *You can leave your hat on* imitând vocea lui Joe Cocker.

— Mai ceva ca-n *Nouă săptămâni jumătate*.

Babi se întoarce iute. Ochii ei luminați de farul roșu întâlnesc

privirea veselă a lui Step care zâmbeste răutăcios în oglindă.

— Nici n-a trebuit să mă-ntorc.

Babi își scoate repede blugii și sare în spatele lui pe motocicletă în sutien și chiloței.

— Perversule, ești un stricat! Un porc!

Îi toarnă pumni pe umeri, pe gât, pe spate, în cap. Step se apleacă înainte ca să se ferească măcar cât de puțin.

— Auu, ajunge! Auu, ce rău am făcut? M-am uitat cu un ochi, dar nu m-am întors. M-am ținut de cuvânt... Ai, vezi că nu-ți mai dau geaca.

— Ce? Nu mi-o dai? Acuși iau blugii și-ți dau cu ei peste față, vrei să vezi cum?

Babi începe să-l tragă de mâneci.

— Bine. Bine. Ajunge! Calmează-te! Hai, nu face asta. Uite, ți-o dau. Step își scoate geaca și pornește motocicleta. Babi îl lovește ultima dată.

— Porcule!

Își trage geaca peste ea încercând să se acopere cât mai mult. Dar nu-i prea reușește. Picioarele îi rămân afară până la marginea chiloților.

— Hei, să știi că n-arăți rău! Dar ar trebui să te speli mai des... Chiar ai un fund frumos... serios.

Ea încearcă să-l lovească în cap. Step se îndoiaie iute, râzând. Pornește motorul și pleacă. Se preface că adulmecă.

— Hei, simți și tu un miros ciudat?

— Cretinule! Hai mergi mai departe!

— Pare să fie bălegar...

În acel moment dintr-un tufiș din dreapta apare câinele-lup. Aleargă spre ei lătrând. Step îl împinge cu motocicleta. Câinele rămâne pentru o secundă orbit de lumina farului. Ochii lui roșii strălucesc de furie. Rânjind, își arată colții ascuțiți.

A fost de-ajuns un moment. Step încetinește, apoi accelerează și o ia din loc. Câinele se repede după ei. Atinge motocicleta sărind dintr-o parte cu gura deschisă. Babi țipă. Trage sus picioarele goale

și se înfige cu forță în spatele lui Step. Încă puțin și câinele ar fi mușcat-o. Motocicleta accelerează. Prima. A doua. A treia. Înainte cu toată viteza. Se îndepărtează în noapte. Câinele încearcă să se țină după ei. Dar încet-încet rămâne în urmă. În sfârșit renunță. Se aude lătrând departe. Înconjurat de un nor de praf și întuneric dispăre la fel cum a apărut. Motocicleta își continuă cursul în verdele rece și umed al sătucului nocturn. Babi mai stă cu picioarele strânse în jurul taliei lui Step. Încet-încet motocicleta se oprește. Step îi mângâie piciorul.

— Nu i-a ajuns doar un pic, eh! Și pulpele acestea frumoase nu mai erau. Înseamnă că era adevărată povestea cu câinele...

Babi îi ridică mâna de pe picior.

— Ți-am zis să-ți iei mâna!

Babi i-o dă la o parte. Step zâmbește și schimbă mâna. Babi și pe dreapta i-o dă la o parte.

— Nici cu asta nu-i voie?

— Nu știu cine-i mai rău: câinele care alerga din urmă sau porcul pe care-l am în față!

Step râde, clatină din cap și accelerează.

Babi își trage geaca mai tare. Ce frig! Ce noapte! Ce nebunie! Și toate din cauza Pallinei! Zboară în noapte. În sfârșit ajung vii și nevătămați în fața blocului ei. Step se oprește în fața barei. Babi se uită spre Fiore. Îl salută. Portarul o recunoaște și ridică bara. Motocicleta se strecoară sub ea fără să mai aștepte să se ridice cu totul. Fiore nu-și poate lua ochii de la picioarele frumoase ale lui Babi care se zăresc înghețate de sub geacă. Nimic de zis! Pe timpul lui fetele nu purtau fuste așa de scurte. Babi vede rulourile garajului trase până jos. Ai săi s-au întors. Cu o problemă mai puțin. Ce le-ar fi spus dacă ar fi văzut-o cu Step pe motocicletă în sutien și chiloți. Mai bine nici să nu se gândească. Coboară de pe motocicletă. Încearcă să se ascundă cât mai mult sub geacă. Nu-i prea reușește. De-abia dacă-i ajunge să-și acopere chiloții.

— Mulțumesc pentru tot. Ascultă, geaca ți-o arunc pe geam.

Step se uită la picioarele ei. Babi se ghemuiește. Geaca mai

coboară puțin, dar rezultatul e tot același. Step zâmbește.

— Poate ne mai vedem. Ai niște argumente foarte interesante.

— Ți-am mai spus că ești un porc?

— Mi se pare că da... Mâine-seară trec să te iau.

— Mai bine nu. N-aș putea suporta încă o seară ca asta.

— De ce? Nu te-ai distrat?

— Foarte mult m-am distrat! Eu o fac pe romanița în fiecare seară. Mă urmărește un pic poliția, sar din zbor de pe motocicletă drept într-un sătuc prăpădit, mă fugărește un câine turbat și ajung să mă scufund în bălegar. Mă scutur puțin și ajung acasă în chiloți și sutien.

— Cu geaca mea deasupra.

— Ah, da... uitasem.

— Dar ai uitat să spui un lucru.

— Care?

— C-ai făcut toate astea cu mine.

Babi se uită la el. Ce tip. Are un zâmbet foarte frumos. Păcat că-i așa rău. Are în vedere caracterul. Din partea aspectului fizic n-are nimic de zis. Mai mult. Decide să-i zâmbească. N-o costă prea mult efort.

— Da, ai dreptate. Hai, pa!

Babi vrea să plece. Step o apucă de mână. De data asta cu tandrețe. Babi se împotrivește un pic, apoi renunță. Step o trage iar spre el, apropiind-o de motocicletă. O privește. Are părul lung, despletit, încâlcit de vântul rece al nopții. Pielea ei albă e înghețată. Ochii expresivi, buni. E frumoasă. Step lasă să-i alunece o mână sub geacă. Babi deschide larg ochii, ușor speriată, emoționată. Simte mâna lui cum urcă, ciudat, dar nu-i rece. De-a lungul spatelui, în sus. Se oprește la încheietura sutienului. Babi întinde mâna la spate și-o oprește pe-a lui. Step zâmbește.

— Ești o adevărată romaniță, știi? Ești foarte curajoasă. Spui drept că nu te temi de mine. Ai să mă denunți?

Babi încuviințează.

— Da, șoptește.

— Serios?

Babi face semn cu capul că da. Step o sărută pe gât, de mai multe ori, delicat.

— Juri?

Babi iar încuviințează și închide ochii.

Step continuă să o sărute. Se ridică în sus, îi sărută obrazii proaspeți, urechile înghețate. O răsuflare caldă și provocatoare îi dă fiori până jos. Step se apropie de colțul roz al gurii. Babi suspină cutremurată. Apoi deschide gura, gata să-i primească sărutul. În acel moment Step se oprește. Babi rămâne o clipă așa, cu gura deschisă și cu ochii închiși, visători. Brusc îi deschide. Step stă în fața ei cu mâinile încrucișate. Surâde. Clatină din cap.

— Eh, Babi, Babi. Așa nu merge. Sunt un porc, un animal, o fiară, un ticălos. Spui și spui, și până la urmă renunți... și te lași sărutată. Vezi cum ești? Ești incoerentă.

Babi se face roșie de furie.

— Chiar ești un prost!

Începe să-l lovească cu pumnii. Step încearcă să se apere în timp ce râde.

— Știi de ce m-ai făcut să-mi amintesc? De un pește auriu pe care-l aveam când eram mic. Stăteai acolo cu gura deschisă de parcă căutai aer. Fix ca el când îi schimbam apa și sarea în lavoar...

Babi îi aplică o palmă.

— Auu! Step se ține de obraz înveselit. Uite asta nu trebuia, prin violență nu se obține nimic. Chiar tu ai spus-o! Crezi că dacă mă ameninți, eu am să te sărut? Poate, dacă promiți să nu mă denunți...

— Totuna te denunț! Ai să vezi! Vei face pușcărie, îți jur.

— Ți-am spus că nu trebuie să juri... în viață niciodată nu se știe...

Babi se îndepărtează repede. Geaca îi sare în sus descoperindu-i fundulețul drăguț, acoperit de chiloțeei albi. Încearcă să se acopere cât poate în timp ce bagă greșit cheia în broască.

— Hei, dă-mi geaca.

Babi îl privește furioasă. Își scoate geaca și-o aruncă jos.

Rămâne în sutien și chiloței, în frig, cu lacrimi în ochi. Step o privește satisfăcut. Frumos corp, n- ai ce spune. Ridică geaca și se mbracă. Babi blestemă cheile. Care-i cea de la ușă?

Step își aprinde o țigară. Poate rău a făcut că n-a sărutat-o. Mare treabă, va face-o altă dată. Babi în sfârșit nimerește cheia, descuie și intră. Step vine spre ea.

— Hei, peștișorul, nu-mi dai un sărut de noapte bună?

Babi îi trânteste ușa în față. De după sticlă Step nu o aude ce spune, dar citește foarte ușor pe buzele ei. Îl sfătuiește sau mai degrabă îi ordonă să se ducă într-un anumit loc. Step o privește cum se îndepărtează. Sigur, dacă locul acela e atât de frumos ca al ei, n- ar fi împotriva să-l viziteze.

Babi deschide încetisor ușa de la casă, intră și o trage după sine fără zgomot.

Pășește în vârful degetelor de-a lungul coridorului și se strecoară în odaia ei. Slavă Domnului! Pallina aprinde lampa de pe noptieră.

— Babi, tu ești! În sfârșit, nici nu știam ce să mai cred! Dar ce-i cu tine? Te-a dezbrăcat Step?

Babi își ia cămașa de noapte din sertar.

— Am căzut în bălegar! Pallina adulmecă aerul.

— Într-adevăr se simte. Nici nu-ți închipui ce m-am speriat când am văzut cum cade motocicleta ceea. Pe-o clipă mi-am imaginat că puteai fi tu. Ai avut noroc. Bravo! Le-am șters nasul celor două hlizite. Auzi, da' ce-ai făcut până la urmă cu centura mea Camomilla?

Babi o îngheață cu privirea.

— Pallina, nici nu vreau să aud de centuri, romanite, de Pollo, de curse, de povești de felul acesta. Ți-i clar? Mai bine ai tăcea din gură dacă nu, te dau jos din patul meu sau chiar te-alung!

— N-ai s-o faci!

— Vrei să mă pui la-ncercare?

Pallina o privește. Hotărăște că nu e cazul. Babi se duce la baie.

— Babi.

— Ce-i?

— Spune drept. Ți-a fost bine cu Step, da? Babi oftează. N-ai ce-i face, e irecuperabilă.

Step sare peste gard, traversează grădina fără să facă zgomot. Se apropie de geam. Obloanele sunt deschise. Poate nu s-a întors. Ciocănește cu degetele pe sticlă. Draperia se dă la o parte. În semiîntuneric apare fața zâmbitoare a Maddalenei. Lasă draperia să cadă și deschide iute geamul.

— Salut, unde te-ai pierdut?

— M-a urmărit poliția.

— Ai scăpat?

— Da, totul e-n ordine. Sper că nu mi-au văzut numărul.

— Ai stins farurile?

— Desigur.

Maddalena se dă într-o parte. Step sare peste pervaz și intră în cameră.

— Încet. Ai mei s-au întors nu demult.

Maddalena încuie ușa cu cheia și sare în pat. Se strecoară sub cearșaf.

— Brrr... cât e de frig!

Îi zâmbește. Își scoate peste cap cămașa de noapte și o aruncă la picioarele lui. Lumina slabă a lunii pătrunde prin geam. Sâni ei mici perfecți se văd clar în penumbră. Step își scoate geaca. Pentru o secundă îi pare că simte miros de la țară. Ciudat, pare să se amestece cu un parfum deosebit. Dar nu-i dă atenție. Se dezbracă și intră în pat. Se trage spre ea. Maddalena îl cuprinde strâns. Step alunecă cu mâna în jos, o mângâie pe spate, pe șolduri. Revine și se oprește între picioarele ei. Maddalena suspină când o atinge și îl sărută. Step își strecoară piciorul între-ale ei. Maddalena îl oprește. Se întoarce spre noptieră. Găsește butoanele casetofonului. Apasă REW. Dă înapoi caseta. Un zgomot sec o anunță că s-a întors la început. Maddalena apasă PLAY.

— Iată.

Se întoarce în brațele lui. Îl sărută cu pasiune. Din boxe se aude

încet „Am să mă însor cu tine, pentru că...“. Vocea lui Eros le acompaniază gingaș suspinele.

Într-adevăr, poate ea este femeia vieții lui. Maddalena zâmbește și-i spune în șoaptă:

— Aceasta e situația când trebuie să știi cum să te miști... adevărat?

— Adevărat.

Step îi sărută sânul. E sigur. Madda e femeia vieții lui. Apoi, dintr-odată, își amintește de unde s-a luat mirosul acela ciudat care venea de la geacă. E Carrone. Își amintește al cui e. Și pentru o clipă, în întunericul acelei odăi, nu mai e atât de sigur.

Un sunet insistent. Deșteptătorul.

Pallina îl oprește. Se scoală din pat fără zgomot și se îmbracă. Se uită la Babi. De-abia s-a clintit și continuă să doarmă liniștită cu burta în sus. Pallina se apropie de polița de pe perete. U2, All Saints, Robbie Williams, Elisa,

Tiziano Ferro, Cremonini, Madonna. Ar vrea ceva mai special. Iată. Verifică volumul și-l dă încet. Atinge butonul PLAY. *Șapte mii de cești de cafea*. Britti începe să cânte tandru. Volumul e potrivit. Babi deschide ochii. Se întoarce cu burta în jos. Pallina îi zâmbește.

— Salut.

Babi se întoarce pe cealaltă parte. Vocea ei se-aude un pic răgușită.

— Cât e ora?

— Șapte fără cinci.

Pallina se apropie și o sărută pe obraz.

— Facem pace?

— Din partea ta cel puțin un croissant cu ciocolată de la Lazzareschi.

— N-am timp, degrabă ajunge mama mea aici și trebuie să merg la analize.

— Înseamnă că nu facem pace.

— În noaptea asta ai fost cea mai tare.

— Ți-am zis să nu mai vorbim despre asta. Pallina își desface brațele.

— Ok, cum vrei. Hei, ce să-i zic mamei tale dac-o văd când ies?

— Bună dimineața.

Babi îi zâmbește și se acoperă cu plapuma. Pallina ia geanta cu

cărți și-o aruncă în spate. E fericită, s-au împăcat. Babi e foarte tare și mai ales acum când a devenit romaniță. Pallina trage încet ușa după sine și traversează coridorul în vârful degetelor. Ușa apartamentului e încă încuiată. Învârte cheia și când tocmai vrea să iasă aude o voce de la spate.

— Pallina!

E Raffaella, într-un halat roșu, nemachiată, ușor palidă, dar mai ales surprinsă. Pallina hotărăște să urmeze sfatul lui Babi și cu un „Bună dimineața, doamnă“ o zbughește pe scări. Iese pe ușă și ajunge la poartă. Mama ei încă n-a venit. Se așază pe prag să aștepte. Soarele cald îi atinge fruntea, un muncitor deschide benzinăria, câțiva domni se îndepărtează grăbit de la chioșcul de ziare, ducând sub braț noutăți mai mult sau mai puțin senzaționale.

La lumina zilei nu mai are îndoieli. Nu și-ar dori o mamă ca Raffaella, chiar dacă e cu mult mai punctuală decât a ei.

Babi intră în baie. Își vede fața în oglindă. Nu arată prea bine. S-o faci pe romanița nu-i de mare folos, cel puțin pentru ea. Deschide robinetul cu apă rece, lasă să curgă puțin și-și clătește fața.

Daniela apare la spatele ei.

— Povestește-mi totul! Cum a fost? Cum e florăria? E așa de vesel cum se spune? Ai văzut vreo prietenă de-a mea?

Babi deschide tubul de pastă de dinți, începe să-l strângă de la capăt ca să facă să dispară urma degetului Danielei care l-a apăsât exact pe mijloc.

— E o mare prostie. Un grup de tipi care își riscă în zadar viața și din când în când vreunul reușește să și-o piardă.

— Da, dar vine multă lume? Ce fac acolo? Unde se duc după aceea? Le-ai văzut pe romanițe? Ce tari sunt! Eu n-aș avea curajul să o fac pe romanița!

— Eu am avut...

— Serios? Ai fost romaniță? Uau! Sora mea e romaniță.

— Vai, nu-i prea mare lucru, te asigur, dar acum trebuie să mă pregătesc.

— Uite, mereu faci așa! Cu tine nu-i plăcut deloc. La ce-ți trebuie

o soră mai mare dacă nu-ți povestește nimic? Noi cu Andrea am hotărât să mergem acolo data viitoare. Poate-am să fiu și eu romaniță!

Daniela iese bosumflată din baie. Babi zâmbeste în sinea ei, termină să se spele pe dinți, apoi ia peria. Ce poți să faci? Daniela s-a răzbunat de la distanță. Câteva fire de păr negru atârnă nemișcate și răsucite printre dinții periei. Babi le strânge cu mâna și le aruncă în veceu. Trage apa și începe să se pieptene.

Daniela reapare de după ușă.

— Unde-ai pus ghetetele Superga pe care ți le-am împrumutat ieri?

— Le-am aruncat.

— Cum le-ai aruncat? Ghetetele mele noi...?

— Ai auzit, le-am aruncat. Au nimerit în bălegar și nu se mai putea face nimic cu ele, așa că le-am aruncat. Dacă nu făceam asta, Step nu era să mă aducă acasă.

— Ai căzut în bălegar? Și Step te-a adus acasă? Dar când ai fost romaniță?

— Înainte de asta.

— Cu Step?

— Nu.

Daniela cu picioarele goale o urmează pe Babi în odaia ei.

— Mai pe scurt, Babi, îmi spui cum a fost?

— Ascultă, Dani, hai să facem un acord, dacă tu de azi înainte ai să cureți peria după ce te piepteni, eu peste câteva zile îți povestesc totul, bine? Dani pufnește.

— Bine.

Se întoarce în camera ei. Babi se îmbracă în uniformă. Nu i-ar povesti niciodată, știe asta. Daniela probabil va curăța peria primele zile și atât. E mai tare ca ea.

Raffaella intră în camera lui Babi.

— Pallina a dormit aici?

— Da, mamă.

— Unde?

— Pe patul meu.

— Cum adică? Eu când am venit aseară să te sărut, erai numai tu.

— Ea a venit mai târziu. N-a putut să stea acasă pentru că aveau oaspeți.

— Dar unde-a fost pân-atunci?

— Nu știu.

— Babi, nu vreau să răspund și pentru ea. Gândește-te, dacă i s-ar fi întâmplat ceva, iar mama ei credea că e la noi...

— Ai dreptate, mamă.

— Data viitoare vreau să știu din timp când vine să doarmă aici.

— Dar eu ți-am spus înainte să vă duceți la Pentesti, nu-ți amintești? Raffaella se gândește o clipă.

— Nu, nu-mi amintesc.

Babi îi zâmbește nevinovată ca și cum ar zice „și eu ce pot să fac?“. Pe de altă parte știe foarte bine că nu are cum să-și amintească. Pentru că nici nu i-a spus.

— Nu mi-aș dori să am o fiică ca Pallina. Mereu umblă noaptea cine știe pe unde. Nu-mi place fata asta, o va sfârși rău, ai să vezi.

— Dar, mamă, nu face niciun rău, îi place să se distreze, dar te asigur că-i o fată bună.

— Știu, dar te prefer pe tine.

Raffaella îi zâmbește, o mângâie pe bărbie și iese din odaie. Babi surâde. Știe cum s-o ia. Dar în ultima perioadă îi spune prea multe minciuni. Se gândește să înceteze. Sărmana Pallina, chiar și când nu face nimic, tot e vinovată. Hotărăște s-o ierte. Desigur, trebuie rezolvată problema Pollo, dar și asta la timpul său. Își trage fusta. Se oprește în dreptul oglinzii, își strânge părul sus descoperindu-și fața și îl fixează prin părți cu două agrafe. Rămâne așa să se privească în timp ce din radio iese Un țigan fericit. Babi își dă seama cât de mult seamănă cu mama ei. Nu, chiar dacă ar afla despre tot ce-a făcut, n-ar schimba-o niciodată pe Pallina, sunt prea multe lucruri asemănătoare între ele.

E unul dintre acele cazuri rare, când fără să știe de ce, toți sunt

de acord.

Soarele străbate vesel prin geamul de la bucătărie. Babi termină de mâncat biscuiții integrali și bea ultima picătură de cafea cu lapte. Daniela soarbe până la fund. Lingurița ei se agită nervos în cutia de plastic cu budincă, încercând să apuce până și ultima bucățică de ciocolată ascunsă într-un colț. Raffaella a cumpărat aproape tot ce era scris pe listă. Claudio e fericit. Poate un horoscop pozitiv sau mai degrabă cafeaua pe care a reușit în sfârșit s-o bea. A economisit chiar și pe o cafetieră mai mare.

— Babi, azi e o zi frumoasă. E soare afară... și nici nu-i foarte rece. Am vorbit mai devreme cu mama ta și suntem de acord. Cu toate c-ai primit observația ceea... Azi puteți merge la școală cu Vespa!

— Mulțumesc, tată, sunteți foarte drăguți. Dar știi, după ce-am discutat alătăieri, m-am gândit bine și cred că ai dreptate tu. Dimineața să mergem împreună la școală, eu, tu și Daniela a devenit un ritual, ne poartă noroc. Și e foarte frumos: putem vorbi despre tot, începem ziua împreună și asta-i foarte bine, nu?

Daniela nu-și crede urechilor.

— Babi, scuze, dar haidem cu Vespa. Cu tata putem vorbi oricând, seara la cină, duminica dimineața.

Babi o apucă de braț și i-l strânge tare.

— Nu, Dani, e mai bine așa, serios, haidem cu tata. Și iar o strânge.

— Îți amintești doar, ți-am spus aseară: nu mă simt prea bine. De săptămâna viitoare mergem cu Vespa, va fi și mai cald.

Acea ultimă strânsoare nu-i mai lasă nicio îndoială. E un mesaj. Daniela e o fată cu intuiție, mai mult sau mai puțin.

— Da, tată, Babi are dreptate, venim cu tine!

Claudio bea fericit ultimul strop de cafea. E frumos să ai așa două fiice. Nu se întâmplă așa de des să te simți atât de iubit.

— Bine, fetelor, haideți să ieșim, să nu întârziem.

Claudio se duce în garaj să ia mașina în timp ce Babi și Daniela se opresc în fața ușii să-l aștepte.

— Ai înțeles, în sfârșit! Ce, trebuia să-ți rup mâna?

— Puteai să-mi spui mai devreme, nu?

— De unde să știu că tocmai azi ne vor permite să mergem cu Vespa?

— Dar de ce nu vrei s-o iei?

— Pentru că nu-i.

— Nu-i Vespa? Dar unde-i? Ai ieșit cu ea aseară?

— Da.

— Atunci? Ai căzut în bălegar cu Vespa și ai aruncat-o.

— Nu, am lăsat-o la florărie și când ne-am întors nu mai era!

— Nu pot să cred.

— N-ai decât.

— Nu vreau să cred! Vespa mea!

— Da, de asta mi-au dăruit-o mie.

— Da, dar cine a reparat-o? Cine i-a schimbat colectorul? La anul mama și tata îți vor cumpăra mașină și va deveni a mea. Tot nu pot să cred.

Claudio se oprește în față. Coboară geamul electric.

— Babi, dar ce s-a întâmplat cu Vespa? Nu-i în garaj. Daniela închide ochii. Acum va trebui să creadă.

— Nimic, tată, am lăsat-o în curte. E greu s-o manevrezi. Cred că ar fi bine s-o lăsăm afară.

— Glumești, s-o duci imediat înăuntru. Și dac-o fură? Vezi că eu și mama ta nu avem de gând să cumpărăm alta. Du-te repede s-o pui înăuntru, hai. Ține, acestea sunt cheile.

Daniela urcă în spate, în timp ce Babi se îndreaptă spre garaj prefăcându-se că ar căuta în legătura de chei pe cea corectă. Ajunsă în curte, Babi cade pe gânduri. Și acum ce să fac? Până diseară trebuie să găsesc Vespa. Dacă nu, trebuie să găsesc altă soluție. S-o ia naiba pe Pallina, ea m-a băgat în rahatul acesta și ea trebuie să mă scoată. Babi aude Mercedesul care vine dând înapoi. Fuge spre garaj. Se apleacă sub rulouri. Tocmai la timp. Mercedesul apare de după colț și se oprește. Babi se prefacă că încuie garajul și se îndreaptă zâmbind spre mașină.

— Am pus-o la loc.

Babi joacă perfect, dar ar fi bine să găsească Vespa cât mai repede. În timp ce urcă în mașină se simte urmărită. Se uită în sus. Are dreptate.

Băiatul care locuiește la etajul al doilea probabil că a văzut totul. Dar, de fapt, n-a văzut nimic, altfel n-ar fi privit-o cu un aer atât de perplex. Ea îi zâmbește ca să-l atragă de partea sa. El îi răspunde, dar se vede că ceva nu-i este clar. Mercedesul se îndepărtează. Babi îi întoarce tatei cheile și-i toată numai zâmbet.

— Ai lipit-o bine de perete?

— Excelent. Nu-ți face griji.

Babi se îndreaptă spre Daniela. Stă cu brațele încrucișate. E neagră de ciudă.

— Hai, Dani, mergem săptămâna viitoare cu Vespa.

— Sper.

Mercedesul se oprește la ieșire în fața barei care începe să se ridice lent. Claudio îl salută pe portarul care-i face semn să oprească. Iese din gheretă cu un pachet în mână.

— Bună dimineața, domnule, mă scuzați, au lăsat acest pachet pentru Babi. Babi îl ia curioasă. Mercedesul pleacă lin în timp ce ferestruica se închide. Daniela se întinde înainte împinsă de curiozitate. Chiar și Claudio trage cu ochiul să vadă ce-i. Babi zâmbește.

— Cine vrea o bucățică? E un croissant cu ciocolată de la Lazzareschi. Babi rupe croissantul cu mâinile.

— Tată?

Claudio clatină din cap.

— Dani?

— Nu, mulțumesc.

Poate spera ca în acel pachet să fie vreo veste despre motocicletă.

— Cum vreți, eu îl mănânc pe tot. Nu știți ce pierdeți...

Pallina e o adevărată comoară, știe cum să-și ceară iertare. Acum nu-i rămâne decât să găsească Vespa până la ora opt.

La intrarea în școală fetele pălăvrăgesc vesele așteptând sunetul clopoțelului. Babi și Daniela coboară din mașină și-și iau rămas-bun de la tatăl lor. Mercedesul se îndepărtează printre mașinile din piazza Euclide. Un grup de fete aleargă spre ele.

— Babi, e adevărat că aseară te-ai dus la florărie și ai fost romaniță?

— E adevărat că ai fugit urmărită de poliție?

— Un polițist te-a apucat de păr, Step l-a trântit la pământ și ați fugit cu motocicletă lui?

— E adevărat că au murit două persoane?

Daniela ascultă năucită. Vespa n-a fost sacrificată în zadar. Aceasta înseamnă glorie. Babi nu-și crede urechilor. De unde au aflat despre toate? Nu chiar despre toate. Povestea cu bălegarul, din fericire, a rămas un secret. Sunetul clopoțelului o salvează. În timp ce urcă scările răspunde la întrebările câtorva colege nu prea simpatice. Ce-a fost a fost. Ziua aceea a făcut-o celebră. Daniela îi urează un afectuos:

— Ciao, Babi, ne vedem la recreație.

De necrezut. De când merg la școală împreună nu i-a mai spus-o niciodată. O vede pe Daniela îndepărtându-se înconjurată de câteva prietene. Din toate părțile îi pun mii de întrebări. Până și ea se bucură de momentul ei de celebritate. Ar fi corect să-i întoarcă ghetele. Numai de n-ar povesti despre bălegar.

Un tânăr preot de la parohia din vecinătate stă așezat la catedră. E prima oră, cea de religie. Distracția preferată a tuturor e de a-l pune în dificultate cu întrebări despre sex și raporturi preconjugale. Povestesc dezinhibate exemple și fapte concrete care li s-au

întâmplat unor prietene imagine care, în realitate, erau ele însele. Practic acea oră de religie s-a transformat într-o adevărată lecție de educație sexuală, unica disciplină la care ar fi luat toate numai note excelente.

Preotul se străduie să se eschiveze de la o întrebare despre viața lui privată dinaintea preoției. Deschide Biblia, tăindu-le astfel interesul creat în jurul păcatelor sale improbabile. Babi răsfoiește agenda. Următoarea lecție e greaca.

Doamna Giacci le va chema la răspuns. Se termină ultimul trimestru înaintea examenelor de absolvire. Când va fi clar la ce obiecte vor avea examene, nu se vor mai face interogări. Verifică însemnările pe care și le face. Vor mai fi întrebate trei fete pentru a încheia cercul. Cine-s norocoasele? Babi le citește numele. Din nou Festa. Sărmănica. Nu-i merge săptămâna asta. Babi se întoarce spre ea. Stă cu obrazii în palmă și se uită înainte. Babi o strigă în șoaptă. Silvia o aude.

— Ce-i?

— Azi Giacci te întreabă la greacă.

— Știu.

Silvia schițează un zâmbet și-i face semn spre cartea pe care a sprijinit-o de spatele colegei din față. E gramatica greacă.

— Repet.

Babi îi zâmbește. La ce i-ar servi? Mai bine ar urmări lecția de religie. Doar un miracol ar mai putea-o salva. Sună clopoțelul. Tânărul preot pleacă. Duce cu el o valijoară întunecată de piele și ultimele îndoieli. Mersul lui e cea mai sinceră mărturie. Dacă în tinerețe a făcut păcate, ele, fetele în general, n-au fost de vină.

— Salut, Babi!

— Pallina, ce faci?

Pallina își pune geanta cu cărți pe banca lui Babi.

— Bine, dar cu un litru de sânge mai puțin!

— Și cum a fost?

Pallina își suflecă mâneca de la cămașa albastră arătându-i brațul palid.

— Uită-te aici!

Îi arată un plasture cu o pată de sânge în mijloc.

— Asta nu-i nimic. Îți închipui, medicul două ore mi-a căutat vena. M-a împuns de jur-împrejur și mi-a înțepat tot brațul, zice, ca să-mi găsească vena. Dar mai degrabă cred că mă urăște și a vrut să-mi facă rău. Mereu m-a urât medicul acela. Pe urmă a început să vorbească și nu se mai oprea.

Normal, ca să mă facă să nu mă gândesc la seringă. Unde-mi zice că am vene regale, cu sânge albastru, c-ar trebui să fiu o prințesă. Și apoi baț! Îmi înfige tot acul acela în braț, ca un trădător. Dar i-am arătat eu ce înseamnă prințesă.

I-am strecurat un „porc de câine“ printre dinți...

— Pallina!

— Tu ești mai amabilă. Mama mi-a dat o palmă peste gură... Nu știi cine m-a făcut să sufăr mai tare, ea sau medicul. Atunci când te temi de o durere fizică, vrei să fie liniște în jurul tău, dar parcă ei înțeleg? Și când ieșeam să vezi ce i-a zis mamei. Pallina îl imită: „Un lucru e cert, doamnă, cu asemenea vene fiicei dumneavoastră îi va fi foarte greu să se drogheze.“ Mi s-a făcut greață. Unica ce mi-a plăcut a fost cu după aceea mama m-a dus să luăm dejunul la Euclide. Mi-am comandat un maritozzo de poveste! Apropo, ai primit pachetul meu?

— Da, mulțumesc!

— Dar de ce mă rog portarul acela are mereu fața unuia care trebuie să știe numaidecât ce-i în pachetul pe care-l lași. E mai rău decât razele X... Se vede că sunt tulburată după analize?

— Destul de tare.

— Nu a mâncat el croissantul de la Lazzareschi?

— Nu, zice Babi zâmbind.

— Am meritat iertare?

— Parțial.

— Cum adică? Ce mai trebuie să fac?

— Să-mi găsești Vespa până la opt.

— Vespa ta? Dar cum? Cine știe unde-i? La cine-i? Cine-a luat-o?

Eu de unde să știu?

— Da' eu de unde? Tu știi totul întotdeauna. Cunoști bine mediul. Ești

„iubita“ lui Pollo. Un lucru e sigur, când tatăl meu se va întoarce diseară la opt, Vespa trebuie să fie în garaj...

— Lombardi!

Doamna Giacci intră pe ușă.

— Mergi la locul tău, te rog.

— Da, mă scuzați, doamnă profesoară, îmi povestea ce-au trecut la religie.

— Mă-ndoiesc... Oricum du-te la locul tău.

Doamna Giacci se așază la catedră. Pallina își ia geanta. Babi o oprește.

— Am o idee. Nu mai trebuie să-mi găsești Vespa, cel puțin nu imediat. Pallina zâmbește.

— Totuna era imposibil. Dar ce-ai să faci? Când se întoarce tatăl tău și nu va găsi Vespa în garaj, ce-ai să-i zici?

— Tatăl meu va găsi Vespa în garaj.

— Adică?

— O punem acolo pe-a ta.

— Vespa mea?

— Desigur, pentru tata toate sunt la fel, nu-și va da seama nicidecum.

— Bine, dar eu cum...

— Lombardi!

Pallina nu reușește să termine vorba.

— Trebuie să fi fost foarte interesantă lecția de religie. Vino încoace și dă-mi să văd ce motiv ai avut să absentezi.

Pallina își pune geanta pe umăr și-i aruncă o privire lui Babi.

— Vorbim după.

Pallina se duce la catedră. Scoate agenda și o deschide la pagina cu motivarea absențelor. Giacci îi ia agenda din mână și citește.

— Ah, bine, ai fost să dai analize. Dumitale mai bine ți-ar face o transfuzie de cultură decât de sânge.

Catinelli, ca o lingușitoare perfectă ce este, râde când aude replica. Dar pe

Giacci n-o impresionează această veselie prefăcută.

— Vai, dar este cineva care trebuie să-mi arate agenda contrasemnată. Doamna Giacci se uită ironic la Babi.

— Așa e, Gervasi?

Babi îi aduce agenda deschisă cu semnătura sub observație. Giacci verifică.

— Și ce-a spus mama ta?

— M-a pedepsit.

Nu-i adevărat, dar vrea s-o lase să creadă că a câștigat. Giacci nu stă mult pe gânduri.

— Și bine-a făcut.

Apoi se adresează clasei:

— E important ca părinții voștri să știe să aprecieze munca pe care o facem noi, profesorii, și să ne susțină.

Toate până la una încuviințează.

— Mama dumitale, Gervasi, este o femeie foarte înțelegătoare. Știe foarte bine că ceea ce fac e pentru binele tău. Ține.

Îi întoarce agenda. Babi se duce la loc. Ciudat mod de a face bine, un doi la latină și o observație. Dar dacă m-ar urî ce mi-ar face? Doamna Giacci scoate din geanta ei veche de piele scămoșată temele pentru acasă la greacă îndoite la jumătate.

— Vă anunț că a fost un măcel. Rugați-vă să nu aveți examen la greacă.

Toate stau liniștite. Știu că vor avea examen la latină. Dar se prefac că nu știu. Din clasa cea puteau să se facă toate actrițe. De roluri dramatice, judecând după moment.

— Bartoli, trei. Simoni, trei. Mareschi, patru.

Una după alta fetele vin la catedră să-și ia resemnate lucrările.

— Alessandri, patru. Bandini, patru.

Era ca un fel de procesiune funerară. Toate se întorc la loc și deschid foile încercând să înțeleagă de ce au așa multe corectări. Dar e lucru în zadar, la fel ca și traducerea lor nereușită.

— Stradelli, patru întreg și cinci.

Fata ridică două degete în sus în semn de victorie. Pentru ea, chiar e. Se aștepta la un patru. Acea jumătate de punct pentru ea înseamnă mult.

— Carli, cinci.

O fată palidă cu ochelari groși și păr unsuros, obișnuită să primească șapte, se face albă la față. Se ridică din bancă și pornește cu pas lent spre catedră întrebându-se oare ce-a greșit. Un fior de bucurie străbate toată clasa. E una dintre tocilarele care se pregătesc de lecții regulat.

— Ei, hai! îi șoptește Pallina când sărmănica trece pe lângă ea.

Giacci îi înmânează lucrarea lui Carli. Pare să-i pară rău cu-adevărat.

— Ce-ai pățit? Poate nu te simțeau bine? Sau clasa asta de analfabete te-a molipsit și pe tine?

Fata schițează un zâmbet și cu voce slăbită zice:

— Da, nu mă simțeam bine.

Se întoarce la loc. De-un lucru e sigură. Acum chiar nu se simte bine. Ea, Carli. La fragmentul acela imposibil, să ia cinci. Deschide lucrarea. Recitește rapid și găsește acea tragică greșală. Bate cu pumnul în bancă. Cum de-a putut să confunde? Își trece cu degetele prin păr sincer disperată. Fericirea clasei atinge culmi incredibile.

— Benucci, cinci și jumătate. Salvetti, șase.

A trecut. Celelalte din clasă care încă nu și-au primit lucrările respiră ușurate. Le sunt asigurate note pozitive. Giacci înmânează lucrările în ordine crescătoare, mai întâi notele negative, pe urmă urcă lent până la cele pozitive și la câțiva de șapte și opt. Acolo se oprește. Note mai mari n-a dat niciodată. Chiar și un opt e un mare eveniment.

— Marini, șase. Ricci, șase și jumătate.

Câteva fete își așteaptă liniștite rezultatele, obișnuite să se afle mereu în fruntea clasamentului. Dar pentru Pallina acesta e un adevărat miracol. Nu-și crede urechilor. Ricci șase și jumătate? Deci, ea are cel puțin atât, dacă nu și mai mult. Își închipuie cum îi va

spune mamei: „Mamă, am luat șapte la greacă“. Ar fi ceva. Ultima dată când a luat un șapte a fost la istorie, la Columb. Îi place Cristofor la nebunie din momentul când a văzut o imagine într-o carte care-l înfățișa cu o bandană roșie la gât. Un adevărat lider. Călător, hotărât, un om de cuvânt. Și încă, de bine, de rău, primul s-a dus în America. El a lansat moda americană. Dacă te gândești mai bine, există o vagă asemănare între el și Pollo.

— Gervasi, șapte.

Pallina este fericită pentru prietena sa.

— Du-te, Babi.

Babi se întoarce spre ea și-i face din mână. Măcar de data asta nu are pentru ce s-o compătimizească pe Pallina.

— Lombardi.

Pallina sare din bancă și se îndreaptă repede spre catedră. Nu mai poate de bucurie. Are cel puțin șapte.

— Lombardi, patru. Pallina rămâne mută.

— Lucrarea ta a nimerit din întâmplare printre celelalte, se scuză doamna Giacci zâmbind.

Pallina își ia lucrarea și se întoarce doborâtă în bancă. A crezut pentru o clipă. Ce frumos ar fi fost dacă avea șapte. Se așază. Giacci o privește surâzătoare și continuă să citească notele. A făcut-o intenționat proasta. Pallina e sigură. De ciudă ochii i se umplu de lacrimi. La naiba, n-avea de unde! Șapte la o traducere din greacă, e imposibil. Trebuia să-și dea seama că ceva nu-i curat. Aude o șoaptă din dreapta. E Babi. Pallina încearcă să-i zâmbească, dar nu reușește, îi curge nasul. Babi îi arată un șervețel. Pallina dă din cap. Babi îl înnoadă și i-l aruncă. Pallina îl prinde din zbor.

— Plângăcioso! Ar trebui să te faci romaniță. După asta toate-ți par foaie verde.

Pallina pufnește în râs. Giacci o privește deranjată. Pallina se scuză. Apoi își suflă nasul și profitând de șervețel ridică după el degetul din mijloc. Câteva fete observă și râd vesele.

Doamna Giacci bate cu pumnul în masă.

— Liniște! Să vedem cine răspunde azi. Deschide registrul.

— Salvetti și Ricci.

Cele două fete se duc la catedră, prezintă caietele și așteaptă lângă perete, pregătite să fie împușcate cu întrebări. Giacci se uită iar în registru.

— Servanti.

Francesca Servanti se ridică mirată din bancă. În acea zi nu era rândul ei. Trebuiau să treacă la răspuns Salvetti, Ricci și Festa. Toate știau asta. Se duce în tăcere la catedră și prezintă caietul încercând să-și ascundă disperarea. Dar oricum e evident. Nu s-a pregătit defel. Giacci ia caietele și le pune unul peste altul.

— Bine, cu voi termin de întregat temele la greacă și vom studia mai multă latină. Și-am vrut să vă zic că, probabil, latina va fi la examen.

Bună descoperire, își spune majoritatea clasei în gând. Numai o fată crede altfel. Silvia Festa. De ce doamna Giacci n-a chemat-o la răspuns? De ce n-a întregat-o pe ea în locul lui Servanti? Doar nu-i corect așa. Poate Giacci are alte planuri cu ea? Dar situația ei nu-i dintre cele mai bune. Are deja doi de cinci și nu e cazul s-o înrăutățească. Pe de altă parte, profesoara nu putea să greșească. Giacci nu greșește niciodată. Asta-i regulă de aur la Falconieri. Silvia Festa trebuia să răspundă a treia oară, la asta se aștepta. Îi atrage fără să fie văzută atenția lui Babi.

— Îmi pare rău, nu știu ce să zic. După însemnările mele, trebuia să te-ntrebe pe tine.

— Ce vrei să zici? Că a greșit Giacci?

— Poate, dar știi cum e. Mai bine să nu-i zici.

— Da, dar dacă nu-i zic, n-o să mă admită la examene. Babi dă din umeri.

— Nu știu ce poți face.

Îi pare rău într-adevăr. Fetele încep să răspundă. Silvia se agită nervoasă în banca sa. Nu știe ce să facă. Într-un târziu hotărăște să intervină. Ridică mâna. Doamna Giacci o vede.

— Da, Festa, ce vrei?

— Mă scuzați, doamnă profesoară. Nu vreau să vă deranjez. Dar

cred că pe mine trebuie să mă întrebați a treia oară.

Festa zâmbește, încercând să facă să treacă neobservat faptul că în felul acesta o acuză că s-a înșelat. Giacci răbufnește.

— Vedem imediat.

Ia două caiete ca să poată verifica. Pare că se joacă în bătălie navală. Dar în registru.

— Festa... Festa... Iat-o aici: ai răspuns pe optsprezece martie și ai luat un minus. Ești mulțumită? Mai verifică și alte note.

— Nu știu dacă vei fi admisă la examene.

Un de-abia deslușit „mulțumesc“ îi iese din gură Silviei. E practic distrusă. Doamna Giacci cu un aer satisfăcut reîncepe întrebările. Babi mai verifică o dată în agendă. Optsprezece martie. E ziua când a fost întrebată Servanti. Nu există dubii. Giacci precis că a greșit. Dar cum să-i dovedească! Ar fi cuvântul ei împotriva cuvântului profesoarei. Egal cu încă o observație. Sărmana Festa e absolut disperată. În felul acesta va pierde un an. Deschide paginile de la alte obiecte. Optsprezece martie. A fost într-o joi. Verifică și la alte lecții. Foarte ciudat, în acea zi Festa n-a fost întrebată la niciun obiect. Poate-i o coincidență sau poate nu. Se întinde peste bancă.

— Silvia.

— Ce-i?

Festa e la pământ, sărmănica.

— Transmite-mi agenda ta.

— Pentru ce?

— Vreau să văd un lucru.

— Ce lucru?

— Îți zic pe urmă... Dă-mi-o, hai.

Pentru o secundă o licărire slabă de speranță se aprinde în inima Silviei. Îi transmite agenda, Babi o deschide. Ajunge la ultimele pagini. Silvia o privește plină de speranță. Babi zâmbește. Se întoarce spre ea și-i întoarce caietul.

— Ești norocoasă!

Silvia schițează un zâmbet. Dar nu-i atât de sigură. Deodată Babi ridică mâna.

— Cer scuze, doamnă profesoară... Doamna Giacci se întoarce spre ea.

— Ce este, Gervasi? Nici tu n-ai fost întrebată? Azi chiar mă plictisiți, fetelor...! Hai spune, ce-i?

Babi se ridică. Rămâne o clipă în tăcere. Toți ochii sunt ațintiți asupra ei. Mai ales ai Silviei. Babi se uită la Pallina. Și ea, ca și celelalte, așteaptă curioasă.

Îi zâmbeste. În fond, e corect ceea ce face. Doamna Giacci intenționat a pus caietul Pallinei printre cele cu note de șapte.

— Voiam să vă zic că ați greșit.

Un murmur general inundă clasa. Fetele par înnebunite. Babi e liniștită.

Giacci devine roșie de furie, dar se controlează.

— Liniște! Ah da, Gervasi, unde anume?

— Dumneavoastră pe optsprezece martie nu aveți cum s-o întrebați pe Silvia

Festa.

— Cum adică? E scris aici în registru. Vrei să vezi? Iată, optsprezece martie, minus în dreptul Silviei Festa. Încep să cred că-ți plac observațiile.

— Acea e nota Francescăi Servanti. Din greșeală ați scris-o în dreptul Silviei.

Giacci pare să explodeze de furie.

— Ah, iată cum? Eu știu că tu îți notezi totul în agendă. Dar e cuvântul tău împotriva cuvântului meu. Și dacă eu zic că Silvia Festa a fost întrebată în acea zi înseamnă că așa este.

— Iar eu zic că nu. Ați greșit. Pe optsprezece martie n-ați putut s-o întrebați pe Silvia Festa.

— Ah, da? De ce mă rog?

— Pentru că în acea zi Silvia a lipsit.

Giacci pălește la față. Ia registrul clasei și începe să-l răsfoiască înapoi înnebunită. Douăzeci, nouăsprezece, optsprezece martie. Verifică frenetic absențele. Benucci, Marini și apoi, iată. Doamna

Giacci se clatină pe scaun. Nu-și crede ochilor. Festa. Numele acela scris apăsător de aceeași mână. Ce rușine! Greșeala ei! Atâta-i trebuia. Giacci se uită la Babi. E doborâtă. Babi se așază lent. Toate colegile se întorc spre ea. O șoaptă se aude încet-încet în toată clasa.

— Bravo, bravo, Babi, bravo.

Babi se prefacă că nu aude. Dar murmurul acela ajunge și la urechile doamnei Giacci, cuvintele ca niște ace de gheață o înțepă reci și cumplite la fel de dureros ca și această înfrângere. Ce figură a făcut în fața întregii clase. Clasa ei. Și apoi, acele cuvinte care-i ies așa de greu și obositor subliniindu-i greșeala.

— Servanti, treci la loc. Vino tu, Festa.

Babi își lasă ochii în jos. S-a făcut dreptate. Apoi își ridică lent privirea. Se uită la Pallina. Privirile lor se întâlnesc și mii de cuvinte spuse în tăcere zboară peste bănci. De azi se va ști că și doamna Giacci greșește. Legendara regulă de aur se face țandări. Cade și se sparge în mii de bucăți ca un cristal fragil din mâinile unei menajere tinere și neîndemânatică. Dar Babi nu vede nici o patroană țipând. Încotro nu te-ntorci, numai ochi fericiți. Colegele sale sunt mândre de curajul ei. Privește mai departe. Și ceea ce vede o inspaimanta. Doamna Giacci o fixează cu privirea. Lipsa de expresivitate a acelei priviri are duritatea unui zid de piatră în care a fost scobit cu greu cuvântul „ura“. Pentru o clipă Babi regretă că a avut dreptate.

Amiază. Step într-un hanorac și o pereche de șorți intră în bucătărie ca să ia dejunul.

— Bună ziua, Maria.

— Bună ziua.

Maria încetează să mai spele vesela. Știe că lui Step nu-i place zgomotul. Step ia de pe foc cafetiera și cana cu lapte și se așază la masă când soneria începe să sune insistent. Parc-ar fi sfârșitul lumii. Step își duce mâna la frunte.

— Cine dra...

Maria cu pași mici și repezi aleargă spre ușă.

— Cine-i?

— Sunt Pollo! Deschideți, vă rog!

Maria, amintindu-și ziua precedentă, se întoarce spre Step cu un aer întrebător. Step dă din cap. Maria deschide ușa. Pollo intră în fugă. Step e acolo, își toarnă cafeaua.

— Vai, Step, nu-ți închipui ce s-a întâmplat! E prea de tot! Step ridică sprânceana.

— Mi-ai adus sendvișuri?

— Nu, am văzut că nu știi să prețuiești. Uite. Îi arată *Il Messagero*.

— Ziarul îl am deja.

Ridică de pe masă *La Repubblica*.

— Mi l-a adus Maria. Tu nici măcar n-ai salutat-o. Pollo se întoarce spre ea, nu prea încântat.

— Bună, Maria.

Apoi deschide ziarul și i-l pune pe masă.

— Ai văzut? Uite ce fotografie de milioane! Te-ai făcut vestit. Te-

au dat la gazetă.

Step deschide la pagina *Cronaca di Roma*. E adevărat. Iată-l. Este el pe motocicletă cu Babi la spate, ridicat pe-o roată în fața fotografiilor. Ușor de recunoscut: din fericire au fost fotografiați din față. Plăcuța nu se vede..., foarte bine, altfel ar fi avut mari probleme. E un articol întreg. Cursele, numele celor reținuți, uimirea polițiștilor, descrierea urmăririi lor.

— Ai citit? Ești vestit, Step! Ești vedetă! La naiba, de-aș fi eu în locul tău! Step îi zâmbește.

— Tu nu poți să te ridici ca mine! Vai, dar e frumoasă poza! Ai văzut-o pe

Babi, ce bine-i stă?

Pollo încuviințează de nevoie. Babi nu-i tocmai idealul său feminin. Step ia ziarul cu ambele mâini și privește extaziat fotografia.

— Motocicleta mea e cea mai frumoasă! exclamă în timp ce se-ntreabă dacă Babi a văzut fotografia, cu siguranță, nu. Pollo, trebuie să vii cu mine. Ține, toarnă-ți o cafea cât eu fac un duș.

Step se duce dincolo. Pollo se așază în locul lui. Se uită la fotografie. Începe să recitească articolul. Ia ceașca și-o duce la gură. Ce grețos! Asta-i: Step bea cafea fără zahăr. Vocea lui Step se aude nedeslușit din duș.

— La ce oră se închid magazinele?

Pollo pune a treia linguriță de zahăr în cafea. Se uită la ceas.

— Peste jumătate de oră.

— La naiba, trebuie să ne grăbim.

Pollo gustă cafeaua. Așa mai merge. Își aprinde o țigară. Step apare la ușă, în halat și cu un prosop mic își șterge părul. Se apropie de Pollo și se uită din nou la fotografie.

— Cum e să fii prieten cu o vedetă?

— Lasă, nu exagera.

Step îi ia ceașca din mână și bea un gât din cafea.

— Ce grețos! Cum o poți bea atât de dulce? E groaznică! Iată de ce ești așa de gras! Câte linguri ai pus?

— Eu nu sunt gras. Sunt un slăbănog mascat.

— Vai, Pollo, acum că ești logodit ar trebui să te întorci la sală, să fumezi mai puțin, să stai la dietă. Vezi să nu te părăsească fata! Cu femeile nu te pui, te relaxezi o clipă și-i gata cu tine. Și apoi, după această poză și tu trebuie să apari în ziare.

— Dar eu am apărut în ziare înaintea ta. Cu suporterii. Eu eram în prim-plan, urlam mai tare ca toți cu mâinile în sus.

— Tu nu-nțelegi, suporterii nu mai sunt la modă. Azi e la modă să fii bandit și huligan... Vezi, ei, de fapt, mi-au făcut un serviciu. Cum crezi, ar trebui să le cer bani ăstora de la *Il Messagero*? Exploatare de imagine, nu?

Step se duce să se-mbrace. Pollo termină de băut cafeaua. Se ridică și-și trece cu mâna peste burtă. Step are dreptate. De luni va merge iar la sală. Nu se știe de ce, dar toate lucrurile importante se încep de la o luni.

Pollo e pe viala Angelico, pe motocicletă oprită, sprijinită în furcă. Step sare din mers la spatele lui.

— Hai... Pollo, mergi încetitor că l-am pus între noi.

— Cât ți-au cerut să plătești?

— Douăzeci și doi de euro.

— Să-i ia naiba. Acum unde mergem?

— În piazza Jacini.

— Ce să facem?

— Babi trăiește acolo.

— Ei, hai! Demult n-ai văzut-o?

— Demult.

— E ciudată viața, nu?

— De ce?

— Mai întâi nici n-o cunoști, pe urmă începi să te vezi cu ea în fiecare zi.

— Da, e ciudată viața.

— Dar e și mai ciudată când începi s-o vezi în fiecare zi și-i mai duci și cadouri.

Step îi dă una peste cap lui Pollo.

— Auu!

— Ai terminat? Parc-ai fi un taximetrist băgăcios care-ți pune o mie de întrebări și nu mai tace din gură până te duce la destinație. Îți mai lipsește o stație radio care să croncănească.

Pollo începe să conducă înveselit și imită vocea operatorului de taxi.

— Csss piazza Jacini pentru Pollo 40, piazza Jacini pentru Pollo 40.

Step îl mai pocnește o dată. Apoi începe să-i toarne de-a palme peste față, peste obraji, peste frunte. Pollo continuă s-o facă pe radioul, țipând cât îl ține gura.

— Piazza Jacini Pollo 40, piazza Jacini Pollo 40.

Continuă să râdă așa și să urle mergând în zigzag printre mașinile care frânează îngrijorate. Se apropie de un taxi adevărat. Pollo îi strigă în ferestruică:

— Piazza Jacini Pollo 40.

Taximetristul se prinde, dar nu zice nimic. Motocicleta se îndepărtează. Taximetristul ridică mâna arătându-le ceva și clătinând din cap. E absolut clar că idolul său poate fi cel mult Sordi și nicidecum De Niro. Step și Pollo trec pe lângă o polițistă care dirijează circulația. Aproape o împing, zâmbindu-i, îi ating marginea fustei. Pollo scoate limba. Ea nici nu încearcă să le vadă numărul. Ce-ar putea să scrie în amendă? Codul rutier nu pedepsește așa gen de comportament.

— Piazza Jacini 40, am ajuns la destinație.

Motocicleta lui Pollo se oprește vuind în fața barei de la intrarea în curtea casei lui Babi.

Step îl salută pe portar care-i răspunde și-i lasă să treacă. Pollo se întoarce spre Step.

— Ai mai fost pe-aici? Portarul te-a recunoscut.

— Niciodată. Portarii toți sunt așa, e de-ajuns să le dai binețe și te lasă să treci. Oprește aici și așteaptă-mă.

Step sare de pe motocicletă. Pollo oprește motorul.

— Grăbește-te, banii se scurg în...

— Contor.

— Sau cum naiba s-o fi chemând. Mișcă-te mai repede, de nu, te las și mă duc.

Step, la interfon, găsește numele și sună.

— Cine-i?

— Trebuie să-i transmit lui Babi un pachet.

— La primul etaj.

Step urcă. O menajeră grasă stă la ușă.

— Bună ziua, țineți, trebuie să las asta pentru Babi. Fiți atentă că se sparge. O voce se aude din capătul coridorului.

— Cine-i, Rina?

— Un băiat a adus ceva pentru Babi.

Raffaella iese să-l vadă pe băiat. Umeri lați, păr scurt, zâmbetul acela. L-a mai văzut, dar nu-și amintește unde.

— Bună ziua, doamnă. Ce mai faceți? I-am adus asta lui Babi, un fleac. Puteți să i-l dați când se întoarce de la școală?

Raffaella încă zâmbește. Deodată își dă seama. Îi pierе zâmbetul.

— Tu nu ești cel care l-a lovit pe domnul Accado? Ești Stefano Mancini. Step rămâne surprins.

— Nu credeam că sunt așa celebru.

— De fapt, nu ești celebru. Ai tăi știu ce s-a întâmplat?

— Dar ce s-a întâmplat?

— Ai fost denunțat.

— Vai, nu face nimic. Sunt obișnuit. Zâmbește.

— Și apoi sunt orfan.

Raffaella rămâne pentru un moment în încurcătură. Nu știe dacă să-l creadă sau nu. Dar nu mai contează.

— Auzi, tu, oricum n-ar fi, eu nu vreau să te mai văd învârtindu-te pe lângă fiica mea.

— Ca să știți, ea vine mereu unde sunt și eu. Dar nu-i nimic, nu mă deranjează. Vă rog, nu strigați la ea, nu merită, vă-nțeleg.

— Eu nu.

Raffaella îl măsoară cu privirea din cap până-n picioare

încercând să-l intimideze. Nu reușește. Step zâmbește.

— Nu știu de ce, dar veșnic nu le sunt pe plac mamelor. Mă scuzați, doamnă, dar acum chiar trebuie să plec. Mă așteaptă taxiul. Mi se duc banii.

Step coboară pe scări, sare peste ultimele trepte, dar reușește să audă cum se trânteste ușa. Cât de mult seamănă cu Babi, doamna aceea. E de-a dreptul impresionant. Același contur al ochilor, aceeași formă a feței. Dar Babi e mai frumoasă. Dacă ar fi și mai puțin cicălitoare. Își amintește ultima oară când s-au văzut. Nu, la asta tot se aseamănă. Pentru o clipă și-ar dori s-o revadă. Pollo apasă pe claxon.

— Hei, mișcă-te odată! Ce naiba faci, visezi? Step urcă la spatele lui.

— Ești foarte insuportabil ca taximetrist!

— Du-te naibii. De-o oră te aștept. Ce-ai stat atâta?

— Am vorbit cu maică-sa.

Lui Step îi vine pe neașteptate un gând. Ridică puțin capul. E așa cum a presimțit. Raffaella e acolo, la fereastră. Vrea să se dea înapoi. Prea târziu. Step a văzut-o. El îi zâmbește și-i face semn din mână. Raffaella închide geamul cu putere, în timp ce motocicleta dispare după colț. Pollo se oprește în fața barei. Step îi spune la revedere portarului. Ar fi bine să se împrietenească măcar cu cineva în casa asta.

— Ai vorbit cu maică-sa? Și ce i-ai zis?

— Nimic, am avut o mică discuție. În realitate ea mă adoră.

— Step, fii atent.

— La ce?

— La tot! Aceasta-i o poveste din acelea care se sfârșesc prost.

— De ce?

— Îi duci cadouri... vorbești cu maică-sa. N-ai mai făcut-o până acum. Chiar atât de tare îți place de Babi asta?

— Nu-i rea.

— Dar Madda?

— Ce are a face Madda? Aceea e o altă poveste.

— Pollo!...

— Ce-i?

— Știi că ieri l-au omorât pe un vecin de-al tău?

— Ce vorbești? Nu știam. Cum s-a întâmplat?

— I-au tăiat gâtul.

Step îl apucă de gât pe Pollo și-l strânge.

— Era un taximetrist care punea prea multe întrebări.

Pollo încearcă să se elibereze din strânsoare. Dar în zadar.

Înțelege că-i o glumă și începe iar să croncănească:

— Pollo 40, mesaj recepționat. Csss. Pollo 40, mesaj recepționat.

Dar nu-i iese la fel de bine ca prima dată. Acum vocea îi sună gâtuită.

Ce față obraznică are băiatul acela. Raffaella deschide pachetul ciudat. Un poster. Îl recunoaște pe Stefano pe motocicletă cu roata ridicată. Dar cea de la spatele lui e fiica ei. E Babi. Cine a făcut poza? Pare a fi dintr-un ziar. În stânga sus e scris de mână cu carioca: „Un cuplu celebru!“. Cu siguranță e a acelui băiat. Iar în partea de jos o inscripție tipărită: „Fotografia fugarilor“.

Ce vrea să-nsemne?

— Doamnă, vă cheamă soțul la telefon.

— Alo, Claudio?

— Raffaella! pare tulburat. Ai văzut *Il Messagero* de azi? În Cronaca di

Roma este poza lui Babi...

— Nu, n-am văzut. Mă duc să-l iau.

— Alo? Raffaella?

Soția sa deja a închis. Claudio se uită în receptorul mut. Soția sa niciodată nu- i dă voie să vorbească până la capăt. Raffaella coboară în fugă până la chioșcul de ziare de lângă casă. Cumpără *Il Messagero*. Îl deschide fără să mai aștepte restul. Asta înseamnă că este cu-adevărat tulburată. Găsește Cronaca. Iat-o. Aceeași fotografie. Citește titlul scris mășcat: „Pirații străzii“. Fiica ei. Raidul, poliția, urmărirea. Reținerea. Ce are Babi cu toată istoria asta? Rândurile încep să-i salte în fața ochilor. Simte cum ametește. Apoi respiră adânc. Încet-încet se simte mai bine. Destul cât să ia restul. Vânzătorul, văzând-o așa palidă, se îngrijorează.

— Doamna Gervasi, vă simțiți rău? O veste proastă? Raffaella se întoarce clătinând din cap.

— Nu, nu-i nimic.

Se îndepărtează. Ce altceva putea să-i spună? Ce-o să le zică acum prietenelor? Vecinilor? Soților Accado? Lumii întregi?

— Nu, nu-i nimic. Nu vă faceți griji. Fiica mea e una dintre pirații străzii. Îi va fi foarte greu să aștepte până la sfârșitul lecțiilor.

Vocea din telefon e caldă și senzuală la fel ca și corpul căruia îi aparține.

— Domnule Mancini, e tatăl dumneavoastră pe prima linie.

— Mulțumesc, domnișoară. Paolo apasă butonul.

— Alo, tată?

— Ai văzut *Il Messaggero*?

— Da, am fotografia în fața mea.

— Ai citit articolul?

— Da?

— Și ce crezi?

— Nu-s multe de crezut. Cred că mai devreme sau mai târziu o va sfârși prost.

— Și eu așa cred.

— Ce putem face?

— Nu mare lucru, mi se pare.

— Când te întorci acasă, să-i vorbești, bine?

— Da, am să-i vorbesc. Dar la ce-ar servi? Oricum, îți promit, dacă asta te face fericit.

— Mulțumesc, Paolo.

Tata închide telefonul. Fericit. Ce-ar putea să mă facă fericit. Sigur nu un articol ca acela despre fiul meu. Ia ziarul în mână. Se uită la fotografie. Doamne, cât e de frumos, îi seamănă ei. Și un surâs de-abia vizibil îi apare pe chipul obosit, incapabil să șteargă acea veche suferință. Pentru o clipă e sincer cu sine însuși.

— Da. Eu știu ce m-ar putea face fericit.

Secretara lui Paolo intră în birou cu niște hârtii.

— Domnule, acestea sunt pentru semnat.

Le pune pe masa de scris și rămâne acolo în așteptare. Paolo ia pixul aurit din buzunarul sacoului. I l-a dăruit Manuela, logodnica

lui. Dar în acel moment simte ușor-ușor parfumul secretarei. E provocator. Totul la ea e provocator. Paolo își scrie numele în subsolul fiecărui act. Are în mână pixul Manuelei, dar se gândește la secretară. La parfumul ei, la șoldurile inocente care îi leagă delicat corpul. Sau poate nu? Poate nu sunt atât de inocente...

Gândul că se află atât de aproape începe să-l excite.

— Domnule, acest tânăr aici, în ziar, nu-i fratele dumneavoastră?

Paolo semnează ultimul document.

— Da, el e.

Secretara se mai uită o dată la fotografie.

— Și aceea de la spate e prietena lui?

— Nu știu. Poate că da.

— Fratele dumneavoastră e mult mai bun ca persoană.

Paolo o privește cum iese. Mersul ei și ceea ce-a zis nu lasă îndoieli. E femeie și asta înseamnă că e isteată. Intenționat se leagă așa în fața lui, e sigur de asta. La fel de sigur e că a găsit strategia care îl va ajuta pe domnul Forte să economisească vreo câteva mii de euro. Se uită în ziar. Pentru o secundă își imaginează cum ar ridica el motocicleta pe-o singură roată cu secretara în spatele lui. Ea se ține strâns de el, picioarele ei sunt lângă picioarele lui, brațele ei în jurul taliei lui. Ar fi frumos. Închide *Il Messaggero*. Paolo se teme de motociclete. Ar putea să apară vreodată poza lui în ziare? Cu siguranță nu va fi surprins cum ridică motocicleta în aer. Cel mult ar face ceva legat de finanțe. Într-un anumit moment are o presimțire urâtă. Își vede fotografia cu titlul: „A fost arestat juristul unei cunoscute companii financiare“. Se întoarce la afacerile domnului Forte. Probabil ar fi mai bine să verifice dacă totul e-n ordine.

Lecțiile s-au terminat și Pallina coboară treptele săltând alături de Babi.

— Ce tare! Ai văzut ce mutră a făcut Giacci?

— Îmi pare rău...

— Îți pare rău? Așa-i trebuie scorpiei... Crezi că din greșeală a

pus acolo lucrarea mea? A făcut-o cu bună știință. Se ia de mine, pentru că eu sunt mereu veselă, spun glume, în timp ce ea... Doamne, ce mortăciune.

— Știu, dar oricum îmi pare rău. Ai văzut cum m-a privit? Acum mă urăște, va face orice ca să se răzbune.

Pallina o lovește cu palma pe umăr.

— Dar să vezi că n-o să-ți poată face nimic. La cât de curajoasă ești tu, orice nu ți-ar face oricum ai să ajungi la examene și doar a rămas puțin. Să fi avut eu media ta, știi ce nebunii era să fac...

Pallina scoate din geantă un pachet de Camel. Ia o țigară și o pune-n gură. Se uită în pachet. Mai sunt încă trei în afară de cea cu filtrul în jos, care-i poartă noroc.

— Hei, parcă ai zis că te lași de fumat?

— Da, am zis. Mă las de luni.

— Ai spus asta luna trecută.

— Într-adevăr luni m-am lăsat, dar iar am început de ieri.

Babi clatină din cap. Apoi vede mașina mamei parcată de cealaltă parte a străzii.

— Ce faci, Pallina, vii cu noi?

— Nu, îl aștept pe Pollo. A zis că vine să mă ia. Poate vine și Step. De ce nu rămâi și tu? Hei, spune-i mamei tale că mergi să mănânci la mine.

Babi nu s-a mai gândit la Step din dimineața aceea. S-au întâmplat prea multe lucruri. Cum și-au luat rămas-bun atunci seara? Incoerentă. Așa a numit-o. Ce prostie! Ea nu-i incoerentă.

— Mulțumesc, Pallina. Mă duc acasă, și-apoi ți-am spus, nu vreau să-l văd pe

Step; și nu insistă cu povestea asta dacă nu vrei să ne certăm.

— Cum vrei. Atunci la cinci la Parnas...

Babi încearcă să spună ceva, dar Pallina e mai rapidă.

— Da, cu Vespa mea.

Babi îi zâmbește și se îndepărtează. De ce se ține așa? se gândește Pallina. Treaba ei. Poate e vreo tehnică. Oricum e prea simpatică. Și încă poate s-o pună la punct pe Giacci așa de bine. E

timpul să răspândească noutatea. Pallina se apropie de un grup de fete mai mici. Sunt dintr-a doua.

— Ați aflat cum s-a făcut Giacci de răs?

— Nu, cum s-a întâmplat?

— Voia s-o pice pe Silvia, una din clasa noastră. De fapt, a greșit și a notat-o pe alta.

— Pe bune?

— Da, din fericire Babi și-a dat seama.

— Cum, Gervasi?

— Chiar ea.

O fată cu *Il Messaggero* în mână se apropie.

— Auzi, Pallina, asta de aici e Babi?

Pallina îi smulge ziarul din mână. Citește articolul la fugă. Se uită la Babi. Aproape a ajuns la mașina mamei sale. Încearcă s-o strige. Țipă tare, dar zgomotul mașinilor îi acoperă vocea. Prea târziu.

Babi ridică bancheta pentru a urca în mașină.

— Salut, mamă.

Se apleacă înainte ca s-o sărute. O palmă o lovește în plină față.

— Auuu!

Babi cade așezată pe bancheta din spate. Își netezește obrazul fără să-nțeleagă nimic.

Și Daniela urcă în mașină.

— Hei, ai văzut ce tare! Babi, ai apărut în ziar...

Se uită în jur. Liniștea ceea. Fața Raffaellei. Mâna lui Babi care își netezește obrazul dureros. Înțelege din zbor. În timp ce o așteaptă pe Giovanna care veșnic se reține, Raffaella strigă ca o apucată. Babi încearcă să-i dea explicații. Daniela mărturisește în favoarea ei. Raffaella se enervează și mai tare. Pallina devine principala vinovată. Dar nu poate fi trasă la răspundere, e în afara jurisdicției.

În sfârșit vine Giovanna și cu un obișnuit „Scuzați“ urcă înăuntru. Mașina pornește. Pe drum toate tac. Giovanna se gândește că situația e prea gravă. Altfel de ce-ar fi toate așa nervoase?

— Scuzați, dar eu azi nu am întârziat prea mult, nu?

Daniela pufnește în râs. Babi se controlează un pic, dar până la urmă cedează și ea. Ultima începe să râdă Raffaella.

Giovanna normal că nu înțelege nimic și se supără. Se gândește că ele nu doar exagerează, ba chiar sunt niște bătășane dacă o iau așa peste picior. Îi va spune mamei sale. De mâine, hotărăște Giovanna, sau vine ea să mă ia, sau mă întorc cu autobuzul.

Cel puțin măcar atâta folos a fost din acea istorie: nu vor mai trebui s-o aștepte pe Giovanna.

Vechea geantă de piele neagră ținută strâns sub braț. O jachetă de postav de culoarea muștarului. Părul, obosit ca și mersul, e scurt și ușor zbârlit. Colanții groși maronii îi mai adaugă câțiva ani în plus, de parcă câți are nu i-ar fi de- ajuns. Mocasini vechi cu toc mediu și vârfuri groase o strâng și o rod. Dar nimic nu se compară cu ceea ce simte în suflet.

Și-ar dori din toată inima să poarte pantofi cu două mărimi mai mici. Doamna Giacci deschide ușa de sticlă a blocului vechi în care trăiește. Scârțâitul n-o mai miră. Se oprește în fața ascensorului. Apasă butonul. Se uită la cutiile poștale. Unele nu au nume. Una nu are nici sticlă și atârnă oarecum strâmb ca și toată casa lui Nicolodi, proprietarul. Oare lucrurile încep să semene oamenilor cărora le aparțin sau invers? Doamna Giacci nu cunoaște răspunsul. Intră în ascensor.

Câteva inscripții zgâriate în lemn. Numele unei foste iubiri. Mai sus sigla unui partid scobită perfect de un sculptor dezamăgit. Mai jos, în dreapta, un organ masculin reprezentat nu prea exact, cel puțin din câte-și amintește ea. Etajul al doilea. Scoate din geantă o legătură de chei. O bagă pe cea mai lungă în broasca ușii. Aude un zgomot de după ușă. Este el, unica ei iubire. Sensul vieții ei.

— Pepito!

Un câine mic îi aleargă în întâmpinare lătrând. Giacci se apleacă.

— Ce faci, scumpule?

Câinele, dând din coadă, îi sare în brațe.

— Pepito, nici nu știi ce i-au făcut azi mamiticăi tale.

Doamna Giacci închide ușa, lasă geanta de piele pe o poliță rece

de marmură și-și scoate jacheta.

— O proastă a îndrăznit să mă contrazică în fața tuturor, înțelegi... Să fi auzit cu ce ton.

Doamna Giacci se duce în bucătărie. Câinele o urmează tropăind. Pare să fie sincer interesat.

— Ea, pentru o mizerabilă de greșeală, m-a distrus, înțelegi? M-a umilit în fața întregii clase.

Deschide un robinet vechi din tub de cauciuc îngălbenit de timp. Apa țâșnește neregulat pe o plasă albă de cauciuc cu margini imprecise. A fost tăiată de mână ca să încapă în chiuvetă.

— Ea are de toate. O casă frumoasă, pe cineva care-i face de mâncare. Ea nu trebuie să-și facă griji pentru nimic. Acum nici măcar nici nu se gândește la ceea ce-a făcut. Pentru ea ce contează?

Dintr-un dulăpior plin cu pahare diferite între ele, doamna Giacci ia unul la întâmplare și-l umple cu apă. Până și sticla pare să-i amintească de timpul care trece. Bea și se întoarce în salon. Câinele o urmează ascultător.

— Trebuia să le vezi pe celelalte fete. Erau fericite. Râdeau la spatele meu bucuroase că am greșit...

Doamna Giacci scoate din sertar câteva lucrări și se așază la o masă. Începe să le corecteze.

— Ea nu trebuia să facă asta.

Și subliniază cu roșu de mai multe ori greșelile unei sărmene nevinovate.

— Nu trebuia să mă facă de râs în fața la toate.

Câinele sare pe un vechi fotoliu de catifea bordo și se ghemuiește pe pernuța moale deja obișnuită cu micul lui corp.

— Înțelegi, cum am să revin în clasa ceea? De fiecare dată când voi da o notă, se va găsi cineva care să zică: „Sunteți sigură că e nota mea, doamnă profesoară?”. Și vor râde, sunt sigură că vor râde.

Câinele închide ochii. Doamna Giacci notează cu patru lucrarea pe care o corectează. Poate sărmăna nevinovată merita mai mult. Doamna Giacci continuă să vorbească singură. Pepito adoarme. O altă lucrare este sacrificată. În zile mai liniștite ar fi putut fără

probleme să ia o notă satisfăcătoare.

Mâine nu va fi o zi frumoasă pentru acea clasă. De fapt, în acea odaie o femeie la o masă demult neceruită și-a dat practic singură un răspuns. Oamenii seamănă cu lucrurile pe care le posedă. Și într-o clipă în casa ceea totul devine mai cenușiu și mai vechi. Până și o frumoasă madonă agățată pe perete se pare că a devenit rea.

Parnas. Fete frumoase cu ochi machiați perfect, gene lungi și rujuri delicate, stau așezate la măsuțe rotunde și pălăvrăgesc lenevind la soare în acea după-amiază de primăvară.

— La naiba, m-am murdărit!

O fată râde, alta mai pesimistă verifică dacă nu cumva și bluzița ei a pățit la fel. Fata cu bluzița pătată înmoaie vârful unui șervețel de hârtie într-un pahar plin cu apă. Șterge cu putere pata de ciocolată care se mărește și mai tare. Bluzița de culoarea laptelui în acel punct devine bej. Fata e disperată.

— Vai! Aceste pahare cu apă aduc ghinion. Se pare că intenționat chelnerii le pun pe masă, ei știu deja c-ai să te pătezi. Scuze!

Îl oprește din mers pe un chelner.

— Poți să-mi aduci un ștergător de pete, te rog?

Fata ia cu ambele mâini bluzița arătându-i pata udă. Chelnerul nu se oprește la suprafață. Face o analiză mult mai profundă. Bluzița, transparentă în acel punct ud, s-a lipit de sutienul cu dantelă.

Chelnerul zâmbește.

— Vă aduc imediat, domnișoară.

Profesionist și mincinos, ar fi vrut să-i dea altceva înțelegând frustrat că acel nasture descheiat nu-i era dedicat lui. Nicio fată de aici nu s-ar logodi vreodată cu un chelner.

Pallina, Silvia Festa și alte câteva fete de la Falconieri se reazemă de un lanț care se întinde suferind sub greutatea lor, atârnat de două coloane joase de marmură.

— Iat-o.

Babi are obrajii rumeniți. Le ascultă veselă cu un zâmbet, ușor obosită după plimbarea pe jos. Pallina îi aleargă în întâmpinare.

— Salut.

Se sărută drăgăstos și sincer. Spre deosebire de majoritatea săruturilor de la mesele din Parnas.

— Ce-am mai obosit. Nu credeam că-i așa departe.

— Ai venit pe jos?

Silvia Festa o privește mirată.

— Da, pentru că n-am motocicletă. Babi se uită aluziv la Pallina.

— Și apoi voiam să mai fac câțiva pași. Dar am exagerat un pic, sunt extenuată. Și când mă gândesc cum am să ajung înapoi tot așa. Pallina îi întinde cheile.

— Ține. Vespa mea îți stă la dispoziție.

Babi se uită la brelocul cu litera P de cauciuc albastru din mâinile sale.

— Despre Vespa mea nu sunt noutăți?

— Pollo a zis că nimeni nu știe nimic. Probabil a luat-o poliția. A spus că te vor anunța mai târziu.

— Aha, și vor vorbi cu ai mei.

Babi se uită la grupul de băieți. Îl recunoaște pe Pollo și pe alți prieteni de-ai lui Step. Un tip cu bandaj la ochi îi zâmbește. Babi se uită în altă parte.

Niște motociclete se opresc în apropiere. Babi privește cu speranță spre noii veniți. Inima îi bate tare. Dar în zadar. Băieți necunoscuți, cel puțin pentru ea, merg spre mese salutându-se.

— Pe cine cauți?

Expresia feței și intonația Pallinei nu lasă loc de îndoieli. Pallina știe.

— Pe nimeni, de ce?

Babi își pune cheile în buzunar fără s-o privească. E sigură că ochii săi sinceri au trădat-o.

Pallina insistă.

— Pur și simplu. Mi s-a părut că îl cauți pe cineva...

— Salutare, fetelor.

Se grăbește. Obrajii i s-au rumenit. Nu doar din cauza oboselii. Pallina o însoțește până la motocicletă.

— Știi cum funcționează?

Babi zâmbește, deblochează ghidonul și pornește motorul.

— Ce faceți diseară?

— Hei, ce vrei să spui? Ne onorezi cu prezența?

— Ce pricepută mai ești! Am întrebat doar ce faceți!

— Păi, nu știu. Dacă vrei te sun ori sună-mă tu.

Pallina o privește șiret. După acel zâmbet brusc apare el: Step. Ochii lui încrezuți, pielea bronzată, părul scurt, mâinile cu semne de nasuri sparte cândva perfecte. „Semeni cu peștișorul meu.“ Gura deschisă, ochii închiși...

„Vai, dar ești incoerentă...incoerentă... incoerentă.“ Ca un ecou. Babi are și ea un pic de orgoliu.

— Nu, mulțumesc. Lasă, nu trebuie. Ne vedem mâine la școală. Am întrebat din curiozitate.

— Cum vrei...

Vespa o duce departe mai devreme ca picătura cea de orgoliu să-i fie înecată de un val furtunos. Pallina scoate din buzunar telefonul și zâmbește.

Babi pune Vespa Pallinei în garaj. Perfect. Tatăl său nu va observa diferența. O apropie și mai mult de perete. Așa chiar n-o să aibă ce să-i zică. Se uită la ceas. Șapte fără un sfert. La naiba! Urcă în grabă scările. Deschide repede ușa.

— Dani, mama s-a întors?

— Nu, încă nu.

— Slavă Domnului.

Raffaella a pedepsit-o. Babi nu are voie să iasă până săptămâna viitoare, iar să încalci interdicția din prima zi – e prea de tot. Daniela o privește supărată.

— Ai aflat ceva despre Vespa noastră?

— Nimic. Probabil a luat-o poliția.

— Ce? Foarte bine! Și ce fac ei, anchetează?

— Mi s-a spus că mai devreme sau mai târziu ne vor suna ca s-o

restituie. Trebuie să răspundem noi la telefon înaintea mamei sau a tatei...

— Simplu. Dar dacă sună dimineața?

— Suntem terminate. Pallina mi-a dat Vespa ei pe un timp. Am pus-o în garaj, așa că tata nu-și va da seama când se întoarce.

— Apropo, te-a sunat Pallina.

— Când?

— Puțin timp în urmă, erai ieșită. A zis să-ți spun că diseară se duc la Vetrine. Că te așteaptă, să nu te dai mare și tare, dar să vii. Ea a aflat totul. Și a zis ceva de un animăluț. Iepuraș, șoricel... Ah, da, peștișor. Ce-a avut în vedere?

— Nimic, e doar o glumă.

Ar fi prea multe de explicat. Prea umilitor. O apucă furia pentru o clipă și se duce în camera ei. În apusul desenat pe sticla geamului vede traseul acelei istorii. Gura lui Step, zâmbetul lui vesel povestindu-i lui Pollo, râsul lor, apoi aceeași istorie povestită Pallinei și încă cine știe cui. A fost proastă că nu i-a povestit chiar ea celei mai bune prietene. Ar fi înțeles-o, ar fi consolat-o. Ar fi fost de partea ei, ca întotdeauna. Se uită la posterul de pe dulap. Și pentru un moment se umple de ură. Dar nu durează mult. Lasă încet mâinile în jos. Un cuplu celebru! Orgoliu, demnitate, furie, indignare. Alunecă în jos ca o cămașă de noapte cu bretele de-a lungul corpului ei neted și mătășos. E liberă în sfârșit, face un pas și trece peste toate. Goală și îndrăgostită se apropie de el, de imaginea lui.

O clipă i se pare că-și zâmbesc. Îmbrățișați în apusul soarelui, aproape unul de altul, dar foarte diferiți. El de pe suprafața posterului, ea plină de emoții lucide, clare și sincere. Ea își lasă timid ochii în jos și fără să vrea se pomenește în fața oglinzii. Nu se recunoaște. Ochii săi atât de zâmbitori, pielea ceea lucioasă. Chiar și chipul îi pare diferit. Își adună părul la spate. E alta. Îi zâmbește fericită celei care n-a mai fost până acum. O fată îndrăgostită. Și nu numai. O fată care-și face griji ce să îmbrace în acea seară.

Mai târziu, după ce ai săi au certat-o din nou și-au plecat la o

cină, Babi intră în odaia Danielei.

— Dani, eu ies.

— Unde mergi?

— La Vetrine.

Babi scoate din sertare câteva tricouri și deschide dulapul surorii.

— Ascultă, unde-ai pus fustă neagră... acea nouă...

— Nu ți-o dau! Ai să mi-o arunci și pe-aceea.

— Hai, lasă, a fost doar o dată, nu?

— Și poate azi va fi a doua. Poate de data asta ai să cazii în noroi. Nu, nu ți-o dau. E unica cu care-mi stă bine. Nu ți-o pot da, serios.

— D-apoi cum! Atunci când o fac pe romanița și apar în ziare te lauzi la toate prietenele tale că sunt sora ta. Dar fusta nu vrei să mi-o dai!

— Ce are una cu alta?

— Are, are. Să-mi mai ceri vreodată ceva.

— Bine, atunci ia-o.

— Nu, acum nu mai vreau...

— Nu, hai ia-o...

— Nu, n-o iau...

— Ah, nu? Atunci dacă nu te-mbraci cu fusta mea când ieși o sun pe mama imediat și-i spun.

Babi se întoarce înfuriată.

— Ce-ai să faci?

— Ce-ai auzit!

— Ai să vezi ce-am să-ți fac eu ție!

Daniela se îmbufnează, dar până la urmă amândouă izbucnesc în râs.

— Ține.

Daniela pune fusta neagră pe pat.

— E a ta. Scufundă-te măcar și-n bălegar dacă vrei.

Babi apucă fusta cu ambele mâini și și-o pune dinainte. Începe să-și imagineze cu ce s-ar potrivi. Sună telefonul. Daniela se duce să răspundă. În camera ei Babi deschide radioul. Muzica inundă casa.

Daniela lasă receptorul.

— Andrea, așteaptă o clipă.

Închide ușa de la coridor și începe să vorbească. Babi scoate de peste tot. Din dulap. Din sertare. Haine împrăștiate pe pat. Nehotărâre. Se duce în camera mamei. Deschide dulapul cel mare. Începe a răscoli. De fiecare dată își amintește ceva. Oare ce se asortează mai bine cu fusta cea neagră? Deschide sertarele. E atentă pe unde pune mâna. Lucrurile trebuie să rămână la locurile lor. Mamele își dau seama întotdeauna. Sau aproape. Raffaella nu a observat Vespa Pallinei. Mamele știu despre toate celea în afară de motociclete.

Să n-o trimiți niciodată pe mama ta să-ți cumpere o pereche de blugi de care are prietena ta. Îți va cumpăra de acei de care poartă cea mai urâtă fată din clasă.

Zâmbește. Un golf albastru de angoră? Prea călduros. Bluzița de mătase? Prea elegantă. Geaca neagră cu un body sub ea? Prea lugubră. Dar body-ul nu-i rău. Cu body sub cămașă? Se poate descercat. Închide sertarele. Se pornește spre camera ei. A uitat un golf roșu pe pat. Ar fi descoperit-o. Îl pune la loc. Dacă și-ar da seama? Entuziasmul învinge frica.

— Dar cui îi pasă?

Pedeapsa dispare evaporându-se când se privește în oglindă. Babi rămâne perplexă. Body sub cămașă, nu. Nu merge defel cu fusta lui Dani. Cu atât mai bine. E unica haină care i se potrivește, sărmănică. Hotărâște s-o îmbrace mâine la alergat. Dar acum? Acum ce să îmbrac? O secundă. Deschide în grabă ultimul sertar. Salopeta de jeans! O scoate. Decolorată, scurtă și evazată, tocmai cum nu-i place mamei. Tocmai cum i-ar plăcea lui. Se schimbă repede. Se strecoară în cămașa deschisă de jeans, o bagă în pantaloni și trage în sus bretelele. Se aruncă pe pat, ia ciorapii lungi și-i încalță, apoi încalță ghetetele All Star înalte până la gleznă, de-un albastru închis ca și elasticul pe care-l găsește în baie. Se piaptână adunând părul la spate. Doi cercei colorați în formă de pește. Muzica înnebunește la volum maxim. O linie neagră îi alungește

ochii. Creionul gri îi marchează voind să-i facă și mai frumoși. Dinții albi au miros de mentă. Un luciu delicat îi acoperă buzele moi, făcându-le și mai dorite. Obrajii, colorați de un roșu natural arată și așa perfect.

Daniela e încă la telefon. Muzica brusc se oprește. Ușa de la coridor se deschide lent. Daniela încetează să vorbească.

— Să mor, cât ești de frumoasă!

Babi își îmbracă geaca de jeans Levi's.

— Într-adevăr îmi stă bine?

— Arăți super!!!

— Mulțumesc, Dani... știi ce... fusta ta era prea serioasă.

O sărută și pleacă grăbită. Scoate Vespa Pallinei din garaj. O pornește și pleacă. Coboară pe pantă, alunecă în întunericul nopții. Aroma de parfum francez amestecat cu mireasma iasomiei italiene formează o combinație delicată. Îl salută pe Fiore, portarul. Apoi conduce în mijlocul traficului. Zâmbește. Ce va spune Step? O să-i placă? Ce-o să zică de salopetă? Și de machiaj? De cămașă? Își va da seama că e de aceeași nuanță ca și ochii? Inimioara ei începe să bată repede. Degeaba își face griji. Nu știe că în curând va avea toate răspunsurile.

Vetrine. În fața ușii un tip zdravăn cu un cercel în urechea stângă și nasul zdrobit îi face să aștepte pe un grup de oameni. Babi se pune la coadă. Lângă ea stau două fete strident machiate într-un fel de pardesiuri lejere și însoțitorii lor, doi tipi în niște pretinse blănuri de cămilă. La butonieră unul din ei are un fel de ac aurit în formă de saxofon, dar e foarte puțin probabil ca el să poată cânta la vreun instrument. Pe celălalt îl trădează mocasinii ușori cu franjuri de piele. Nici acea Marlboro din gură nu l-ar fi salvat. Nu ar fi intrat oricum. Zdrahonul o vede pe Babi.

— Tu.

Babi trece pe lângă două fete cu păr vopsit, o pereche prea cumsecade și doi amărâți veniți de departe. Cineva se revoltă, dar cu jumătate de glas. Babi îi zâmbește zdrahonului și intră. El se întoarce amenințător spre mica lui turmă, cu privirea hotărâtă și sprâncenele încruntate pregătite să înăbușe orice rebeliune. Dar nu-i nevoie. Toți continuă să aștepte în tăcere, privindu-se între ei cu acea frântură de zâmbet, echivalentul frazei: „Vai de capul nostru, n-avem nicio valoare“.

Din două boxe enorme muzica răsună cu toată puterea. La balcon fete și băieți vorbesc tare fără să se audă și râd. Babi se sprijină de sticlă. Se uită în jos la ringul de dans. Toți dansează ca nebunii. Pe margini stau cei mai liniștiți, au venit aici atrași de house. Localul cu podea de sticlă le place foarte tare: intri și te uiți la cei care dansează sub tine și dacă vrei, cobori acolo și tu, te arunci în mulțime, urmărit de alții — un spectacol colorat.

Câteva fete își agită brațele, altele sar vesele în timp ce vorbesc cu prietenele. Cu topurile lor elastice albe și negre, în pantaloni

strâmți și un pic cam scurți. Burice goale și blugi colorați, largi la fund, legați în talie cu batiste lungi. O fată singuratică așezată pe un cub închide ochii amețită, un tip dichisit încearcă s-o agațe. Un fan devotat de-al lui John Travolta, într-o cămașă largă, legat la cap cu o panglică. O pereche încearcă să discute. Poate el îi propune un dans mai senzual acasă, singuri, cu o muzică mai dulce. Ea râde. Poate va accepta. Nimic, nici urmă de Pallina, de Pollo, de prietenii lor și mai ales de Step. Să nu fi venit? Imposibil. Pallina ar fi prevenit-o. Apoi Babi simte ceva. O senzație ciudată. S-a uitat până acum în direcția greșită.

Ghidată de o mână divină, de un impuls al destinului, se întoarce. Iată-i. Sunt acolo, în aceeași sală, așezați într-un colț, chiar lângă ultima sticlă. Sunt toți: Pallina, Pollo, tipul cu bandaj, câțiva băieți cu părul scurt și bicepsi proeminenți, însoțiți de fete micuțe și simpatice. Este și Maddalena cu prietena ei cu fața rotundă. Este și el. Step bea bere și din când în când se uită în jos. Pare să caute ceva sau pe cineva. Lui Babi îi tresare inima. S-o caute pe ea? Pallina posibil să-i fi spus că va veni. Se mai uită o dată în jos. Nu, Pallina nu putea să-i spună. Încet-încet se întoarce să-l privească. Zâmbește în sinea ei. Ce straniu. E atât de puternic, cu aspectul acela de dur, părul scurt pieptănat înapoi, geaca încheiată și felul acela de a sta așezat liniștit, ca un patron. Totuși este ceva în el gingaș și bun. Poate privirea. Step se întoarce spre ea. Babi se ferește speriată. Nu vrea s-o vadă, se amestecă printre oameni și se îndepărtează de sticlă. Se duce în fundul localului și-i plătește unui tip care-i înmânează un bilet galben și o lasă să treacă. Coboară repede scările.

Jos muzica se aude mult mai puternic. La teighea Babi cere un Bellini. Îi plac piersicii. Step s-a ridicat. Stă rezemat de sticlă cu ambele mâini. Mișcă din cap după ritm, în sus și în jos. Babi zâmbește. De acolo n-o poate vedea. I se aduce cocktailul care într-o clipă dispare.

Babi, fără să fie văzută, se strecoară pe ringul de dans ajungând chiar sub ei. Simte cum o cuprinde o ciudată euforie. Cocktailul își

face efectul. Muzica o învăluie. Se lasă dusă de ea. Închide ochii și încet-încet traversează ringul. Mișcă din cap urmând ritmul. Fericită și un pic beată, în mijlocul unor necunoscuți. Părul îi zboară. Urcă pe o margine mai înaltă a pistei. Strânge mâinile și începe a dansa unduindu-și umerii, cu gura închisă și visătoare deschide ochii uitându-se în sus. Privirile lor se întâlnesc prin sticlă. Step e acolo și o fixează. La început n-o recunoaște. Și Pallina o vede. Step se întoarce spre Pallina și o întreabă ceva. De acolo, de jos, Babi n-are cum să audă, dar intuiește întrebarea. Pallina încuviințează. Step se întoarce și se uită în jos. Babi îi zâmbește, apoi coboară privirea și dansează mai departe răpită de muzică.

Step se îndepărtează repede, fără ai păsa de nimeni și de nimic. Pollo clatină din cap. Pallina sare peste iubitul ei, îl îmbrățișează și îl sărută pe gură. Un tip scund și gras îl lasă pe Step să treacă fără să plătească. Mai mult, îl salută cu respect. Step se oprește. Babi e acolo, în fața lui. Un tip cu păr lung, cu chipiu, dansează lângă ea interesat s-o agațe. Văzându-l pe Step, pleacă de unde a venit, făcându-l pe prostul. Babi continuă să danseze privindu-l în ochi și în acea clipă el se pierde în albastrul lor. Tăcuți și zâmbitori dansează împreună. Respirându-și privirile, ochii, inimile. Babi se mișcă unduind. Step se apropie și mai tare. Îi simte parfumul. Ea ridică mâinile, le poartă prin fața lui și dansează fericită. Da, a cedat. El o privește încântat. E foarte frumoasă. Așa ochi sinceri n-a mai văzut niciodată. Gura cea moale, de culoare pastelată, acea piele catifelată. Totul la ea pare să fie fragil, dar perfect. Părul, ieșit din elastic, îi cade lin peste față, dansează vioi săltând dintr-o parte în alta, descoperindu-i zâmbetul. Step o ia de mână și o trage spre sine. Îi mângâie fața. Sunt aproape. Step se oprește. Tremură când se gândește. O mișcare ușoară și ea, ca un vis fragil de cristal, s-ar sfărâma în mii de bucăți.

Îi zâmbește și o ia după el. O răpește din acea confuzie, din mijlocul acelor oameni dezlănțuiți, dintre acei tipi care se clatină frenetic, înnebuniți când îi văd trecând. Step o conduce printre brațele agitate protejând-o de îmbrânceli, de atingeri periculoase

rupte din ritm, de pașii excitați de o veselie inocentă. Mai sus, după sticlă. Bucurie și durere. Pallina vede cum Babi dispare cu el, în sfârșit incoerentă și veselă. Maddalena îl vede pe Step dispărând cu ea, vinovată doar pentru că l-a iubit și l-a crezut. În timp ce ei doi, răpuși de iubire, ies în stradă, Maddalena cade pe o canapea de alături. Dezamăgită, singură, așa cum singură s-a amăgit. Rămâne cu un pahar gol în mână și ceva mult mai greu de umplut în suflet. Ea, ca un îngrășământ pentru planta care deseori înflorește pe mormântul unei iubiri dispărute. Acea plantă rară care se numește fericire.

Frumoși, îmbrăcați în blugi, potriviți pentru un spot publicitar. Pe motocicletă de un albastru-întunecat ca noaptea se pierd în mulțime, râzând. Vorbesc despre toate și despre nimic zâmbindu-și unul altuia în oglindă. Ea aplecată peste spatele lui se lasă dusă așa, mângâiată de vânt și de acea nouă putere, a capitulării. Via Quattro Fontane. Piazza Santa Maria Maggiore. În colț la stânga un mic pub. Englezul de la ușă îl recunoaște pe Step. Îl lasă să treacă. Babi zâmbește. Cu el poate intra oriunde. E permisul ei. Permisul ei pentru fericire. E atât de fericită încât nu-și dă seama că a comandat o bere roșie, ea care o urăște până și pe cea blondă, atât de visătoare încât împarte cu el o farfurie de paste, uitând de orice dietă. Vorbele curg din ea ca un râu, îi spune despre toate fără a avea secrete. Îi pare inteligent și puternic, frumos și gingaș.

Este ea cea care n-a observat de la început, prostuță și oarbă, ea care l-a ofensat, aspră și răutăcioasă. Dar asta se iartă. I-a fost frică. Joacă darts. Ea aproape că nimereste în țintă. Se întoarce emoționată spre el:

— E deja un bun rezultat, nu?

El îi zâmbește. Îi face semn că da. Babi lansează înveselită altă săgeată, dar de-acum nu mai observă că a nimerit drept în centru.

E din nou răpită. Via Cavour. La Piramide. Testaccio. Cu toată viteza, savurând vântul proaspăt din acea noapte de sfârșit de aprilie. Step accelerează din ce în ce mai tare. Semaforul din intersecție luminează galben. Step nu se oprește. Dintr-odată aude zgomot de frâne. Cauciucuri care ard pe asfalt. Pietriș. Un Jaguar Sovereign vine din stânga în plină viteză, încearcă să frâneze. Step, surprins, rămâne înțepenit în intersecție. Motocicleta se oprește.

Babi îl cuprinde strâns. În ochii ei speriați se văd farurile puternice ale mașinii care se apropie.

Botul panterei sălbatice se revoltă împotriva frânării violente. Mașina derapează. Babi închide ochii. Aude urletul motorului și ABS-ul perfect care ține sub control roțile, cauciucurile zgâriate de frâne. Apoi nimic. Deschide ochii. Jaguarul e acolo, la câțiva centimetri de motocicletă, nemișcat. Babi respiră ușurată și eliberează geaca lui Step din strânsoarea ei îngrozită.

Step, impasibil, îl privește pe șoferul mașinii.

— Unde te bagi, nemernicule?

Tipul, un bărbat sub treizeci și cinci de ani, cu părul des, cârlionțat, tuns perfect, lasă în jos geamul mașinii.

— Ce-ai zis, băiețașule?

Step zâmbește coborând de pe motocicletă. Cunoaște tipi din ăștia. Trebuie să aibă vreo femeie alături și nu vrea să arate prost. Se apropie de mașină. După geamul de sticlă vede picioare de femeie lângă el. Mâini frumoase încrucișate pe o poșetă neagră de seară, așezată pe o rochie elegantă. Caută să vadă fața femeii, dar îl încurcă lumina unui felinar, care se reflectă pe sticlă, ascunzând-o. Băiețaș. Să vezi acuși ce-o să-ți facă băiețașul. Step respectuos îi deschide portiera tipului.

— Ieși afară, dobitocule, ca să auzi mai bine.

Bărbatul de vreo treizeci și cinci de ani vrea să coboare. Step îl apucă de sacou și-l trage afară. Îl trânteste de Jaguar. Pumnul lui Step se ridică gata să-l lovească.

— Step, nu!

E Babi. O vede în picioare lângă motocicletă. Privirea ei disprețuitoare și îngrijorată. Mâinile lăsate în jos.

— Nu face asta!

Step mai slăbește strânsoarea. Tipul profită imediat. Liber și laș îl lovește cu pumnul în față. Step se dă înapoi. Dar e numai o secundă. Surprins, își duce mâna la gură. Buza îi sângerează.

— Fiu de...

Step se aruncă asupra lui. Tipul ridică mâinile, apleacă în jos

capul încercând să se acopere speriat. Step îl apucă de părul cârlionțat, îi apleacă mai jos capul ca să-i tragă cu genunchiul când, deodată, este lovit din nou. De data asta într-un alt mod, mai puternic, direct în inimă. O lovitură surdă. Un cuvânt simplu. Numele său.

— Stefano...

Femeia a coborât din mașină. Poșeta ei stă pe capotă, iar ea e acolo, în picioare, lângă el. Step o privește. Se uită la geantă, n-o cunoaște. Cine știe cine i-a dăruit-o. Ce gând ciudat. Lent, desface mâna. Tipul cârlionțat și norocos e liber. Step rămâne s-o privească în tăcere. E frumoasă ca întotdeauna. Un „Salut“ de-abia auzit iese de pe buzele ei. Tipul îl împinge dintr-o parte. Step se dă înapoi. Tipul urcă în Jaguar și pornește motorul.

— Haidem, mai repede.

Step și femeia se fixează pentru o ultimă clipă. Între ochii aceia atât de asemănători, o magie ciudată, o lungă poveste de dragoste și tristețe, suferință și trecut. Apoi ea urcă în mașină, frumoasă și elegantă, așa cum a apărut. Îl lasă acolo, pe stradă, cu buza sângerândă și inima zdrobită. Babi se apropie de el. Îngrijorată pentru acea singură rană pe care o poate vedea, îi atinge delicat buza. Step se mișcă din loc și urcă pe motocicletă în tăcere. Așteaptă ca ea să se așeze ca să pornească furios. Se repede înainte, apasă pe accelerator. Motocicleta țâșnește pe stradă, mărește viteza. Lungotevere. Step zboară înainte, fără să se gândească. Lasă în urmă amintiri îndepărtate, accelerând. O sută treizeci, o sută patruzeci. Tot mai repede. Aerul rece îi bate în față și această proaspătă suferință pare să-i aducă alinare. O sută cincizeci, o sută șaizeci. Și mai repede. Trece ca o săgeată printre două mașini. Aproape că le atinge în timp ce ochii săi semiînchiși privesc altundeva. Imagini fericite cu femeia aceea îi umplu mintea confuză. O sută șaptezeci, o sută optzeci, un șanț și motocicleta aproape că zboară spre intersecție. La semafor tocmai s-a aprins roșu. Mașinile din stânga vuiesc, frânând după ce de-abia au pornit. Se supun acelei motociclete îndrăznețe, aceluși bolid nocturn slab

iluminat, periculos și rapid ca un proiectil de culoare albastră. O sută optzeci, două sute. Vântul șuieră. Marginile străzii se risipesc și se unesc iar undeva la centru. O altă intersecție. O lumină îndepărtată. Verdele dispare. Vine galben. Step apasă butonul mic din stânga. Claxonul lui se ridică în noapte. Ca urletul unui animal rănit care merge în întâmpinarea morții, ca sirena unei ambulante, sfâșietor ca și strigătul rănitului pe care îl duce. Semaforul se schimbă din nou. Roșu.

Babi începe să-l lovească în spate cu pumnii.

— Oprește-te, oprește-te.

La intersecție mașinile pornesc. Un zid de metal din cărămizi scumpe și colorate se înalță vuind înaintea lor.

— Oprește-te!

Acel ultim strigăt, acea rechemare la viață. Step se pare că se trezește brusc. Mânerul accelerației eliberat se întoarce la zero. Motorul treptat amuțește. A patra, a treia, a doua. Step strânge tare frâna de oțel, aproape îndoind-o. Motocicleta tremură frânând, în timp ce rotațiile scad repede. Roțile lasă două urme drepte și adânci pe asfalt. Un miros de ars iese din pistoanele fumegânde. Mașinile se opresc liniștite la câțiva centimetri de roata din față a motocicletei. Nimeni n-a observat nimic. Doar atunci Step își amintește de ea, de Babi. A coborât. O vede acolo, rezemată de un zid de la marginea drumului.

Sughițuri înăbușite îi ies din piept, nereținute ca și lacrimile care îi brăzdează fața palidă. Step nu știe ce să facă. Stă locului în fața ei cu brațele desfăcute, i-i frică s-o atingă, îl îngrozește gândul că sughițurile acelea nervoase s-ar putea transforma în hohote de plâns. Oricum încearcă. Dar reacția este neașteptată. Babi îl împinge cu mâinile, cuvintele ei ies, aproape strigând, întrerupte de plâns.

— De ce? De ce-ai făcut asta? Ești nebun? Chiar era numaidecât să mergi așa?

Step nu știe ce să-i răspundă. Se uită în ochii aceia albaștri și mari, scăldați de lacrimi.

Cum poate să-i explice? Cum să-i spună ce are pe suflet? Inima i

se strânge de durere. Babi îl privește. Ochii ei umezi, suferinzi și întrebători, caută în el un răspuns. Step clatină din cap. Nu pot, pare să repete în sinea lui. Nu pot. Babi își trage nasul și, prinzând la putere, îl atacă din nou.

— Cine era femeia aceea? De ce te-ai schimbat așa brusc? Step, trebuie să-mi spui. Ce-a fost între voi?

Acea ultimă frază, acea mare eroare, acel echivoc imposibil pare să-l lovească din plin. Și atunci apărarea lui se risipește. Gărzile lui constante și puternice, antrenate în tăcere zi după zi, în acea clipă cad jos. Inima își recapătă ritmul liniștit. Îi zâmbeste fetei naive.

— Vrei să știi cine-i femeia cea? Babi încuviințează.

— E mama mea.

Doi ani în urmă.

Step, închis în camera lui, pășind dintr-un colț în altul, încearcă se repete la chimie. Se sprijină cu mâinile de masă. Răsfoiește caietul cu însemnări. Nu-i iese nimic. Formulele acelea nu vor să-i intre în cap.

Deodată, de la ultimul etaj al casei de vizavi, Battisti cântă cu vocea-i înaltă și puternică „Îmi vii în minte, frumoasă cum ești...“. Ferice de el, mie nu-mi vine nimic în minte, iar chimia o urăsc. Apoi, văzând că vor să-i propună să asculte întreg albumul, se ridică și deschide geamul.

— Aho, dați mai încet!

Lent volumul se micșorează.

— Imbecilii ăștia!

Step se așază și se concentrează iar asupra chimiei.

— Stefano...

Step se întoarce. În fața lui e maică-sa. Poartă o blană maro cu nuanțe sălbatice mai deschise, aurii. O fustă bordo îi acoperă picioarele frumoase îmbrăcate în colanți subțiri și transparenți care, netezi și perfecți, dispar într-o pereche de pantofi eleganți de-un cafeniu-întunecat.

— Eu ies, ai nevoie de ceva?

— Nu, mulțumesc, mamă.

— Bine, ne vedem diseară atunci. Dacă sună tata spune-i că a trebuit să ies să duc niște acte la jurist.

— Bine.

Maică-sa se apropie de el și-i lasă un gingaș sărut pe obraz. Dintre firele părului ei lung iese o mângâiere de parfum. Step se

gândește că a folosit prea mult. Dar hotărăște să nu-i zică. Apoi, privind-o cum pleacă, își dă seama că a făcut bine. E perfectă. Mama lui nu poate să greșească. Nici când se dă cu parfum. Sub braț duce geanta pe care i-au făcut-o cadou el și fratele lui. Paolo a pus aproape toți banii, dar a ales-o el, din acel magazin de pe via Cola di Rienzo unde a văzut-o pe maică-sa oprindu-se nehotărâtă.

— Ești un adevărat cunoscător, i-a șoptit la ureche când, punându-și geanta subțioară și mișcând vesel din șolduri, a făcut un fel de defilare.

— Cum îmi stă?

Toți au răspuns bucuroși. Dar ea în realitate voia să audă părerea

„adevăratului cunoscător“.

— Ești foarte frumoasă, mamă.

Step se întoarce în camera lui. Aude cum se închide ușa de la bucătărie. Când i-au dăruit geanta ceea? De Crăciun sau la ziua ei de naștere? Se gândește că în acel moment ar fi bine să-și amintească formulele chimice.

Mai târziu. Este aproape șapte. Mai are trei pagini și termină. Dar se întâmplă acel lucru. Battisti începe iar să cânte. Prin fereastra întredeschisă de la ultimul etaj al casei de vizavi. Mai tare decât mai devreme. Insistent. Provocator. Fără respect pentru nimeni și nimic. Pentru el care învață, pentru el care nu poate merge la sală. Asta-i prea de tot.

Step ia cheile de la casă și iese în fugă trântind ușa după el. Traversează strada și intră pe ușa casei de vizavi. Ascensorul e ocupat. Urcă pe scări, sărind câte două trepte odată. Ajunge, nu mai suportă. Nu are nimic împotriva lui Battisti. Dar să-l asculte la așa volum. Ultimul etaj. În acel moment ascensorul se deschide. Iese un băiat de la livrări cu o cutie de carton în mână. E mai rapid decât Step. Verifică numele de pe tăblița de la intrare și sună. Step își trage răsuflarea alături de el. Băiatul îl privește curios. Step îi zâmbește, apoi îi atrage privirea pachetul pe care-l ține în mână. Deasupra scrie Antonini. Trebuie să fie vestitele tartine. Și ei le

comandă, duminica. Sunt de toate felurile. Cu somon, caviar, fructe de mare. Mama lui moare după ele.

— Cine-i?

— Antonini. Am adus tartinele comandate, domnule.

Step râde în sinea lui. A ghicit, acela ar trebui să-i ofere una drept scuză. Ușa se deschide. Apare un tip de vreo treizeci de ani. Are cămașa încheiată pe jumătate și e îmbrăcat numai în boxeri. Băiatul îl așteaptă să semneze livrarea, dar când îl vede pe Step, tipul se dă după ușă încercând s-o închidă. Step nu înțelege, dar instinctiv se aruncă înainte. Pune piciorul în ușă, blocând-o. Băiatul se dă înapoi ca să nu scape cutia de carton. În timp ce Step e acolo, cu fața apăsată peste lemnul rece și întunecat, prin crăpătura ușii, o vede. Stă într-un fotoliu cu blana alături. Își amintește atunci. Geanta aceea, el și fratele lui i-au făcut-o cadou de Crăciun... Furie și disperare... N-ar fi vrut să fie acolo, nu-i vine să-și creadă ochilor. Această stare îi mărește forțele de-o sută de ori. Deschide larg ușa, trântindu-l pe acela la podea. Intră în salon ca o bestie. Ochii săi ar vrea să fie orbi decât să vadă ceea ce văd. Ușa dormitorului e deschisă. Acolo, printre cearșafurile boțite, cu o față diferită, de nerecunoscut, altfel decât a văzut-o el de mii de ori, este ea. Își aprinde țigara cu un aer inocent. Ochii lor se întâlnesc și, într-o secundă ceva se rupe, se stinge pentru totdeauna. Acel cordon ombilical este retezat și amândoi privind-se, țiță în tăcere, plâng în hohote. El se îndepărtează în timp ce ea rămâne acolo, în pat, fără să vorbească, consumându-se ca și țigara pe care tocmai a aprins-o. Arzând din iubire pentru el, din ură pentru ea însăși, pentru celălalt, pentru această situație. Step merge încet spre ușă, se oprește. Îl vede pe băiat pe palier, lângă ascensor, cu tartinele în mână fixându-l tăcut. Apoi deodată două mâini pe umerii lui.

— Ascultă...

E tipul acela. Ce-ar trebui să asculte? Nu mai simte nimic. Râde. Tipul nu înțelege. Rămâne să-l privească mirat. Step îl lovește cu pumnul drept în față. Și, în acel moment, cuvintele lui Battisti, inocentul vinovat al acestei descoperiri, se aud ca un ecou pe palier

sau poate numai în mintea lui Step:

„Scuză-mă dacă poți și dumneavoastră, domnule mă scuzați.“
Dar pentru ce să-mi cer scuze?

Giovanni Ambrosini își duce mâna la gură umplând-o de sânge. Step îl apucă de cămașă și izbindu-l, îl scoate afară din casa ceea murdărită de o iubire ilegală.

Îl lovește de mai multe ori în cap. Tipul încearcă să fugă. Începe să coboare pe scări. Step îl ajunge din urmă. Cu o lovitură precisă îl împinge cu putere, făcându-l să se împiedice. Giovanni Ambrosini se rostogolește în jos pe scări. Când se oprește, Step sare peste el. Îl umple de lovituri în spate, în picioare, în timp ce el se agață dureros de balustradă, încercând să se ridice și să fugă. Îl rupe în bătaie. Îl trage de păr, sperând să-l facă să-și ceară iertare, dar în timp ce mâinile lui sunt pline cu smocuri de păr, Giovanni Ambrosini rămâne acolo, ținându-se de balustradă, țipă îngrozitor. Ușile altor apartamente se deschid. Step îl lovește peste mâini până sângerează. Dar Giovanni Ambrosini nimic, rămâne agățat știind că aceea este unica lui salvare. Atunci Step... își trage piciorul înapoi și cu toată puterea îl lovește în cap, la ceafă. O lovitură violentă și precisă. Fața lui Ambrosini rămâne întipărită pe balustradă. Cu un zgomot surd. Oasele pomeților trosnesc, zdrobite. Țâșnește sânge. Oasele maxilarului se frâng. Un dinte rupt cade pe marmură departe.

Balustrada începe să vibreze și zgomotul acela de metal se îndepărtează pe scări împreună cu ultimul strigăt al lui Ambrosini care-și pierde cunoștința. Step fuge, coborând treptele, trece în grabă pe lângă fețele locatarilor curioși, îmbrâncind acele corpuri fleșcăite care încearcă să-l oprească.

Hoinărește prin oraș. Nu se întoarce acasă în seara ceea. Se duce să doarmă la Pollo. Prietenul nu-i pune întrebări. Din fericire, tatăl lui e plecat așa că pot împărți patul. Pollo aude cum Step se agită prin somn, suferă până și în vis. Dar dimineața Pollo se preface că nu știe nimic, chiar dacă perna lui Step e udă de lacrimi. Iau dejunul zâmbind, vorbesc despre fleacuri, împărțind o țigară. Step

se duce la școală și ia un șase la chimie. Nimeni n-a aflat de ce, dar nimic n-a mai fost la fel.

Ceva rău s-a cuibărit în el. O bestie, un animal și-a făcut culcuș în inima lui, gata să iasă afară în orice moment să lovească cu furie, cu răutate, fiul unei suferințe și al unei vieți distruse. De atunci n-a mai fost viață în casa lor. Tăceri și priviri fugare. Niciun zâmbet, mai ales de la cea pe care a iubit-o atât. A urmat procesul. Sentința. Mama lui care n-a mărturisit în favoarea lui. Tatăl lui care l-a certat. Fratele lui care nu l-a înțeles. Și nimeni n-a știut nimic, în afară de ei doi. Stăpâni, fără să vrea, ai aceluiași secret. În acel an părinții lui au divorțat. Step s-a mutat cu Paolo. În prima zi când a intrat în casă nouă s-a uitat afară pe geam. Se vedea un gazon liniștit. Începu să-și așeze lucrurile. Lua din sac maiouri și le pune în fundul dulapului. Apoi luă hanoracul. În timp ce-l scotea, s-a desfăcut pentru o clipă. Pentru o clipă i s-a părut că mama lui era acolo. Își aminti cum i l-a împrumutat când au alergat împreună pe o alee. Cum el a încetinit ca să-i fie alături. Și acum, în casa aceea, atât de departe de ea, în toate sensurile. Strânge mai tare hanoracul în mâini și îl duce la față. Simte parfumul ei. Începe să plângă. Apoi, șocat, se întreabă ce-ar fi fost dacă i-ar fi spus în acea zi că s-a parfumat prea tare.

Iarăși în prezent, e noapte.

Motocicleta merge liniștit aproape de marginea apei. Valuri mici se sparg lent. Vin și se duc ca respirația regulată a mării profunde și întunecate care se vede din depărtare. Luna sus pe cer luminează drumul. Plaja se pierde departe printre umbrele întunecate ale munților. Step stinge farurile. Pe alocuri în întuneric continuă să meargă așa pe acel covor moale și ud. Ajunși la jumătatea drumului se opresc. Se trezesc cum pășesc alături, singuri, învăluiți de acea liniște. Babi se duce spre țarm. Valuri conturate cu argint se sparg înaintea să-i ude ghetetele albastre. Un val mai încăpățânat decât altele încearcă s-o ajungă. Babi se dă înapoi repede. Se oprește lângă Step. Brațele lui puternice o cuprind. Ea nu se împotrivește. În lumina cea nocturnă apare zâmbetul ei. Ochii albaștri plini de dragoste îl fixează amuzați. El se apropie și îmbrățișând-o ușor, o sărută. Buze moi și calde, proaspete și sărate, mângâiate de vântul marin. Step îi trece cu mâna prin păr. Îl dă înapoi ca să-i descopere fața. Obrazul pictat cu argint, oglindă a lunii de sus, se luminează cu un zâmbet. Un alt sărut. Norii plutesc încet pe cerul albastru al nopții. Acum Step și Babi stau întinși pe nisipul rece îmbrățișați. Mâinile pline de firisoare de nisip alunecă pe corp.

Un alt sărut. Apoi Babi se trage mai sus sprijinindu-se cu ambele mâini. O privește, el stă întins sub ea. Ochii aceia acum liniștiți o fixează. Pielea lui de culoarea abanosului, netedă și delicată. Părul lui scurt nu se teme că se va murdări. Pare să aparțină acelei plaje întinse acolo, cu brațele în părți, stăpân peste nisip și peste toate. Step, zâmbind, o trage spre el, stăpân și peste ea, copleșind-o cu un sărut mai lung și mai puternic. O îmbrățișează, ținând-o strâns,

respirându-i savoarea delicată. Ea se lasă răpită de acea forță și înțelege că nu s-a mai sărutat cu nimeni atât de adevărat.

Acum el stă așezat la spatele ei, o ține îmbrățișată. El, un suport solid, îi întrerupe gândurile cu un sărut pe gât.

— La ce te gândești?

Babi se întoarce spre el privindu-l cu coada ochiului.

— Știam c-ai să mă-ntrebi.

Se întoarce ca să-și pună capul pe pieptul lui.

— Vezi casa de-acolo, dintre stânci?

Step se uită în direcția pe care i-o arată mâna ei. Înainte de a se pierde în depărtare, se oprește asupra degetului acela mic care îl încântă și el. Zâmbește ca unic stăpân al gândurilor sale.

— Da, o văd.

— E visul meu! Cât mi-ar plăcea să locuiesc în acea casă. Imaginează-ți ce priveliște trebuie să aibă. O fereastră spre mare. Un salon unde să stăm îmbrățișați și să privim apusul.

Step o strânge iar spre el. Babi rămâne să privească departe, visătoare. Obrazul lui îl atinge pe al ei. Ea, veselă și capricioasă, încearcă să-l îndepărteze, zâmbindu-i lunii, prefăcându-se că vrea să fugă. Step îi ia fața între mâini și ea, o perlă palidă, zâmbește, prizoniera acelei cochilii umane.

— Vrei să te scalzi?

— Glumești, pe frigul acesta? Și nici nu am costumul.

— Ei, hai, nu-i rece și la ce-i trebuie costum de baie unui peștișor ca tine? Babi face o grimasă furioasă și-l împinge înapoi cu amândouă mâinile.

— Apropo, i-ai spus lui Pollo povestea de alaltăseară, da? Step se ridică și încearcă s-o cuprindă.

— Glumești?

— Dar de unde a aflat Pallina? I-a spus Pollo!

— Îți jur că nu i-am spus nimic. Poate am vorbit prin somn...

— Ai vorbit prin somn, îmi închipui. Ți-am spus doar că nu cred în jurămintele tale.

— Ai să vezi, am să vorbesc vreodată prin somn și-ți vei da

seama. Step se duce spre motocicletă privind amuzat în urmă.

— Îmi voi da seama? Glumești, așa-i? Babi îl ajunge un pic îngrijorată.

Step râde. Vorbele ei au dat rezultate.

— De ce, în seara asta nu dormim împreună? Mai e puțin și se zorește de ziuă.

Babi se uită la ceas speriată.

— Două și jumătate. La naiba, dacă ai mei se întorc înaintea mea, e gata cu mine. Hai repede, trebuie să ne întoarcem acasă.

— Nu dormi la mine?

— Ești nebun? Poate încă n-ai înțeles cu cine ai de-a face. Și apoi, ai văzut vreodată ca un peștișor să doarmă cu cineva?

Step pornește motorul, ținând frâna înainte de a accelera. Motocicleta ascultătoare se întoarce în loc și se oprește în fața lui Babi. Babi urcă la spate. Step apasă viteza întâi. Se îndepărtează ușor, tot mai rapid, lăsând în urmă o dungă precisă de anvelope. Mai departe, în nisipul răvășit de săruturi inocente, stă conturul unei inimi. A desenat-o ea pe ascuns, cu degetul acela care lui i-a plăcut mult. Un val perfid îi șterge marginile. Dar cu un pic de imaginație se pot citi un S și un B. Departe un câine latră la lună. Motocicleta își continuă calea îndrăgostită dispărând în întunericul nopții. Un val mai hotărât șterge cu totul acea inimă. Dar nimeni niciodată nu va putea șterge acel moment din amintirile lor.

În față la Vetrine, oprită în mijlocul străzii pustii, stă numai Vespa ei. Babi coboară de pe motocicletă, scoate lacătul de la roata din față și pornește motorul. Se așază și dă în jos. Apoi pare să-și amintească de el.

— Ciao, îi zâmbește cu tandrețe... Step se apropie.

— Te însoțesc, te escortez pân-acasă.

Ajunși în Corso Francia, Step se apropie de Vespa, își sprijină piciorul drept undeva sub far, mai jos de plăcuță.

Apasă accelerația. Vespa își mărește viteza. Babi se întoarce uluită spre el.

— Mi-i frică.

— Ține drept ghidonul...

Babi se întoarce să privească înainte ținându-se strâns și hotărât de mână.

Vespa Pallinei este mai rapidă decât a ei, dar la așa nivel ea n-a ajuns niciodată. Străbat împreună Corso Francia și apoi urcă pe pantă pe via Jacini până la piazza. Step o împinge ultima dată chiar în fața blocului ei. Și-i dă drumul treptat. Vespa pierde din viteză. Babi frânează și se întoarce spre el.

S-a oprit, stă drept pe motocicletă, la câțiva pași de ea. Step o fixează câteva clipe. Apoi îi zâmbește, pornește și pleacă. Ea îl urmărește cu privirea până când dispare după colț. Îl aude cum accelerează din ce în ce mai tare, schimbă vitezele, țevile de eșapament vuiesc și el zboară cu toată viteza. Babi așteaptă ca Fiore somnoros să ridice bara. Apoi urcă pe pantă spre casă. Când întoarce după colț, o surpriză tristă. În apartamentul lor arde lumina și mama stă acolo, la fereastra de la dormitor.

— Claudio, iat-o!

Babi zâmbește disperată. Nu servește la nimic. Maică-sa închide geamul trântindu-l. Babi duce Vespa în garaj, reușind cu mare greutate să treacă între perete și Mercedes. În timp ce închide ruloarele se gândește la palma din dimineața cea. Inconștient duce mâna la obraz. Încearcă să-și amintească cât de mult a durut-o. Dar nu se deranjează prea tare. În curând va afla încă o dată. Urcă scara încet încercând să întârzie pe cât mai mult posibil momentul acelei descoperiri inevitabile. Ușa e deschisă. Pășește resemnată spre eșafod. Condamnată la ghilotină, cu puține șanse de grațiere, ea, moderna Robespierre în salopetă, își va pierde capul. Închide ușa. O palmă o lovește în plină față.

— Auu!

Mereu pe aceeași parte, se gândește netezindu-și obrazul.

— Du-te imediat la culcare, dar mai întâi să-i dai tatălui tău cheile de la Vespa.

Babi traversează coridorul. Claudio e acolo, lângă ușă. Babi îi dă brelocul Pallinei.

— Ce-i?

— De unde acest P?

Litera P din brelocul Pallinei atârână în mâinile lui Claudio. Babi privește mirată câteva clipe, apoi, trezită de palma proaspăt primită, improvizează.

— Cum, tată, nu-ți amintești? E porecla pe care mi-ai dat-o tu! De mică mă strigai Puffina!

Claudio rămâne surprins o clipă, apoi zâmbește.

— Ah, e adevărat! Puffina. Nu-mi mai aminteam.

Se întoarce apoi serios.

— Acum du-te la culcare. Vom discuta mâine despre toată povestea asta. Nu-mi placi deloc, Babi!

Ușa de la dormitor se închide. Claudio și Raffaella, acum liniștiți, vorbesc despre fiica lor care până nu demult era cuminte și calmă, iar acum a devenit rebelă și nerecunoscătoare. Se întoarce după miezul nopții, participă la curse de motociclete și poza ei apare în

toate ziarele. Ce-a pățit? Ce s-a întâmplat cu Puffina în ultimul timp?

În camera vecină, Babi se dezbracă și se strecoară în pat. Obrazul ei înroșit găsește o alinare proaspătă pe pernă. Rămâne așa, visătoare pentru un timp. I se pare că încă aude zgomotul valurilor și vântul care îi mângâie părul și apoi acel sărut, apăsător și tandru totodată. Se zvârcolește în pat. Se gândește la el în timp ce-și strecoară mâinile sub pernă visând că-l cuprinde. Printre cearșafurile netede niște firișoare de nisip o fac să zâmbescă. În întunericul odăii se naște răspunsul pe care părinții ei l-au căutat atâta. Iată ce s-a întâmplat cu Puffina cea de altă dată. S-a îndrăgostit.

Babi nici nu reușește să urce scările că Pallina o ajunge din urmă.

— Hei, cum a fost? Ai dispărut...

— Bine, am fost la Ansedonia.

— Până la faleză? Babi dă din cap.

— Și ai făcut-o?

— Pallina!

— Bine, scuze, v-ați dus pân-acolo și ați coborât pe plajă, nu?

— Da.

— Și n-ați făcut nimic?

— Ne-am sărutat.

— Iu-huuu. Ei, hai! Să mori nu alta, te-ai giugiulit cu cel mai tare macho din oraș.

Dar își dă seama că Babi e cam indispusă.

— Ai pățit ceva?

— Nimic.

— Hai, nu amăgi, spune care-i problema? Hai! Mărturisește-i celei mai vechi și înțelepte prietene, adică mie. Ați făcut-o, adevărat?

— Nuuuuu! Ne-am sărutat numai și a fost foarte frumos. Dar...

— Dar...?

— Dar nu știu cum am rămas. Pallina o privește perplexă.

— A încercat să...

Pallina îi arată prin semne, destul de elocvent. Babi clatină din cap îmbufnată.

— Nu.

— Atunci e într-adevăr problematic.

— De ce?

— Interesul care-i?

— Adică?

— De obicei, le încercă pe toate din prima seară.

— Ah, mulțumesc, ești încurajatoare.

— Vrei adevărul, nu? Ei bine, scuze, trebuie să fii fericită. Nu-ți face griji, dacă e numai problema ta, trebuie să aștepti a doua seară, ai să vezi!

Babi o îmbrânțește.

— Ce prostie... Apropo, Pallina, ți-au sechestrat Vespa...

— Vespa mea?

Pallina își schimbă expresia feței:

— Cine?

— Ai mei.

— Raffaella cea simpatică. Într-o zi va trebui să-i țin un discurs. Știi că alaltăseară s-a dat la mine?

— Mama mea? La tine?

— La mine. M-a sărutat în timp ce dormeam în patul tău, a crezut că ești tu!

— Jură-te!

— Da!

— Închipuie-ți, tata mi-a luat brelocul tău crezând că-i al meu.

— Și n-a observat litera P?

— Da! I-am zis că de mică îmi spunea mereu Puffina.

— Și te-a crezut?

— Păi și acum îmi zice așa.

— Păcat! E de treabă tatăl tău, doar că-i puțin cam mârlan.

Intră în clasă. Una e blondă și înaltă, cealaltă brunetă și micuță. Frumoasă și pregătită de lecții e prima, caraghioasă și nu prea deșteaptă a doua, dar au ceva important în comun: prietenia lor. Mai târziu Babi stă acolo, visătoare, se uită țintă la tablă, fără să vadă ce scrie pe ea și fără să audă ce spune profesoara. Se gândește la el, oare ce face în acel moment? Se întrebă dacă el se gândește la ea? Încearcă să și-l imagineze, zâmbește înduioșată, apoi neliniștită,

până la urmă poficioasă. Ar mai putea fi ceva. Uneori e tandru și dulce, apoi brusc devine sălbatic și violent. Suspină și se uită la tablă. Ecuația ceea e mult mai simplu de rezolvat.

Step s-a sculat nu demult. Se bagă sub duș și se lasă netezit de jetul puternic. Se sprijină cu mâinile de peretele ud, în timp ce apa îi curge pe spate, apoi ridică pe rând picioarele, mai întâi dreptul, pe urmă stângul. În timp ce apa îi alunecă pe față, se gândește la ochii albaștri ai lui Babi. Sunt mari, curați și profunzi. Zâmbește și ținând ochii închiși, îi vede perfect. E acolo, inocentă și senină în fața lui, cu părul sălbatic în vânt și cu nasul drept. Vede privirea ceea hotărâtă, plină de caracter. Ștergându-se, se gândește la tot ce și-au vorbit, la ce i-a povestit. Ea, aproape o necunoscută, unica ascultătoare a vechii lui suferințe, a iubirii lui disprețuitoare, a tristeții. Se întreabă dacă-i nebun. Ei, și? Luând dejunul se gândește la familia lui Babi. La sora ei. La tatăl ei destul de simpatic. La mama ei cu caracter dur și hotărât, cu trăsături asemănătoare cu ale lui Babi, puțin șterse din cauza vârstei. Oare și ea va deveni la fel într-o zi? Mamele uneori nu sunt altceva decât proiecția viitoare a fetei cu care ne distrăm azi. Își amintește de o mamă care arăta mai bine decât fiica ei. Termină de băut cafeaua zâmbind. Sună cineva la ușă. Maria deschide. E Pollo. Aruncă punga obișnuită pe masă, sendvișurile cu somon.

— Hai, spune-mi ce-ai făcut? I-ai tras-o sau nu? Nici să-ți treacă prin cap. Ea cu așa caracter, când o să-ți dea? Niciodată! Pe unde naiba ați fost? V-am căutat peste tot. Vai, nu știi de ce-i în stare Madda. E plină de venin. Dac-o prinde, o omoară.

Lui Step îi piere veselia. La Maddalena într-adevăr nu s-a gândit. Nu s-a gândit la nimic în acea seară. Dar nici acum nu vrea să se gândească. În fond, nu și-au promis nimic unul altuia.

— Ține.

Pollo scoate din buzunar o foiță albă împăturită și i-o aruncă.

— E numărul ei de telefon. Step o prinde din zbor.

— L-am căpătat ieri de la Pallina, știam că azi ai să mi-l ceri... Step o pune în buzunar și se duce dincolo. Pollo îl urmează.

— Hai, Step, ce naiba, nu-mi spui nimic? Ai dat-o jos sau nu?

— Pollo, de ce mereu îmi pui asemenea întrebări? Doar știi că eu sunt un gentleman.

Pollo se aruncă pe pat, prăpădindu-se de râs.

— Un gentleman... tu? Să mori nu alta. Ce mi-i dat să aud. Puiul de cățea... un gentleman.

Step se uită la el clătinând din cap, dar în timp ce se îmbracă în blugi, izbucnește și el în râs. De câte ori n-a fost deloc un gentleman! Și în acel moment se gândește că i-ar plăcea să aibă ce-i povesti prietenului.

Babi coboară treptele privind cu speranță în jur. Grupuri de băieți la capătul scării așteaptă vreo pradă nouă sau vreo cucerire mai veche. Dar niciunul din ei n-o interesează. Babi face ultimii pași. Zgomotul unei motociclete o face să-și ridice privirea. În zadar. Un rezervor roșu trece ca săgeata printre mașini. Un cuplu tânăr se îmbrățișează și se întoarce discret spre stânga. Babi îi invidiază un pic. Urcă în mașină. Mama ei e acolo, încă furioasă pentru ziua precedentă.

— Salut, mamă.

— Salut, răspunde sec Raffaella.

Babi nu primește nicio palmă, n-are pentru ce. Dar asta nu-i face mare plăcere.

Step și Pollo stau lângă plasă. Urmăresc de la margine cum se antrenează echipa lor. Alături de ei, Schello, Hook și încă niște prieteni cu pasiune pentru Lazio. Step, fără să fie văzut, ridică un pic mâneca stângă și se uită la ceas. E unu și jumătate. Degrabă se termină lecțiile. Își imaginează cum ea în mașina mamei sale, pe Corso Francia, se întoarce acasă. Mai frumoasă decât un gol de Mancini. Pollo îl fixează.

— Ce este?

Pollo desface brațele.

— Nimic, de ce?

— Atunci, ce dracu te uiți la mine?

— N-am voie?

— Uită-te la meci! Te-am adus pân-aici ca să te holbezi la mine?

Step se întoarce spre teren. Câțiva jucători cu veste de antrenament peste tricourile echipei își pasează rapid mingea unul

altuia, în timp ce un looser în mijlocul lor încearcă s-o prindă. Step iar se întoarce spre Pollo. Îl fixează.

— Iarăși! Chiar nu vrei să-nțelegi!

Step îi sare în spate. Îl apucă de cap cu ambele mâini și râzând, îl trânteste de plasă.

— Trebuie să te uiți acolo!

Îl împinge de mai multe ori.

— Acolo, acolo!

Schello, Hook și ceilalți le sar în spate ca să mai facă nebunii. Alți suporteri se împing între ei lângă plasă făcând zgomot. Cineva cu un ziar făcut sul în mână și cu un fluier în gură se preface a fi polițist și începe să-i lovească, chipurile, cu bastonul. Peste puțin grupul se împrăștie, suporterii fug în toate direcțiile amuzați. Step urcă pe motocicletă. Pollo sare la spatele lui și-și fac drum alunecând pe prundiș. Step se întreabă dacă Pollo a înțeles la ce se gândea mai devreme.

— Vai, Step, păcat...

— De ce?

— E prea târziu ca să trecem pe la școală.

Step nu răspunde. Aude cum Pollo râde la spatele lui. Apoi simte cum îl lovește într-o parte.

— Și să n-o faci pe turbatul cu mine, ți-i clar?

Step se apleacă înainte de durere. Da, Pollo a înțeles și, pe lângă toate, are niște pumni grei de tot.

După-amiaza trece încet pentru amândoi, fără ca ei să știe.

Babi încearcă să învețe. Răsfoiește agenda, schimbă postul de radio, deschide și închide frigiderul străduindu-se să reziste ispitei de a încâlca dieta. Ajunge în fața televizorului, privește o emisiune pentru copii și mănâncă Danone cu ciocolată, după care i se face și mai rău. Cine știe dacă are numărul meu de mobil. Dar oricum aici nu prinde. Să sperăm că poate-l are pe cel de fix. Aleargă să răspundă la fiecare sunet. Dar de fiecare dată trebuie să semneze în agenda mamei numele vreuneia dintre prietenele ei. Andrea Palombi o sună pe Daniela de cel puțin trei ori. O invidiază.

Telefonul sună din nou. O săgeată în inimă. Fuge pe coridor, ridică receptorul, nu poate fi altcineva decât Step. Dar, de fapt, e Palombi, a patra oară. O strigă pe Daniela implorând-o să nu stea prea mult. Câtă nedreptate pe lume. Pe Daniela o sună de patru ori, pe dânsa nici o dată. Apoi se învionează. Un lucru e cert, după cât a alergat, precis a ars jumătate din calorii.

Step ia masa acasă cu prietenul său. Pollo îi golește aproape tot frigiderul. Îi place mult cum gătește Maria. Ea este foarte fericită să vadă cum tarta ei de mere dispare între fălcile tânărului oaspete. Step e mai puțin încântat, va trebui să suporte cicălelile lui Paolo când se va întoarce. Tarta de mere îi era predestinată lui. Mai târziu Maria pleacă și ei se relaxează un pic. Step recitește toate benzile desenate ale lui Paziienza. Le compară cu cele originale de care este foarte mândru. Îl trezește pe Pollo și i le arată. Cu toate că-i a mia oară când le vede, el le laudă ca și cum ar fi prima. Sunt foarte buni prieteni, Step nu-l poate refuza când îi cere să sune de la el. Chiar dacă știe de slăbiciunea lui Pollo. Dacă se scapă, stă câte-o oră la telefon. Pe oriunde se duce dă cel puțin un telefon. Vorbește mult fără a spune mare lucru. Acum, de când are o iubită, este de neoprit. Visul lui este, îi destăinuie lui Step, să fure un celular.

— Fratele meu are unul nou-nouț, îi spune Step amuzat.

În ochii lui Pollo, Paolo capătă subit o cu totul altă valoare. Cine știe dacă după tarta cu mere, nu-i va șterpeli și telefonul.

Plouă. Babi și Daniela stau pe canapea cu părinții. Se uită la un film distractiv de familie pe primul canal. Atmosfera pare foarte destinsă.

Un sunet de telefon. Daniela ia receptorul pe care-l ține lângă ea pe pernă.

— Alo?

Se uită la Babi mirată. Nu-și crede urechilor.

— Ți-o dau.

Babi se întoarce liniștită spre ea.

— Babi, e pentru tine.

Îi este de-ajuns o secundă, o privire, îi vede fața și înțelege totul.

Este el. Daniela îi transmite receptorul încercând să se controleze de față cu părinții.

Îl ia delicat, înfricoșată să-l atingă, să-l strângă, ca și cum o mișcare în plus ar face să dispară legătura telefonică. Îl duce lent la ureche, obrazii i s-au rumenit, buzele emoționate de-abia pronunță un simplu...

— Da!

— Salut, ce faci?

Vocea caldă a lui Step îi pătrunde direct în inimă. Babi se uită în jur cu spaimă, îngrijorată că cineva a observat ce simte inima ei care bate cu putere, încercând să ascundă disperată fericirea care o copleșește.

— Bine, tu?

— Bine, poți vorbi?

— Așteaptă o clipă, aici nu se aude bine.

Se ridică de pe canapea ducând cu ea telefonul și halatul fluturând. Nu se știe cum se explică, dar de față cu părinții unele telefoane nu funcționează. Maică-sa o privește cum iese din salon și se întoarce spre Daniela.

— Cine-i?

Daniela e ca ceasul.

— Chicco Brandelli, unul dintre admiratorii ei.

Raffaella o fixează un pic. Dar se liniștește. Se uită mai departe la film. Și Daniela se întoarce spre televizor respirând ușurată. A trecut. Dacă maică-sa ar mai fi privit-o un pic, ea s-ar fi prăbușit. E greu să suporti acea privire care știe întotdeauna totul. Se fericită în gând pentru ideea cu Brandelli. Măcar o dată gagiul ăla a fost bun la ceva.

În camera ei lumina e stinsă. El stă în ploaie cu telefonul în mână.

— Alo, Step, tu ești?

— Da' tu cine ai vrea să fie? Babi râde.

— Unde ești?

— În ploaie. Să vin la tine?

— Nu, ai mei sunt acasă.

— Atunci, vino tu.

— Nu, nu pot. Sunt pedepsită. Aseară când m-am întors, m-au prins. Mă așteptau la fereastră.

Step zâmbește și aruncă țigara.

— Înseamnă că-i adevărat! Mai există fete pedepsite de părinți...

— Da, și tu te-ai legat cu una din ele.

Babi închide ochii îngrijorată de bomba pe care tocmai a lansat-o. Așteaptă răspunsul. Dar nu aude nicio explozie. Deschide încet ochii. Dincolo de geam, sub felinar, ploaia se vede mai bine. Se dă un pic înapoi.

— Mai ești acolo?

— Da. Încercam să înțeleg ce efect ar avea să fiu jucat pe degete de o șmecheră.

Babi își mușcă buza, pășește fericită și nervoasă prin odaie. Înseamnă că-i adevărat.

— Dacă eram șmecheră cu adevărat aș fi ales pe altcineva să-l joc pe degete. Step râde.

— Bine, facem pace. Să încercăm să rezistăm cel puțin o zi. Ce faci mâine?

— La școală, după am de învățat și continuu să suport pedeapsa.

— Păi, aș putea veni să te văd.

— Ți-am zis că nu-i cea mai bună idee?

— Mă îmbrac frumos. Babi râde.

— Nu de asta. La general am în vedere. Tu la ce oră te scoli mâine?

— Pe le zece, unsprezece. Când vine Pollo să mă trezească. Babi clatină din cap.

— Și dacă nu vine?

— Pe la douăsprezece, unu...

— Ai putea să vii să mă iei de la școală?

— La unu? Da, cred că da.

— Aveam în vedere înainte de lecții. Liniște.

— Pe la ce oră ar fi?

— Opt și zece.

— Dar de ce încep lecțiile așa devreme? Și ce să facem?

— Nu știu, să fugim...

Babi nu crede ce spune. Să fugim. Și-a ieșit cu totul din minți.

— Bine, o facem și pe asta. La opt la școală. Sper să mă pot trezi.

— Va fi complicat, da?

— Destul de.

Rămân o clipă în tăcere. Nehotărâți ce să-și zică, cum să-și ia la revedere.

— Bine, atunci ciao.

Step se uită afară. Nu mai plouă. Norii se duc grăbiți. Se simte fericit. Privește telefonul. În acel moment la celălalt capăt este ea.

— Ciao, Babi.

Închid. Step se uită în sus. Au apărut câteva stele timide și ude sus pe cer. Mâine va fi o zi frumoasă. Își va petrece dimineața cu ea.

Opt și zece. Precis c-a înnebunit. Încearcă să-și amintească când s-a trezit atât de devreme ultima dată. Nu-i vine în minte. Zâmbește. Trei zile în urmă s-a întors acasă la ora asta.

În întunericul din odaie cu telefonul portabil în mână, Babi continuă să se uite pe geam. Și-l imaginează în stradă. Trebuie să fie frig afară. Tremură la gândul acesta. Se întoarce în salon. Îi dă telefonul surorii și se așază pe canapea. Daniela pe neobservate îi studiază fața. Ar vrea să-i pună mii de întrebări. Dar trebuie să se mulțumească cu ochii aceia fericiți care o fixează o clipă. Babi își întoarce privirea spre televizor. Pe-o secundă filmul alb-negru i se pare plin de culori. Nu înțelege nimic din ce se vorbește și se îndepărtează răpită de gânduri. Se întoarce brusc la realitate. Privește îngrijorata împrejur, dar se pare cii nimeni n-a observat nirnic. Măine, pentru prima dată în viața, va chiuli de la coala.

Paolo, așezat la masă, răsfoiește distrat ziarul. Se uită în jur. Ciudat. I-am zis Mariei să-mi facă o tartă cu mere. O fi uitat. Ce naiv! Își amintește de niște covrigi pe care i-a cumpărat pentru vreun caz de urgență. Acesta e unul dintre ele. Deschide câteva dulapuri. În sfârșit îi găsește. I-a ascuns bine să nu-i găsească foamea lui Step și a prietenilor săi.

În timp ce mușcă din unul, intră Step.

— Salut, frățioare.

— E tocmai ora potrivită să te întorci acasă... Iar ai să stai toată ziua în pat, iar seara ai să te duci la sală cu Pollo și ceilalți delicvenți. Frumoasă viață mai ai...

— Foarte frumoasă.

Step își toarnă cafea, apoi lapte.

— Numai că eu nu m-am întors acum. Eu acum plec.

— Doamne, dar cât e ora?

Paolo se uită preocupat la ceas. E șapte și jumătate. Respiră ușurat. E totul sub control. Dar ceva oricum nu-i normal. De când Step iese la ora asta?

— Unde mergi?

— La școală.

— Ah.

Paolo se liniștește. Apoi își amintește că Step a absolvit anul trecut.

— Ce să faci?

— La naiba, ce-i cu toate întrebările astea, cu noaptea-n cap?

— Fă ce vrei, doar să nu te bagi în ceva. Maria n-a făcut tartă cu mere?

— Tartă de mere? Mi se pare că nu.

— Sigur. Nu cumva ați mâncat-o voi cu Pollo și cu porcii ceia veșnic flămânzi?

— Paolo, nu-mi ofensa prietenii. Nu-i frumos. Eu nu-i ofensez pe-ai tăi.

Paolo tace. Nu că nu-i ofensează. Cum ar putea? Paolo nu are prieteni. Îl sună din când în când vreun coleg de lucru sau de facultate, dar pe ei Step nu ar fi putut să-i ofenseze. I-a pedepsit viața destul. Triști, cenușii, slabi ca niște poeți.

— Ciao, Pa'! Ne vedem diseară.

Paolo se uită la ușa închisă. Fratele său reușește mereu să-l uimească. Cine știe unde se duce așa devreme. Bea un gât de cafea. Vrea să ia covrigul de pe masă. A dispărut: cu Step e mereu așa.

— Ciao, tată.

Babi și Daniela coboară din Mercedes. Claudio își privește fiicele care se îndreaptă spre școală. Îi fac din mână și el pleacă. Babi mai pășește câteva trepte. Se întoarce, Mercedesul e deja departe. Coboară repede treptele și în acel moment o întâlnește pe Pallina.

— Salut, unde fugi?

— Mă duc cu Step.

— Jură-te. Dar unde mergeți?

— Nu știu. La o plimbare. Pentru început vom lua dejunul. Sunt așa de emoționată că nici n-am putut înghiți nimic dimineață. Gândește-te, e prima oară când chiulesc...

— Și eu eram emoționată prima dată. Dar pe urmă... Pot face semnătura mamei mele mai bine decât ea însăși!

Babi râde. Motocicleta lui Step se oprește vuind lângă trotuar.

— Mergem?

Babi o sărută grăbit pe Pallina și urcă emoționată la spatele lui. Îi bate inima ca la o vrăbiuță.

— Te rog, Pallina... Încearcă să nu iei vreo notă proastă și notează-ți cine trece la răspuns.

— Ok, dragă.

— Și să taci, bine?

Pallina dă din cap. Babi se uită în urmă dacă n-o vede cineva. Îl îmbrățișează strâns pe Step. Ce-o fi, o fi! Motocicleta se repede înainte ducând-o departe de școală, de lecțiile plictisitoare, de Giacci, de temele pentru acasă și de sunetul clopoțelului care uneori pare să nu mai vină.

Pallina se uită invidioasă în urma prietenei sale. E fericită pentru ea. Urcă treptele pălăvrăgind fără să-și dea seama că cineva o urmărește. Mai sus, o mână încrețită de timp și de ură, înfrumusețată cu un inel vechi cu o piatră violetă în centru, dură ca și persoana care o posedă, dă drumul draperiei.

Cineva a văzut totul.

Toate fetele din a treia B intră îngrijorate. Prima lecție este italiana și profesoara Giacci le trece azi la răspuns. E obiectul care precis va fi la examen. Elevele își ocupă locurile salutându-se. Ultima fată intră din fugă. Discută nervoase. Deodată o liniște mută și plină de respect. Doamna Giacci e la ușă. Toate tresar. Giacci le măsoară cu privirea.

— Așezați-vă, fetelor.

E ciudat de veselă în dimineața ceea. Dar asta nu promite nimic bun. Face apelul. Fetele ridică mâna răspunzând cu un respectuos „prezentă“. O fată al cărei nume începe cu „C“ absentează. La litera „F“ o alta, în încercarea de a mai rupe monotonia, scoate un „sunt aici“ lipsit de valoare. Giacci o ia peste picior în fața întregii clase. Catinelli este cea care apreciază umorul fin al profesoarei. Atât de fin încât celorlalte le scapă.

— Gervasi?

— E absentă, răspunde cineva din spatele clasei.

Giacci scrie un „a“ în dreptul numelui lui Babi în registru. Apoi își ridică lent privirea.

— Lombardi.

— Da, doamnă profesoară. Pallina sare în picioare.

— Cum de Gervasi n-a venit azi? Pallina e ușor nervoasă.

— Nu știu. Ieri-seară am vorbit la telefon, mi-a spus că nu se simțea prea bine. Poate spre dimineață i s-a făcut mai rău și a

hotărât să nu vină.

Giacci o privește. Pallina ridică din umeri. Giacci mijește ochii. Devin două picături impenetrabile. Pallina simte un fior rece de-a lungul spinării.

— Mulțumesc, Lombardi, așază-te.

Giacci continuă apelul. Privirea ei se întâlnește iar cu a Pallinei. Pe fața profesoarei se distinge un zâmbet batjocoritor. Pallina roșește. Se întoarce în altă parte, jenată. Oare profa știe ceva? Pe bancă citește ce-a scris chiar ea cu pixul „Pallina și Pollo forever“. Zâmbește. Nu, e imposibil.

— Marini!

— Prezentă!

Pallina se liniștește. Cine știe unde-i Babi în acel moment. Sigur a luat dejunul de-acum. Un maritazzo cu frișcă de la Euclide și un capuccino cu multă spumă. Ce mult ar vrea să fie în locul ei măcar și cu Pollo, dacă nu cu Step. Nu-i frumos ce-i frumos, da-i frumos ce-mi place mie, proverbul ei preferat. Doamna Giacci închide registrul și începe să explice. Predă lecția cu bucurie, deosebit de calmă. O rază de soare îi atinge mâinile. În jurul aceluia deget cu care se joacă, vechiul inel strălucește într-o lumină violetă.

Se îndepărtează așa de zgomotul orașului de-abia trezit, cu buzele umezite de un capuccino amaro și gura îndulcită de frișca unui maritazzo. O continuare firească a aceluia popas la Euclide pe Flaminia mai departe și, mai în secret, acolo unde cu greu ar putea fi găsiți. Merg spre turn. Pe Flaminia, sub bătaia soarelui, înconjurați de câmpii înverzite, se pierd dulce pe marginea pădurii întunecoase. Ies de pe drum. Motocicleta apleacă spicele aurii care imediat după ce trec ei se ridică în sus neînfricate. Motocicleta se oprește acolo, după colină, nu departe de turn. În dreapta, mai jos, un câine liniștit supraveghează dormitând câteva oi tunse. Un păstor în blugi ascultă un radio furat fumând un joint departe de colegii lui de staul. Își găsesc un loc puțin mai într-o parte. Singuri. Babi deschide geanta. Scoate un drapel britanic.

— L-am cumpărat la Portobello când am fost la Londra. Ajută-

mă să-l aștern. Tu ai fost vreodată?

— Nu, niciodată. E frumos?

— Foarte. M-am distrat pe cinste. Am fost o lună la Brighton și câteva zile la Londra. Am plecat cu EF.

Se întind pe drapelul scăldat de soare. Step ascultă povestea londoneză și despre alte călătorii. Se pare că a vizitat o mie de locuri și-și amintește despre toate. Dar el, puțin interesat de acele aventuri din trecut și deloc obișnuit cu acea oră matinală, foarte curând adoarme.

Când Step deschide ochii, Babi nu-i lângă el. Se ridică privind îngrijorat în jur. Apoi o vede. Puțin mai jos, pe colină. Umerii ei gingași. Stă așezată acolo printre spicele de grâu. O strigă. Ea pare să nu-l audă. Când se apropie își dă seama de ce. Ascultă playerul. Babi se întoarce spre el. Privirea ei nu promite nimic bun. Se întoarce înapoi să privească lanurile verzi. Step se așază alături. Rămâne și el pentru un timp tăcut. Babi nu mai rezistă și-și scoate căștile.

— Cum poți să adormi când eu vorbesc cu tine? E furioasă rău.

— Asta înseamnă că n-am dormit destul.

Ea se îmbufnează și se întoarce din nou. Step nu poate altceva să facă, decât să observe cât e de frumoasă. Poate e și mai frumoasă când se înfurie. Ține capul în sus și toate capătă un aer supărat, bărbia, nasul, fruntea. Părul ei luminat de razele soarelui părea să inspire mirosul grâului. Are frumusețea unei plaje abandonate, cu o mare sălbatică care îi mărginește malurile îndepărtate. Firele de păr, ca niște valuri înspumate, îi înconjoară chipul, i-l acoperă pe alocuri rebele și ea nu le dă într-o parte.

Step se înclină și culege cu mâna acea frumusețe fragilă. Babi încearcă se să ferească.

— Lasă-mă.

— Nu pot. E peste puterile mele. Trebuie să te sărut.

— Ți-am zis să mă lași. M-am supărat. Step se apropie de buzele ei.

— Îți jur că am să ascult totul. Despre Anglia, Londra, călătoriile

tale, despre tot ce vrei.

— Trebuia să ascuți pân-acum.

Step profită și o sărută din zbor, acoperindu-i buzele nepregătite, de-abia deschise. Dar Babi e mai rapidă și-și strânge gura hotărâtă. Urmează o luptă. În sfârșit ea se predă, ușor se lasă sărutată de el.

— Ești un bătăran nesimțit.

Cuvinte șoptite printre buzele prea apropiate.

— Adevărat.

Cuvinte și săruturi care se amestecă.

— Nu-mi place când faci așa.

— N-am să mai fac, îți promit.

— Ți-am spus deja că nu cred în promisiunile tale.

— Atunci îți jur...

— Nici în jurămintele tale nu cred...

— Ok, de acord, îți jur pe tine.

Babi îl lovește cu pumnul. El se preface că-l doare. Apoi o îmbrățișează și se afundă cu ea printre spicele moi. În înalt, soarele și cerul albastru, ca niște spectatori tăcuți. Puțin mai încolo un drapel britanic abandonat. Mai aproape, două tinere frumuseți. Step se joacă un pic cu nasturii de la cămașa ei. Se oprește o clipă înfricoșat. Ochii ei închiși par liniștiți. Deschide un nasture, apoi altul, cu gingășie ca și cum o atingere mai grosolană ar putea să împrăștie magia aceluia moment. Apoi mâna lui alunecă înăuntru, de-a lungul coapsei, pe pielea fragedă și caldă. O mângâie. Babi îi permite și sărutându-l, îl îmbrățișează și mai strâns. Step, respirându-i parfumul, închide ochii. Pentru prima dată totul i se pare altfel. Nu se grăbește, e liniștit. Simte o pace ciudată. Palma lui alunecă pe spate, în jos de-a lungul aceluia șanțuleț moale până la marginea fusteii. Un urcuș iute, începutul unei promisiuni dulci. Se oprește. Acolo, alături, două mici adâncituri îl fac să zâmbească, ca și sărutul ei mult mai pasional. Continuă s-o mângâie gingaș. Se întoarce sus până la elasticul dantelat. Se oprește la încheietoare în încercarea de a-i dezlega misterul și nu doar. Două cârlige? Două

mici semiluni care intră una în alta? Un „s“ de metal care se bagă pe deasupra? Zăbovește un pic. Ea îl privește curioasă. Step se enervează.

— Cum naiba se deschide? Babi clatină din cap.

— Să nu vorbești așa când ești cu mine.

Tocmai în acel moment misterul se dezleagă. Două mici semiluni se desfac trase de un elastic. Mâna lui Step hoinărește pe tot spatele, până la gât, în sfârșit fără obstacole.

— Scuză-mă...

Step nu-și crede urechilor. Și-a cerut scuze. Scuze. El, Step, și-a cerut scuze. Apoi nu mai vrea să gândească și se lasă vrăjit de noua sa cucerire. Îi mângâie sânul, îi acoperă gâtul cu săruturi, își trece mâna peste celălalt sân regăsind și aici fragila aluzie de dorință și pasiune. Coboară încet până jos, până la burta ei moale, până la marginea fustei. Mâna ei îl oprește. Step deschide ochii. Babi e în fața lui, clatină din cap.

— Nu.

— Nu, adică?

— Nu, asta nu... Îi zâmbește.

— De ce?

— De-atâta.

— De ce de-atâta?

— De-atâta și gata.

— Dacă ai vreun motiv, cum ar fi... Step zâmbește aluziv.

— Nu, cretinule... niciun motiv. Eu sunt cea care nu vrea. Când vei învăța să spui mai puține înjurături, poate...

Step se întoarce pe-o parte și începe să facă flotări. Una după alta, tot mai repede, fără să se oprească.

— Nu cred, spune-mi că nu-i adevărat. Am găsit!

Zâmbește vorbind printre flexiuni, ușor gâfâind. Babi își încheie sutienul și cămașa.

— Ce-ai găsit? Nu mai face flotări în timp ce vorbim...

Step le face pe ultimele două într-o mână. Apoi se sprijină pe-o parte și o privește zâmbitor.

— Nu ai mai fost cu nimeni.

— Dacă ai în vedere că sunt virgină, răspunsul e da.

Cuvântul acela o costă scump. Babi se ridică. Își scutură fusta cu mâna. Câteva fire de spice cad pe pământ.

— Și acum, du-mă la școală.

— Dar de ce, te-ai înfuriat? Step o prinde între brațe.

— Da, ai un mod de a mă irita. Nu sunt obișnuită să fiu tratată așa. Lasă-mă. Se eliberează din îmbrățișarea lui și se duce grăbită spre drapelul englez. Step fuge din urma ei.

— Hai, Babi... Așteaptă, n-am vrut să te jignesc. Scuză-mă, vorbesc serios.

— N-am auzit.

— Da, ai auzit.

— Nu, repetă.

Step se uită în jur plictisit. Apoi o fixează.

— Scuză-mă. Bine? Uite, eu chiar sunt fericit că n-ai mai fost cu nimeni. Babi se apleacă să strângă drapelul englez și începe să-l plieze.

— Ah da, și de ce?

— Păi, pentru că... pentru că da. Sunt fericit și basta.

— De ce crezi că vei fi tu primul?

— Ascultă, eu mi-am cerut scuze. Acum ajunge, gata. Ce dificilă mai ești.

— Ai dreptate. Facem pace.

Îi transmite capătul drapelului.

— Ține, ajută-mă să-l strâng.

Se îndepărtează. Îl întind și apoi se apropie din nou. Babi ia din mâinile lui celălalt capăt al drapelului și-i dă un sărut.

— Motivul acela mă enervează.

Se întorc în tăcere la motocicletă. Babi urcă la spatele lui. Se îndepărtează așa, de-a lungul colinei, lăsând în urmă spicele rupte și o discuție întreruptă la jumătate. E prima zi când sunt împreună și Step și-a cerut scuze deja de două ori. Ca să vezi... Dar mai bine să mergem. Babi e liniștită acum, nu se gândește la nimic. Nu știe că

într-o zi nu prea îndepărtată va înfrunța cu el aceeași discuție care o enervează atât de mult.

— Frânează!

Babi strigă și-l strânge mai tare pe Step. Motocicleta se supune ordinului.

— Ce se-ntâmplă?

— Mama mea e acolo.

Babi îi arată Peugeot-ul Raffaellei oprit puțin mai în față lângă scările de la Falconieri. Mai sunt câteva minute până la unu și jumătate. Trebuie să-ncerce. Îl sărută pe Step pe buze.

— Ciao, te sun după-amiază.

Se îndepărtează aplecându-se după rândul lung de mașini parcate. Ajunsă în fața școlii se ridică lent. Maică-sa e acolo, la câțiva metri de ea, o vede foarte bine prin sticla unui Mini. Raffaella se uită la ceva în poală. Apoi ridică mâna stângă și verifică. Babi înțelege. Își face unghiile. Babi se ghemuiește după mașină, se mai uită o dată la ceas. Ar trebui să fie timpul. Se uită la dreapta în capătul străzii. Step nu mai e. Cine știe ce crede despre mine. Am să-l sun mai târziu. Își dă seama imediat că n-o va putea face. Nu are numărul lui de mobil. Nici nu știe unde locuiește. Sună clopoțelul. Primele clase apar pe scări. Un alt sunet de clopoțel. E rândul claselor a doua și a apoi a treia. Fetele mai mari. Una o privește curioasă. Babi își duce degetul la gură, făcându-i semn să tacă. Fata se uită în altă direcție. Sunt toate obișnuite cu secretele. În sfârșit e rândul clasei ei. Maică-sa e încă distrată, poate e ocupată cu vreo unghie ruptă. E momentul să plece. Babi iese din ascunziș și se amestecă cu alte fete. O salută pe una și fără a fi văzută, mai verifică o dată mașina. Raffaella n-a observat nimic. A reușit.

— Babi!

Pallina îi aleargă în întâmpinare. Se îmbrățișează. Babi o privește îngrijorată.

— Cum a fost? A descoperit ceva?

— Nu, totul e sub control.

— Ține, acestea sunt temele de azi. Am notat și interogările. Totul precis, poți să mă ieși secretara ta. Dar tu, te-ai distrat?

— Foarte.

Babi strecoară foaia în geantă și-i zâmbește.

— Lasă-mă să ghicesc. Pallina o fixează o clipă.

— Dejun la Euclide de pe via Stelluti. Capuccino și maritozzo cu frișcă.

— Ești pe-aproape. Același lucru, însă pe Flaminia.

— Clar! Mult mai rezervat. Precis. Apoi fuga la Fregene și sex pasional pe plajă, adevărat?

— N-ai ghicit!

Babi se îndepărtează zâmbindu-i.

— Fregene sau restul?

— Doar un lucru n-ai ghicit.

Urcă în mașină mințindu-și prietena și lăsând-o acolo, în fața școlii, plină de curiozitate. În realitate nu le-a ghicit pe ambele.

— Salut, mamă.

— Salut.

Raffaella se lasă sărutată pe obraz. Situația pare liniștită.

— Cum a fost la școală?

— Bine, nu m-au întrebat. Vine și Daniela.

— Putem să plecăm. Giovanna a zis că de-acum încolo se întoarce pe cont propriu.

Peugeot-ul pleacă. Noutatea le-a umplut pe toate de bucurie. Nu vor mai trebui să aștepte. În timp ce stau la semaforul din piazza Euclide, Babi simte că ceva o înțepă. Fără s-o vadă nimeni își strecoară mâna în cămășuică. Un spic auriu de grâu i s-a rătăcit prin sutien. Îl scoate și-l pune în mijlocul agendei. Îl privește o clipă. Marele ei secret. Step i-a atins sânul. Zâmbește și chiar în momentul în care se aprinde verde, îl vede. E acolo, oprit în dreapta. Flutură

râzând un drapel britanic, drapelul ei. Dar când i l-a furat? Apoi își amintește lucrul cel mai important. Step e ca și Pollo și el fură. Până atunci nu s-a gândit. S-a legat cu un hoț.

Primul „a“ e prea rotund, al doilea are codița prea lungă, tot scrisul e prea jos sau prea subțire. Babi încearcă să imite semnătura mamei sale. Uplete câteva foi din caietul de matematică.

— Dani? Aceasta a doua seamănă mai bine, nu-ți pare? Daniela se uită. Rămâne un pic îngândurată.

— Mama scrie numele mai lung. Nu, nu știu. Are ceva ciudat. Uite. Litera

„g“ e prea slabă, i-ai făcut burta prea mică. Mama întotdeauna începe cu un „g“ mai mășcat. Privește.

Deschide agenda și-i arată o semnătură din cele veritabile.

— Mie mi se par identice. Iar tu știi că-i falsă, de asta ți se par diferite. Se duce mai liniștită în camera ei.

— Fă cum vrei. Pentru mine „g“-ul e prea mic. Și apoi nu înțeleg de ce mă întrebi cum îmi pare dacă până la urmă tot faci cum vrei tu.

Închide ușa.

Babi deschide agenda la pagina cu absențe motivate. Unde se notează motivul absenței, ea scrie: „motiv de boală“. De fapt, e adevărat. I s-ar fi făcut rău dacă nu fugea cu Step. Vine momentul semnăturii. Babi devine serioasă. Mai încearcă o dată pe foaia de-alături. Sub altele vreo zece de „Raffaella Gervasi“. Ultima îi iese mai bine. E perfectă. În așa fel ar putea falsifica și cecurile bancare, și-ar cumpăra un SH 50. Dar înțelege că ar fi prea de tot. Ia pixul și se apucă să scrie hotărâtă. Începe cu „R“ și merge în jos, alunecând cât de natural posibil până la ultimul punct de pe „i“. Încă tremurând, pentru că s-a concentrat, a obosit să copieze, să scrie absolut la fel ca mama sa, stă și privește ce i-a ieșit. E chiar bine.

Incredibil. Poate numele e puțin cam nesigur. Îl confruntă cu alte semnături ale mamei din agendă. Nu- i prea mare diferența. Niciun semn nepotrivit. Încă un lucru e în favoarea ei. Prima lecție are matematica, cu doamna Boi. Ochelari groși, o față mare mereu zâmbitoare. Chiar s-a scuzat o dată în fața lor pentru că a pierdut lucrările și le-a rugat să nu spună nimănui. În acea zi Pallina era sigură că trebuia să ia cel puțin un șapte. De asta, după părerea ei, Boi a pierdut lucrările. Intenționat a făcut-o ca s-o amărăscă. Pallina crede că toți profesorii au ceva cu ea și cu notele ei. Babi închide agenda. Acum e mai liniștită. Semnătura o va controla numai doamna Boi și nu-și va da seama că-i falsă. Începe să învețe. Se uită împrejur, dar nu observă nimic. Continuă să-și facă temele. Dacă ar fi fost mai atentă când s-a uitat la orar, ar fi înțeles ce o neliniștea. Avea a doua lecție cu Giacci.

Mai târziu, când părinții au plecat, Step trece s-o ia. Jos îi așteaptă tot grupul: Schello, Lucone, Dario și Gloria, Sicilianul, Hook, Pollo și Pallina și alți tipi într-un Golf cu câteva fete. Merg cu motocicletele spre Prima Porta, apoi o iau la dreapta spre Fiano. Când ajung Babi e înghețată de-a binelea. Locul se numește Il Colonnello și e foarte departe. Babi nu înțelege de ce au ales un loc ca acela ca să mănânce. Sunt două săli mari cu un cuptor la vedere și mese obișnuite. Poate e mai ieftin aici, se gândește. Un chelner tânăr vine să ia comenzile. Sunt cincisprezece și toți se răzgândesc în continuu în afară de ea care a ales de la bun început o salată mixtă cu puțin ulei. Sărmanul chelner e distrus. Încearcă de câteva ori să recapituleze felul întâi ca să treacă la al doilea, dar când vine momentul garniturii cineva se răzgândește din nou.

— Auzi, șefu', două pappardello de porc.

— Și mie tot.

Mai adaugă imediat cineva și încă cineva. Dar tot atunci alții doi se hotărăsc să ia o polenta sau o carbonara. Cel mai indecis grup pe care l-a văzut Babi vreodată. Și, plus la toate, Pollo încearcă să dea o mână de ajutor repetând toate comenzile și creând o confuzie și mai mare. Până la urmă toți râd, distrați. Și totul se transformă într-un fel de joc. Sărmanul chelner se îndepărtează și mai confuz. Unicul lucru sigur este că trebuie să aducă cincisprezece halbe medii blonde și o... ce-a comandat blonda frumoasă cu ochi albaștri? Mai verifică în carnetelul plin de ștersături și când intră în bucătărie își amintește să aducă o Diet Coke.

Cina continuă într-o maximă confuzie. De fiecare dată când este adus un platou cu prosciuto, ciuperci sau bruschetta, se produce un

fel de atac, toți se aruncă asupra lui și într-o clipă totul dispare de pe el.

Fete cu ochi machiați în exces râd amuzate. Babi se uită la Pallina căutând să înțeleagă. Ea pare să se fi integrat perfect în grup. I se aduce salată mixtă cu puțin ulei. Situația nu este una prea veselă. Îi vine rândul Sicilianului să povestească ceva. E istoria tristă a unui oarecare Francesco Constanzi. A avut ideea neinspirată de a o agăța pe fosta lui iubită. Nici măcar nu pe actuala lui gagică, dar pe fosta. Ce aiureli, se gândește Babi.

Toți par interesați și pe nimeni nu-l preocupă detaliul acesta. Poate că el are dreptate, se gândește Babi. Eu sunt cea aiurită.

— Și atunci, știți ce fac eu? Sicilianul soarbe din bere.

— Mă duc împreună cu Hook la Marina care era singură acasă.

De cealaltă parte a mesei Hook cu bandaj la ochi zâmbește. E în centrul atenției și se bucură de partea lui de glorie. Sicilianul continuă.

— Îi zic să-l sune pe prostălanul de Constanzi. Ea îl sună și-i spune să treacă s-o vadă. Știți ce-a făcut boul cela?

Babi se uită mirată la ei. Par să nu-și dea seama. Se hazardează să răspundă.

— A venit.

Sicilianul se întoarce spre ea. Pare un pic deranjat.

— Bravo, Babi. Așa și-a făcut. Vine boul ăla.

Ea zâmbește. Întâlnește privirea plictisită a lui Step și ridică din umeri. Sicilianul nu observă și continuă vesel povestirea.

— Acum urmează partea cea mai interesantă. Când vine acesta, Marina îl lasă să urce. Cum intră, eu și Hook îi sărim în spate și-l immobilizăm. Dar așteptați, încă nu râdeți, nu știți ce urmează. Noi atunci îl dezbrăcăm și-l legăm de un scaun. Vai! Să-i fi văzut fața. Gol ca o râmă. Eu iau cuțitul de bucătărie și i-l pun între picioare. Începe să urle. Pentru că era cuțitul rece, părerea lui Hook. Apoi intră Marina. I-am zis să se îmbrace în ceva transparent. Eu pornesc muzica și ea începe să facă striptease. Îi spun tipului: dacă văd că-ți place și aparatul tău dă semne de viață, își jur că ți-l tai. Marina

rămâne în sutien și chiloței, dar tipul nu se mișcă, nu știu dacă m-ați înțeles, e ca și cum mort.

Toți râd ca nebunii. O fată din capătul mesei mai nu se-neacă. Și lui Step i se pare vesel. Babi nu-și crede urechilor.

— Liniște, liniște, zice Sicilianul. Într-un anumit moment aud zgomot la ușă. Nu cumva sunt părinții Marinei? Noi cu Hook am șters-o, pe tip l-am lăsat în pielea goală legat de scaun, iar pe Marina pe jumătate dezbrăcată. În mijlocul casei. Vă jur, așa o scenă nu vezi nici în filme. Să crapi, nu alta!

— Și ce i-au făcut tipului?

Babi se uită la Pallina. Chiar are curaj să întrebe așa ceva?

— Păi, nu știu. Noi am fugit. Știu că acum boul acela are o mândră, dar... are probleme mari cu... știți voi. După ce i-a fost să tragă, chestia lui nu mai funcționează.

Ăsta-i apogeul. Toți încep să râdă ca niște descreierați. Apoi, nu știu cum se întâmplă. Zboară o bucățică de pâine. Imediat după, începe o adevărată ploaie, o bătălie în toată legea, toți aruncă cu bucățele de carne, cartofi, bere.

Totul zboară. Fetele abandonează primele pozițiile. Babi și Pallina se dau mai departe de masă urmate de alte fețe. Băieții continuă să țintească cu mâncare, aruncă cu putere, cu ură, le este în cot de alte mese, îi lovesc și pe ceilalți clienți. Culmea culmilor este că atunci când chelnerul încearcă să-i oprească, îl pocnește drept în față o bucată de pâine de casă înmuiată în ulei. E un fel de triumf. Așa ceva chelnerul n-a pățit în viața lui. Apoi e timpul să achite. Pollo se oferă să strângă banii. Step o ia pe Babi de subsuoară și o scoate din restaurant. Unul după altul ies și ceilalți.

Babi scoate portmoneul.

— Cât îți datorez? Step îi zâmbește.

— Glumești? Lasă, nu trebuie.

— Mulțumesc.

— Nu-i nevoie să-mi mulțumești mie. Urcă.

Step pornește motocicleta. Babi urcă la spatele lui.

— Atunci cui să-i mulțumesc? Pollo aduna bani de la toți.

— Nu, aceea e o înțelegere.

Tocmai în acel moment Pollo iese în fugă din restaurant și sare pe motocicletă.

— Plecăm, băieți!

Toată lumea o ia din loc. Motocicletele țâșnesc înainte cu luminile stinse. Din restaurant ies în fugă chelnerul și încă cineva. Degeaba strigă după ei, încercând totodată să le citească plăcuțele.

Zgomotul motoarelor se aude vuind pe stradelele din Fiano. Unul după altul, cu cea mai mare viteză, părăsesc locul pe străzi înguste cu țipete și râsete, apăsând pe claxoane. Apoi, aproape zburând, o iau pe Tiberina, învăluiți de frigul străzii, de verdele crud al pădurilor din preajmă. De-abia acum aprind farurile.

Pollo îl acostează pe Step.

— Oh, nu se mănâncă rău la Colonnello.

— Nu, se mănâncă bine.

— Dar voiau patruzeci de euro de căciulă.

— Atunci bine le-ai făcut!

Pollo pornește motocicleta și cu un râs prostesc se îndepărtează cu Pallina. Babi se înclină înainte.

— Vrei să zici că noi n-am plătit?

— Ei și, e vreo problemă?

— Problemă? Ți dai seama că te pot denunța? Dacă au reușit să vadă plăcuțele.

— N-aveau cum, eram cu farurile stinse. Ascultă, noi mereu facem așa și încă nu ne-au prins. Vezi să nu ne porți ghinion!

— Eu nu port ghinion. Încerc doar să te fac să gândești. Chiar dacă mi se pare foarte dificil. Ție nu-ți pasă de cei de la restaurant? Oamenii lucrează, stau toată ziua și transpiră la plită, gătesc pentru tine, te servesc, strâng după tine, curăță și tu nici nu te socotești cu ei?

— Cum nu mă socotesc? Ți-am spus că mi-a plăcut foarte tare mâncarea lor. Babi tace. În zadar. Se dă puțin înapoi, mai departe de el. În jur e vântul nocturn și umezeala pădurii care o atinge și o face să tremure de frig. Dar nu e doar asta. E împreună cu cineva

care nu înțelege, care nu poate înțelege. Se uită în sus. E o noapte senină. Stelele lucesc în depărtare. Nori mici transparenți mângâie luna. Ar fi totul perfect dacă numai...

— Hei, Step.

Hook îl acostează.

— Pariezi cincizeci de euro pe acela care ajunge în centru pe-o singură roată? Step nu așteaptă să-i spună de două ori.

— Pariez.

Încetinește și dă gaz. Motocicleta se ridică. Babi de-abia reușește să se țină. Din nou! Nu mai poate. Cel puțin de data asta nu stă cu capul în jos!

— Step! Step!

Strigă și-l lovește cu pumnii în spate.

— Încetează! Coboară!

Step încetinește puțin. Motocicleta atinge pământul cu ambele roți. Hook continuă să meargă înainte, urlând victorios.

— Ce te-a apucat? Ai înnebunit?

— Ajunge! Nu mai vreau curse, încăierări, urmăriri, nu le mai suport, ai înțeles? țipă Babi. Vreau o viață normală, liniștită. Nu vreau să fug din restaurante, vreau să plătesc ca toată lumea. Nu vreau ca tu să te bați. Nu vreau să aud că unul dintre prietenii tăi i-a pus cuiva cuțitul între picioare, numai că acela i-a sunat fostei lui iubite și nu vreau să aud nici dacă ar fi iubita lui! Eu urăsc violența, urăsc bătașii, urăsc aroganții, urăsc oamenii care nu știu să trăiască, nu știu să vorbească, să discute, care nu au respect pentru alții. Ai înțeles? Urăsc!

Rămân un timp în tăcere, lăsându-se legănați de viteza constantă a motocicletei și de vântul care încet-încet pare să-i calmeze. Apoi Step izbucnește în râs.

— Ce-i așa distractiv aici?

— Știi ce urăsc eu?

— Nu, ce?

— Să pierd cincizeci de euro.

În fața benzinăriei din piazza Euclide, un grup de băieți și fete îl ascultă pe un tip foarte amuzant. Ar avea succes într-un mic teatru de cabaret. Dar s-a încăpățânat să dea la Economie și Comerț, cu toate că în fața profesorilor stă mereu ca o rață mută. Puțin mai încolo, în fața la Pandemonium, și-au dat întâlnire băieți puțin mai mari. Vine un BMW 23. Din mașină coboară o brunetă cu pantofi perfecți și cu picioare la fel. Poartă o jachetă neagră și o pereche de bermude plisate de mătase strălucitoare. Mașina e azurie, exact ca într-un spot publicitar. Dar când coboară el, magia se risipește. Are puțin păr pe cap și o burtă mare. Nici pe departe un model. Puțin mai înainte, în fața vânzătorului de ziare s-a oprit o camionetă. Doi carabinieri verifică fără prea multă convingere actele câtorva băieți, apoi pleacă.

O mașină trece repede și gălăgios. O fată cu păr blond apare la geam salutând pe cineva și dispare după ce cotește la dreapta pe via Siacci. O brunetă intră în Caffè Shop să cumpere țigări.

Unul după altul vin ei. Claxonează și se opresc. Câțiva urcă cu motocicletele pe trotuar, alții le parchează în fața obloanelor închise de la Euclide. Babi coboară de pe motocicletă lui Step, își aranjează părul cu mâna. În acel moment de ea se apropie Pallina.

— Foarte tare, nu?

— Ce anume?

— Păi, cum am fugit așa, noaptea, fără să plătim. N-am făcut-o niciodată. E foarte vesel. Și ei sunt simpatici, nu?

— Nu. Mie nu mi-a fost vesel.

— Ei, hai. Măcar un pic...

— Niciun pic. Știi foarte bine. Pentru ei e un obicei. Pallina, nu

înțelegi. E ca și cum ai fura. Să mănânci fără să plătești, ai furat.

— Mare treabă! Niște tortellini și-o bere. Jaful secolului!

— Pallina, tu când nu vrei să-nțelegi, nu vrei, așa-i?

Deodată cineva o bate de două ori cu palma pe umeri: e Maddalena. Mestecă o gumă și o privește insistent zâmbind.

— Știi ce, tu n-ar trebui să te învârți pe-aici.

— De ce?

— Pentru că eu așa vreau.

— Nu scrie nicăieri că numai tu ai voie aici. Așa că nu poți să-mi interzici. Babi se întoarce spre Pallina terminând discuția. Încearcă să înceapă o altă conversație. Dar de data asta o smucitură puternică o face să se-ntoarcă.

— Poate n-ai înțeles. Du-te de-aici. Maddalena îi trânteste o mână pe umăr.

— Ai priceput? Babi suspină.

— Ce vrei de la mine? Cine te știe pe tine? Cine ești? Maddalena ridică vocea. Roșește.

— Sunt una care-ți dă la bot.

Se apropie și-i trage o palmă peste față.

— Ai înțeles?

Babi se încrețește disprețuitor. Cineva s-a întors să vadă ce se petrece. Treptat toți încetează pălăvrăgelile și se adună în jurul lor. Își dau seama ce va urma. Și Babi își dă seama. Încearcă s-o îndepărteze. Maddalena stă prea aproape.

— Ascultă, hai termin-o. Nu-mi plac scandalurile.

— Nu-ți plac? Atunci nu ieși din casă...

Maddalena înaintează amenințător. Babi întinde mâinile și i le pune pe umeri încercând s-o țină departe.

— Auzi, ți-am zis, hai să nu ne certăm...

— Ce faci?

Maddalena se uită la mâna lui Babi de pe umărul ei.

— Pui mâna pe mine? Ia-ți imediat grebla asta de-aici! Și-o lovește pe Babi peste mână.

— Bine, plec. Step?

Babi se-ntoarce să-l caute. Dar tocmai în acel moment simte o fierbințeală puternică în falca dreaptă. O lovitură. Se întoarce. Maddalena stă în fața ei. Are pumnii strânși, amenințatori și zâmbește. Ea a lovit-o. Babi își duce mâna la obraz. E cald și-o doare. Maddalena o lovește cu piciorul în burtă. Babi se dă înapoi. Maddalena o nimereste într-o parte, dar e la fel de dureros. Babi se întoarce să plece.

— Unde te-ai pornit, urâcioaso?

O lovitură mai jos de spate o împinge înainte. Babi reușește să nu-și piardă echilibrul. Are lacrimi în ochi. Continuă să meargă încet. În jurul ei se aud chicoteli, râsete, unii o privesc în tăcere, alții o arată cu degetul.

Fetele o privesc neliniștite. Se aud mașinile departe. Apoi îl vede pe Step. E acolo, mai în față. Aude cum niște pași grăbiți se apropie de ea. E Maddalena. Închide ochii și apleacă lent capul în jos. A lovit-o din nou. Simte cum o apucă de păr și o trage înapoi. Se rotește ca să nu cadă. Maddalena, ca o furie dezlănțuită, o umple de pumni în cap, pe gât, pe spate. I se pare c-o să-i smulgă părul cu totul, o durere acută îi ajunge până la creier și-o face să-și iasă din minți. Încearcă să se elibereze. Dar fiecare smucitură, fiecare încercare de a se opune se încheie cu încă o împunsătură ascuțită și o durere sfâșietoare. Acum aproape că se târăște după ea. Dă din mâini, o apucă de geacă, o trage spre sine apoi o împinge înainte cu toată puterea, mai repede și mai tare, fără să vadă unde, fără să-nțeleagă. Aude zgomot de fier, de metal care cade jos. E liberă. Maddalena cade peste motociclete, făcându-le să se răstoarne una peste alta. Acum e acolo, sub ele, în timp ce o roată murdară cu spițele ruginite încă se rotește, o ramă și un mâner nu-i permit să se ridice. Babi simte cum furia crește în ea și se înalță ca o maree, ca un val enorm de ură. Simte cum îi arde fața, respiră din greu, o doare maxilarul, capul i se desface și într-o secundă sare peste Maddalena. Începe s-o lovească, s-o bată ca un animal, de nerecunoscut. Maddalena încearcă să se ridice. Babi se apleacă asupra ei și îi toarnă pumni peste tot țipând, o zgârie, o trage de păr,

desenând pe gâtul ei linii lungi sângerânde. Apoi două brațe puternice o ridică de la spate. Babi zvârle cu picioarele în aer, se răsuțește în tentativa de a se elibera și de a se întoarce pentru a lovi, a mușca, a răni din nou. Îndepărtându-se, lovind precis, dar fără să vrea, atinge o altă motocicletă. Un SH 50 se înclină încet peste Maddalena, și așa înfrântă.

— Vai, motocicleta mea..., se vaită un nevinovat.

În timp ce este trasă înapoi, Babi privește mulțimea. Acum nu mai râde nimeni. În tăcere se uită la ea. Se dau la o parte, făcându-le loc. Babi se lasă cu toată greutatea peste cel care o duce. Un hohot de râs nervos îi iese din piept. Își amintește de fata ceea lipsită de griji care sta în capul mesei. Râde încă mai tare, dar din gură nu aude să-i iasă nimic.

Vântul proaspăt îi mângâie fața. Închide ochii. I se învârte capul. Inima îi bate mai tare. Respiră întretăiat, valuri violente de furie o cutremură, dar mai domol. Ceva sub ea se oprește. E pe motocicletă. Step o ajută să coboare.

— Vino aici.

Sunt pe podul de pe Corso Francia. Urcă treptele. Se apropie de havuz. Step îi udă bandana și i-o trece peste față.

— E mai bine?

Babi îi face semn că da cu capul. Step se așază pe parapet, cu picioarele în jos bălăbănind. Rămâne s-o privească zâmbitor.

— Tu erai aceea? Cea care urăște bătașii? Violența! D-apoi cum! Dacă nu te trăgeam de-acolo, puteai s-o omori.

Babi face un pas spre el și izbucnește în plâns. Brusc, în convulsii... Ca și cum ceva s-ar fi rupt, un dig, o barieră, eliberând un râu de lacrimi și sughituri. El o privește cu brațele în părți fără să știe ce să facă. Apoi îmbrățișează umerii aceia care tremură.

— Hai, nu face așa. Nu e vina ta. Te-a provocat.

— Eu n-am vrut s-o lovesc, n-am vrut să-i fac niciun rău. Serious... N-am vrut.

— Da, știu.

Step o apucă de bărbie. Îi șterge o lacrimă sărată, îi ridică puțin

capul. Babi deschide ochii, trăgându-și nasul, bătând din gene, zâmbind și râzând nervoasă. Step se apropie încet de gura ei și-o sărută. Pare mai gingașă ca de obicei, caldă și supusă, un pic sărată. Ea nu se împotrivește, căutând alinare în acel sărut, la început dulce, apoi tot mai apăsător, disperată până când se ascunde în gâtul ei. El îi simte obraji uzi, pielea rece, sughițurile ascunse înăuntru.

— Acum ajunge. Nu mai plânge. Step urcă pe parapet.

— Dacă nu încetezi, mă arunc în jos. Serios îți spun...

Face câțiva pași nesiguri pe marginea de marmură. Întinde brațele în părți pentru echilibru.

— Încetezi sau să m-arunc...?

Departe, sub ei, râul liniștit și întunecat, apa vopsită de noapte în negru, malurile pline cu tufișuri. Babi îl privește îngrijorată, dar încă mai sughiță.

— Nu face asta... te rog.

— Încetează să mai plângi!

— Nu depinde de mine.

— Atunci ciao...

Step face un salt și țipând, se aruncă în jos. Babi aleargă spre parapet.

— Step!

Nu se vede nimic, doar râul care curge dus de curent.

— Buuuu!

Step se ițește de sub parapet și o apucă din zbor de gulerul gecii. Babi strigă.

— Ai crezut, așa-i? O sărută.

— Asta mai lipsea. Nu vezi în ce stare sunt și încă mai faci glume.

— Am făcut-o intenționat. O sperietură bună e ceea ce trebuie, alungă totul.

— Și sughițul.

— Da, nu mai sughiți? Hai vino-ncoace.

O ajută să treacă peste parapet. Stau pe o cornișă, cu spatele la pod în întunericul nopții. Sub ei râul, puțin mai departe e Olimpică

iluminată. Înconjurați de întuneric și de susurul curentului, se sărută din nou. Cu pasiune și încântare, plini de dorință. El îi ridică maleta și-i atinge sânul, eliberându-l. Își deschide cămașa și-și lipește pielea netedă de pieptul ei. Rămân acolo să-și respire căldura, să-și asculte inimile, să-și simtă pielea atinsă de vântul răcoros al nopții.

Mai târziu, așezați pe parapet, se uită la cer și la stele. Babi s-a întins, calmă și senină cu capul sprijinit de picioarele lui Step. El îi mângâie părul. În tăcere. Apoi Babi vede o inscripție.

— Tu n-ai face așa ceva pentru mine.

Step se uită în jur. Un spray romantic a scris o declarație de dragoste:

„Cerbiatta, te iubesc“.

— E adevărat. Eu nu știu să scriu, ai zis.

— Păi, a-i putea să rogi pe cineva să scrie în locul tău. Babi își lasă capul pe spate zâmbind.

— Păi da... ai putea să scrii ceva de genul acesta, te reprezintă.

Pe o coloană, drept în fața lor, stă o altă inscripție: „Cathia are al doilea cel mai frumos fund din Europa“. „Al doilea“ a fost adăugat între niște paranteze. Step zâmbește.

— Inscripția asta e mult mai sinceră. Pentru că primul e al tău. Babi coboară repede de pe parapet și-l lovește cu pumnul ei mic.

— Porcule!

— Ce faci? Mă bați și pe mine? Ți-a intrat în obicei, văd...

— Nu-mi place gluma asta...

— Bine, încetez.

Step încearcă s-o îmbrățișeze. Babi se ferește.

— Nu mă crezi? Îți promit.

— Desigur... dacă nu, să știi că te bat!

— Alessandri?

— Presentă.

— Bandini?

— Presentă.

Doamna Boi face apelul. Babi, așezată în banca sa, verifică îngrijorată absența sa motivată. Acum semnătura nu i se mai pare atât de perfectă. Doamna Boi sare peste un nume. Eleva care este prezentă și care ține mult la identitatea sa, se ridică din bancă pentru a se face observată. Doamna Boi își cere scuze și continuă apelul de unde a greșit. Babi se mai liniștește. Cu o profesoară ca asta poate că absența ei va fi trecută cu vederea. Când vine momentul, duce agenda la catedră împreună cu alte două fete care au lipsit ieri. Rămâne acolo, în picioare. Inima îi bate cu putere. Dar totul decurge după plan.

Babi se întoarce în bancă și urmărește restul lecției relaxată. Primește un bilețel sub bancă. Pallina îi zâmbește de la locul său. Ea i l-a trimis. E un desen. O fată stă întinsă la pământ, iar alta stă lângă ea în poziție de box. Deasupra un titlu mare „Babi III“. E o parodie a lui Rocky. O săgeată indică spre fata care stă jos. Deasupra scrie „Maddalena“, iar între paranteze „proasta“. Lângă cealaltă fată o frază întreagă: „Babi, pumnii ei sunt de granit, mușchii de oțel. Când vine ea, toată piazza Euclide tremură, iar proastele fug“. Babi nu poate să nu râdă.

Tocmai în acel moment sună clopoțelul. Doamna Boi după ce-și strânge obosită lucrurile iese din clasă. Fetele nu reușesc să iasă din bănci că intră Giacci. Toate se întorc în liniște la locurile lor. Profesoara se duce la catedră. Babi are impresia că Giacci, intrând,

se uită în jur de parcă ar căuta ceva. Apoi, când o vede pe ea, simte un fel de ușurare și zâmbeste. În timp ce ia loc, Babi se gândește că e doar o impresie. Trebuie să înceteze, e prea obsedată. De fapt, Giacci nu are nimic împotriva ei.

— Gervasi!

Babi se ridică. Giacci o privește zâmbitoare.

— Vino, vino, Gervasi.

Babi iese din bancă. N-a fost doar o impresie. La istorie a răspuns deja. Giacci are totuși ceva cu ea.

— Ia-ți și agenda.

Fraza aceasta o lovește drept în inimă. Simte cum ametește. Clasa se învârte în jurul ei. Se uită la Pallina. Și ea e palidă la față. Babi cu agenda în mână, groaznic de grea, imposibil de dus, se apropie de catedră. Pentru ce-i trebuie agenda? Conștiința ei murdară nu-i sugerează nimic. Apoi întrezărește o lumină. Poate vrea să verifice observația semnată. Se agață de acel pai, de acea iluzie improbabilă. Pune agenda pe catedră.

Giacci o deschide.

— Ieri n-ai fost la școală, da?

— Da.

— De ce?

— Nu m-am simțit bine.

Acum se simte foarte rău. Giacci se apropie periculos de pagina absențelor motivate. O găsește pe ultima, cea incriminată.

— Aceasta e semnătura mamei dumitale, da?

Profesoara îi bagă agenda sub ochi. Babi se uită la tentativa ceea de imitare. Dintr-odată i se pare oribil de falsă, tremurândă și vizibil prefăcută. Un „da“ jalnic îi iese de pe buzele pe care nici nu le simte.

— Ciudat. Am vorbit la telefon cu mama dumitale și ea nu știe nimic despre această absență. Și zice că nici n-a semnat nicăieri. Vine încoace. Nu mi s-a părut deloc fericită. Dumneata, Gervasi, ai terminat-o cu școala asta. Vei fi pedepsită. O semnătură falsă, denunțată la cine trebuie cum o voi face eu, este egală cu

suspendarea definitivă. Păcat, Gervasi, ai fi putut lua o notă bună la examen. Vei susține la anul viitor. Ține.

Babi își ia agenda. Acum i se pare incredibil de ușoară. Brusc totul îi pare altfel, mișcărilor, pașii. Ca și cum ar atârna în aer. Întorcându-se la locul său, observă privirile colegelor și acea liniște ciudată.

— De data asta, Gervasi, ai greșit dumitale!

Nu înțelege bine ce urmează după aceea. Mama ei care strigă. Vine Giacci cu directorul. Îi spun să iasă. Continuă să discute în timp ce ea așteaptă în coridor. O călugăriță trece pe-acolo. Iese Raffaella. O trage după sine de un braț. E foarte furioasă.

— Mamă, mă vor da afară?

— Nu, mâine-dimineață te întorci la școală. Poate există o soluție, dar mai întâi trebuie să vorbesc cu taică-tău, dacă-i de acord.

Despre ce soluție este vorba dacă maică-sa are nevoie de acordul lui taică-său. După ce ia masa, în sfârșit, află. E doar e chestiune de bani. Vor trebui să plătească. Ce-i frumos la școlile private este că toate se pot rezolva cu ușurință. Unica problemă este „cât“ costă această ușurință.

Daniela intră în camera surorii cu telefonul în mână.

— Ține, e pentru tine.

Babi, obosită de evenimente, adormise.

— Alo.

— Salut, mergi cu mine?

E Step. Babi se așază mai comod pe pat. Acum s-a trezit de-a binelea.

— Cu plăcere, dar nu pot.

— Hai, mergem la Parnaso sau la Pantheon. Îți ofer o înghețată cu ciocolată și frișcă la Tazza d'Oro. Ai mai mâncat? E fantastică.

— Sunt pedepsită.

— Iar? Încă nu s-a terminat?

— Da, numai că azi profesoara m-a prins cu o semnătură falsă și a fost mare scandal. Aceea are ceva cu mine. I-a raportat

directorului. Ar fi trebuit să repet anul. Dar mama a rezolvat totul.

— Ce tare e mama ta! Cu așa caracter... ajunge mereu unde vrea.

— Lucrurile nu stau chiar așa. A trebuit să plătească.

— Cât?

— Cinci mii de euro. Donație... Step fluieră.

— La naiba! Ce mai donație... Urmează o tăcere jenantă.

— Alo, Babi?

— Da, sunt aici.

— Credeam că s-a întrerupt.

— Nu, mă gândeam la Giacci, profesoara mea. Mă tem că nu se va termina aici. Am făcut-o de râs în fața tuturor și mă va face să plătesc pentru asta până la capăt!

— Mai mult de cinci mii de euro?

— Pe aceea i-a scos de la mama, clar lucru... sunt un fel de binefacere. Acum se va lua de mine. Ce nenoroc! Și doar aveam niște note așa de bune, examenul era să fie floare la ureche.

— Înseamnă că nu poți veni?

— Nu. Glumești, dacă sună mama și nu mă găsește, va fi sfârșitul lumii.

— Atunci trec eu pe la tine.

Babi se uită la ceas. Este aproape cinci. Raffaella se va întoarce mult mai târziu.

— Bine, vino. Te servesc cu un ceai.

— Poate cu o bere?

— La cinci?

— Nu-i nimic mai bun decât o bere pe la cinci și apoi mie nu-mi plac tradițiile englezești.

Închide. Babi coboară iute din pat. Își pune ghetele.

— Dani, mă duc jos până la magazin. Ai nevoie de ceva?

— Nu, n-am. Cine vine, Step?

— Ne vedem mai târziu.

Cumpără două feluri de bere, o cutie de Heineken și una de Peroni. Dacă era vorba de vin, s-ar fi priceput mai bine. Dar despre

bere nu știe mai nimic. Urcă repede înapoi și le pune în congelator. Puțin după aceea sună interfonul.

— Da?

— Babi, sunt eu.

— Primul etaj.

Apasă de două ori butonul interfonului și se duce la ușă. Nu se poate controla. Se uită în jur. Totul e la loc. Deschide ușa. Îl vede cum urcă treptele în fugă. Încetinește la ultima treaptă ca să-i ofere zâmbetul care-i place mult.

— Salut.

Babi se ferește din ușă ca să-i permită să intre. El scoate din buzunarul de la geacă o cutie.

— Ține, sunt niște biscuiți englezești cu unt. I-am luat pe drum, sunt fantastici.

— Biscuiți englezești cu unt... Totuși îți place câte ceva englezesc...

— De fapt, eu n-am mâncat niciodată. Fratele meu e nebun după ei. El e obsedat de tarte cu mere și chestii din astea, înseamnă că trebuie să fie cu siguranță foarte gustoși. Mie-mi place tot ce-i sărat. Chiar și la dejun, îmi fac un toast sau un sendviș. Dar dulciuri, aproape niciodată.

Ea zâmbește. Își dă seama cât sunt de diferiți până și în lucruri mărunte.

— Mulțumesc, îi mănânc imediat.

În realitate, e la dietă și micile dreptunghiuri cu unt trebuie să aibă vreo sută de calorii unul singur. Step o urmează și el puțin îngrijorat. Biscuiții nu i-a cumpărat pe drum, i-a luat de-acasă. Dar gândindu-se mai bine, se liniștește. De fapt, îi face o favoare lui Paolo. Un pic de dietă nu i-ar strica. Daniela iese intenționat din odaie ca să-l vadă.

— Salut, Step.

— Salut.

El îi întinde mâna zâmbind, pare că nu-l prea deranjează faptul că ea îi cunoaște porecla. Babi o străfulgeră cu privirea. Daniela

pricepe din zbor și se preface că a ieșit după ceva și se întoarce repede în odaia ei. Puțin după, fierbe apa. Babi ia o cutie colorată cu trandafiri. Apoi de pe o lingură lasă câteva frunzulițe de ceai să alunece în cană. Lent, o aromă ușoară se răspândește în bucătărie.

După aceea se duc în salon. Ea cu o ceașcă de ceai de vișină în mână, el cu ambele beri, alungând astfel orice îndoială. Babi ia un album de fotografii din dulapul de cărți și i le arată. Poate de la Heineken sau de la Peroni i se face foarte vesel. Ascultă poveștile ei captivante care însoțesc fiecare fotografie, despre o călătorie, o amintire, o sărbătoare.

De data asta nu mai adoarme. Poză după poză vede cum ea crește, răsfoind acele pagini de album. Vede cum îi apar primii dinți, cum stinge o lumânare, merge pe bicicletă și apoi iat-o mai mare, printre călușei cu sora ei. Pe sanie cu Moș Crăciun, la zoo cu un pui de leu în brațe. Încet-încet vede cum i se alungește fața, părul îi devine mai blond, îi cresc sânii și brusc, pe următoarea pagină, e deja domnișoară. Acum nu mai e o neastâmpărată mică în bikini și mâinile în jos. Un micuț costum de baie deux-pieces acoperă corpul bronzat al unei fete frumoase, cu picioare netede, acum slabe și lungi. Ochii lui sunt în stare să înțeleagă acum că inocența e alegerea ei. Așezată pe un catamaran, umerii ei slabi aproape ascuțiți se văd aurii printre șuvițele de păr înălbite de mare. În spate niște necunoscuți care se scaldă nici nu știu c-au fost imortalizați.

Cu fiecare pagină pe care o răsfoiesc, ea devine tot mai asemănătoare cu originalul care stă așezat lângă el. Step, interesat de povestirile referitoare la poze, soarbe a doua bere și pune tot felul de întrebări. Dintr-odată Babi, care știe deja ce urmează, vrea să salte peste o pagină.

Step, înveselit de o mie de explicații care-i vin în minte, e mai rapid decât ea.

— Hai, vreau să văd.

Se preface că se luptă doar pentru a se îmbrățișa și a se simți mai aproape. El, după ce-a câștigat, izbucnește în râs.

Strâmbându-se îmbufnată și cu ochii încrucișați e acolo zâmbitoare în mijlocul paginii. Poza cea nu i-a plăcut niciodată lui Babi.

— Ciudat, asta îți seamănă cel mai mult.

Ea, prefăcându-se ofensată, îl îmbrânțește. Pune albumul la loc, își ia ceașca, cele două cutii goale de bere și se duce în bucătărie. Step, rămas singur, se plimbă prin salon. Se oprește în fața unor tablouri pictate de autori necunoscuți pentru el. Pe o masă mare cu picioare scurte stau scrumiere de argint, nearanjate într-o anumită ordine, ar fi fost deliciul prietenilor săi.

Babi își spală ceașca și aruncă cele două cutii goale de bere sub chiuvetă acoperindu-le cu un pachet terminat de lapte și niște cartoane de Scottex. Nu trebuie să rămână nimic. Când se întoarce în salon, Step nu-i acolo.

— Step?

Niciun răspuns. Se duce spre camera ei.

— Step?

Îl vede. Stă în picioare lângă masa ei de scris și-i răsfoiește agenda.

— Nu-i frumos să citești lucrurile altora fără permisiune.

Babi îi smulge agenda din mâini. El o lasă. Oricum a citit tot ce-l interesează. Și a memorat.

— De ce, scrie ceva ce m-ar putea supăra?

— Sunt lucrurile mele.

— Poate ai mesaje de la fraierul cu BMW-ul?

— Nu, acela a fost așa, un mic flirt.

Se joacă vesel cu pronunțarea exagerată a cuvântului străin.

— Un mic flirt, repetă Step.

— Desigur, nu ca povestea ta cu scrântita cea.

— Despre cine vorbești? se preface Step că nu înțelege.

— Hai, ai înțeles foarte bine la cine mă refer. La bruneta cea, bătăușa pe care am pus-o ieri la punct. Să nu zici c-a sărit peste mine ca să se dezmoștească un pic. Între voi, e mai mult decât flirt...

Step râde și se apropie, o sărută, trăgând-o după el pe pat.

Începe să-i scoată tricoul.

— Nu, oprește-te. Dacă vin ai mei și ne prind, se vor înfuria, dacă ne prind în camera mea, va fi sfârșitul lumii.

— Ai dreptate.

Step o ia și o ridică cu ușurință, obișnuit cu haltere mult mai grele decât acel corp fragil.

— Haidem mai bine acolo.

Fără să-i dea timp să răspundă, se strecoară în dormitorul părinților și închide ușa. O așază cu grijă pe pat și, sărutând-o în semiîntunericul odăii, se întinde lângă ea.

— Ești nebun, știi? Îi șoptește la ureche.

El nu-i răspunde. O ultimă rază de soare pătrunde prin jaluzelele trase și-i luminează gura. El îi vede dinții albi și perfecți care, zâmbind, se întredeschid înainte de a se pierde într-un sărut. Apoi, fără să știe cum, se trezește în brațele lui fără nimic pe deasupra. Simte pielea lui care o atinge, mâinile care îi acapareză dulce sânii. Babi stă cu ochii închiși, buzele ei se închid și se deschid într-un mod constant schimbând puțin, de fiecare dată, mica fantasmă din acele săruturi. Brusc se simte mai liniștită, mai liberă. Mâna lui Step în tăcere îi acapareză centura.

Trage cordonul. În întunericul odăii Babi aude zgomotul metalic. E foarte atentă, dar continuă să-l sărute. Odaia pare suspendată în gol. Doar ticăitul lent al unui deșteptător îndepărtat, respirația lor alături, acum grăbită de dorința iubirii. O strângere ușoară. Centura se desface lăsând cuiul să iasă prin a treia gaură cea mai învechită și mai uzată, consecință a dietei sale obositoare. Într-o secundă blugii Levi's se deschid. Prizonieri nasturii argintii, la prima atingere a degetelor, devin liberi. Unul după altul, tot mai jos și mai periculos. Își reține respirația și ceva între săruturile delicioase se întâmplă brusc. O mică schimbare aproape neobservată. Farmecul fragil s-a risipit. Continuă să se sărute de parcă între ei ar fi o așteptare tăcută. Step încearcă să înțeleagă ceva, o licărire, un semn al dorinței. Dar Babi stă nemișcată, nu-i transmite nimic. De fapt, încă nu a luat o decizie. N-a ajuns cu

nimeni până în acel punct. Simte blugii descheiați și mâna lui pe piciorul ei. Continuă s-o sărute, fără să vrea să se gândească, fără să știe bine ce să facă. În acel moment mâna lui Step hotărăște să riște. Se mișcă încet-încet, delicat, dar ea oricum o simte. Închide ochii aproape într-un suspin. Degetele lui Step pe pielea ei, pe marginea roz a chiloților ei. Elasticul se îndepărtează ușor de pielea ei și imediat mâna îi pătrunde înăuntru și se întoarce repede înapoi. O a doua încercare mai reușită. Mâna lui Step sub blugii ei îi acaparează șoldul și acolo, îndrăzneată și stăpână, trece sub elastic. Alunecă jos, spre centru, mângâindu-i burta, tot mai jos, până la limite neexplorate. Dar iată că ceva se întâmplă. Babi îi blochează mâna. Step o privește în semiîntuneric.

— Ce este?

— Ssst.

Babi se ridică pe-o parte, își încordează auzul. Sau în odaie, sau la rulouri, jos în curte. Un zgomot neașteptat, de motor. Mașina se dă înapoi.

— E mama! Să ne grăbim!

Într-o secundă sunt mai mult sau mai puțin în ordine. Babi așterne cuvertura pe pat. Step își bagă cămașa în pantaloni. Bate cineva la ușa dormitorului. E Daniela.

— Babi, s-a întors mama.

Nu are timp să termine fraza. Ușa se deschide.

— Mulțumesc, Dani, știu.

Babi iese trăgându-l după sine pe Step. El se opune un pic.

— Nu, vreau să-i vorbesc, vreau să clarific o dată și pentru totdeauna situația. Are din nou zâmbetul acela obraznic pe față.

— Încetează glumele. Nu știi ce-ți face mama dacă te prinde. Se duc în salon.

— Repede, ieși pe-aici ca să n-o întâlnești.

Babi deschide ușa principală. Duce la parter. Ascensorul dă direct în curte. Îl cheamă. Se sărută în grabă.

— Vreau o întâlnire cu Raffaella. Ea îl împinge în ascensor.

— Dispari!

Step apasă butonul și cu un zâmbet urmează sfatul lui Babi. Exact în acel moment, altă ușă, cea secundară, se deschide. Intră Raffaella. Lasă pungile pe masa de bucătărie. Are un fel de presimțire, simte ceva în aer, poate aude zgomotul celeilalte uși.

— Babi, tu ești?

Se duce imediat în salon. Babi a aprins televizorul.

— Da, mamă, mă uit la televizor.

Dar o roșeață ușoară o trădează. Pentru Raffaella e de-ajuns. Se uită repede pe geamul care dă în curte. Zgomot de motor care se îndepărtează, frunzele iederei din colț care încă se mișcă. Prea târziu. Închide fereastra. În coridor o vede pe Daniela.

— A fost cineva aici?

— Nu știu, mamă, eu am stat în odaia mea, am avut de învățat.

Raffaella hotărâște s-o lase baltă. Cu Daniela degeaba insiști. Se duce în camera lui Babi, se uită în jur. Totul pare la locul său. Nu-i nimic ciudat. Chiar și cuvertura e aranjată perfect. Dar s-ar putea să fi fost așternută la loc. Așa că, fără ca s-o vadă cineva, o atinge cu mâna. E rece. Nu s-a întins nimeni pe ea. Respiră ușurată și se duce în camera ei. Își scoate taiorul, îl agață într-un umerar. Apoi ia un golf de angora și o fustă. Se așază pe pat și se îmbracă. Liniștită în neștire, nici nu și-ar putea imagina că tocmai acolo, cu puțin timp în urmă, a stat fiica ei. Îmbrățișată de băiatul pe care ea nu-l suportă. Acolo, unde acum șade ea, pe cuvertura caldă încă, emoții calde și inocente.

Mai târziu se întoarce Claudio. Vorbește îndelung cu Babi despre motivarea falsă, despre cei cinci mii de euro aruncați în vânt, despre comportamentul ei din ultimele zile. Apoi se așază în fața televizorului, în sfârșit liniștit, așteptând să fie gata mâncarea. Dar tocmai în acel moment din bucătărie îl strigă Raffaella. Claudio ajunge imediat lângă soție.

— Ce mai e?

— Uite...

Raffaella îi arată cele două cutii de bere pe care le-a băut Step.

— Păi, e bere. Și?

— Erau ascunse în coșul de gunoi sub niște Scottex.

— Mă rog, au băut niște bere. Ce-i rău în asta?

— Băiatul acela a fost pe-aici azi după-amiază. Sunt sigură.

— Care băiat?

— Acela care l-a bătut pe Accado, acela pentru care fiica ta nu s-a dus la școală. Stefano Mancini, Step, iubitul lui Babi.

— Iubitul lui Babi?

— Nu vezi cum s-a schimbat? Cum e posibil să nu observi nimic... E numai vina lui. Se duce la curse de motociclete, face semnături false... Ai văzut ce vânătăi are sub ochi. Cred c-o bate și pe dânsa.

— Ține.

Raffaella îi întinde un bilețel.

— Ce-i asta?

— Numărul lui de la motocicletă. Telefonează-i prietenului nostru Davoni, dă-i-l să obțină adresa și du-te să vorbești cu el.

Acum asta ar trebui să facă. Se agață de ultima speranță.

— Precis e numărul lui?

— L-am văzut în fața școlii alaltăieri. Mi-l amintesc perfect. Claudio strecoară bilețelul în portmoneu.

— Să nu-l pierzi.

Cuvintele sună mai mult a amenințare decât a sfat din gura Raffaellei. Claudio se întoarce în salon și se lasă pe canapea în fața televizorului. Un cuplu vorbește despre propriile probleme în fața unei femei cu aspect masculin. Cum pot merge să vorbească despre asta la televizor când el n-o poate face nici la el acasă, la bucătărie. Și acum va trebui să meargă să vorbească cu băiatul acela. O să-l bată și pe dânsul. Se gândește la Accado. Poate va ajunge cu el în același salon de spital. Îi va ține companie. Dar asta nu-l înveselește deloc. Accado nu i-a fost niciodată simpatic. Claudio scoate portmoneul și se duce la telefon. Stefano Mancini, Step. Băiatul acela l-a costat deja cinci mii de euro și două beri. Ia foia cu numărul de pe plăcuța motocicletei și culege numărul de telefon al prietenului său Davoni. Apoi, în timp ce așteaptă să-i răspundă

cineva la celălalt capăt, se gândește la soția sa. Raffaella e incredibilă. A văzut de vreo două ori plăcuța și ține minte numărul pe de rost. El, care are Mercedesul de un an de zile, încă nu i-a putut memora numărul.

— Alo, Enrico?

— Da.

— Salut, sunt Claudio Gervasi.

— Ce mai faci?

— Bine, tu?

— Foarte bine... mă bucur să te aud.

— Ascultă, scuze că te deranjez, dar aș avea nevoie de o favoare.

Pentru o clipă Claudio speră ca Enrico să nu fie așa de amabil.

— Desigur! Spune-mi totul.

E adevărat, atunci când nu ai nevoie de o favoare, toți sunt dispuși să ți-o facă.

Nu înțelege dacă e vis sau realitate țâcănitul ușor din jaluzele. Poate e vântul. Se zvârcolește în pat. Se aude din nou. Puțin mai puternic, precis, aproape ca un semnal. Babi coboară din pat. Se apropie de geam. Se uită printre crăpături. Luminat de razele lunii pline stă el. Mirată, ridică jaluzelele încercând să facă cât mai puțin zgomot.

— Step, ce faci aici? Cum ai urcat?

— Foarte simplu. Am urcat pe gard și m-am agățat de țevi. Hai, mergem.

— Unde?

— Ne așteaptă.

— Cine?

— Ceilalți. Prietenii mei. Hai, nu lungi vorba, mai repede! De data asta, dacă ne prind ai tăi, chiar va fi tărăboi.

— Așteaptă să pun ceva pe mine.

— Nu, haidem, nu-i departe.

— Dar n-am nimic sub cămașa de noapte.

— Cu atât mai bine.

— Lasă, cretinule. Așteaptă o clipă.

Închide fereastra pe jumătate, se așază pe pat și se îmbracă iute. Sutien, chiloți, un hanorac, o pereche de blugi, ghetetele și e din nou la geam.

— Haidem, dar să ieșim pe ușă.

— Nu, coborâm pe-aici, e mai bine.

— Cum adică, glumești? Mă tem. Am să cad și-am să mor. Îți închipui ce-o să fie dacă ai mei se trezesc de la țipetele mele? Hai, urmează-mă... dar fii atent!

Îl ghidează prin întunericul casei adormite, cu pași ușori pe mocheta moale, apăsând ușor pe mânerul ușii. Scoate alarma, ia cheile și pleacă. Un pocnet de-abia auzit al ușii care se închide în urma lor, ținută cu mâna ca să nu facă zgomot. Coboară pe trepte până-n curte, apoi cu motocicleta pe pantă cu motorul stins ca să nu se audă nimic. Odată trecuți de poartă, Step pornește motocicleta. Zboară înainte, departe și în siguranță, liberi de a merge oriunde împreună cât timp toți ceilalți dorm în paturile lor.

— Ce-i aici?

— Urmează-mă și vei vedea. Numai te rog să nu faci zgomot.

Sunt pe via Zandonai, mai sus de biserică. Intră pe o porțiță. Parcurg un drum întunecos presărat cu tufișuri.

— Uite, treci pe-aici.

Step ridică o bucată de plasă care a fost ruptă în partea de jos. Babi se apleacă atent ca să nu se înghimpe. Puțin după, merg prin întuneric prin iarbă scurtă tăiată de curând. Luna luminează totul în jur. Sunt în interiorul unei curți de bloc.

— Dar unde mergem?

— Ssst.

Step îi face semn să tacă. Apoi trec peste un mic parapet. Babi aude gălăgie. Râsete îndepărtate. Step îi zâmbeste și o ia de mână. Trec printre niște tufișuri și iată că apare. E acolo, sub razele lunii, albastră și transparentă, liniștită în penumbra nopții. O piscină mare. În ea sunt câțiva băieți. Se mișcă înotând fără prea mult zgomot. Valuri mici trec peste margini și dispar în iarbă. Se aude ca o respirație bizară, apa aceea care vine și pleacă, pierzându-se în golul zăbrelelor.

— Vino.

Niște băieți îi salută. Babi le recunoaște fețele ude. Sunt toți prietenii lui Step. A învățat deja câteva nume: Sicilianul, Hook, Bunny. Sunt mai ușoare decât prezentările normale unde toți se numesc Guido, Fabio, Francesco. Sunt și Pollo cu Pallina, care se apropie de margine înotând.

— La naiba, eram sigură că n-ai să vii. Am pierdut pariul. Pollo o

trage de la margine.

— Ai văzut, ce ți-am spus eu?

Râd. Pallina încearcă să-l înece, dar nu reușește.

— Ai să-mi plătești, n-ai încotro.

Se îndepărtează stropindu-se și sărutându-se. Babi se întreabă pe ce oare au pariat și îi vine în minte o idee vagă.

— Step, eu nu am costumul de baie.

— Nici eu. Am boxerii. Ce contează, aici aproape nimeni nu are.

— Dar e frig...

— Am adus prosoape, unul pentru tine. Hai, nu mai lungi.

Step își scoate geaca. În câteva clipe toate hainele lui sunt jos.

— Uite, te arunc îmbrăcată și va fi mai rău. Ai să vezi, eu nu vorbesc degeaba.

Ea îl privește. E prima oară când îl vede dezbrăcat. Sclipirile argintii ale lunii îi evidențiază și mai tare mușchii. Abdominali perfecti, pectorali pătrați și compacți. Babi își scoate hanoracul. Porecla lui e corectă, se gândește. Merită

10 cu plus. Peste puțin timp sunt amândoi în apă. Înoată alături. Un fior o face să tremure puțin.

— Brrr, e frig.

— Acuși ai să te-ncălzești. Fii atentă și nu te scufunda cu ochii deschiși. Apa are clor. Este prima piscină deschisă în zonă, știi? E un fel de inaugurare. În curând e vară. Frumos, nu?

— Foarte frumos.

— Vino aici.

Se apropie de mal. Sticle plutesc peste tot.

— Ține, bea.

— Eu nu beau.

— Te va încălzi.

Babi ia sticla și înghite. Simte cum lichidul rece, ușor acru și înțepător, coboară pe gât. E gustos. Se desprinde de sticlă și i-o dă lui Step.

— Nu-i rău, îmi place.

— Cred că e șampanie.

Step soarbe lung. Babi se uită în jur. Şampanie? De unde au luat-o? Precis că au furat-o de undeva.

— Ține.

Step îi transmite sticla. Ea hotărăște să nu se mai gândească și mai bea un gât. Calculează greșit și bea prea mult. Aproape se îneacă, şampania cu toate bulele ei îi iese pe nas. Începe să tușească. Step izbucnește în râs. Așteaptă să-i treacă. Apoi înoată amândoi spre colțul opus. Un tufar mai mare îi apără de razele lunii. Prin el se filtrează doar câteva reflexe de argint. În curând se sting prin părul ei ud. Step o privește. E foarte frumoasă. Îi sărută buzele reci și imediat se pomenesc îmbrățișați. Corpurile lor goale se ating acum pentru prima dată. Scufundați în apa rece caută și găsesc căldura între ei căutându-se, emoționându-se, evitându-se într-un fel pentru a nu se jena prea tare. Step se desprinde de ea, înoată puțin într-o parte și se întoarce cu o nouă captură.

— Aceasta e încă plină.

O altă sticlă. Sunt înconjurați. Babi zâmbește și bea, de data asta lent, atentă să nu se-nece. I se pare mai gustoasă. Apoi îi caută buzele. Continuă să se sărute așa, în timp ce ea se simte plutind și nu înțelege de ce. Este efectul normal al apei sau al şampaniei? Își lasă dulce capul pe spate, îl sprijină de apă și într-o secundă încetează să i se mai învârtă. Aude și n-aude zgomotele din jur. Urechile ei atinse de valuri ajung sub apă, acolo unde niște sunete ciudate și plăcute o ameteșc și mai tare. Step o ține între brațele sale, o rotește în jurul său, trăgând-o. Ea deschide ochii. Undele scurte de curent îi mângâie obrazul, stropi supărători îi ajung în gură. Îi vine să râdă. Pe sus nori argintați se mișcă încet deasupra albastrului infinit. Se trage în sus. Cuprinde brațele lui puternice și-l sărută cu pasiune. El o privește în ochi. Cu mâna udă îi dă înapoi pe spate părul căzut pe frunte, descoperindu-i fața umedă.

Apoi coboară de-a lungul obrazului, până pe bărbie, de-a lungul gâtului și tot mai jos pe sânul ud încrețit de frig și de emoție și încă mai jos până acolo unde în acea după-amiază, el și numai el, a îndrăznit s-o atingă. Ea îl îmbrățișează mai strâns. Își sprijină

bărbia de umărul lui și cu ochii întredeschiși se uită în depărtare. O sticlă pe jumătate goală plutește pe- aproape. Se scufundă și se ridică. Ea se gândește la mesajul dinăuntrul ei:

„Ajutor. Dar să nu mă salvați“. Închide ochii și începe să tremure și nu doar de frig. Mii de emoții o încearcă și deodată înțelege. Da, ea este cea care naufragiază.

— Babi, Babi.

Se aude strigată brusc și scuturată cu putere. Deschide ochii. În fața ei stă

Daniela.

— N-ai auzit deșteptătorul? Hai, mișcă-te că întârziem. Tata e aproape gata. Sora ei iese din odaie. Babi se întoarce pe-o parte. Se gândește la noaptea aceea, la Step care a intrat în casă pe ascuns. Fuga cu motocicleta, scăldatul în piscină cu Pallina și ceilalți. Beția. Ea și el în apă. Mâna lui. Poate și-a imaginat totul. Își atinge părul. Este perfect uscat. Păcat, a fost un vis foarte frumos, dar numai un vis. De sub cuvertură întinde mâna afară și încearcă să butoneze radioul. Îl deschide. Înviorată de noua piesă ritmată *Fake* a celor de la Simply Red, coboară un pic somnoroasă și o doare nițel capul. Se apropie de scaun ca să se îmbrace. Uniforma e acolo, dar restul hainelor nu sunt pregătite. Ce căscată, am uitat. E prima oară. Au dreptate ai mei. Poate că serios m-am schimbat. Voi deveni ca și Pallina. E atât de dezordonată și uită totul. Acum vom fi și mai apropiate. Deschide primul sertar. Scoate sutienul. Apoi, în timp ce scotocește prin lenjerie, căutând o pereche de chiloți, dă de o surpriză plăcută. Ascuns la fund, într-o pungă de plastic, stă un set de lenjerie ud. Un ușor miros de clor se împrăștie în jur. N-a fost un vis. Pe acel set l-a pus pe scaun în ajun ca întotdeauna, doar că noaptea l-a folosit ca și costum de baie. Zâmbește. Și brusc își amintește cum era în brațele lui. E adevărat, s- a schimbat. Foarte mult. Începe să se-mbrace. Își pune uniforma și la sfârșit, după ce încălță ghetetele, ia o decizie. Nu-i va permite să meargă mai departe. Liniștită, până la urmă, se privește în oglindă. Părul ei este același ca în fiecare zi, ochii la fel cum i-a machiat câteva zile în urmă.

Până și gura e aceeași. Se piaptăna zâmbind, lasă peria și iese în grabă din odaie ca să ia dejunul. Nu știe că în curând se va schimba și mai mult. Într-atât încât nu se va mai recunoaște în oglindă.

Doamna Giacci coboară în sala pentru întrevederi. Le salută pe câteva mame pe care le cunoaște și se duce în spatele sălii. Un băiat în geacă întunecată și cu o pereche de ochelari negri stă așezat într-un fotoliu într-o manieră nepoliticoasă. Are un picior pe unul din brațele fotoliului și, de parcă asta n- ar fi de-ajuns, mai și fumează obraznic. Ține capul pe spate și face rotocoale de fum unul după altul.

Doamna Giacci se oprește.

— Mă scuzați?

Băiatul se preface că n-o aude. Doamna Giacci ridică vocea.

— Scuze?

Step în sfârșit ridică puțin capul.

— Da?

— Nu știți să citiți? îl întreabă arătându-i spre inscripția de pe perete care interzice fumatul.

— Unde?

Doamna Giacci hotărăște să se lase bătută.

— Aici nu se fumează.

— Ah, n-am observat.

Step lasă țigara să cadă jos și o stinge cu călcâiul. Doamna Giacci se enervează.

— Ce faceți aici?

— O aștept pe profesoara Giacci.

— Eu sunt. Cu ce vă pot ajuta?

— Ah, dumneavoastră sunteți, doamnă profesoară. Mă scuzați pentru țigară. Step se așază mai comod în fotoliu. Pentru o clipă chiar pare că sincer regretă.

— Nu-i nimic, ce-ați dorit?

— Voiam să vorbim despre Babi Gervasi. Nu ar trebui s-o tratați așa. Vedeți, doamnă profesoară, fata e foarte sensibilă. Și apoi părinții ei sunt niște tirani adevărați, înțelegeți. Atunci când vă luați de ea, ei o pedepsesc și cel care suferă mai tare sunt eu, pentru că nu pot ieși cu ea și asta nu-mi convine deloc, doamnă profesoară, înțelegeți, nu?

Doamna Giacci își iese din fire. Cum își permite bădăranul acesta să-i vorbească așa?

— Nu, nu înțeleg absolut deloc și, mai ales, nu înțeleg ce faceți aici. Sunteți rudă poate? Fratele ei?

— Nu, să zicem că sunt un prieten.

Brusc profesoara își amintește că l-a văzut deja. Da, prin geam. Este băiatul cu care Babi a fugit de la școală. Au discutat îndelung despre asta, ea și sărmana maică-sa. Acela e un tip periculos.

— Nu aveți dreptul să veniți aici. Plecați sau chem poliția. Step se ridică și trece prin fața ei zâmbind.

— Am venit doar să stăm de vorbă. Voiam să găsim împreună o soluție, dar văd că-i imposibil.

Doamna Giacci îl fixează cu un aer superior. Nu-i este frică de tip. Cu toți mușchii săi, e doar un băiat, o minte îngustă, nesemnificativă. Step se apropie de ea de parcă ar vrea să-i facă o confidență.

— Să vedem dacă înțelegeți, doamnă profesoară. Fiți foarte atentă, eh: Pepito.

Doamna Giacci pălește la față. Nu vrea să-și creadă urechilor.

— Văd c-ați înțeles. Purtați-vă cum se cuvine, doamnă profesoară, și nu veți avea probleme. În viață, principalul e să găsim cuvintele potrivite, nu-i așa? Țineți minte: Pepito.

O lasă așa, în mijlocul sălii, palidă și mai bătrână decât este, cu o singură speranță: că nimic nu-i adevărat. Doamna Giacci se duce la director, își cere permisiune, aleargă acasă și când ajunge îi este frică să intre. Deschide ușa. Niciun zgomot. Nimic. Merge prin toate odăile strigând, chemându-l pe nume, apoi cade într-un scaun. Mai

obosită și mai bătrână decât se simțea în fiecare zi. Portarul apare la ușă.

— Doamnă profesoară, cum vă simțiți? Sunteți palidă. Ascultați, azi au venit doi băieți să-l ducă la plimbare pe Pepito din numele dumneavoastră. Le-am deschis. Am făcut bine, da?

Doamna Giacci îl fixează. Ca și cum nu l-ar vedea. Apoi, fără ură, resemnată, plină de tristețe și melancolie, încuviințează. Portarul pleacă. Doamna Giacci cu greu se ridică de pe scaun și se duce să închidă ușa. O așteaptă zile pline de singurătate în casa ei mare fără lătratul vesel al lui Pepito. A judecat greșit despre oameni. Babi i s-a părut o fată mândră și inteligentă, poate un pic atotștiutoare, dar nu atât de rea încât să ajungă la o acțiune de acest gen. Se duce în bucătărie să-și facă de mâncare. Deschide frigiderul. Alături de salata ei, stă mâncarea pregătită pentru Pepito. Izbucnește în plâns. Acum e chiar singură. A pierdut definitiv.

În acea după-amiază Paolo termină lucrul mai devreme. Fericit intră în casă. Deodată aude lătrat de câine. În salon un fox-terrier cu blana albă dă din coadă pe covorul său turcesc. În fața lui stă Pollo cu o lingură de lemn în mână.

— Ești pregătit? Prinde!

Pollo aruncă lingura pe canapea. Foxul nici măcar nu se întoarce, absolut nu-l interesează pe unde-o fi ajuns acea lingură de lemn. Atâta știe, să latre.

— Ce naiba, de ce nu se duce? Câinele acesta nu funcționează! Am luat un câine defect! Știe doar să latre.

Pe un fotoliu, Step se oprește din citit.

— Păi, nu-i un câine învățat. Nici n-a fost dresat. Ce vrei de la el?

Step îl observă pe fratele său. Paolo e în picioare la ușă cu pălăria încă pe cap.

— O, Pa', salut, ce faci? Nu te-am auzit când ai intrat. Cum de-ai venit așa devreme azi?

— Am terminat mai degrabă. Ce face câinele în casa mea?

— E nou. L-am luat în jumătate eu și Pollo. Îți place?

— Deloc. Nu vreau să-l văd pe-aici. Uită-te. Se apropie de canapea.

— E deja totul plin de blană albă.

— Hai, Pa', nu-l face pe atotputernicul. Ș-apoi el stă în jumătatea mea de casă.

— Ce?

Câinele dă din coadă și începe să latre.

— Vezi, îi place la noi!

— Nu destul că mă trezești tu, când vii acasă, îmi mai trebuia și-

un câine care latră tot timpul. Nici nu poate fi vorba.

Înfuriat, Paolo se duce dincolo.

— La naiba, s-a înfuriat.

Lui Pollo îi vine o idee, strigă ca să fie auzit în cealaltă odaie.

— Paolo, în locul celor două sute de euro pe care ți-i datorez... mi-l iau mie. Step pufnește în răs și citește mai departe din Dago. Paolo apare la ușă.

— Batem palma. Banii care nu i-aș fi văzut oricum, cel puțin scap de jumătate de câine. Apropo, Step, poți să-mi zici unde sunt biscuiții mei cu unt? I-am cumpărat alaltăieri pentru dejun și deja au dispărut.

— I-o fi mâncat Maria. Eu nu i-am luat, știi că nu-mi plac.

— Nu știu cum se întâmplă, dar de fiecare dată Maria e de vină. Poate s-o concediem, face numai rele...

— Glumești? Maria e fantastică. Face niște tarte cu mere, ca acea de alaltăieri, spre exemplu..., intervine Pollo.

— Înseamnă că voi ați mâncat-o. Așa și m-am gândit. Step se uită la ceas.

— La naiba, e târziu. Trebuie să ies. Se ridică și Pollo.

— Eu tot trebuie să plec. Paolo rămâne singur în salon.

— Dar câinele?

Înainte să iasă Pollo îi răspunde:

— Am să trec după.

— Sau îl iei, sau îmi dai două sute de euro!

Paolo se uită la fox. E acolo, în mijlocul salonului, dă din coadă. Ciudat că încă n-a făcut pipi pe covor. Apoi deschide valiza de piele și scoate un nou pachet de biscuiți englezești cu unt. Unde oare să-i pună? Alege dulăpiorul de jos, care este pentru plicuri și scrisori. În această casă nu scrie nimeni niciodată. N-o să-i găsească ușor. Îi ascunde sub un pachet de plicuri încă nedeschis.

Când se ridică, vede că îl fixează cățelul. Rămân așa pe-o clipă. Nu degeaba i-au lăsat câinele. Există câini care găsesc trufe. Acesta ar putea fi un câine care găsește biscuiți. Și pentru o secundă Paolo, cât n-ar fi de stupid, nu mai e sigur că a găsit cel mai bun ascunziș.

Babi e la spatele lui Step. Cu obrazul s-a lipit de geacă, vântul se joacă în părul ei.

— Cum a fost azi la școală?

— Foarte bine. N-am avut două lecții. A lipsit doamna Giacci. A avut probleme de familie. De altfel, dacă noi avem probleme din cauza ei, atunci ce să mai zici de familie...

— Ai să vezi că de-acum încolo totul va fi bine. Am așa o presimțire. Babi nu prea înțelege sensul acelor vorbe și schimbă tema discuției.

— Ești sigur că n-o să mă doară?

— Foarte sigur! Toți au. Ai văzut al meu cât e de mare! Și n-am murit, nu? Tu ai să-ți faci unul foarte mic. Nici n-ai să-ți dai seama.

— N-am zis c-o să-mi fac. Am zis că merg să văd.

— Bine, cum vrei, dacă nu-ți place, nu-ți faci, de-acord?

— Uite, am ajuns.

Merg de-a lungul unei stradele. Pe jos e nisip adus aici de vânt, furat de pe plaja din vecinătate. Sunt la Fregene, sătucul pescarilor. Babi pe-o clipă se întreabă dacă nu-i nebună. Doamne-Dumnezeule, îmi voi face un tatuaj, se gândește, trebuie să-l fac într-un loc mai ascuns, dar nu prea. Își imaginează cum îl va descoperi mama ei. Va începe să strige. Mama ei mereu strigă.

— Te gândești unde să ți-l faci?

— Mă gândesc dacă să mi-l fac.

— Hai, ți-a plăcut al meu când l-ai văzut. Pallina tot are unul, nu?

— Da, știu. Dar ce are a face? Ea și l-a făcut singură acasă cu ace și tuș.

— Păi, ăsta e cu mult mai bun. Cu aparatul poți să ți-l faci colorat... E super.

— Ești sigur că-l sterilizează?

— Desigur, ce-ți vine în minte?

Eu nu mă droghez, n-am făcut dragoste niciodată. Ar fi mare ghinion să iau SIDA de la un tatuaj.

— Uite, e aici.

Se opresc în fața unui fel de colibă. Vântul mișcă stuful de pe acoperișul de tablă. La geam sunt sticle colorate. Ușa e din lemn cafeniu-închis. Pare a fi din ciocolată.

— John, putem intra?

— Oh, Step, vino.

Babi îl urmează. Simte un miros puternic de alcool. Cel puțin au, nu se știe dacă îl și folosesc. John stă așezat pe un fel de scăunel și lucrează la umărul unei blonde așezate în fața lui pe un taburet. Se aude zgomotul unui motor. Lui Babi îi amintește de sunetul pe care l-a auzit la dentist. Speră să nu fie tot atât de dureros. Fata blondă se uită drept înainte. Dacă și o doare, asta nu se vede. Un băiat, sprijinit de perete, lasă la o parte *Corriere dello Sport*.

— Te doare?

— Nu.

— Te doare totuși?

— Ți-am zis că nu.

Băiatul continuă să citească ziarul. Pare aproape iritat că n-o doare.

— Am terminat.

John dă aparatul într-o parte și se apropie de umăr ca să-și vadă munca mai bine.

— Perfect!

Fata respiră ușurată. Întinde gâtul ca să vadă dacă poate fi și ea de-acord cu entuziasmul lui John. Babi și Step se apropie curioși. Băiatul nu mai citește și se apleacă înainte. Toți se privesc în tăcere. Fata se uită în jur căutând aprobare.

— E frumos, eh?

Un fluture de mii de culori strălucește pe umărul ei. Pielea e puțin inflamată. Culoarea încă proaspătă, amestecată cu roșul sângelui, pare deosebit de lucioasă.

— Foarte frumos, îi răspunde acela care trebuie să fie iubitul ei.

— Foarte.

Și Babi hotărăște să-i facă o plăcere.

— Uite, ține, pune asta.

John îi lipește un bandaj adeziv pe umăr.

— Trebuie să-l cureți în fiecare dimineață, timp de câteva zile. Să nu faci vreo infecție!

Fata strânge din dinți și pe urmă trage o gură de aer.

Un lucru e sigur. Cel puțin după, John folosește alcool. Tipul scoate cincizeci de euro și plătește. După care zâmbește și-și îmbrățișează iubita proaspăt tatuată.

— Auu. Mă doare, nu!?

— Vai, scuză-mă, scumpo.

O apucă delicat mai de jos și iese cu ea din acea pseudocolibă.

— Hai, Step, să vedem ce mai face tatuajul tău...

Step ridică mâneca dreaptă de la geacă. Pe antebrațul lui mușchios apare un vultur care scoate flăcări din gură. Step mișcă mâna ca un pianist. Tendoanele se mișcă sub piele și le dau viață aripilor celea mari.

— E chiar frumos.

John se uită satisfăcut la munca sa.

— Ar mai trebui corectat...

— Posibil în următoarele zile. Dar acum sunt aici pentru ea.

— Ah, pentru domnișoara aceasta frumoasă, ea ce-ar vrea să-și facă?

— Mai întâi de toate n-aș vrea să mă doară și apoi... sterilizați de fiecare dată aparatul, da?

John o liniștește. Scoate acele și le curăță cu alcool chiar în fața ei.

— Ai hotărât unde-l vrei?

— Aș vrea să fie undeva unde nu se prea observă. Dacă-l văd ai

mei, voi avea necazuri.

Îi pare rău pentru acea ultimă frază. Necazuri oricum are destule.

— Păi, John îi zâmbește, am făcut și pe fese, și pe cap. Odată a venit o americană și-a insistat să-i fac unul pe ..., mai pe scurt, ai înțeles unde, nu? Mai întâi a trebuit să se radă!

John izbucnește în râs înaintea ei arătându-și dinții galbeni. Babi îl privește îngrijorată. O, Doamne, e un maniac.

— John.

Vocea un pic mai dură a lui Step se aude la spatele lui. John își schimbă imediat expresia feței.

— Da, scuze, Step. Atunci nu știu, îl putem face pe gât, sub păr, pe gleznă sau pe șold.

— Uite, pe șold ar fi minunat.

— Ține, alege dintre acestea.

John scoate de sub masă o carte groasă. Babi începe s-o răsfoiască. Sunt tot felul de cranii, spade, cruci, revolvere, niște desene groaznice. John se ridică și își aprinde un Marlboro. A intuit că va dura mult. Step se așază lângă el.

— Acesta?

Îi arată o svastică nazistă pe un drapel alb.

— Hei, lasă!

— Da, nu-i rău...

— Acesta?

Îi arată un șarpe mare în nuanțe de violet cu gura deschisă în semn de atac. Babi totuna nu-i răspunde. Se uită la figuri repede, nemulțumită, de parcă știe deja că nu va găsi nimic bun. În sfârșit Babi întoarce ultima pagină, cea din plastic dur și închide cartea. Se uită la John.

— Nu-mi place nimic.

John trage din țigară, dă afară fumul pufăind. Exact cum a prevăzut.

— Atunci e cazul să inventăm ceva. Poate un trandafir? Babi clatină din cap.

— O floare oarecare, nu?

— Nu știu...

— Păi, draga mea, dă-ne și tu vreo idee că de nu, vom sta aici toată noaptea. La ora șapte eu am altă programare.

— Dar nu știu. Aș vrea ceva mai ciudat.

John începe să umble prin odaie. Apoi se oprește.

— Odată am făcut pe umărul unuia o sticlă de Coca-Cola. A ieșit foarte bine. Ți-ar plăcea?

— Mie nu-mi place Coca-Cola.

— Păi, Babi, spune-i ce-ți place, hai!

— Eu beau numai iaurt. Poate să-mi facă un iaurt pe șold.

Până la urmă găsesc o soluție. O propune Step. John e de-acord și lui Babi îi place mult.

Step o distrage povestindu-i istoria adevărată a lui John, chinezul cu ochi verzi. Toți îi spun așa și el își dă aere de oriental. Poartă haine ca atare și se înconjoară cu chestii chinezești. În realitate este din Centocelle. Trăiește cu o tipă din Ostia cu care are un fiu pe nume Bruce, în cinstea idolului său. De fapt, pe el îl cheamă Mario și a învățat să facă primele tatuaje la Gabbio. Ochii aceia ca migdalele au două grade de miopie corectate cu lentile de doi bani. Mario, sau mai bine John, izbucnește în râs. Step plătește cincizeci de euro. Babi își verifică tatuajul: e perfect. Puțin mai târziu, pe motocicletă, își lasă deschis primul nasture de la blugi, lărgeste bandajul și iar îl privește fericită. Step își dă seama.

— Îți place?

— Foarte mult.

Pe pielea ei delicată, încă inflamată de culoare, un vultur mic de-abia născut, identic cu cel al lui Step, făcut de aceeași mână, savurează vântul rece al apusului de soare.

Se aude soneria de la intrare. Paolo se duce să deschidă. În fața lui stă un domn cu un aspect distins.

— Bună seara, îl caut pe Stefano Mancini. Sunt Claudio Gervasi.

— Bună seara, fratele meu nu-i acasă.

— Știți când se-ntoarce?

— Nu, nu știu, nu mi-a spus nimic. Uneori nu vine nici la cină, se întoarce seara târziu.

Paolo se uită la domnul din fața lui. Cine știe de ce-l caută pe Step. Iar vor avea necazuri. Ca de-obicei, frățiorul s-o fi încăierat cu cineva.

— Ascultați, poate vreți să vă faceți comod. S-ar putea să se-ntoarcă sau să telefoneze.

— Mulțumesc.

Claudio intră în salon. Paolo închide ușa, dar nu reușește să mai reziste.

— Mă scuzați, pot să v-ajut cu ceva?

— Nu, voiam să vorbesc cu Stefano. Sunt tatăl lui Babi.

— Ah, am înțeles.

Paolo îi zâmbește politicos. În realitate, n-a înțeles nimic. Nici măcar nu știe cine-i Babi asta. O fată deci, nu-i vorba de bătaie. Necazuri și mai mari.

— Mă scuzați o clipă.

Paolo se duce dincolo. Claudio, rămas singur, se uită în jur. Se apropie de niște postere lipite pe perete, apoi scoate pachetul de țigări și-și aprinde una. La urma urmei din istoria asta are și ceva de câștigat. Poate să fumeze liniștit. Ciudat, totuși acela e fratele lui Stefano, cel care l-a bătut pe Accado, dar pare un băiat cumsecade. Poate că situația nu-i atât de disperată. Raffaella exagerează ca de-obicei. Probabil nici n-a meritat să vină pân-aici. Acestea sunt chestii între tineri. Se vor clarifica ei. E o poveste așa, de iubire. Măcar de i-ar trece mai repede lui Babi. Se uită în jur și caută o scrumieră. O vede pe o mäsută lângă canapea. Se apropie ca să arunce scrumul.

— Fiți atent!

Paolo e la ușă cu o cârpă în mână.

— Mă scuzați, dar pășiți acum exact în locul unde câinele a făcut pipi. Pepito, micul fox-terrier cu blană albă, apare dintr-un ungher. Latră bucuros ca să-și revendice bravada.

Step și Babi se opresc în curtea de lângă casă. Babi se uită la

locul unde stă mașina lor. E gol.

— Ai mei încă nu s-au întors. Vrei să urci pe-o clipă?

— Da, haidem.

Dar își amintește de câinele lăsat acasă pe capul fratelui său. Scoate telefonul.

— Așteaptă, mai întâi să-mi sun fratele să văd dacă nu are nevoie de ceva. Paolo se duce să răspundă.

— Alo?

— Salut, Pa'! Ce faci? A trecut Pollo să ia câinele?

— Nu, tâmpitul acela încă n-a venit. Mai aștept zece minute și-l dau pe cățel afară din casă.

— Hai, nu face asta. Știi că nu se cuvine să maltratezi animalele. Mai degrabă ar fi bine să-l scoți afară să facă pipi.

— A făcut de-acum, mulțumesc!

— Ei hai, cât ești de prevăzător. Frățioare, ești foarte tare!

— N-ai înțeles bine. A făcut aici și a udat covorul turcesc!

Paolo, cu imaginea lui de manager super eficient, ar prefera să stea la birou decât să ștergă pișatul de câine cu o cârpă. Ar vrea ca Step să se simtă vinovat. Dar nici pe departe. De la celălalt capăt al firului aude un hohot de râs.

— Nu-mi vine să cred!

— Dacă-ți spun. Ascultă, te așteaptă un domn. Paolo se întoarce spre perete pentru a nu fi auzit.

— E tatăl lui Babi. Dar ce, s-a întâmplat ceva? Step se uită mirat la Babi.

— Serios?

— Da, îți pare că eu glumesc cu chestii din astea... Spune, ce s-a întâmplat?

— Nimic, îți zic mai târziu. Transmite-i lui, te rog. Paolo îndreaptă receptorul spre Claudio.

— Domnule Gervasi, aveți noroc. Fratele meu e la telefon.

Claudio, în timp ce merge spre telefon, se întreabă dacă într-adevăr are noroc. Poate era mai bine să nu fi dat de el. Încearcă să vorbească mai cu încredere.

— Alo?

— Bună seara. Ce mai faceți?

— Bine, Stefano. Ascultă, aș vrea să discutăm.

— Bine, despre ce?

— E o chestie delicată!

— Nu putem vorbi la telefon?

— Nu, aș prefera să ne vedem față-n față.

— Bine. Cum doriți.

— Atunci unde ne putem întâlni?

— Nu știu, spuneți dumneavoastră.

— E vorba de o chestie de câteva minute. Dumneata unde te afli în acest moment?

Lui Step îi vine a râde. Nu e cazul să-i spună că-i tocmai lângă casa lui.

— Sunt la un prieten. Pe lângă Ponte Milvio.

— Putem să ne-ntâlnim în fața bisericii Santa Chiara, aveți idee unde se află?

— Da, am să aștept lângă stejarul din față. Îmi va fi mai comod. Știți care e? Crește într-un fel de grădinuță.

— Da, da, știu. Atunci ne vedem acolo peste un sfert de oră.

— Bine. Dați-mi-l pe fratele meu, vă rog.

— Da, imediat.

Claudio îi transmite receptorul.

— Vrea să vă vorbească.

— Da, Step, spune-mi.

— Paolo, nu m-ai făcut de râs? L-ai primit bine? Te rog, e important. Uite, fiica lui ți-a mâncat toți biscuiții cu unt.

— Cum să nu...

Paolo nu reușește să termine. Step deja a închis. Claudio se îndreaptă spre ușă.

— Mă scuzați, trebuie să plec.

— Ah, desigur. Vă însoțesc.

— Sper să ne mai vedem cu o ocazie mai plăcută.

— Sigur.

Își dau mâna. Paolo deschide ușa. Tocmai în acel moment vine Pollo.

— Salut, am venit după câine.

— Era și timpul.

— Rămas-bun.

— Seară bună.

Pollo rămâne perplex, văzându-l plecând pe acel domn.

— Cine era ăla?

— Tatăl unei oarecare Babi. A venit să-l caute pe Step. Dar ce s-a întâmplat?

Cine e Babi?

— Pentru moment e iubita lui Step. Unde-i câinele?

— Stă în bucătărie. Dar de ce vrea să vorbească cu Step? E vreo problemă?

— Eu de unde să știu?

Pollo zâmbește văzând câinele.

— Vino, Arnold, haidem.

Fox-terrierul, rebotezat de curând, îi aleargă în întâmpinare lătrând. Între cei doi este o simpatie sau poate câinelui îi place să fie numit așa, nu Pepito. Poate doamna Giacci n-a înțeles, dar în realitate el este un dur.

Paolo îl oprește.

— Oh, nu cumva Babi aceasta e... Face un cerc în jurul burții.

— Însărcinată? Ce-i cu tine? Din câte am înțeles, Step încă n-a reușit, dar ar putea fi de la Sfântul Duh.

— Eh, Babi, ciao, trebuie să plec. Step o cuprinde.

— Unde? Mai rămâi un pic.

— Nu pot. Am o întâlnire. Babi se rupe din brațele lui.

— Da, știu cu cine te vezi. Cu bătăușa cea îngrozitoare, cu bruneta cea. Ea încă n-a înțeles? N-am bătut-o destul?

Step râde și iar o îmbrățișează.

— Ce vorbești?

Babi încearcă să reziste. Luptă un pic. Dar Step o învinge cu ușurință și o sărută. Babi rămâne cu buzele strânse. Până la urmă

acceptă dulcea înfrângere. Dar totuși îi mușcă limba.

— Auu.

— Spune-mi cu cine te întâlnești?

— N-ai să ghicești niciodată.

— Nu-i aceea de care ți-am spus?

— Nu.

— O cunosc?

— Foarte bine. Scuză-mă, dar mai întâi întreabă-mă dacă e bărbat sau femeie. Babi se îmbufnează.

— E bărbat sau femeie?

— Bărbat.

— Atunci pot fi liniștită.

— Mă întâlnesc cu tatăl tău.

— Tatăl meu?

— A venit să mă caute acasă. Când am sunat era acolo. Ne vedem peste puțin timp în piazza Giochi Delfici.

— Ce vrea tatăl meu de la tine?

— Nu știu, însă când voi afla, am să te sun să-ți spun. Bine?

O sărută apăsat. Ea îi permite, încă asurzită și surprinsă de noutate. Step pornește motocicleta și se îndepărtează repede. Ea îl urmărește cu privirea până dispare după colț. Apoi urcă în casă. În tăcere, sincer neliniștită.

Încearcă să-și imagineze întâlnirea lor. Despre ce vor discuta? Și unde? Ce se va-ntâmpla? Apoi, gândindu-se la tatăl său, speră numai să nu-l bată.

Când Claudio ajunge, Step e deja acolo, așezat pe marginea parapetului, fumează o țigară.

— Salut.

— Bună seara.

Își dau mâna. Claudio își aprinde și el o țigară pentru a se simți mai în largul său. Din păcate, nu obține rezultatul scontat. Băiatul e ciudat. Stă acolo și zâmbește în tăcere, în geaca cea întunecată. Nu seamănă cu fratele său. E mult mai zdravăn. Deodată, în timp ce stă așezat alături de el pe parapet, își amintește brusc de ceva. Băiatul l-a bătut pe amicul său Accado și i-a spart nasul. Acum se vede cu fiica lui. Băiatul acela e un tip periculos. Ar fi preferat de o mie de ori să vorbească cu fratele lui.

Claudio rămâne în picioare. Step îl privește curios.

— Despre ce discutăm?

— Păi, uite, Stefano. La mine acasă în ultimul timp au fost multe probleme.

— Aș vrea să știu câte din cauza mea...

— Da, știu, totuși vezi, noi până nu demult eram o familie liniștită. Babi și

Daniela sunt două fete minunate.

— E adevărat. Babi e o fată la locul ei. Ascultă, Claudio, pot să te tutuiesc? Mie nu-mi place să vorbim prea la general. Și încă dacă trebuie să mă gândesc la toți acei de „dumneavoastră“, mi se pare total imposibil.

Claudio zâmbește.

— Desigur.

În fond, băiatul nu-i deloc antipatic. În orice caz, deocamdată nu

l-a luat la pumni. Step coboară de pe parapet.

— Poate mergem să stăm de vorbă în altă parte. Cel puțin vorbim mai comod, poate bem ceva.

— Bine. Unde mergem?

— Aici, nu departe, este un local deschis de niște prieteni de-ai mei. Ne vom simți ca acasă, nu ne va deranja nimeni. Step urcă pe motocicletă.

— Urmează-mă.

Claudio urcă în mașină. E mulțumit. Misiunea lui pare a fi mai ușoară decât și-a închipuit. Nu-i atât de rău. Îl urmează pe Step în jos până la Farnesina. La Ponte Milva cotesc la dreapta. Claudio se uită atent să nu piardă din vedere farul roșu care-l conduce în noapte. Dacă s-ar întâmpla ceva, Raffaella nu l-ar ierta niciodată. Peste puțin timp se opresc pe o stradă mică după piazza

Clodio. Step îi arată lui Claudio un loc liber unde ar putea parca mașina în timp ce el lasă motocicleta chiar în față la Four Green Fields. Înăuntru e mare aglomerație. Mulți băieți stau așezați pe scaune de-a lungul tejghelei. Peste tot sunt agățate tablouri cu logotipuri de bere din diferite țări. Un tip cu ochelari subțiri și cu părul încâlcit se agită frenetic după tejghea, pregătind cocktailuri de fructe și simplu gin tonic.

— Salut, Antonio.

— Oh, salut, Step. Ce să-ți dau?

— Nu știu, acuși hotărâm. Tu ce vrei?

În timp ce merg să se așeze, Claudio își amintește că n-a mâncat nimic. Hotărăște să bea ceva ușurel.

— Un Martini.

— O bere blondă și un Martini.

Se așază la o masă din spate, unde e mai puțin aglomerat. Imediat de ei se apropie o fată cu pielea de culoarea abanosului pe nume Francesca. Le aduce ce-au comandat și se oprește la masă ca să pălăvrăgească cu Step. Step i-l prezintă pe Claudio care educat se ridică în picioare când îi dă mâna. Francesca rămâne surprinsă.

— E prima oară când vine așa o persoană în acest local. Îi ține

mâna lui Claudio ceva mai mult ca de-obicei.

El o privește un pic jenat.

— E un compliment?

— Desigur! Sunteți un domn fermecător.

Francesca râde, arătându-și dinții albi, în timp ce părul lung și cârlionțat dansează vesel. Se îndepărtează senzual, știind prea bine că este urmărită. Claudio hotărăște să n-o dezamăgească. Step observă asta.

— Frumos fund, nu? E braziliancă. Braziliencele au funduri de vis. Cel puțin așa se zice. Nu știu de ce eu încă n-am fost în Brazilia, dar dacă acolo sunt toate ca Francesca...

Step soarbe înveselit jumătate din bere.

— Da, e într-adevăr foarte drăguță.

Claudio bea din Martini, puțin indispus că i-au fost citite atât de ușor gândurile.

— Despre ce vorbeam? Ah da, am spus că Babi este o fată bună. E adevărat.

— Uite, da, mai pe scurt, Raffaella, soția mea...

— Da, o cunosc. Are un caracter, e-he-he...

— Da, de fapt.

Claudio a terminat de băut. Tocmai în acel moment iarăși trece Francesca. Își aranjează părul râzând și trimite o privire provocatoare spre masa lor.

— I-ai plăcut, Claudio, vezi? Mai luăm ceva? Nu-i dă timp să răspundă.

— Antonio, îmi mai aduci o bere? Tu ce vrei?

— Nu, mulțumesc, eu nu iau nimic...

— Cum așa să nu iei nimic, hai...

— Bine, iau și eu o bere, ce mai!

— Atunci două beri, niște măsline, chipsuri, mai pe scurt adu ceva de ronțait. În curând le vine ce au cerut. Claudio rămâne un pic dezamăgit. Nu-i servește Francesca, ci un tip urât, un negru grasuț cu fața blajină. Step îl așteaptă să plece.

— Și el e brazilian. Dar asta-i altă poveste.

Își zâmbesc. Claudio gustă din bere. E gustoasă și rece. Stefano e un tip simpatic. Poate mai simpatic decât fratele său. Ba chiar, cu siguranță. Și mai bea un pic de bere.

— Mai pe scurt, după cum îți spuneam. Stefano, soția mea e foarte îngrijorată în privința lui Babi. Știi, anul acesta are examene de absolvire.

— Da, știu. Am aflat istoria cu profesoara și problemele care-au fost.

— Ah, ai aflat...

— Da, dar sunt sigur că lucrurile se vor rezolva.

— Sper și eu...

Claudio soarbe lung din bere și se gândește la cei cinci mii de euro pe care a trebuit să-i scoată din buzunar.

Step, în schimb, se gândește la câinele doamnei Giacci și la încercările lui

Pollo de a-l învăța să aducă obiecte.

— Ai să vezi, Claudio, totul se va aranja. Doamna Giacci nu-i va mai face necazuri lui Babi. Problema asta ca și cum nu mai există, te asigur.

Claudio caută să-i zâmbească. Cum să-i spună că adevărata problemă este el?

Tocmai în acel moment intră un grup de băieți. Doi dintre ei îl văd pe Step și- i vin în întâmpinare.

— Vai, salut, Step! Unde naiba te-ai pierdut? Nu-ți închipui cât te-am căutat, vrem să ne luăm revanșa.

— Am fost ocupat.

— Tremuri, ha?

— Ce naiba vorbești? Să tremur pentru ce? V-am distrus... Mai ai ceva de spus?

— Hei, calmează-te, nu te înfură. Nu te-am mai văzut de-atunci. Ai câștigat banii și ai dispărut.

Și celălalt băiat prinde la curaj.

— Ați avut noroc cu ultima bilă.

— Spune mulțumesc că nu-i Pollo aici. Eu momentan v-aș face

praf. Și nu-i vorba de noroc. Am făcut o serie de bile incredibile, una după alta.

Cei doi băieți mai pierd din îndrăzneală.

— Ei bine, hai.

Se duc să ia bere de la tejghea.

Step îi vede cum pălăvrăgesc. Se întorc spre el și încep a râde.

— Claudio, tu știi să joci biliard?

— Un timp jucam deseori, eram destul de tare. Acum nici nu mai țin minte de când n-am ținut tacul în mână.

— Hai, te rog, trebuie să m-ajuti. Îi bat măr pe-aceia, tu numai să mă susții cu bilele. Cum să nimeresc în gaură, mă pricep.

— Dar, scuze, noi parcă avem de vorbit.

— Hai, vorbim după. Bine?

Poate după o partidă de biliard va fi mai simplu de discutat. Și dacă pierdem? Mai bine nici să nu mă gândesc. Step se duce la tejghea la cei doi băieți.

— Mă prind. Hai, Antonio, deschide masa. Mai jucăm o dată, să ne-ntoarcem banii.

— Tu cu cine joci, cu ăla?

Unul dintre băieți arată spre Claudio.

— Da, ceva nu-ți place?

— Cum vrei...

— Desigur, dacă era Pollo, era altă poveste. O știți și voi. Să zicem că vă dăruiesc banii aceia. Bine?

— Nu, dac-așa-i vorba, noi nu jucăm. Ai să zici pe urmă c-am câștigat pentru că n-a fost Pollo.

— Pe voi doi vă bat eu și singur.

— Da, mai vedem!

— Vreți să ridicăți miza? La două sute de euro? Vreți? Jucăm numai o dată, eu nu prea am timp.

Cei doi fac schimb de priviri. Se uită apoi la partenerul lui Step. Claudio, așezat în spatele sălii, se joacă jenat cu un pachet de Marlboro pe masă. Poate anume asta îi convinge.

— Ok, batem palma. Băieții iau cutia cu bile.

— Claudio, știi să joci all'americana? O partidă, la două sute de euro.

— Nu, Stefano, mulțumesc. Mai bine să vorbim.

— Hai, jucăm numai o dată. Dacă pierdem, plătesc eu.

— Nu asta-i problema...

— Ce faceți, jucați biliard?

E Francesca. Stă în fața lui Claudio zâmbitoare, cu tot entuziasmul ei brazilian.

— Haideți, am să fiu supporterul vostru. Am s-o fac pe fata cu pompoanele. Step se uită curios la Claudio.

— Ce zici?

— O singură partidă.

— Iu-huuu! Hai să-i rupem!

Francesca îl ia veselă de subraț și se duc toți trei în sala vecină.

Bilele sunt deja aranjate pe masa verde. Unul din cei doi băieți ridică triumphiul. Celălalt se postează în capătul mesei și lovește cu multă precizie. Bilele de toate culorile se împrăștie pe masă alunecând în liniște. Unele se lovesc cu un zgomot sec apoi, încet-încet, se opresc. Încep să joace. Primele lovituri sunt simple, calibrate, după care devin mai puternice, mai pretențioase, mai dificile. Lui Step și Claudio le nimeresc bile alăturate. Step astupă primul o gaură. Ceilalți fac două bile și la a treia au noroc. Claudio la rândul său joacă o bilă lungă. Nu e prea antrenat. Îi iese o lovitură scurtă. Nici nu reușește să se apropie de gaură. Cei doi băieți se privesc veseli. Se simt deja cu banii în buzunar. Claudio își aprinde o țigară. Francesca le aduce un whisky. Claudio observă că ea, ca și toate braziliențele, are sânii mici, dar dreți și fermi sub maleta întunecată. Îl ajunge iar rândul. A doua bilă îi iese mai bine. Claudio o centrează și cu o lovitură precisă o trimite drept în mijloc. E a cincisprezecea bilă, cei doi au lăsat-o intenționat, convinși că nu vor reuși.

— În centru!

Step îi dă o palmă peste umăr.

— Bună lovitură!

Claudio îl privește zâmbind, apoi mai soarbe din whisky și se apleacă spre masă. Se concentrează. Lovește bila albă ușor cu stânga, aceea se lovește de margine, cum a și fost planificat, și coboară de-a lungul. O lovitură perfectă. Gaură. Cei doi băieți se privesc îngrijați. Francesca aplaudă.

— Bravo!

Claudio zâmbește. Cu vârful limbii umezește creta albăstrie și o trece rapid peste tac.

— Cândva eram foarte tare!

Continuă să joace. Și Step lovește în țintă. Dar cei doi sunt mai norocoși. După câteva lovituri le-a rămas să trimită în gaură o singură bilă roșie și numărul unu. Vine rândul lui Claudio. Pe masă sunt încă două bile alăturate. Claudio stinge țigara. Ia creta și, în timp ce o trece rapid peste tac, studiază situația. Nu-i dintre cele mai bune. Numărul doisprezece e destul de aproape de gaura din capăt, iar numărul zece e aproape în capătul mesei. Este nevoie de o lovitură perfectă ca să nimerească în gaura centrală din stânga. Cândva poate i-ar fi reușit, dar acum... De câți ani nu mai joacă? Înghite ultimul strop de whisky. Când se întoarce observă privirea Francescăi. Se pare că tot de atâția ani câți are fata asta frumoasă. Se simte ușor copleșit. Îi zâmbește. Are pielea de culoarea mierii, ochi negri și un zâmbet foarte senzual. Și gingaș în același timp. I-ar da vreo optsprezece ani. Dar poate să aibă și mai puțin. O, Doamne, se gândește, ar putea să-mi fie fiică. De ce-am venit aici? Ca să vorbesc cu Step, prietenul meu. Step, partenerul meu. Deschide și închide ochii. Simte efectul alcoolului. Dar trebuie să joace, să câștige partida.

Sprîjină mâna de masă, așază tacul și-l face să alunece între degetul mare și arătător, probându-l. Ochește bila albă. E acolo, în mijlocul mesei, înțepenită. Așteaptă să fie lovită. Respiră adânc, dă tot aerul afară. Mai probează o dată și lovește. Precis. Cu puterea care trebuie. Bila se rostogolește spre margine, o atinge pe numărul doisprezece și se duce în gaură. Minunat. Apoi bila albă începe să se miște. Repede, prea repede. Nu, oprește-te, oprește-te! A lovit-o prea

tare. Bila albă o depășește pe a zecea și se oprește mai încolo, pe la mijlocul câmpului, în fața lui Claudio, crudă și josnică. Cei doi adversari se privesc între ei. Unul dintre ei ridică o sprânceană, celălalt respiră ușurat. Pe- o clipă le-a fost frică să nu piardă partida. Își zâmbesc. Din acea poziție e chiar imposibil să tragi. Claudio merge în jurul mesei. Studiază toate distanțele. Difil. Ar trebui să facă un quattroban. Stă în colțul mesei aplecat cu mâinile pe margine și se gândește.

— Ce-ți pasă, încearcă.

Claudio se întoarce. Step e la spatele lui. A înțeles foarte bine la ce se gândește.

— Da, dar un quattroban...

— Ei și? Pierdem... dar dacă reușești îți închipui ce mutre vor avea. Claudio și Step se uită la adversari. Au comandat două beri și deja beau în cinstea victoriei.

— Nu mai sta pe gânduri, dacă pierdem, pierdem!

Claudio e aproape beat. Se duce în celălalt capăt al mesei. Dă tacul cu cretă, se concentrează și lovește. Bila albă pare că zboară pe masa verde. Una. Claudio se gândește la după-amiezile petrecute jucând biliard. Două, la prietenii de altă dată, când petreceau tot timpul împreună. Trei, la fete, la banii pe care nu-i avea, la cât de mult se distra. Patru. La tinerețea care-a trecut, la Francesca, la cei optsprezece ani ai săi... Și în acel moment bila albă o lovește din plin pe-a zecea. De la spate, cu putere, sigură, precisă. Un zgomot surd. Bila zboară înainte în gaura centrală.

— Centru!

— Iu-huuu!

Claudio și Step se îmbrățișează.

— La naiba, ce noroc ai! Uite unde-ai nimerit.

Bila albă s-a oprit în fața unei bile galbene la câțiva centimetri de gaura din capăt. Claudio o trimite înăuntru cu o lovitură foarte simplă.

— Am câștigat!

Claudio o îmbrățișează pe Francesca și reușește chiar s-o ridice.

Dansează îmbrățișați și ajung la spatele unuia dintre adversari.

— Dă-te-ncolo!

Tipul îl împinge pe Claudio și-l face să ajungă jos lângă masa de biliard. Francesca se ridică imediat. Claudio, ușor zăpăcit, mai rămâne să zacă. Tipul îl apucă de sacou și-l trage în sus.

— O faci pe șmecherul, da? N-am jucat de mulți ani... Claudio e îngrozit. Stă acolo, fără să înțeleagă bine ce să facă.

— Demult n-am jucat, cinstit vă spun.

— Ah, da! Judecând după ultima lovitură, n-aș spune.

— Am avut noroc.

— Lasă asta, dă-i drumul.

Tipul se preface că nu-l aude pe Step.

— Ți-am zis să-l lași.

Brusc, se simte tras înapoi. Claudio se eliberează și-și aranjează sacoul. Își trage răsuflarea în timp ce tipul zboară în perete. Step îl ține cu mâna de gât.

— N-ai auzit? Nu am chef de ceartă. Hai, scoate repede două sute de euro. Voi ați insistat să jucăm.

Celălalt se apropie cu banii în mână.

— Ai trișat, totuși, acela joacă de zece ori mai bine decât Pollo. Step ia banii, îi numără și îi pune în buzunar.

— E adevărat, dar nu-i vina mea... eu nici măcar n-am știut...

Îl ia pe Claudio de subraț și ies câștigători din sala de biliard. Claudio mai bea un whisky. De data asta ca să-i treacă sperietura.

— Mulțumesc, Step. La naiba, acela voia să-mi dea în nas.

— Nu, se prefăcea doar, nu-i bun de nimic! Ține, Claudio, aceștia sunt ai tăi, o sută de euro.

— Nu, hai, nu pot să-i accept!

— Cum adică? Ce naiba, practic ai câștigat tu partida!

— Bine, atunci hai să bem. Eu plătesc.

Puțin mai târziu, Step văzând cum s-a îmbătat Claudio, îl însoțește până la mașină.

— Ești sigur că poți ajunge singur acasă?

— Foarte sigur, nu-ți face griji.

— Sigur? Nu mă costă nimic să te escortez.

— Nu, serios, mă descurc.

— Bine, cum vrei. Bună partidă, așa-i?

— Foarte bună!

Claudio vrea să închidă portiera.

— Claudio, așteaptă! E Francesca.

— Ce faci, nu-mi zici la revedere?

— Ai dreptate, dar în toată învâlmășeala ceea.

Francesca se strecoară în mașină și-l sărută pe buze gingaș, cu nevinovăție. Se desprinde și-i zâmbește.

— Atunci ciao, ne mai vedem. Vino să mă vezi. Sunt mereu aici.

— Sigur voi veni.

Pornește motorul și se îndepărtează. Lasă geamul în jos. Aerul rece al nopții e foarte plăcut. Bagă un disc și-și aprinde o țigară. Beat criță, bate tare cu mâinile pe volan.

— Uau! A naibii lovitură! Și ce noroc.

Brusc se simte fericit cum nu s-a mai simțit de mult timp. Cu cât se apropie se casă, se întristează. Ce-o să-i spună Raffaellei? Intră în garaj încă nehotărât asupra versiunii definitive. Manevra, care cu greu îi iese când e treaz, acum că-i beat i se pare imposibilă. Când coboară din mașină, se uită la zgârietura de pe laterală și la Vespa căzută pe-o parte. O ridică și se scuză singur.

— Puffina, ți-am răsturnat Vespa.

Apoi urcă în casă. Raffaella îl așteaptă. E cel mai rău interogatoriu din viața lui, mai rău decât unul din filmele polițiste. Raffaella o face mereu pe polițistul cel rău, celălalt, cel bun, care în filme îl face pe prietenul și-ți oferă un pahar cu apă sau o țigară, nu există.

— Hai spune cum a fost. Povestește-mi mai repede.

— Bine, chiar foarte bine. Step este o persoană cumsecade, un băiat bun. Nu trebuie să-ți faci griji.

— Cum să nu-mi fac griji? Doar i-a spart nasul lui Accado?

— Probabil a fost provocat. De unde să știm noi? Și apoi, Raffaella, ca să-ți spun drept, Accado e bună poamă și el...

— Ce vorbești? I-ai zis s-o lase în pace pe fiica noastră, să n-o mai vadă, să n-o sune, să n-o ia de la școală?

— De fapt, n-am ajuns până în acel punct.

— Dar ce i-ai zis? Ce-ai făcut pân-la ora asta? E miezul nopții! Claudio se predă.

— Am jucat biliard. Îți închipui, dragă, i-am bătut pe doi lăudăroși! Eu am lovit ultimele două bile. Și am câștigat o sută de euro! Tare, nu?

— Tare? Ești un imbecil, un incapabil. Ești beat, pute-a fum de la tine și nici măcar n-ai reușit să-l pui la punct pe nemernicul acela.

Raffaella se duce de-acolo, înfuriată. Claudio face o ultimă încercare de a o calma.

— Raffaella, așteaptă!

— Ce mai vrei?

— Step a zis că-și va lua diploma.

Raffaella trânteste ușa și se închide în cameră. Nici acea minciună de la urmă n-a ajutat. La naiba, e chiar enervată. Pentru ea bucățica cea de hârtie înseamnă totul. Pe mine nu m-a iertat niciodată că n-am făcut facultate. Deprimat de acel ultim gând, agitat de seară în general, se târăște beat până la baie. După ce-a ridicat capacul, vomită. Mai târziu, în timp ce se dezbracă, din buzunarul sacoului îi cade un bilețel. E numărul de telefon al Francescăi. Fata cu părul negru și pielea ca mierea. Mi l-a pus, probabil, când m-a sărutat în mașină. Îl citește înc-o dată. Da, scena aceea îi amintește de filmul *Papillon*. Steve McQueen, în pușcărie, primește un mesaj de la Dustin Hoffman și ca să-l facă să dispară, îl înghite. Claudio învață numărul pe de rost și apoi preferă să arunce bilețelul în veceu. Dacă ar fi încercat să-l înghită, ar fi vomitat iarăși. Trage apa, stinge lumina, iese din baie și se strecoară în pat. Rămâne așa, plutind în așternut, încă ușor beat, purtat pe valuri de amețală. Ce seară minunată! O lovitură magnifică. Un carambol incredibil. Bere, whisky, partenerul său Step. Au câștigat două sute. Și Francesca? Au dansat împreună, a luat-o în brațe și i-a strâns corpul acela ferm. Își amintește de părul ei întunecat, pielea ca

mierea, sărutul moale în mașină, tandru și senzual, parfumul. Se excită. Se mai gândește la bilețelul găsit în buzunar. E o invitație clară. O plimbare. Mâine am s-o sun. O, Doamne, dar numărul? Încearcă să-l repete. Adoarme cu un sentiment de îngrijorare. L-a uitat deja.

— Și ați câștigat?

Pollo nu-și crede urechilor.

— Am scos din ei două sute de euro!

— Jură-te! Înseamnă că tatăl lui Babi e un tip simpatic?

— E fantastic! Bun băiat! Îți închipui, Francesca mi-a spus că-i place tare de el.

— Mie mi s-a părut un mârlan!

— Tu când l-ai văzut?

— Când am fost la tine acasă ca să iau câinele.

— Ah, clar. Apropo, Arnold ce mai face?

— Mai bine nici nu se poate. Știi, el e chiar foarte inteligent. Sunt sigur că degrabă va învăța să aducă obiecte. Alaltăieri îl plimbam pe lângă casă, i-am aruncat un băț și mi l-a adus. Numai că după aceea a început să se zbenguie prin parc cu o femelă. Aleargă după toate, sărmanul, cred că Giacci l-a ținut mereu sub lacăt.

Step se oprește în fața unei uși.

— Am ajuns. Vezi să nu faci prostii. Pollo îl privește nedumerit.

— Am făcut eu prostii vreodată?

— Mereu.

— Ah, da? Eu am venit aici doar ca să-ți fac o favoare.

Urcă la etajul al doilea. Babi e baby-sitter pentru Giulio, fiul lui Mariani, un băiețel de cinci ani cu părul blond.

Babi îi așteaptă la ușă.

— Salut.

Step o sărută. Ea rămâne un pic mirată să-l vadă pe Pollo. El bolmojește ceva ce trebuie să fie un „salut“ și se așază imediat pe canapea lângă copil. Schimbă canalul și caută ceva mai bun decât

desenele japoneze prostesti.

Giulio evident că începe să facă nazuri. Pollo încearcă să-l convingă.

— Ai să vezi, acuși încep altele mai frumoase. Desenele cu testoase zburătoare.

Giulio îl crede. Privește și el în tăcere *Il processo del lunedì*, așteptând cu încredere. Babi se duce în bucătărie cu Step.

— Pot să știu de ce l-ai adus aici?

— Păi, a insistat mult. Și apoi Pollo are o slăbiciune pentru copii.

— Nu-mi pare deloc. Numai a venit și de-acum l-a făcut să plângă.

— Atunci să zicem că a venit pentru ca eu să pot sta cu tine. O îmbrățișează.

— Sunt sincer cu tine, vezi. Tu trezești în mine tot ce am mai bun. Dar de ce nu ne dezbrăcăm?

O trage după sine în primul dormitor pe care-l găsește. Babi încearcă să se opună, dar până la urmă se lasă convinsă de săruturile lui. Ajung amândoi pe un pat mic.

— Auu.

Step își duce mâna la spate în punctul unde l-a împuns ceva. Un tanc-jucărie i-a înfipt țeava drept între omoplați. Babi începe a râde. Step îl aruncă pe podea. Eliberează patul de războinici electronici și de tot felul de componente de-ale lor. În sfârșit, liniștit închide ușa cu piciorul și se consacră total jocului său preferat. Îi mângâie părul și o sărută, mâna îi alunecă repede peste nasturii cămășuței, deschindu-i. Îi ridică sutienul și-o sărută pe pielea deschisă, gingașă, moale și roz. Apoi deodată ceva îl înțeapă în gât.

— Auu.

Step duce repede mâna în locul unde a simțit înțepătura. În semiîntuneric o vede cum râde, înarmată cu o păpușică ciudată cu urechi ascuțite. Zâmbetul ei atât de rece, acel aer nevinovat îl înțeapă și mai tare.

— Mă doare!

— Nu putem sta aici, e odaia lui Giulio. Gândește-te c-ar putea să

intre.

— Dar e cu Pollo. I-am dat niște ordine precise. Copilul acela teribil este practic imobilizat. Nu se poate ridica de pe canapea.

Step se afundă iar în pieptul ei. Ea îi mângâie părul și se lasă sărutată.

— Giulio e minunat. Tu ești un copil teribil.

Pollo mănâncă o tartină pe care a luat-o de la bucătărie împreună cu o bere rece, când Giulio se ridică de pe canapea.

— Unde te duci?

— În camera mea.

— Nu, trebuie să stai aici.

— Nu, vreau să mă duc în camera mea.

Giulio se pornește, dar Pollo îl trage de golful roșu de lână și-l târăște practic înapoi lângă el pe canapea. Giulio încearcă să se revolte, dar Pollo îi înfige cotul în burtă și-l blochează. Giulio începe să scâncească.

— Lasă-mă, lasă-mă!

— Hai că acuși încep desenele animate.

— Nu-i adevărat.

Giulio se uită din nou la televizor, dar când vede un prim-plan cu Biscardi, comentatorul sportiv, izbucnește în plâns. Pollo îi dă drumul.

— Ține, vrei să guști ceva? E foarte gustoasă, o beau doar cei mari.

Giulio pare un pic interesat. Acaparează cu ambele mâini cutia de bere și bea un gât.

— Nu-mi place, e amară.

— Atunci uite ce-ți dă unchiul Pollo...

Puțin după aceea Giulio se joacă fericit pe podea. Aruncă cerculețele roz pe care i le-a dăruit unchiul Pollo. Pollo îl privește zâmbitor. E nevoie de atât de puțin ca să-l faci fericit pe un copil. Sunt de-ajuns două-trei prezervative. Oricum în seara ceea el nu le va folosi. Din dormitor nu se aude niciun sunet. Se pare că nici lui Step nu-i vor trebui, se gândește amuzat Pollo. Dar pentru că a

început să se plictisească, a hotărât să dea câteva telefoane.

În semiîntunericul odăii pline cu jucării, Step îi mângâie spatele, umerii. Face ca mâna să-i alunecă de-a lungul brațului, o apucă de încheietură și o duce la gură. O sărută. O atinge cu gura pe piele. Babi are ochii întredeschiși, prizonieră dulce a suspinelor sale. Step îi desface delicat mâna, o sărută în palmă și i-o pune pe pieptul lui gol, lăsând-o purtată de gânduri. Babi rămâne nemișcată, speriată brusc de ceva. O, Doamne, am înțeles. Dar n-am să fac asta. N-am să pot. Step continuă s-o sărute tandru pe gât, după urechi, pe buze. În timp ce mâinile lui, mai sigure și mai liniștite, mai pricepute, o prind în captivitate ca niște valuri amețitoare și-o lasă pe o plajă necunoscută într- un naufragiu plin de plăcere.

Dar, dintr-odată, dusă de curentul și briza de pasiune, începe și ea să se miște. Babi devine mai curajoasă. Își desprinde lent palma din locul unde a fost lăsată și începe să-l mângâie. Step o strânge spre sine, îi insuflă încredere și-o liniștește. Babi continuă. Degetele ei alunecă ușor pe pielea lui. Îi simte burta, abdominalii puternici. Fiecare pas pentru ea este o prăpastie, un abis dificil de trecut, aproape imposibil. Cu toate acestea trebuie s-o facă și, ținându-și răsuflarea în întunericul acelei odăi, se aruncă în prăpastie. Se regăsește așa cu degetele-i care mângâie acei cărlionți moi și apoi mai jos până la blugi, la acel nasture, primul pentru ea în orice sens. Și în acel moment, fără să știe de ce, se gândește la Pallina. Ea e deja mai sigură, mai expertă. Își imaginează cum îi va povesti. Știi, atunci, acolo n-am făcut-o, n-am reușit. Aceasta poate îi da curaj, ultima sfortare. Brusc reușește. Îl deschide. Acel prim nasture aurit iese din butonieră cu un zgomot lejer, de jeans. În liniștea odăii aude totul, sunetul acesta ajunge clar la urechile ei. A reușit. Respiră. Acum totul e mai simplu. Mâna lui, mai sigură acum, trece la al doilea și al treilea și tot mai jos până la marginile blugilor care se îndepărtează, mult mai libere. Step se desprinde dulce de ea, își dă capul puțin pe spate. Babi se lipește iarăși de el și se refugiază timid în acel sărut, rușinându-se de acea minimă distanță. Apoi un zgomot neașteptat. De uși care se trântesc.

— Ce se-ntâmplă?

Și ca într-o vrajă, dispare toată magia. Babi se ridică într-un cot.

— Ce-a fost asta?

— De unde să știu? Hai, vino aici.

Step o trage din nou spre sine. Un alt zgomot. Ceva care se rupe.

— Nu, la naiba, acolo îl omoară pe careva?

Babi se ridică de pe pat. Își aranjează fusta, își încheie cămașa și iese iute din odaie. Step cade pe pat cu brațele deschise.

— Să-l ia toți dracii pe Pollo!

Își încheie blugii și când ajunge în salon nu-și crede ochilor.

— Ce naiba faceți?

Sunt toți. Bunny și Hook se luptă într-un fel pe podea. Lângă ei o lampă răsturnată. Schello stă așezat cu picioarele pe canapea, mănâncă dintr-un pachet de chipsuri și privește *Sex and the City*. Lucone ține copilul în brațe și- i dă să fumeze dintr-un joint.

— Uită-te, Step! Uită-te ce mutrișoară nemulțumită are băiețașul acesta. Babi se repede ca o furie asupra lui Lucone, îi ia din mână jointul și-l stinge în scrumieră.

— Afară! Ieșiți de aici imediat!

Auzind strigăte, din bucătărie iese Dario și încă cineva cu câte o bere în mână. Vine și Sicilianul cu o fată. Sunt rumeni la față. Step se gândește că trebuie să fi făcut ceea ce ei cu Babi nici n-au încercat. Ferice de ei! Babi începe să-i împingă unul câte unul pe ușă afară.

— Ieșiți toți de-aici... Afară!

Veseli, se lasă târâți, făcând și mai mare tărăboi. Step o ajută.

— Mai repede, băieți, afară. Ultimul îl împinge pe Pollo.

— Cu tine mă lămuresc mai târziu.

— Dar eu l-am chemat numai pe Lucone, e vina lui că i-a anunțat pe toți.

— Închide gura.

Step îi dă un șut în fund și-l scoate pe ușă afară. Pe urmă o ajută pe Babi să aranjeze totul la loc.

— Uită-te, uită-te ce-au făcut vandalii ăștia.

Îi arată lampa spartă și canapeaua udă de bere. Chipsuri împrăștiate peste tot. Babi are lacrimi în ochi. Step nu știe ce să spună.

— Scuză-mă. Hai, te ajut să cureți.

— Nu, mulțumesc. Am să fac totul singură.

— Te-ai supărat?

— Nu, dar e mai bine să pleci. Curând se întorc părinții.

— Ești sigură că nu vrei să te-ajut?

— Sigură.

Se sărută în grabă. Apoi ea închide ușa. Step coboară. Se uită în jur. Nu-i nimeni. Urcă pe motocicletă și pornește.

Dar exact în acel moment din spate apare o mașină cu tot grupul. În noapte se înalță un cor de voci:

— Bravo, baby-sitter, oh-oh-oh!

Urmează aplauze. Step coboară din mers de pe motocicletă și aleargă în urma lui Pollo.

— Vai, eu nu am niciun amestec. Ia-te de Lucone! E vina lui!

— Te distrug, te desființez!

Continuă să meargă în jos pe stradă printre râsete îndepărtate și curiozitatea câtorva locatari somnoroși.

Babi strânge cioburile de sticlă, le aruncă la gunoi, curăță podeaua și șterge canapeaua. Când termină, se uită obosită în jur. Putea fi și mai rău. Voi spune că lampa a căzut în timp ce mă jucam cu Giulio. Copilul, de altfel, nu va putea nega. Doarme adânc, complet amețit de joint.

În dimineața următoare Step se trezește și se duce la sală. Dar nu pentru a se antrena. Caută pe cineva. Până la urmă îl găsește. Îl cheamă Giorgio. E un băiețuș de cincisprezece ani, care are o admirație nesfârșită pentru el. Nu e unicul. Și prietenii lui Giorgio vorbesc despre Step ca despre un Dumnezeu, un idol, un mit. Știu toate întâmplările, tot ce se povestește despre el și ei nu fac altceva decât să alimenteze și mai mult ceea ce a devenit un fel de legendă. Băiețușul acela e de încredere. Unicul căruia Step poate să-i ceară un serviciu fără să se teamă că va fi luat în râs. Pentru că acolo unde se termină admirația începe teroarea.

Puțin mai târziu Giorgio e la Falconieri. Pășește de-a lungul coridoarelor și fără a fi văzut intră în a treia „B“, clasa lui Babi. Doamna Giacci predă lecția, dar, ciudat, nu zice nimic. Babi rămâne fără cuvinte. Se uită la acel imens buchet de trandafiri roșii de pe banca sa. Citește amuzată biletul: *Prietenii mei sunt, desigur, un dezastru, dar îți promit că diseară la cină vom fi numai noi doi. Cineva care nu are niciun amestec.*

Noutatea face repede înconjurul școlii. Nimeni n-a făcut niciodată ceva de felul acesta. După lecții Babi coboară treptele de la Falconieri cu buchetul imens de trandafiri roșii în brațe, care-i înlătură ultimele dubii. Toți vorbesc despre ea. Daniela e mândră de sora ei. Raffaella se înfurie și mai tare, iar Claudio, firește, mai primește o săpuneală.

În acea după-amiază Step așază la loc o culegere de benzi desenate de

Pazienza de-abia cumpărate când cineva sună la ușă. E Pallina.

— Vai, mai întâi am fost săgeata lui Cupidon, acum poștăriță.

Data viitoare ce-o să mai cadă pe capul meu?

Step râde. Îi ia pachetul din mână și ea pleacă. Înăuntru este un sortț cu floricele roz și un bilet: *Accept numai dacă gătești tu și mai ales dacă îmbraci cadoul meu. P.S. Vin eu la tine, pe la opt și jumătate, nu mai devreme, ca să nu mă prindă ai mei!*

Puțin mai târziu Step e în oficiul fratelui său.

— Paolo, diseară am nevoie să nu fie nimeni acasă, absolut.

— Dar eu am invitat-o pe Manuela.

— Ai s-o inviți în altă zi... Hai, cu Manuela te vezi des. La naiba, Babi vine doar în seara asta...

— Babi? Dar cine-i ea? E fiica tipului care a venit la noi?

— Da, de ce?

— Acela mi s-a părut înfuriat. Ai vorbit cu el?

— Evident. Am jucat biliard împreună și chiar ne-am îmbătat.

— V-ați îmbătat?

— Da, mai pe scurt... De fapt, el s-a îmbătat.

— L-ai pus să bea?

— Ei hai, l-am pus să bea. A băut singur. Dar ce contează. Ne-am înțeles, da? Diseară ieși. Bine?

Și fără să aștepte răspunsul iese repede din oficiu. E foarte preocupat de ceea ce are de făcut, încât nu observă ce zâmbet frumos îi face secretara lui Paolo. De acasă îl sună pe Pollo. Îl previne să nu treacă pe la el, să nu-l sune și mai ales să nu facă nebunii de orice fel.

— Ascultă, răspunzi cu capul. E în joc prietenia noastră și eu nu glumesc!

Pe urmă face o listă cu tot ce trebuie să cumpere, se duce la supermarketul de lângă casă și ia totul, până și un pachet de biscuiți cu unt care-i plac atât de mult fratelui său. În fond Paolo îl merită. Însumând totul, e un băiat bun. Are niște fixații cum ar fi mașina, serviciul și îndeosebi Manuela. Dar, cu timpul, îi vor trece. Atunci când urcă în casă se mai gândește. Nu, Manuela n-o să-i treacă niciodată. Sunt de șase ani împreună și nu dă semne că cedează. Bună bucată e tipa și, din câte a înțeles, câștigă câte ceva din

contul lui. Cât privește fratele său, cum nu înțelege ce prost trebuie să fii ca să te legi cu una ca Manuela. Urâtă, antipatică și încă atotștiutoare. Nu poate fi nimic mai rău.

Sărmanul Paolo. Dar, de fapt, asta-i treaba lui. Eu am să-mi iau o secretară. Și după acest ultim gând pozitiv, deschide radioul și se duce la bucătărie să spele salata.

La opt totul e pregătit. A ascultat ultimul new entry din topurile americane, nu și-a pus șorțul lui Babi dar, ca recompensă, l-a așezat pe un scaun gata să mintă la momentul potrivit. Privește rezultatele acelei alergături. Carpaccio cu rucola. Salată mixtă cu avocado și o salată de fructe condimentată cu maraschino. Când era mic mânca deseori așa salată. Lasă amintirile să treacă liniștit. E fericit. E seara lui, nu vrea să i-o strice cineva. Verifică mulțumit masa, aranjează puțin fața de masă. E un mare chef, dar nu știe că trebuie să așeze cuțitele de cealaltă parte. Începe să se-nvârtă nervos prin casă. Își spală mâinile. Se așază pe canapea. Fumează o țigară, deschide televizorul. Se spală pe dinți. E opt și un sfert. În anumite situații timpul trece foarte încet. Peste un sfert de oră va veni, vom cina împreună, vom pălăvrăgi liniștiți. Vom sta pe canapea fără să ne deranjeze nimeni. Pe urmă ne vom duce în camera mea și... Nu, Babi n-ar face asta niciodată. E prea degrabă. Sau poate da. Nu există un „prea degrabă“ pentru anumite lucruri. Vor sta puțin împreună și apoi se va întâmpla. Încearcă să-și amintească un cântec de Battisti. „Ce senzație de ușoară nebunie îmi colorează sufletul, patefonul, luminile stinse și apoi... Șampanie cu gheață și aventura poate să...“ La naiba. Uite ce-am uitat! Șampania! Fundamental!

Step se duce repede la bucătărie, deschide toate dulapurile. Găsește numai un Pinot gri. Îl pune în congelator. Mai bine decât nimic. Tocmai în acel moment sună telefonul. E Babi.

— Nu vin.

Are o voce rece și obosită.

— De ce? Am pregătit totul. Mi-am pus și șorțul pe care mi l-ai dăruit, minte

Step.

— A sunat doamna Mariani. I-a dispărut un colier de aur cu diamante. A dat vina pe mine. Nu mă mai suna.

Babi închide. Nu mult după aceea Step e acasă la Pollo.

— Cine naiba putea fi? Îți dai seama? Ce prieteni de rahat.

— Hai, Step, nu vorbi așa! De câte ori s-a întâmplat să ne ducem acasă la cineva și să șterpelim câte ceva. Practic la fiecare petrecere.

— Dar niciodată la iubita unuia dintre noi.

— Nici nu era acasă la Babi...

— Nu, dar am intrat prin intermediul ei. Trebuie să m-ajuti să fac o listă a celor care au fost...

Step ia o bucată de hârtie. Începe să caute iritat un pix.

— Vai, nu este nimic cu ce să scrii pe-aici.

— Nu-i nevoie. Eu știu cine-a luat colierul.

— Cine?

Pollo îi dă un nume, unicul pe care Step n-ar fi vrut să-l audă. A fost Sicilianul.

Step conduce motocicleta în noapte. N-a vrut să fie însoțit de Pollo. Acea e o chestie între el și Sicilianul. A nimănui altcuiva. De data asta nu-i vorba de niște simple flexiuni. De data asta povestea e mult mai complicată. Zâmbetul Sicilianului nu promite nimic bun.

— Salut, Siciliano. Ascultă, nu vreau să ne certăm.

Un pumn îl lovește pe Step drept în față. Step se clatină. La aceasta nu se aștepta. Scutură din cap ca să-și revină. Sicilianul se aruncă peste el. Step îl blochează cu lovituri una după alta. Apoi, în timp ce-și trage răsufierea, se gândește la cina pe care a pregătit-o, la șorțul cu flori și cât de diferit și-a dorit să fie seara aceea. O seară liniștită, acasă, cu iubita lui în brațe. Dar, din păcate. Sicilianul stă în fața lui, în poziție de luptă. Cu amândouă mâinile îi face semn să se apropie.

— Vino, hai, vino mai încoace.

Step clatină din cap și respiră adânc.

— La naiba, nu știu de ce, dar visele mele nu se împlinesc niciodată.

Exact în acel moment Sicilianul se aruncă înainte. Step de data asta e pregătit, se ferește într-o parte și îl lovește în față puternic și precis. Sub pumnul său simte cum îi trosnește nasul, cartilajul deja moale și încercat cedează din nou. Sprâncenele i se unesc dureros. Îi vede fața, acea grimasă, buza de jos simte gustul sângelui. Îl vede zâmbind și în acel moment înțelege cât de greu va fi totul.

Babi stă pe canapea. Se uită la televizor indiferentă și soarbe un ceai de trandafir, când sună cineva la ușă.

— Cine-i?

— Eu.

Step e în fața ei. Are părul încâlcit, cămașa sfâșiată și sprânceana dreapta încă sângerândă.

— Ce-ai pățit?

— Nimic. Am găsit asta...

Ridică mâna dreaptă. Colierul de aur al doamnei Mariani strălucește în semiîntunericul din scară.

— Acum poți merge la cină?

Babi, după ce a întors colierul și inevitabil și-a pierdut postura de baby-sitter, se lasă dusă de Step la casa lui. Dar când deschid ușa au o surpriză neplăcută. La masa din centrul salonului luminată de o lumânare romantică, stă Manuela. Paolo vine din bucătărie. Aduce salata de fructe pregătită de Step și, plus la toate, poartă șorțul cu flori, cadoul lui Babi.

— Salut, Step. Scuze, eh... eu am sunat, dar n-a răspuns nimeni. Așa că am venit acasă și am așteptat un pic. S-a făcut ora zece. Atunci ne-am zis: pare-se că nu mai vin. Și am început să mâncăm. Așa-i?

Caută consimțământul Manuelei care încuviințează și zâmbește. Step se uită în farfuria ei. Mai are niște bucățele din salata cu avocado.

— Și văd c-ați terminat. Cum a fost cina? Gustoasă cel puțin?

— Foarte gustoasă.

Manuela pare sinceră. Apoi tace subit. Înțelege că era una din întrebările la care nu se cere un răspuns.

— Paolo, împrumută-mi mașina, mergem să mâncăm ceva în oraș. Paolo pune salata de fructe pe masă.

— Dar, de fapt...

— Ce? Nici să nu încerci. Ai mâncat totul, ai terminat salata pe care am pregătit-o cu mâinile mele toată după-amiaza și încă mai vrei să zici ceva? Paolo scoate cheile din buzunar și le pune în mâna fratelui cu un timid:

— Să conduci atent, eh? Step merge spre ieșire.

— Apropo, ți-am cumpărat biscuiți cu unt. Dacă-i vrei la desert, sunt în dulăpior.

Paolo schițează un zâmbet, dar gândurile lui sunt oricum la Golful său gri metalizat și la ce i s-ar putea întâmpla.

Step și Babi se duc să mănânce clătite calde la Piramida. Apoi, înveseliți din cauza berii, resping ideea de a se întoarce acasă la Step. Pe Babi o incomodează pentru că este și fratele lui acolo. Step, înjurându-l pe Paolo și pe frumoasa lui cu ultimele cuvinte, cotește la stânga spre Gianicolo. Parchează în spațiul de lângă grădini, printre alte mașini cu geamurile deja aburite de iubire, pline de pasiuni nerușinate și de acele plăceri consumate în grabă. În fața lor, departe, orașul se duce la culcare.

Mai aproape, cățarați pe un zid, câțiva băieți gustă dintr-o trecătoare bucurie ilegală. Step schimbă postul de radio. 92.70 Romantic. Se întinde spre Babi și începe s-o sărute. După care încet-încet ajunge deasupra ei. În ciuda durerii pe care i-o provoacă umărul contuzionat, pieptul lovit și coastele care-au simțit pumnii Sicilianului. Acea dorință pătimașă vindecă toate vânătăile. Sărutările pasionale depășesc dificultățile mecanice. Frâna de mână rămâne înțepenită, spătarul banchetei devine incomod. Step îi simte pielea netedă și parfumată. Pasiunea îi face respirația întretăiată. Mai încearcă o dată să coboare bancheta. Imposibil, e blocată. În timp ce cu mâna dreaptă învârte roticica de la marginea banchetei, apasă cu piciorul în tabloul de comandă și împinge cu toată puterea. Se aude un pocnet, un zgomot sec. Spătarul se lasă în jos împreună cu ei amândoi, râd, fără să se gândească la nimic, cu atât

mai mult la Paolo, la fața lui supărată și la mașina lui scumpă. Se ajută unul pe altul să-și scoată blugii. De parcă ar fi la un concurs, la o competiție senzuală. Babi rămâne în urmă, mai puțin expertă și jenată, închide ochii, îl îmbrățișează în sfârșit și se emoționează pentru acea tandră victorie personală. Când își dă seama că Step vrea să meargă mai departe, îl oprește.

— Nu, ce faci?

— Nimic. Am încercat doar.

Babi se îndepărtează un pic iritată.

— Păi cum, aici în mașină? Eu aș vrea ca prima oară să fie ceva frumos, într- un loc romantic cu mireasmă de flori, cu lună pe cer.

— Este lună pe cer.

Step deschide un pic trapa.

— Vezi, e puțin acoperită de nori, dar este. Și apoi, ascultă... Trage aer adânc.

— E plin de flori aici. Ce lipsește? Locul e romantic, nu? Ascultăm cântece de dragoste. E perfect!

Babi începe să râdă.

— Eu aveam în vedere altceva. Se uită la ceas.

— E foarte târziu. Dacă se întorc ai mei și nu mă găsesc, am să fiu iar pedepsită. Hai să ne grăbim.

Își trag blugii în sus și încearcă amândoi să așeze bancheta lui Babi. Nu reușesc. Se întorc cu spătarul rupt. De fiecare dată când accelerează, Babi ajunge jos. Presupun tot ce-ar putea zice fratele lui. Ce seară... cu așa un final, aproape tragico-comic. O însoțește pe Babi până la ușă și-și iau rămas-bun. Conduce rapid în noapte, savurând „romantica“ abținută și parfumul respirației ei pe care îl simte încă în palme.

— Unde te-ai pierdut? De-o oră te aștept, trebuie s-o duc pe Manuela acasă. Paolo e deja nervos. Își imaginează cum ar deveni dacă i-ar spune despre banchetă.

— Ai putea lua motocicletă, poți să iei oricare din lucrurile mele.

Paolo nici nu zâmbește și se închide în salon cu Manuela. Step se duce în odaie, se dezbracă și se strecoară în pat. Stinge lumina. E

distrus. Din salon se aud voci. Încearcă să le deslușească. Sunt Paolo și Manuela. Discută despre ceva. Vocea lui Paolo repetă una și aceeași, plictisitor.

— Spune-mi adevărul. Vreau să știu adevărul.

— Ți l-am zis.

— Spune-mi, îți zic, adevărul.

— Dar e așa cum îți spun, jur.

— Te rog pentru ultima oară. Spune-mi adevărul, vreau să știu adevărul.

— Îți jur că ți-am spus totul.

Manuela pare destul de hotărâtă. În întunericul odăii Step clatină din cap. Nu știi ce este mai rău: să primești pumni de la Sicilianul sau să ascuți discuțiile fratelui meu. Cine știe ce vrea să afle Paolo, dar Manuela nu-i va spune niciodată. Un lucru e sigur. Unicul mare adevăr e că Manuela se va întoarce acasă pe bancheta ruptă. Și cu acest gând Step adoarme înveselit.

Babi se află la Fregene de Mastino cu toată clasa. Sărbătoresc cele o sută de zile până la absolvire. Au terminat de mâncat și au început să se plimbe pe plajă. Câteva dintre prietenele ei se joacă de-a cine-fură-steagul. Ea stă pe un catamaran și pălăvrăgește cu Pallina. Apoi îl vede. Vine spre ea cu acel zâmbet, cu acei ochelari negri și cu geaca aceea. Inima lui Babi îi sare din piept. Pallina pricepe totul.

— Hei, vezi să nu mori, bine?

Babi îi zâmbește și-i aleargă în întâmpinare lui Step. Pleacă cu el fără să-l întrebe cum a făcut de-a găsit-o și unde-o duce. Își ia rămas-bun de la prietene cu un „ciao“ distrat. Câteva din ele opresc jocul și-o urmăresc cu privirea. Invidioase și visătoare, doritoare de a fi în locul ei, îmbrățișate de Step, acel 10 cu plus. După care fata din mijloc strigă:

— Numărul... șapte.

Două din ele frământă nisipul și fug spre ea. Se opresc una în fața alteia cu brațele în părți și se privesc în ochi, provocându-se zâmbitoare, susținute de celelalte fete. Deodată băsmăluța albă suspendată în aer devine singurul lor gând.

Ajunsă în fața motocicletei, Babi îl privește curioasă.

— Unde mergem?

— E o surpriză.

Step se dă la spatele ei și scoate din buzunar bandana albastră pe care i-a furat-o și-i leagă ochii.

— Nu trage cu ochiul... Nu trebuie să vezi. Ea și-o așază mai bine, amuzată.

— Hei, mi se pare că recunosc băsmăluța asta...

Îi dă o cască de la Sony și pleacă împreună îmbrățișați sub notele lui Tiziano Ferro.

Mai târziu... Babi se ține strâns de el cu capul aplecat pe spatele lui și ochii acoperiți de bandană. Îi pare că zboară, un vânt proaspăt îi mângâie părul și o aromă de flori inundă aerul. De când au plecat? Încearcă să calculeze timpul după numărul de piese ascultate. Așadar, e aproape o oră de când merg. Dar unde merg?

— Mai avem mult?

— Încă puțin. Nu cumva te uiți?

— Nu.

Babi zâmbește și iar se lipește de spatele lui și-l strânge cu putere. Îndrăgostită. El încetinește lin și merge spre dreapta în urcuș și se întreabă dacă ea a înțeles.

— Uite, am ajuns. Nu, nu-ți scoate bandana. Așteaptă-mă aici.

Babi încearcă să-și dea seama unde se află. E după-amiază târzie. Aude un zgomot îndepărtat, repetat și înăbușit, dar nu reușește să înțeleagă despre ce-i vorba. Dintr-odată aude un zgomot mai puternic, ca și cum s-ar fi spart ceva.

— Iată-mă.

Step o apucă de mână.

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic. Urmează-mă.

Babi fricoasă se lasă dusă. Vântul a încetat, aerul s-a făcut mai rece, pare într-un fel umed. Piciorul ei se lovește de ceva.

— Auu.

— Nu-i nimic.

— Cum nu-i nimic? E piciorul meu. Step începe a râde.

— Mereu te vaieti. Stai aici locului.

Step o lasă pe-o clipă. Mâna lui Babi rămâne singură, suspendată în gol.

— Nu mă părăsi...

— Sunt aici, lângă tine.

Urmează un zgomot puternic, continuu, mecanic, lemnos. Jaluzele care se ridică. Step îi dezleagă gingaș bandana. Babi

deschide ochii și vede totul. Marea la apus strălucește în fața ei. Un soare cald și roșu pare să-i zâmbescă. Se află într-o casă. Iese afară pe terasă. Jos, în dreapta, se odihnește romantic plaja primului lor sărut. Departe se văd dealurile lor preferate, marea, stâncile ascuțite: Port'Ercole. Un pescăruș zboară pe-alături salutând-o. Babi se uită în jur emoționată. Marea argintie, florile galbene, tufișurile de un verde întunecat, casa solitară de pe stânci. Casa ei, casa visurilor ei. Și ea e acolo, cu el, și nu visează. Step o îmbrățișează.

— Ești fericită?

Ea face semn că da. Apoi deschide ochii. Visători, scăldați de lacrimi transparente, strălucind de dragoste, foarte frumoase. El o privește.

— Ce-i?

— Mi-e frică.

— De ce ți-e frică?

— Că nu voi mai fi niciodată atât de fericită ca acum.

Apoi nebună de iubire îl sărută din nou, visătoare în căldura ușoară și plăcută a apusului de soare.

— Vino, să mergem înăuntru.

Pornesc să exploreze acea casă necunoscută, deschid odăi neștiute, inventează câte-o poveste pentru fiecare odaie, imaginându-și că ar fi ei proprietari.

Ridică toate jaluzelele, găsesc un aparat stereo și-l deschid.

— Și aici prinde 92.70.

Râd. Umblă prin casă, deschid sertare, dezvăluie secrete și se distrează împreună. Despărțiți în diferite direcții, se cheamă unul pe altul pentru a-și arăta de fiecare dată fleacuri care le par magice, importante, incredibile. Step aduce o geantă de la motocicletă. O strigă pe Babi. Ea intră în cameră. Geamul larg dă spre mare. Soarele parcă le face din ochi. Dispare în liniște după orizontul îndepărtat. Ultimele raze colorează în roz norii risipiți de mai sus. Această reflecție aproape adormită lasă urme aurii după sine. Traversează marea pentru a se stinge pe pereții odăii, printre părul ei, peste așternuturile moi de-abia aranjate.

— Eu i-am cumpărat, îți plac?

Babi nu răspunde. Se uită în jur. Un buchet mic de trandafiri se odihnește într-un vas lângă pat. Step încearcă să glumească.

— Îți jur că nu i-am cumpărat lângă semafor. Deschide geanta.

— Și voilă!

Înăuntru este gheață un pic topită și câteva cuburi care încă plutesc. Step scoate o sticlă de șampanie și două pocale învelite în ziar.

— Ca să nu se spargă, îi explică.

Apoi din buzunarul de la geacă scoate un aparat de radio mic.

— Nu știam că aici este.

Îl deschide, îl pune pe aceeași frecvență ca și aparatul stereo din casă și-l așază pe noptieră.

Un mic ecou al melodiei *Certe noti* se răspândește în odaie.

— Parcă intenționat... deși soarele încă n-a apus.

Step se apropie de ea, o cuprinde și o sărută. Acel moment pare atât de frumos încât Babi uită de toate presupunerile, temerile, de toată jena. Încet- încet se lasă dezbrăcată, ajutându-l și pe el să se dezbrace. Pentru prima oară se regăsește complet goală în brațele lui, în timp ce o rază magică se împrăștie pe suprafața mării, luminându-le timid corpurile. O stea curioasă strălucește înalt pe cer. Printr-o mare de mângâieri, zgomot de valuri îndepărtate, țipete de pescăruș și parfum de flori, se întâmplă toate.

Step alunecă delicat deasupra ei. Babi deschide ochii simțindu-se gingaș dominată. Step o privește. Nu pare înfricoșată. Îi zâmbește, îi trece mâna prin păr, calmând-o. În acel moment din aparatul de radio de alături, prin toată casa, răsună inocent piesa *Beautiful*, dar niciunul din ei doi nu-și dă seama. Nu știu deocamdată că acesta va deveni „cântecul lor“. Ea închide ochii și-și ține respirația, brusc răpită de acea emoție incredibilă, de acea durere a dragostei, de acea magie prin care ea devine a lui pentru totdeauna. Își ridică fața spre cer, suspină, îi atinge umerii și-l îmbrățișează strâns. Totul se întâmplă delicat și liniștit. Al lui. Deschide ochii. El e acolo, înăuntrul ei. Un zâmbet fragil se

unduiește dulce pe fața ei, în timp ce el o sărută în continuu. Dar ea nu mai este la fel. Fata cu ochi albaștri speriați, plini de îndoieli, de mii de temeri, a dispărut. Babi se gândește cum de mică era fascinată de fluturi. Gogoșa, omida cea mică se colorează în mii de nuanțe minunate și brusc învață să zboare. Acum se vede cu totul altfel. Ca un fluture grațios de-abia născut în brațele lui Step. Îi zâmbește și-l îmbrățișează privindu-l în ochi. Îl sărută delicat și pasional. Primul ei sărut de tânără femeie.

Mai târziu, întinsă în așternut, el îi mângâie părul, în timp ce ea îl cuprinde cu capul sprijinit pe pieptul lui.

- Nu prea m-am descurcat, așa-i?
- Nu, te-ai descurcat foarte bine.
- Nu, eu nu știu nimic. Învață-mă.
- Ești perfectă. Vino.

Step o ia de mână și o duce de-acolo. Printre florile de pe cearșaf, o floare mică roșie, de-abia îmbobocită, se deosebește dintre altele, cea mai pură și mai inocentă dintre toate.

Din nou îmbrățișați în cada din baie. Beau șampanie, discută veseli, ușor amețiți de dragoste. Învăluți de pasiune se iubesc din nou. De data asta fără frică, cu mai mult entuziasm și dorință. Acum îi pare mai frumos, mai ușor își mișcă aripile, acum nu-i este frică de zbor, înțelege frumusețea de a fi un fluture tânăr. Apoi își iau halatele și coboară pe plaja privată. Se amuză și inventează nume care să se potrivească cu literele necunoscute brodate pe piept. După ce s-au întrecut cine le găsește pe cele mai ciudate, lasă halatele pe niște pietre.

Babi cedează. Se scufundă a doua. Înnoată așa, în apa rece și sărată, sub razele lunii, legănați de valuri, se îmbrățișează, se stropesc, se îndepărtează pentru a se apropia din nou, pentru a gusta buzele cu aromă de șampanie marină. Mai târziu, așezați pe o piatră, înfășurați în halatele lui Amarildo și a Sifridei privesc visători miile de stele deasupra lor, luna, noaptea, marea întunecată și calmă.

- E foarte frumos aici.

— E casa ta, nu?

— Ești nebun!

— Știu.

— Sunt fericită. Nu m-am simțit atât de bine niciodată în viața mea. Tu?

— Eu? Step o îmbrățișează. Mă simt foarte bine.

— Încât să atingi cerul cu degetul?

— Nu, nu așa.

— Dar cum?

— Mai mult. Cel puțin trei metri deasupra cerului.

A doua zi Babi se trezește și, în timp ce sub duș ultimele urme sărate alunecă de pe părul ei, se gândește emoționată la seara precedentă.

Ia dejunul, își ia rămas-bun și urcă în mașină cu Daniela, pregătită să meargă la școală ca în fiecare dimineață. Tatăl său se oprește la semafor sub podul de pe Corso Francia. Babi e încă somnoroasă și distrată când pe neașteptate vede ceva. Nu-și crede ochilor. Sus, cel mai sus din toate, pe coloana albă a podului, o inscripție le domină pe celelalte. E acolo, pe marmura rece, albastră ca și ochii ei, frumoasă cum și-a dorit-o întotdeauna. Inima începe să-i bată repede. Pe-o clipă i se pare că toți pot să citească fraza aceea, așa cum o făcea ea în acel moment. E acolo, sus, de neatins. Acolo unde pot ajunge doar cei îndrăgostiți: „Eu și tu... Trei metri deasupra cerului.“

24 decembrie

E treaz. De fapt, nici n-a dormit. Radioul este în priză. *Ram Power*. Cineva îl trăiește, cineva și-l amintește. Ce să-și amintească? Îl doare capul și ochii. Se zvârcolește în pat.

Din bucătărie se aude gălăgie. Fratele lui pregătește dejunul. Se uită la ceas. E ora nouă. Cine știe unde pleacă Paolo în ajunul Crăciunului. Sunt oameni care își găsesc mereu ocupație chiar și în zile de sărbătoare. Aude cum se trânteste ușa. A ieșit. Simte o ușurare. Are nevoie să stea singur. E singur. La gândul acesta se simte și mai rău. Nu i-i foame, nu i-i somn, nu simte nimic. Rămâne așa, cu fața în sus. Nu știe pentru cât timp. Puțin câte puțin revede acea odaie în zile mai fericite. De câte ori dimineața trezindu-se a găsit cerceii lui Babi pe noptieră sau ceasul ei, de câte ori au stat împreună în acel pat îmbrățișați, îndrăgostiți, dorindu-se unul pe altul. Zâmbește. Își amintește picioarele ei reci, degetele înghețate pe care ea, râzând, le atingea de picioarele lui, mai calde. După ce făceau dragoste rămâneau acolo să pălăvrăgească, priveau luna prin geam, ploaia sau stelele, la fel de fericiți fie că era cald sau ploua. Îi mângâia părul, indiferent de ce se petrecea afară, în pofida oricăror războaie sau probleme globale. O revede cum mergea prin baie, admiră din nou îndrăgostit sânii mai deschiși pe pielea lui, umbra unei haine de-abia dezbrăcate, a unui sutien descheiat. O aude cum râdea după ușa închisă, o aude cum pășea într-un fel caraghios, cu părul pe spate, alerga rușinoasă spre pat și se scufunda în el încă rece din cauza apei cu care s-a spălat, fricoasă, parfumată de dragoste și pasiune. Step iar se zvârcolește în pat, se uită în tavan. De câte ori simțea o împunsătură în inimă când venea

timpul să se îmbrace și s-o însoțească acasă. Tăcuți, așezați pe pat, începeau să se-mbrace încet-încet și-și transmiteau câte ceva ce aparținea celuilalt. Făceau schimb de zâmbete, de săruturi, ea își îmbrăca fusta, pălăvrăgeau aplecați, își încălțau ghetetele, lăsau radioul să cânte până la întoarcere. Pe unde-o fi acum? Și de ce. I se strânge inima.

Înainte de sărbători când facem ordine în casă, ne simțim fie mai veseli, fie mai triști. Nu știm unde să punem unele gânduri.

— Dani, o vrei pe asta? Dacă nu, o arunc.

Daniela se uită la Babi. Ea stă cu geaca albastră în mână.

— Nu, las-o. Am s-o port eu.

— Dar e descusută.

— Am s-o repar.

— Cum vrei.

Babi o lasă pe pat. Daniela o privește cum iese din cameră. De câte ori ea și Babi s-au certat pentru geaca aceea. Nu s-a gândit c-o să vrea s-o arunce vreodată. Sora ei s-a schimbat mult. Dar lasă baltă toate gândurile și începe să împacheteze ultimele cadouri. Babi termină de golit dulapul când intră mama ei.

— Bravo. Ai adunat o grămadă de lucruri.

— Da, ține, acestea sunt toate bune de-aruncat. Nici Dani nu le vrea. Raffaella ia câteva haine puse pe masă.

— Am să le dau săracilor. Trebuie să vină azi să le ia cineva. Mai târziu ieșim împreună?

— Nu știu, mamă. Babi roșește ușor.

— Cum vrei, nu-ți face griji.

Raffaella zâmbește și iese din odaie. Babi deschide câteva sertare. E fericită. E o perioadă când se împacă cu maică-sa. Ciudat. Dar cu șase luni în urmă se certau în fiecare zi. Își amintește de sfârșitul procesului, când a ieșit de la tribunal, iar mama ei a ajuns-o din urmă alergând.

— Ești nebună, de ce n-ai spus cum s-au petrecut într-adevăr lucrurile? De ce n-ai spus că delincventul acela fără niciun motiv l-a lovit pe Accado?

— Pentru mine lucrurile s-au petrecut după cum am spus. Step este nevinovat. Nu are nimic cu asta. Voi știți prin câte a trecut el? Ce a simțit în acel moment? Voi nu știți să justificați, nu știți să iertați. Unicul lucru pe care sunteți în stare să-l faceți este să judecați. Hotărâți soarta copiilor voștri așa cum vreți voi, cum credeți voi. Fără să știți cel puțin ce credem noi. Pentru voi viața e ca jocul de cărți, tot ceea ce nu cunoașteți e ca o carte incomodă care nu ați dori niciodată să vă cadă în mâini. Nu știți ce să faceți cu ea, vă frige mâinile. Dar nu vă întrebați de ce unul e violent, altul se droghează, nu vă pasă, dacă nu-i copilul vostru, nu vă privește. Totuși, de data asta te interesează, mamă, de data asta fiica ta s-a legat cu unul care are probleme, care nu se gândește numai la GTI cu șaisprezece cilindre, la un ceas Dayton sau la o vacanță în Sardinia. E violent, e adevărat, dar poate că e așa pentru că nu știe să explice multe lucruri, pentru că i s-au spus multe minciuni, pentru că acela e unicul lui mod de a reacționa.

— Dar ce vorbești? Spui numai prostii... Și nici nu te gândești. Cum te porți? Ești o mincinoasă. Ai mințit în fața tuturor.

— Mie nu-mi pasă de prietenii tăi, de ce cred ei sau cum mă judecă. Vorbiți mereu despre oameni de succes care au reușit singuri în viață. Dar cum au reușit? Ce-au făcut? Doar bani. Nu vorbesc cu copiii lor. Îi doare în cot ce fac ei, cât suferă. De noi nu vă pasă deloc.

Raffaella îi dă o palmă peste față. Babi își duce mâna la obraz, apoi zâmbește.

— Am spus-o intenționat, cum crezi? Acum că mi-ai dat o palmă, ți s-a liniștit conștiința. Poți să te duci să pălăvrăgești cu prietenele tale și să te așezi la masa de joc. Fiica ta și-a primit morala. A înțeles ce-i bine și ce nu... A înțeles că nu trebuie să vorbească cu înjurături și că trebuie să se poarte frumos. Dar nu vezi ce ridicolă ești, mă faci să râd. Mă trimiți la slujbă duminica, dar dacă ascult Evanghelia prea mult, nu e bine. Dacă îmi iubesc prea tare semenii, dacă aduc acasă pe cineva care nu se ridică atunci când intri sau nu știe a sta la masă, pui buza pe dos. Ar trebui să inventați biserici

pentru voi, o Evanghelie a voastră, unde nu toți învie, dar numai cei care nu mănâncă cu chipiul pe cap, care nu semnează scriind mai întâi numele de familie, cei care sunt ai cui copii sunt, cei care sunt bronzăți și frumoși, care se îmbracă cum le ziceți voi. Sunteți niște bufoni!

Babi pleacă. Raffaella rămâne s-o privească până o vede cum urcă pe motocicletă lui Step și se îndepărtează cu el.

Cât timp a trecut. Câte lucruri s-au schimbat. Suspină și deschide al doilea sertar.

Sărmana mamă, prin câte a trecut din cauza mea. Ea a avut dreptate, în fond. Am înțeles de-abia acum. Dar sunt lucruri mai importante în viață. Continuă să-și aranjeze lucrurile. Din lucrurile cu adevărat importante nu-i vine în minte niciunul, poate pentru că nu mai vrea să se gândească, pentru că e mai comod așa. Poate pentru că în realitate nici nu sunt atât de multe. O remușcare și un sutien de care el a râs.

— Ești foarte sexy azi.

Una după alta vin neînduplecate, melancolice și triste, îndepărtate.

Amintirile. Petrecerea zilei de optsprezece ani ai ei la Ansedonia. La zece seara, brusc se aude un zgomot de motor. Toți invitații de la terasă și-au întors privirile. În sfârșit ceva despre care să discute. Au venit Step, Pollo și alți prieteni de-ai lor. Coboară de pe motociclete și intră la petrecere râzând, obraznici și încrezuți, se uită în jur, amicii căutând vreo gagică frumoasă, el pe ea.

Babi îi aleargă în întâmpinare și se pierde în brațele lui, un dulce „la mulți ani, scumpo“ și un sărut îndrăzneț pe gură.

— Lasă, sunt ai mei aici...

— Știu, de asta am făcut-o! Vino, vino cu mine...

După tortul cu lumânări și Rolexul dăruit de părinți, pleacă împreună. Se lasă răpită de ochii lui veseli, de propunerile lui amuzante, de motocicletă lui iute. Merg în jos pe pantă, spre marea nocturnă, în parfum de flori, departe de invitații inutili, de privirea disprețuitoare a Raffaellei, de Claudio cu regretul lui că n-a putut

dansa vals cu fiica lui mai mare așa cum fac toți tații.

Dar ea nu mai e acolo, ea e departe. De-acum majoră, se pierde jucându-se printre săruturile lui, pe notele valurilor sărate, sub luna romantică, în mijlocul iubirii lor tinerești.

— Ține, e pentru tine.

Pe gâtul ei strălucește un colier de aur cu pietre turcoaz ca și ochii ei fericiți. Babi îi zâmbește și el, sărutând-o, reușește până la urmă s-o convingă.

— Îți jur că nu l-am furat.

E noaptea dinaintea examenului. Nu-i timp de distracții, ci de stat acasă și de repetat. Ipoteze continue, șoapte clandestine. Toți cred că știu care va fi subiectul. Se telefonează siguri că fiecare îl cunoaște pe cel adevărat.

— Va fi despre aniversarea de cincizeci de ani ai televiziunii, a fost descoperită o nouă lucrare a lui Manzoni, e despre Revoluția franceză, cu siguranță.

Unii spun că au știut că va fi despre Australia cu o zi înainte, că au aflat de la un profesor prieten, de la o comisie sau chiar de la un medium. Cu o zi mai târziu când viitorul devine prezent, se descoperă că acel profesor nu e așa de prieten, acel medium e un simplu șarlatan. Australia e o țară prea îndepărtată ca să te legi de cineva. Iar când sunt anunțate întrebările, aceea e marea surpriză.

Babi a luat o sută de puncte. A fugit la Step fericită, entuziasmată de rezultat. El a râs și a glumit pe seama ei.

— Cât ești de deșteaptă... ești un peștișor deștept...

A dezbrăcat-o râzând, luând-o peste picior, de parcă ar fi știut, s-ar fi așteptat la acea notă. Au făcut dragoste. Apoi ea și-a luat revanșa și a râs.

— Ți-ai imaginat vreodată? Tu aici, cu ale tale șaptezeci de puncte ai onoarea s-o săruți pe una care are o sută de puncte... Îți dai seama ce noroc ai?

El i-a zâmbit.

— Da, îmi dau seama.

Și a îmbrățișat-o în tăcere.

Puțin timp după aceea Babi s-a dus s-o caute pe doamna Giacci. În fond, după discuțiile lor, profesoara se pare că a îndrăgit-o. A început să se poarte frumos cu ea, atent și aproape respectuos. În ziua în care s-a dus la ea acasă, a înțeles de ce.

Respectul nu era decât frică. Frica de a rămâne singură, de a nu-l mai avea pe unicul prieten și însoțitor. Frica de a nu-și revedea câinele, frica de singurătate. Babi a rămas fără cuvinte. A ascultat furia profesoarei, ciuda ei, cuvintele ei urâte. Doamna Giacci era în fața ei, cu Pepito în brațe. Femeia cea bătrână părea și mai bătrână, mai înăcrită, mai supărată pe lumea asta, pe băieții aceia. Babi s-a scuzat și a fugit, fără să știe ce să mai zică, fără să mai știe cine este, pe cine are alături, care ar fi nota ei adevărată, pe care a meritat-o.

Babi merge spre fereastră și se uită afară. Câțiva pomi de Crăciun se aprind și se sting pe terasele caselor, în saloanele elegante din blocul de vizavi. E Crăciunul. Trebuie să fim buni. Poate ar fi mai bine să-l sun. Deși, de câte ori am fost bună. De câte ori l-am iertat. Inclusiv pentru Giacci. Își amintește de miile de discuții pe care le-au avut, modul lor diferit de a vedea lucrurile, certurile, împăcările dulci cu speranța că toate se vor schimba în bine. Dar n-a fost așa. Discuții peste discuții, zi după zi, conflictele cu părinții, convorbirile ascunse la telefon, apeluri în toiul nopții. Mama ei care răspundea, Step care închidea. Și telefonul ei care, din păcate, acasă nu prindea... Ea pedepsită, tot mai des. Data aceea când Raffaella o organizat o cină și a impus-o să rămână. Invitase niște oameni cumsecade, pe fiul unui prieten de-al lor, foarte bogat.

O partidă bună, le spusese. Apoi a venit Step. Daniela i-a deschis fără să se gândească, fără să întrebe cine era. Step a deschis larg ușa și din neatenție a lovit-o în cap.

— Scuze, Dani, n-am vrut să-ți fac niciun rău!

A luat-o pe Babi de braț și a târât-o printre strigătele inutile ale Raffaellei și încercarea „partidei bune“ de a-l opri. Tipul s-a trezit la podea cu buza spartă și sângerândă. Ea a adormit în brațele lui Step, plângând.

— Cât de complicat a devenit totul. Aș vrea să fiu undeva departe cu tine, fără probleme, fără ai mei, fără toate aceste prostii, într-un loc liniștit, în afara timpului.

El i-a zâmbit.

— Nu-ți face griji. Eu știu unde vom merge, nu ne va deranja nimeni. Am fost deseori acolo, e destul doar să vrem.

Babi îl privește cu ochii plini de speranță.

— Trei metri deasupra cerului, unde trăiesc îndrăgostiții.

Dar în ziua următoare s-a întors acasă și de acolo s-a început sau poate s-a terminat totul.

Babi s-a înscris la universitate, la Economie și Comerț și-și petrecea după-amiezele învățând. Au început să se vadă mai rar. O după-amiază cu el. S-au dus la Giovanni să ia un cocktail. Stau și discută afară când pe neașteptate apar doi tipi înspăimântători. Step nici n-a reușit să-și dea seama. Au tăbărât asupra lui. Au început să-i dea lovituri cu capul, ținându-se îmbrățișați între ei, îl loveau pe rând cu capul până la sânge într-o alternanță îngrozitoare.

Babi a prins a țipa. Step până la urmă a reușit să se elibereze. Cei doi au fugit pe o Vespa tonată, au dispărut repede printre mașini. Step a rămas jos amețit. Ajutat de ea, s-a ridicat. Cu șervețele de hârtie a încercat să-i oprească sângele care-i curgea din nas, murdărindu-i tricoul. Mai târziu a însoțit-o până acasă, în tăcere, fără să știe ce să spună. I-a povestit despre o încăierare, care s-a întâmplat cu mult timp în urmă când încă nu erau împreună. Ea l-a crezut sau poate a vrut să-l creadă. Când Raffaella a văzut-o intrând în casă cu bluza pătată de sânge, s-a repezit asupra ei.

— Ce-ai pățit? Babi, ești rănită? Ce s-a întâmplat? E vina acelui delincvent, e adevărat? Nu înțelegi cum se vor termina toate?

Ea s-a dus în camera ei, s-a schimbat în tăcere. Apoi, a rămas acolo, întinsă pe pat. A înțeles că ceva nu-i în ordine. Trebuia să schimbe ceva. Nu ar fi fost așa de ușor, nu la fel cum ți-ai scoate o bluză și ai arunca-o printre rufe murdare. Peste câteva zile l-a văzut pe Step. Pe față îi mai apăruse o rană. I-au făcut o cusătură

mai sus de sprânceană.

— Ce ți-ai făcut?

— Știi, ca să nu-l trezesc pe Paolo am intrat în casă și n-am aprins lumina în antreu. M-am lovit de un colț, un lucru bestial.

Exact la fel ca ceea ce-a făcut. A aflat întâmplător adevărul de la Pallina când vorbeau la telefon. S-au dus în cartierul Talenti la *Unchiul din America* cu bastoane și lanțuri, conduși de Step. O încăierare nemaipomenită, o adevărată răzbunare. Au apărut articole în ziare despre asta. Babi a închis telefonul. E inutil să vorbești cu Step, face totul așa cum vrea el. E foarte încăpățânat. I-a spus de mii de ori că ea urăște violența, bătăile, bătăușii.

Face ordine pe rafturi, scoate câteva caiete și le aruncă pe mochetă fără s-o intereseze. Caiete din anii trecuți, conspecte de la liceu, cărți vechi.

— Ce facem diseară? Ne ducem la cursele de motociclete? Hai, merg toți.

— Sper că glumești. Pentru nimic în lume! Eu în locul acela nu mai pun piciorul. Nu cumva să mă întâlnesc acolo cu țicnita ceea și va trebui iar s-o bat. Vino la noi după cină dacă vrei.

Step a îmbrăcat un sacou albastru. A stat tot timpul așezat pe canapea, privea în jur și căuta în ceea ce asculta ceva ce l-ar fi putut amuza, dar nu reușea. El totdeauna a urât astfel de oameni. La așa gen de petreceri el mânca pe săturate, apoi strica totul, se distra cu ceilalți furând din dormitoare, aruncând obiecte peste tot. Cu ceilalți. Cine știe unde sunt acum. La florărie sau conduc motociclete cu o sută patruzeci, cu prietenii care îi susțin, cu Sica adunând pariurile, cu romanițele, Ciccio și toți ceilalți. Ce plicticoasă e această petrecere. Întâlnește privirea lui Babi. Îi zâmbește. Ea e iritată, își dă seama prea bine ce se gândește.

Babi reușește să ajungă cartea care stă mai sus decât altele. Apoi își amintește cum a fost în momentul acela.

Interfonul sună înnebunit. Stăpâna casei trece fugind prin salon, ușa se deschide și Pallina e acolo, palidă, tulburată, izbucnește în plâns.

E o noapte groaznică. Nu vrea să se mai gândească. Începe să adune de jos cărțile pe care le-a aruncat. Le ia pe altele, le pune pe masă și când se apleacă din nou, îl vede. E acolo, subțire și sec, galben, decolorat ca și timpul care-a trecut. Strivit, pe mocheta întunecată, lipsit de viață. Spicul pe care l-a pus între paginile agendei prima oară când a chiulit de la școală cu Step. În acea dimineață în bătaia vântului care anunța sosirea verii, a simțit sărutările pe pielea parfumată de soare. Își amintește cât de convinsă era că nu ar fi putut fi altul în locul lui. Îl ia de jos. Spicul se fărâmițează între degetele ei, ca niște gânduri de demult, ca niște vise și promisiuni lipsite de valoare.

Step se uită la cafetiera de pe plită. Cafeaua încă nu-i gata. Mai mărește flacăra. Alături este puțină cenușă, o ultimă bucățică de hârtie îngălbenită. Desenele sale preferate, benzile lui Andrea Paziienza. Sunt originalele. Le-a furat din redacția unui ziar nou, *Zut*, când Andrea era încă viu și colabora cu ei. Într-o noapte a spart sticla geamului cu cotul și a intrat înăuntru.

A fost foarte ușor, a luat numai benzile legendarului Paz și a ieșit repede pe ușă, a dispărut în noapte, fericit, cu desenele idolului său în mână. Puțin după aceea Andrea a murit.

E iunie. O fotografie de-a lui într-un ziar. În jurul lui Andrea e toată redacția. Fotografia trebuie să fi fost făcută la câteva zile după furt. Step adună de sub gratiile plitei bucățica de hârtie. Ce bandă era? Trebuie să fie aceea cu fața lui Zenardi. Oricum nu mai contează. Le-a ars pe toate atunci seara după apelul telefonic. Stătea și se uita la culori cum ardeau, la fețele eroilor încrețite de flacăra, la frazele celebre ale poezilor necunoscuți ce dispăreau învăluite de fum. Apoi a intrat fratele său.

— Ce faci? Ești nebun? Vezi să nu se aprindă hota...

Paolo a încercat să stingă flacăra prea înaltă, dar Step l-a oprit.

— Step, tu nu-ți mai folosești creierul? Va trebui să plătesc totul eu, nu? După așa prostii vom zbura afară de-aici.

Lui Step i s-a făcut negru în fața ochilor. L-a strâns la perete, lângă geam. L-a apucat cu mâna de gât, aproape sufocându-l. Paolo

a rămas fără ochelari. Au căzut departe, pe podea și s-au spart. Apoi Step s-a calmat. L-a lăsat să plece. Paolo și-a adunat ochelarii spărți și a ieșit în tăcere, fără să zică nimic. Lui Step i s-a făcut și mai rău. A auzit cum s-a trântit ușa de la apartament. A rămas acolo să privească desenele care ardeau, flăcările care ajungeau până la hotă, suferind, cum nu a mai suferit pân-atunci. Singur cum n-a mai fost niciodată. Îi veni în minte Battisti. „Să iei la pumni un om doar pentru că a fost mai puțin galant, știind că ceea ce arde nu sunt ofensele lui.“ E adevărat, are dreptate. Și pe el îl arde și mai tare. Cafeaua se ridică brusc, bolborosind, ca și cum ar mai avea ceva de spus. Step o toarnă în ceașcă și o bea. În gură îi rămâne un gust cald și amar, același gust al amintirilor respinse de inima lui. Septembrie. Părinții lui Babi i-au cumpărat un bilet la Londra. S-au înțeles cu mama Pallinei. Vor să le ducă departe de prietenii lor răi.

A fost nevoie de foarte puțin. Un plan gândit minuțios. O fugă până la un prieten de la poliție. Pașapoarte noi. La bordul cursei charter urcă două persoane, dar biletele schimbate cu câteva zile înainte sunt pe nume diferite: Pollo și Pallina.

Au fost cincisprezece zile de neuitat pentru toți. Pentru părinții lui Babi, amăgiți și mulțumiți, în sfârșit calmi. Pentru Pollo și Pallina, în excursie prin Londra, prin baruri și discoteci, expediind toate cărțile poștale cumpărate la Roma la Lyon Book, cărți poștale engleze, semnate deja de Babi. El și Babi pe insula greacă Astipaleia. O călătorie de vis. Cu motocicletă până la Brindisi, pe urmă cu vaporul, îmbrățișați sub stele, întinși pe punte, pe saci colorați umpluți cu lână, cântând cu niște străini cântece în engleză, îmbunătățindu-și pronunțarea, dar nu așa cum și-ar fi dorit ai săi. Apoi morile albe, caprele, pietrele, o căsuță pe malul mării. Pescuitul în zori, somnul de după-amiază, ieșirile noaptea, plimbările pe plajă. Stăpâni peste timp, peste acele locuri, singuri, numărând stelele, uitând ce zi este, vorbind minciuni la telefon.

Step soarbe cafeaua. Acum pare și mai amară. Începe să râdă. De data asta Babi i-a invitat pe prietenii lui la cină. Tentativă de socializare. S-au așezat la masă și s-au comportat destul de frumos,

exact așa cum i-a rugat Step. Dar n- au rezistat mult. Unul după altul se ridicau, luau farfuriile, goleau sticlele de bere și umblau prin salon. Niciodată să nu inviți oaspeți miercurea. Niciodată când se joacă meciuri de campionat. Totul s-a terminat tragic, cum era și firesc. Roma a pierdut, un supporter de la *Lazio* a început să înjure și a fost începutul unei încăierări. Step a trebuit să-i scoată pe toți afară. Divergențe, diferențe, dificultăți. A încercat să-i vină în întâmpinare. Au mers la o petrecere cu măști. S-au costumat în Tom și Jerry. Dar și-au făcut apariția Pollo și ceilalți. O ironie a destinului? Sau poate că Pallina le-a șoptit? Toți s- au prefăcut că nu l-au recunoscut. Au salutat-o pe Babi, șoricelul Jerry cu ochi albaștri și l-au ignorat pe Tom, dar râdeau de fiecare dată când treceau pe lângă motănoiul cu mușchi umflați.

A doua zi, în piazza, Pollo, Schello, Hook și încă cineva s-au apropiat de el cu niște mutre serioase.

— Step, trebuie să-ți spunem ceva. Știi, ieri am fost la o petrecere și era Babi acolo.

Step i-a privit ca și cum nu știa nimic.

— Și?

— Păi, mai pe scurt, era mascată în șoarece, iar pe lângă ea se învârtea un motan... Ca un nesimțit. Părea fudul, își dădea aere de boss. Dacă vrei să te- ajutăm să-l pui la punct, spune. Știi, e o problemă. Sunt motani care au niște...

Pollo nu reușește să termine fraza. Step sare peste el, îi blochează capul cu brațul și-i netezește ceafa cu pumni grei. Printre râsetele celorlalți, printre râsetele lui Pollo, râde și el. Uite așa prieteni! Brusc se întristează. Seara aceea. De ce s-a dus la petrecere, de ce s-a dus acolo în loc să meargă la curse? Babi a insistat. Câte lucruri a făcut pentru ea. Poate nu s-ar fi întâmplat. Poate.

Interfonul sună înnebunit. Stăpâna casei trece fugind prin salon, ușa se deschide. Pallina, albă la față, tremurând, apare la ușă. Ochii ei triști, în lacrimi de suferință. Step se apropie de ea. Ea îl privește, cu greu își reține plânsul.

— Pollo a murit.

Îl îmbrățișează, caută în el ceea ce nu va mai găsi în altă parte. Prietenul lui, băiatul lui, râsul acela puternic și plin. S-au dus în grabă la florărie cu Babi cu Y10 pe care nu demult i-au dăruit-o părinții. Toți trei împreună, în mașină, cu un gust nou de suferință și tăcere. L-a văzut. Lumini îndreptate spre un singur punct. Motocicleta prietenului său. Uniforme disprețuitoare și mașini de poliție în jurul lui Pollo, întins la pământ fără puterea de a mai râde, de a glumi, de a lua peste picior, de a spune prostii. Cineva măsoară ceva cu un metru. Câțiva băieți stau și se uită. Dar nimeni nu poate vedea sau măsura tot ceea ce s-a petrecut. Step se apleacă deasupra lui în tăcere, mângâie fața prietenului său. Acel gest de iubire pe care nu și l-au făcut niciodată în ani de prietenie, pe care nu și l-ar fi permis niciodată. Apoi șoptește plângând:

— Îmi vei lipsi.

Și numai Dumnezeu știe cât de sincer a fost.

Cafeaua s-a terminat. Pe neașteptate îi vine dorința să audă cum îi citește ultimele știri din *Corriere dello Sport* tipul acela obraznic care îi teroriza menajera, care intra în casă și-l trezea dimineața, care trecea prin viață făcând prostii și râzând. Se întrebă de când n-a mai mâncat sendvișuri cu somon.

De mult timp, de atunci. Ciudat că nu-i mai este poftă de ele. Poate pentru că, dacă ar vrea un sendviș, l-ar putea avea.

Babi se uită la cadoul pe care l-a cumpărat pentru Pallina. E acolo, pe masă, împachetat în hârtie roz cu panglică aurie. L-a ales cu grijă, ar trebui să-i placă, a costat scump. Și totuși e încă aici. Nu a sunat-o, nu și-au vorbit. Nu mai e aceeași, nu se întâlnesc, nu stau de vorbă. Probabil pentru că după liceu au luat-o pe căi diferite. Ea la Economie și Comerț, Pallina la Institutul de Pictură. I-a plăcut mereu să deseneze. Îi vin în minte toate biletele pe care i le-a trimis în timpul lecțiilor. Caricaturi, fraze spirituale, fețele prietenilor și colegelor. Ghicește, cine-i asta? Era atât de reușit desenul încât lui Babi nu-i trebuia mult timp ca să-și dea seama. Se uita la desen, ridică repede capul și o găsea. Colega ceea cu bărbia înainte,

urechile clăpăuge un pic și zâmbetul larg. Râdeau adeseori, simple colege, bune prietene. Orice pretext era bun pentru a-și aminti, aproape mândre, de acea bucurie, de acele zâmbete sincere.

Apoi seara aceea, zilele de după și luna care a urmat. Tăceri lungi, plânsete. Pollo nu mai este și ea nu vede niciun sens. Până când într-o zi a fost chemată de mama Pallinei. S-a dus fugind până la ea acasă. A găsit-o întinsă pe pat, îi venea să vomite. A băut jumătate de sticlă de whisky și a înghițit un flacon de valeriană. Sinucidere ca la săraci, așa i-a spus Babi când a văzut că este în stare să înțeleagă. Pallina a început să râdă, după care a izbucnit în plâns în brațele lui Babi. Mama ei le-a lăsat singure, neștiind ce să facă. Babi a mângâiat-o pe cap.

— Hai, Pallina, nu face așa, toți trecem prin momente îngrozitoare, toți ne-am gândit măcar o dată să ne punem capăt zilelor pentru că nu mai merită să trăim. Dar cum să renunți la cornețele de la Mondi, la pizza de la Baffetto, la înghețata de la Giovanni?

Pallina zâmbește, își șterge lacrimile cu palma și-și suflă nasul.

— Și eu, cu mult timp în urmă, când m-am despărțit de neghiobul de Marco, credeam că voi muri, că viața mea nu mai are niciun sens. Dar mi-am revenit, tu m-ai ajutat, m-ai luat la plimbare, l-am cunoscut pe Step. Desigur, acum l-aș gătui, dar ce să-i faci, așa-i felul lui.

Izbucnesc în râs, Pallina sughiță un pic, Babi îi dă un șervețel să se șteargă. Dar din acea zi ceva a început să se schimbe, ceva s-a rupt. Au vorbit tot mai rar și de fiecare dată aveau tot mai puține să-și spună.

Poate pentru că să fii văzut cât de slab ești de un prieten mai apoi te face să te simți prost. Poate pentru că ne gândim că durerea noastră este unică, nemaîntâlnită, la fel ca și tot ce ne privește.

Nimeni nu poate iubi cum iubim noi, nimeni nu suferă cum suferim noi.

Chiar și o simplă durere de burtă, „mă doare pe mine, tu nu știi cum e“. Poate Pallina nu a iertat-o pentru că s-a dus la petrecere cu

Step. Step, care dacă în acea noapte ar fi fost la curse, nu i-ar fi permis lui Pollo să participe, Step l-ar fi salvat, nu i-ar fi permis să moară, Step ar fi fost îngerul lui păzitor. Babi se uită țintă la cadou. Poate că sunt alte motive, mai ascunse, mai greu de înțeles. Ar trebui s-o sune. De Crăciun toți sunt mai buni.

— Babi!

E vocea Raffaellei. O va suna pe Pallina mai târziu.

— Da, mamă?

— Poți să vii pe-o clipă... Uite cine-i? Alfredo stă la ușă.

— Salut.

Babi roșește puțin. În privința asta nu s-a schimbat. În timp ce se apropie de el ca să-l salute, își dă seama. Poate, în privința asta, nu se va schimba niciodată. Alfredo încearcă s-o reconforteze.

— E cald aici.

— Da, răspunde Babi zâmbind. Mama îi lasă singuri.

— Ai vrea să mergem să vedem ieslea lui Isus din piazza Popolo?

— Da, așteaptă să îmbrac ceva. Aici e cald. Dar afară trebuie să fie frig... Își zâmbesc. El o strânge de mână. Ea îl privește sugestiv. Pleacă împreună. Ce straniu, trăiesc de atâția ani în același bloc și nu s-au cunoscut până acum.

— Știi, am învățat intens în ultimele zile, mă pregătesc pentru teză și apoi m- am despărțit de iubita mea.

— Și eu.

— Te pregătești de teză? îi zâmbește el.

— Nu, m-am despărțit de iubitul meu.

În realitate Step încă nu știa de asta, dar ea deja a hotărât. O hotărâre dificilă, luată după certuri, discuții, probleme cu părinții, în fond, de ce nu, și din cauza lui Alfredo. Babi își îmbracă paltonul. Trece prin coridor. Tocmai atunci sună telefonul. Babi rămâne o clipă locului. Un ton de apel, două. Raffaella se duce să răspundă.

— Da?

Babi rămâne alături, o privește îngrijorată, întrebând-o cu privirea dacă nu-i pentru ea. Raffaella clatină din cap și acoperă

receptorul cu mâna.

— E pentru mine... du-te. Du-te...

Babi își ia rămas-bun liniștită, îi spune încet la fel cum o săruta.

— Mă întorc mai târziu.

Raffaella se uită din urma ei, cu un zâmbet îl conduce pe Alfredo. Ușa se închide.

— Alo? Nu, îmi pare rău. Babi a ieșit în oraș. Nu, nu știu când se întoarce. Step închide telefonul. Se întreabă dacă într-adevăr a ieșit. Dacă i-ar fi spus- o. Singur pe canapea își amintește lângă telefonul mut, fără nicio speranță. Zile fericite care-au trecut, zâmbete, zile de dragoste, cu mult soare. Și-o imaginează alături de el, în brațele lui, pe această canapea, așa cum a fost. Iluzii de moment, clipe de pasiune dezlănțuită, acum singurătate. Se simte și mai singur, părăsit și de orgoliu. Mai târziu, când merge printre oameni, vede mașini cu perechi fericite, în traficul de sărbătoare, cu banchetele pline de cadouri.

Zâmbește. E greu să conduci când ea te îmbrățișează, când vrei să schimbi viteza și nu poți, când ai doar o mână ca să învârti volanul și, în același timp, să iubești.

Continuă să meargă printre Moși Crăciuni și miros de castane coapte, printre polițiști care fluieră și oameni cu pungi, căutându-i părul, parfumul, o confundă cu cineva care trece pe-alături și este iar nevoit să-și înăbușe durerea din inimă.

Via di Vigna Stelluti, o zi când au râs mult. Step o duce în brațe ca pe un copilaș, sărutând-o sub privirile tuturor, admirați de mulțime. Apoi intră la Euclide, o pune delicat pe teighea și oamenii care îi privesc îl aud comandând:

— O bere și o prăjitură cu cremă pentru micuța mea.

Pe urmă iarăși afară, pe stradă, ea purtată în brațe, printre oameni obișnuiți, o cu totul alta. Un cuplu îi privește. Fata zâmbește, în sinea ei și-ar dori un așa iubit, nebun de îndrăgostit. Apoi se gândește la iubitul ei slăbănog, la dieta pe care încă n-a început-o, dar ar fi bine de luni s-o înceapă.

Părinții lui Babi, văzând-o în brațele lui Step, îi aleargă în

întâmpinare îngrijorați.

— Ce-ai pățit? Ai căzut de pe motocicletă? Ești rănită?

— Nu, mamă, mă simt foarte bine.

Așa îi privesc cum se îndepărtează, întrebându-se de ce. Oamenii care caută mereu explicații s-au întors în seara aceea acasă cu mâinile goale.

Cineva îl atinge, nici nu observă că e o fată frumoasă. Oriunde nu s-ar uita vede amintiri. Maletele identice pe care și le-au cumpărat, el – extralarge, ea – una medium.

Vară. Concursul de frumusețe la Argentario. Babi a participat într-o glumă, el a luat prea în serios un comentariu de-altminteri sincer al unuia: „Vai, uită-te la aceea, ce fund fantastic are!“. Și a urmat o bătaie.

Zâmbește. A fost dat afară din discotecă, n-a putut s-o vadă cum a câștigat. De câte ori a făcut dragoste cu Miss Argentario. Noaptea la Villa Gloria, sub crucea celor scăzuți, pe banca ascunsă după tufișuri, deasupra orașului. Suspinele lor sub clar de lună, în mașină, atunci când poliția le-a întrerupt săruturile fugare și ea iritată le-a înmânat actele. Step le-a strigat când deja se îndepărtaseră:

— Invidioșilor!

Acea gaură în plasă. O ajuta să treacă peste îngrăditură, o îmbrățișa lângă zăbrele, se iubeau înfricoșați pe bancă, printre răgete de fiare sălbatică și triluri de păsări ascunse în copaci. Ei, atât de liberi, în gradina zoologică plină de prizonieri.

Se zice că atunci când mori îți trec prin fața ochilor momentele cele mai însemnate din viață. Acum Step încearcă să alunge toate acele amintiri, acele gânduri, acea dulce suferință. Dar deodată înțelege. Totul e în zadar. S-a terminat.

Se mai plimbă un pic. Se regăsește când deja stă pe motocicletă. Hotărăște să meargă acasă la Schello. Prietenii lui sunt toți acolo, sărbătoresc Crăciunul. Prietenii lui. Când se deschide ușa are o senzație ciudată.

— Hei, salut, Step! La naiba, nu ne-am văzut de-o sută de ani.

Crăciun fericit! Jucăm cavallini. Știi cum se joacă?

— Da, dar prefer să mă uit. Ai o bere? Sicilianul îi transmite una deja deschisă.

Își zâmbesc. Câte s-au scurs. Înghite un pic de bere. Apoi se așază pe o treaptă. Televizorul e aprins. Pe un fond de sărbătoare, concurenții în cocarde multicolore participă la un joc stupid. Un prezentator și mai stupid le dă mult prea multe explicații. Pierde interesul. Dintr-un stereo ascuns pe undeva se aude muzica. Berea e rece, dar el o încălzește. Prietenii lui sunt toți bine îmbrăcați sau măcar încearcă să fie. Geci albastre un pic largi cu o pereche de blugi.

Aceasta este eleganța lor. Cineva își demonstrează costumul, altul – o pereche de pantaloni de catifea un pic prea strâmți. Deodată își amintește înmormântarea lui Pollo. Erau toți ei și încă mulți alții. Îmbrăcați mai bine, cu un aer serios. Acum râd, glumesc, aruncă în jur confetti râgâind, mușcând lacom din panettone. În acea zi aveau toți lacrimi în ochi. Un adio unui prieten adevărat, un adio sincer, emoționant, din adâncul inimii. Și-i amintește în biserică, cu mușchii suferinzi în cămăși prea strâmte, cu fețe serioase, urmărind predica preotului, ieșind în tăcere. Undeva mai în spate, fete fugite de la școală care plâng. Prietene de-ale Pallinei cu care ea mergea la serate, ieșea noaptea târziu, bea o bere la tejghea. În acea zi toți au suferit sincer. Fiecare lacrimă a fost adevărată. Ascunși după Ray-Ban, Web, ochelari cu oglinzi sau întunecați Persel, privirile lor se încetășau, uitându-se la acel „Adio, Pollo“ făcut din crizanteme roz. Semnat „De la prieteni“. Doamne, cât îmi lipsește. Ochii i se umezesc pentru o clipă. Întâlnește un zâmbet. E Madda. Stă într-un ungher îmbrățișată cu un tip pe care Step l-a văzut deseori la sală. Îi zîmbește și se uită în altă parte.

Step mai bea puțină bere. Îi lipsește foarte mult Pollo. Odată în față la Gilda, prefăcându-se că e mașina lor, au furat un telefon dintr-un Ferrari. Au umblat pe drumuri toată noaptea, sunându-i pe toți, telefonându-le prietenilor din America, fetelor de-abia cunoscute, luându-i la înjurături pe părinții lor somnoroși. Când s-

au dus să-i ducă doamnei Giacci câinele. Și Pollo nu voia să-l întoarcă.

— L-am îndrăgit foarte tare pe Arnold, ce dracu! Câinele ăsta e o scumpete. De ce trebuie să i-l dau babei aceleia? Sunt sigur că, dacă ar putea să aleagă, Arnold ar rămâne cu mine. La naiba, nu s-a mai distrat așa niciodată-n viață, îl las să și-o tragă în toată ziua, doarme cu mine, mănâncă bunătați, ce și-ar mai dori?

— Dar să-l înveți aport n-ai reușit...

— Îmi mai trebuie o săptămână și va putea, sunt sigur.

Step râde, o sună pe Giacci la interfon. Îi lasă câinele legat de gard cu sfoara de la gât. Se ascund nu departe, după o mașină. O văd pe Giacci cum iese în fugă pe ușă, eliberează câinele și-l îmbrățișează. Începe să plângă strângându-l la piept.

— Mai rău ca în telenovele, să mori nu alta, comentează Pollo de departe. Urmează ceva incredibil.

Doamna Giacci îi scoate de la gât lanțul improvizat și-l aruncă departe. Arnold sare jos, aleargă repede, lătrând ca un nebun. Se întoarce apoi la Giacci cu sfoara în gură, dând din coadă, fericit pentru acel aport perfect. Pollo nu mai rezistă. Țâșnește de după mașină, urlând bucuros:

— Știam, știam eu! A reușit!

Pollo vrea să-l ia înapoi pe Arnold. Doamna Giacci zbiară ca o nebună alergând spre ei, câinele continuă să se uite confuz la cei doi stăpâni ciudați. Step își încarcă prietenul pe motocicletă trăgându-l de un braț. O rup de-acolo petrecuți de strigăte și țipete cum li s-a mai întâmplat de mii de ori pân-atunci. Ziua sau noaptea cu farurile stinse, urlând cât îi țineau puterile, obraznici, impertinenți, stăpâni peste toate. Și conștientizând aceasta, se simte și mai rău. Se credeau nemuritori, dar nu erau.

— Ce mai faci?

Step se întoarce. E Madda. Își ascunde zâmbetul după un pahar cu ceva amețitor, părul încâlcit la fel ca și gândurile.

— Vrei?

Step își ridică berea.

— Ah.

Maddalena e dezamăgită, dar încearcă să ascundă asta.

— Ce faci diseară? Unde iei masa? Se apropie și mai tare.

— Încă nu știu, n-am hotărât.

— De ce nu rămâi aici? Suntem toți împreună ca în vremurile bune. Hai!

Step o fixează un moment. Câte nopți, câtă pasiune. Cursele cu ea, grădina ei, fereastra, corpul cald, fraged, cântecele lui Eros Ramazzoti. Privirea provocatoare aceeași ca-n clipa aceea. Step o mai privește puțin. Vede în fundul odăii un băiat care se uită la el curios, deranjat, întrebându-se dacă e cazul să intervină. Vede o fată și mai departe, undeva în acel oraș, într-o mașină, la o petrecere, alături de altcineva. Se întreabă cum e posibil. Cu toate că e aici în inima mea. Step își trece degetele prin părul Maddei. Clatină din cap zâmbindu-i. Ea ridică din umeri.

— Păcat.

Madda ajunge la tipul cu privirea gravă. Când se întoarce, Step nu mai este. Pe treaptă a rămas cutia goală de bere. Zgomotul muzicii acoperă ușa care se închide. Afară de-acum e frig. Step își încheie bine geaca de piele. Își trage reverul acoperindu-și gâtul. Fără să vrea pornește motorul. Când îl oprește e lângă blocul lui Babi. Rămâne așezat pe Honda, uitându-se la oamenii care trec grăbiți, plini de sacoșe. Un băiat și o fată ținându-se de mână se prefac că-i interesează ceva dintr-o vitrină. Cadourile lor sunt cu siguranță acasă, deja împachetate. Râd încrezători că au făcut o alegere bună, lăsându-i locul unei mame cu fiica ei cu același nas, dar de altă vârstă. Fiore iese din ghereta lui, face câțiva pași în fața porții și-i face din mână lui Step. Fără să zică ceva, se întoarce la cald. Step se întreabă dacă știe. Ce prostie. Portarii știu mereu totul. L-a văzut sigur. Îl cunoaște în persoană pe acela despre care eu am auzit doar la telefon.

— Alo?

— Salut.

Rămâne o clipă în tăcere, fără să știe ce să zică, lăsând inima să-i

bată neînfrânată. Sunt două luni de când n-a mai bătut așa. O întrebare foarte banală:

— Ce mai faci?

Apoi încă o mie, pline de entuziasm. Treptat se pierde în cuvinte inutile, noutăți din oraș, unele învechite de-acum chiar și pentru el. De ce a sunat-o? Ascultă cum vorbește degeaba punându-și în minte aceeași întrebare. De ce a sunat-o? Apoi află pe neașteptate.

— Step... eu am pe cineva.

Tace lovit cum nu a mai fost niciodată în viața lui. Îl doare mai tare decât o mie de pumni, decât toate rănilor, căzăturile, loviturile cu capul în față, mușcăturile, smocurile de păr smulse. Adunându-și puterile, își recapătă vocea, o găsește acolo în străfundul inimii și o impune să iasă afară, încercând să se controleze.

— Sper că ești fericită.

După asta nimic, liniște. Acel telefon mut. Nu poate fi adevărat. E un vis urât. Ar vrea să alerge înapoi în timp și acolo, cu puțin înainte de a afla, să rămână suspendat, fără să mai trăiască, fără să meargă înainte. Într-un echilibru groaznic, ca într-o vrajă. Singur în pat, prizonierul propriilor gânduri, al ipotezelor, al ideilor vagi fără formă. Fețe de persoane necunoscute, de posibili amanți apar și se amestecă între ele, împrumutându-și nasurile, ochii, gurile, corpurile. Și-o imaginează pe ea în brațele altuia. Chipul ei alături de al unui tip imaginar, dar care, din păcate, există. O vede zâmbind. Acela ar putea fi primul lor fior, primul sărut. Și-o imaginează acasă pregătindu-se nervoasă înainte să iasă, probând hainele, asortând culorile, plină de entuziasm. Aude inima ei bătând mai fericită când sună interfonul. O vede ieșind pe ușă frumoasă cum a fost de multe ori pentru el, mai frumoasă acum pentru că nu mai este a lui. O vede urcând într-o mașină scumpă, salutând pe cineva, veselă, cu un sărut pe obraz și îndepărtându-se cu el, pălăvrăgind. Proaspeți și nerăbdători, plini de vorbe simple, savurând parfumul unul altuia și fanteziile comune. Mai târziu o cină cu priviri și atenții, zâmbete, bună- creștere, o cină ca-n filme. Pe urmă o vede plimbându-se prin altă parte a orașului, departe de

el, de viața lor, de miile de amintiri. O vede aranjându-și părul cum mereu a făcut-o pentru el, iar acum pentru altul, vede cum ea zâmbește și buzele lor se apropie. Suferă ca niciodată. Apoi se întreabă. De ce, dacă Dumnezeu există, a permis așa ceva? De ce n-a oprit-o? De ce în acel moment n-a făcut-o să-și amintească de mine, de ceva minunat, de cel mai frumos lucru, retrospectiva unei iubiri trăite? Orice ce-ar putea să nu dea viață unui viitor străin, prea târziu, aceluia sărut oricum născut.

Step simte un fior cald prin tot corpul, tremură ușor. Coboară de pe motocicletă și se pornește pe jos. Dintr-un magazin îi place ceva. Intră să cumpere. Când iese, simte cum îi fuge pământul de sub picioare. O mașină Thema trece repede prin fața lui. Dar nu foarte repede și privirile lor reușesc să se întâlnească. În acea secundă își spun totul, suferă mult, de data asta din nou împreună. Babi e acolo, în spatele sticlei. Se urmăresc încă puțin cu vechile lor amintiri, cu o nouă tristețe. Apoi ea dispare în casă. De ce? Unde sunt toate după-amiezile, toate nopțile clandestine când ai săi erau plecați. Și acum lângă ea este acela. Cine naiba e? Ce caută în viața ei? În viața noastră? De ce? Se așază pe motocicletă. Stă și așteaptă. Îi vine în minte tot ce-i spunea Babi mereu.

— Eu urăsc violența, dacă tu continui să te comporti așa, nu vom mai putea să fim împreună, îți jur.

— Bine, am să mă schimb, a mormăit.

Iar acum? Acum lucrurile s-au schimbat. Nu mai sunt împreună acum. Nu e nevoie să se ascundă. Nu mai trebuie să devină altul. Poate să fie el însuși, cum și când vrea. E liber acum. Violent și singur. Din nou. Thema se oprește în fața barei. Așteaptă să se ridice încet și iese pe poartă. Step pornește motorul și bagă prima viteză. Coboară repede de pe trotuar și urmărește mașina. Tipul e singur și conduce cu viteză. Step accelerează. Dar la semafor va trebui să se oprească. Pe via Jacini e aglomerat, mașinile stau în rând. Ca întotdeauna. Thema se oprește. Step zâmbește, se apropie de mașină. Vrea să coboare de pe motocicletă, dar în acel moment înțelege. La ce-ar servi să-l lovească în față, să-i vadă sângele, să-i

audă gemetele? La ce-ar servi să-l ia la bătut, să-i distrugă mașina, să-i spargă geamurile cu capul lui? I-ar fi întors asta zilele fericite petrecute cu ea, ochii ei îndrăgostiți, entuziasmul? L-ar fi ajutat să adoarmă satisfăcut în acea seară? Nici măcar atât... I se pare că aude cuvintele ei:

— Ai văzut? Nu m-am înșelat în privința ta, ești un violent! N-ai să te schimbi niciodată!

Acum, fără să privească mașina, accelerează. O depășește liniștit, liber, pe motocicletă, sprinten în traficul acelei zile de sărbătoare. Singur, fără curiozitate, fără furie.

Continuă să accelereze simțind vântul proaspăt bătându-i peste față, aerul rece al nopții strecurându-i-se sub geacă.

O vede pe Babi, nu-i adevărat ceea ce a crezut. M-am schimbat. Și apoi se știe, de Crăciun toți sunt mai buni.

Step intră în casă, trece prin salon apoi brusc se oprește. Din camera de alături de aud zgomote, o muzică veselă. Deschide ușa de la bucătărie. Paolo e acolo, în picioare lângă plită, trebăluiește printre cratițe.

— Hei, în sfârșit, credeam că nu te mai întorci. Ești gata pentru cina de sărbătoare?

Step se așază la masă. Nu-i dispus să glumească, dar e fericit. Fratele său a uitat de cearta din seara precedentă.

— Cum de ești aici? Nu trebuia să iei cina cu Manuela?

— Angajament contramandat. Prefer să stau cu fratele meu. Dar să facem o înțelegere. Chiar dacă cina nu-ți place, să lași ochelarii mei în pace...

Paolo scoate din buzunarul sacoului o pereche nouă de ochelari de firmă.

— Nu-ți zic cât am plătit ca să nu spui că mă gândesc numai la bani. Totuși de Crăciun comercianții au supraprofit!

Paolo pune pe masă lângă Step un platou enorm cu salată de rucola, ciuperci albe și cașcaval ras.

— Et voilà! Bucătărie franceză!

Step observă că și-a pus un șorț obișnuit. Acela cu flori pe care i l-a dăruit

Babi stă agățat lângă chiuvetă. Se întreabă dacă fratele său s-a gândit la asta.

— Dar dacă dăm gluma la o parte, de ce nu iei cina cu Manuela?

— Ce-i ăsta, un interogatoriu? E Crăciunul, trebuie să fim fericiți, să vorbim despre altceva. Nu despre lucruri urâte.

— Îmi pare rău.

Step ia o bucătică de cașcaval și-o mănâncă.

— Mulțumesc. Dar, te rog, nu mânca toată salata, bine? Sau poate mai bine să începi a aranja masa. Fața de masă e acolo sus.

Step ia una la întâmplare.

— Nu, ia-o pe cea roz. E mai curată și apoi, e Crăciunul. Apropo, au sunat tata și mama... voiau să te felicite. De ce nu-i suni?

— Am încercat... e ocupat. Step se duce în salon.

— De ce nu încerci acum?

Step hotărăște să nu-i răspundă.

— Fă cum vrei... Eu ți-am zis.

Paolo își frige un deget probând dacă este gata pasta. Hotărăște și el să nu insiste.

Mai târziu, stau la masă față-n față. Un mic pom de Crăciun luminează alături. Televizorul e deschis, dar fără sunet. Prezentatorii vorbesc sub muzica veselă din aparatul stereo.

— La naiba, Paolo, e foarte gustoasă pasta asta. Serios îți spun.

— Mai trebuia un pic de sare.

— Nu, după părerea mea, e bine așa.

Într-o clipă devine iar prizonier al amintirilor. Babi mereu punea mai multă sare în toată mâncarea. El o lua peste picior, pentru că o făcea de fiecare dată, fără măcar să guste.

— Mai întâi gustă, s-ar putea să fie deja destul de sărat.

— Nu, tu nu-nțelegi, mie îmi place să pun sare...

Încăpățânată mică. Nu, n-are cum să-nțeleagă. Nu poate să-nțeleagă. Cum s-a întâmplat? Cum poate să nu mai fie? Cum poate să-l iubească pe altul? Revede mașina cea condusă încrezut. Își închipuie cum stau împreună, îmbrățișați.

De un lucru sunt sigur. N-o va putea iubi cum am iubit-o eu, n-o va putea adora la fel, nu va ști să observe toate gesturile ei dulci, semnele de pe chipul ei. E ca și cum numai lui i-a fost dat să vadă, să cunoască gustul adevărat al sărutărilor ei, culoarea adevărată a ochilor ei. Niciun alt bărbat nu va vedea ceea ce am văzut eu. El cu atât mai puțin. El acel real, crud, inutil, material.

Și-l închipuie așa, incapabil s-o iubească, dorindu-i doar corpul,

incapabil s-o vadă cu adevărat, s-o înțeleagă, s-o respecte. Pe el nu-l vor amuza capriciile ei. El nu-i va iubi mâna cea mică, unghiile roase, picioarele un pic grăsuțe, acea aluniță ascunsă, dar nu atât de bine. Poate o va vedea, da, ce groaznică suferință, dar nu va fi niciodată capabil s-o iubească. Nu așa de tare. Tristețea pune stăpânire pe ochii lui. Paolo îl privește îngrijorat.

— E greșit, da? Dacă nu-ți place, lasă. Felul doi va fi fantastic. Step își ridică privirea, clatină din cap, încercând să zâmbească.

— Nu, Pa', e gustoasă, serios.

— Vrei să vorbim?

— Nu, e o poveste urâtă.

— Mai urâtă decât a mea?

Step încuviințează. Își zâmbesc. O privire frățească, în sensul adevărat al cuvântului, poate chiar pentru prima oară. Deodată se aude soneria. Un sunet lung și hotărât taie aerul, aducând cu sine bucurie și speranță. Step aleargă spre ușă, deschide.

— Salut, Step.

— Vai, salut, Pallina.

Încearcă să-și ascundă dezamăgirea.

— Vino, vrei să intri?

— Nu, mulțumesc, am trecut să te felicit. Ți-am adus asta. Îi dă un pachet mic.

— Să-l deschid acum?

Pallina încuviințează. Step îl învârte în mâini căutând cum se deschide, îl desface repede. O ramă de lemn, iar în ea, cel mai frumos cadou pe care și l- ar fi putut dori. El și Pollo pe motocicletă, îmbrățișați, cu părul scurt, picioarele ridicate, râsul în vânt. Ceva înăuntru i se frânge.

— Pallina, e foarte frumoasă. Mulțumesc.

— Doamne, Step, cât îmi lipsește.

— Și mie.

De-abia acum observă cum e îmbrăcată Pallina. De câte ori a văzut geaca aceea denim în spatele motocicletei, de câte ori a bătut-o pe umăr prietenește, cu putere, cu bucurie.

— Step, pot să te rog ceva?

— Tot ce dorești.

— Îmbrățișează-mă.

Step se apropie de ea oarecum fricos, desface larg brațele și apoi o strânge. Se gândește la prietenul său, la cât de îndrăgostită era ea de el.

— Strânge-mă tare, mai tare. Cum făcea el. Știi ce-mi spunea mereu... Așa n- ai cum să fugi. Vei fi cu mine mereu.

Pallina își sprijină capul de umărul lui.

— Dar, de fapt, s-a dus el. Începe să plângă.

— Îmi amintești foarte mult de el. El te adora. Zicea că numai tu îl înțelegi, că erați la fel, voi doi.

Step se uită departe. Ușa se vede ca în fum. O strânge tare, și mai tare.

— Nu-i adevărat, Pallina. El era mai bun decât mine.

— Da, într-adevăr.

Zâmbește, trăgându-și nasul. Pallina se dezlipește de Step.

— Mă duc acasă.

— Vrei să te însoțesc?

— Nu, mulțumesc, mă așteaptă Dema jos.

— Transmite-i salutări.

— Crăciun fericit, Step.

— Crăciun fericit.

O privește intrând în ascensor. Pallina îi mai zâmbește o dată. Apoi închide ușa și apasă butonul. În timp ce coboară, scoate din geacă pachetul de Camel light. Își aprinde ultima țigară, acea întoarsă invers. Dar o fumează cu tristețe, fără speranță. Știe că unica ei dorință, cea adevărată, este irealizabilă.

Step intră în camera sa și pune fotografia pe noptieră, pe urmă se întoarce la masă. Lângă farfuria lui stă un pachet.

— Acesta ce mai e?

— Cadoul tău, îi zâmbește Paolo. Nu știi că de Crăciun se dau cadouri? Step începe să-l deschidă. Paolo îl urmărește amuzat.

— Am văzut că ieri ai ars toate desenele acelea și m-am gândit

că acum nu mai ai nimic de citit.

Step îl desface cu totul. Aproape îi vine a râde.

— „Numele meu este Tex.“

E banda desenată pe care o urăște cel mai mult.

— Dacă nu-ți place, o poți schimba.

— Glumești, Paolo, mulțumesc. Serios îmi place. Așteaptă o clipă, am și eu ceva pentru tine.

Pleacă în camera lui și se întoarce cu un toc pentru ochelari. L-a cumpărat în după-amiaza când a stat lângă casa lui Babi. Înainte s-o vadă. Preferă să nu se mai gândească.

— Ține.

Paolo ia cadoul și-l deschide. O pereche de Ray-Ban negri Predator apar în mâinile lui.

— Sunt ca și ai mei. Sunt rezistenți, nu se sparg niciodată, chiar dacă îi trântești în pământ. Apropo, nu poți să-i schimbi.

Paolo și-i pune.

— Cum îmi stă?

— Foarte bine! La naiba, îți dau un aspect foarte dur, mă înfricoșezi. Pe neașteptate îi vine în minte ceva vesel, lucid, perfect.

— Ascultă, Pa', am o idee, dar să nu spui nu ca de-obicei. Azi e Crăciunul, nu poți să refuzi.

Vântul rece îi agită părul.

— Ai putea să încetinești, Step?

— Dar merg cu optzeci.

— În oraș n-ar trebui să depășești cincizeci.

— Las-o baltă, știu că-ți place.

Step accelerează. Paolo îl îmbrățișează strâns. Motocicleta merge repede pe străzile orașului, traversează intersecții, trece la galben, calm, sprinten. Doi frați merg pe motocicletă îmbrățișați. Cravata lui Paolo iese din geacă și flutură vioaie în noapte romburile ei serioase. Prin ochelarii noi, întunecați, Paolo se uită îngrozit la drum, pregătit să observe orice pericol, înaintea lui, Step conduce liniștit. Vântul îi mângâie ochelarii Ray-Ban. Câteva mașini se așază grăbite una după alta în fața bisericii. Se duc la liturghie.

Toți devin mai credincioși de Crăciun, rostesc rugăciuni cu gust de panettone. Pe-o clipă îi vine și lui dorința de a intra, de a cere ceva, de a se ruga.

Dar apoi se întreabă dacă lui Dumnezeu îi pasă de unul ca el. Nu, desigur. Dumnezeu e fericit. El are stelele. Se uită în sus, pe cer. Clare și nemișcate, apar cu miile strălucind. Brusc albastrul acela i se pare mai îndepărtat ca niciodată, de nepătruns. Accelerează, în timp ce vântul îi bate în față, iar din ochi îi curg lacrimi și nu doar din cauza frigului. Paolo îl strânge și mai tare.

— Hai, Step, nu merge așa repede. Mi-i frică.

Și mie mi-i frică, Paolo. Mi-i frică de zilele ce vor veni, de ceea ce nu mai am, de ceea ce va fi dat pradă vântului. Încetinește puțin. Pe-o clipă i se pare că aude râsul lui Pollo. Râsul acela puternic și voios. Fața lui, vocea lui prietenoasă.

— La naiba, Step, hai să ne distrăm!

Multă bere, ieșiri nocturne, mereu împreună, mereu veseli, cu dorința de a trăi, de a se bate, cu o țigară la doi și cu o mie de vise. Accelerează iarăși. Pe neașteptate. Paolo țipă, în timp ce motocicletă se ridică. Step continuă așa, accelerând pe o singură roată ca în vremurile bune, zâmbind la vederea acelui buchet de flori de pe marginea drumului.

Departe de acolo, pe o canapea, într-o casă elegantă, două corpuri goale se mângâie.

— Ești foarte frumoasă.

Ea zâmbește rușinându-se, un pic înstrăinată.

— Dar ce-i ăsta? Se jenează ușor.

— Nimic, un tatuaj.

— E un vultur, da?

— Da.

Și urmează o minciună amară.

— L-am făcut cu o prietenă.

În acel moment nu cântă niciun cucoș. Dar un sentiment de tristețe îi cuprinde oricum inima. Și ca printr-o ironie o sorții, radioul e și el împotriva ei, vrea s-o pedepsească. *Beautiful*.

Cântecul lor. Babi începe să plângă.

— De ce plângi?

— Nu știu.

Nu găsește niciun răspuns. Poate pentru că nici nu există răspunsuri.

Pe undeva oamenii se distrează. Confetti multicolore cad peste tot. Bunici obosite sunt însoțite acasă. O brunetă adoarme strângându-și romantic perna. Visează că se întâlnește cu băiatul pe care l-a văzut trecând.

Ușurel roata se așază pe pământ, la fel cum s-a ridicat, fără probleme. Paolo își recapătă respirația. Step încetinește. Zâmbește.

E vară. Ambii sunt micuți. Mama și tata sunt acolo, fericiți, sub umbrelă. Pălăvrăgesc pe șezlonguri albastre cu numele hotelului pe ele. Step iese din apă, aleargă spre ei cu părul ud, cu picături sărate care i se preling pe buze.

— Mamă, mi-i foame!

— Mai întâi schimbă-ți costumul și pe urmă îți dau niște pizza.

Mama îl șterge cu un prosop mare. Apoi îl acoperă cu el zâmbindu-i. El își scoate ascultător costumul. Îi este frică să nu fie văzut gol. Se îmbracă repede cu unul uscat. Încearcă să nu-l murdărească de nisipul ud și mai întunecat de pe glezne. Nu reușește. Dar totuna zâmbește. Mama lui îl sărută. Are buzele moi și calde și o aromă de soare și cremă. Step aleargă fericit, cu o felie de pizza în mână. Moale, caldă încă, cu marginile crocante, așa cum îi place lui. Lent motocicleta începe să cotească. E timpul să se întoarcă acasă. E timpul s-o ia de la capăt, fără prea multe gânduri. Cu o singură întrebare. Mă voi întoarce vreodată acolo sus, în acel loc atât de greu de-ajuns. Acolo, unde totul pare mai frumos. Și în clipa când își pune întrebarea, din păcate, știe deja răspunsul.